ERIC FRATTINI

100 DE ANI DE COSA NOSTRA

Introducere.

Mafia a descoperit America în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea, când mafioții care se alăturau valurilor de imigrație italiană ai acelor ani au găsit enorme oportunități pentru ocupațiile lor tradiționale.

Dicționarul Enciclopedic Larousse defineşte cuvântul Mafia ca pe o „1. Rețea de asociații secrete siciliene capabile să ia justiția în propriile mâini şi să împiedice exercitarea justiției oficiale prin intermediul unei tăceri aranjate. 2. Oricare organizație clandestină de criminali. 3. Grup secret de persoane care se sprijină unele pe altele pentru a-şi apăra interesele"; dar autoritățile nord-americane nu ştiau cu ce aveau să se confrunte. Guvernul lor, legile lor, tribunalele lor sau forțele lor de poliție nu erau pregătite pentru a duce un război ce avea să se dezlănțuie şi care va dura puțin peste un secol, cu mii de morți, victime a sute de mici bătălii care aveau loc pe străduțe întunecate, baruri sau cazinouri.

Imigrarea italiană în Statele Unite exercitase o mare influență la nivel economic, politic, cultural, dar şi în lumea obscură a crimelor. În anii '90, recensămintele au arătat că aproximativ douăsprezece milioane din locuitorii ei erau urmaşi ai italienilor, sau, altfel spus, fiecare al douăzecelea nord-american. Numai între 1820 şi 18801 se apreciază că au ajuns pe coastele Statelor Unite aproximativ cinci milioane de italieni, dar cel mai mare flux al acestora a fost atins între 1880 şi 1914.

Primul Război Mondial a adus după sine încă aproximativ patru milioane de italieni pe ținutul promis, pe un nou pământ plin de oportunități pentru cei care căutau ceva mai bun prin muncă asiduă, dar a adus, de asemenea, un mare număr de delincvenți care au văzut în Statele Unite un nou tărâm al oportunităților unde să practice extorcarea, furtul şi asasinatul.

În mod curios, în pofida a ceea ce se crede, primele fluxuri migratoare italiene spre Statele Unite au început din nordul Italiei. Febra aurului declanşată în 1848 a făcut ca Noua Lume sa fie mai atractivă pentru toți aceia care căutau o oportunitate pentru a ieşi din sărăcie. O mare parte din primele valuri migratoare s-a orientat spre Brazilia şi Argentina, dar epidemiile de febră galbenă, care au luat viața unui număr de aproape nouă mii de imigranți

italieni, au făcut ca Guvernul să le interzică cetățenilor să călătorească în alte țări.

California a fost destinația inițială unde urma să se stabilească prima societate italiană, în valea Sonomei, dar New York-ul a depăşit-o rapid pe aceasta în numărul de imigranți ce i-a ajuns la chei. Se apreciază că în 1910 locuiau în New York aproximativ 350.000 de italieni. Boston, Chicago, New Orleans şi Philadelphia numărau comunități cu aproximativ 50.000 de italieni fiecare. Din acest motiv aceste cinci oraşe au fost primele care au semnalat criminalitatea bandelor mafiote împotriva propriilor compatrioți2. La puțin timp după, şi Pennsylvania şi New Jersey primeau un mare număr de imigranți originari din Italia.

Trei sferturi din fluxurile migratoare se concentrau în oraşe portuare precum New York-ul, unde s-au creat „Mici Italii", ghetouri unde te puteai întâlni cu paesani, persoane din satul sau din oraşul tău; sau puteai cumpăra orice produs tipic din țara ta origine. Acolo se vorbea doar dialectele unor oraşe precum Napoli, Molise, Puglia, Calabria, Cerdeña sau Sicilia, unde singura lege dominantă era cea a acelor organizații mafiote care îşi mutaseră zonele de control din cartierele din Castellammare din Golf, Corleone sau Catania în cartierele din Brooklyn, Queens, sau în Harlem-ul italian3.

Noile organizații criminale care îşi impuneau legile proprii cu sânge şi foc în cartierele italiene au devenit puternice la început mulțumită popularității şi legendei din jurul unora dintre aceste bande criminale între nucleele de imigranți cu o cultură deficitară, şi care proveneau, în mare parte, din zonele rurale ale sudului.

Originea cuvântului Mafia era învăluită în acel soi de legendă care, uneori, a fost folosită spre beneficiul propriei organizații criminale. Câțiva cercetători, deşi fără a-şi declara sursele, situează originea primei organizații mafiote în secolul al XVI-lea. În acea epocă au apărut în Italia mici grupuri organizate cunoscute ca Protectorii, care îi favorizau pe comercianții bogați şi pe proprietarii de pământuri în schimbul unor sume mari de bani. Dacă aceştia nu acceptau să plătească protecția, un membru al familiei era asasinat sau pământurile lor erau arse.

La sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea, Sicilia devenise o regiune fără legi, în parte din cauza campaniilor împotriva armatelor lui Napoleon care înlocuiau o mare parte din forțele de ordine. În această perioadă, bandele de mafioți au devenit puternice în zonele rurale, impunându-şi în fața cetățenilor insulei legile şi impozitele. Conform legendei, aceea este perioada în care îşi găseşte originea cuvântul Mafia.

Una dintre aceste legende povesteşte că o tânără siciliană, pe punctul de a se căsători, a fost violată de către soldații francezi. Pentru a spăla o asemenea ofensă, un mare grup de sicilieni s-a răzvrătit cu armele împotriva soldaților lui Napoleon Bonaparte, țipând „Morte Alla Francia l'Italia Arde" (Moarte Franței, strigă Italia), lozincă ale cărei sigle formau cuvântul MAFIA.

Cea de-a doua versiune povesteşte acelaşi act împotriva tinerei siciliene, doar că aceasta povesteşte că mama sa, aflând violul la care a fost supusă fiica sa, a ieşit pe străzile Siciliei țipând: ma fia, ma fia! („fiica mea, fiica mea"), în

dialectul locului, ceea ce a provocat ridicarea armelor de către sicilieni împotriva francezilor4 într-un fel de vendetta sângeroasă.

La mijlocul secolului al XIX-lea, mare parte din Protectori s-au unit cu Carbonarii, un soi de societate secretă de eliberare, care lupta sub conducerea lui Giuseppe Garibaldi împotriva puterii Bourbonilor, care guvernau alături de Neapole, în aşa numitul Regat al Celor Două Sicilii, din 1738. Acest grup a luat iniţiativa în campania garibaldină care a reuşit să obţină eliberarea Siciliei, în 1860, de jugul impus de Francisc I de Bourbon, transformând astfel Mafia într-o organizaţie cu o legendă pe care nu o vor uita miile de imigranţi ce se îmbulzeau în bărcile care plecau din porturile italiene spre Noua Lume.

La începutul secolului al XX-lea şi din cauza creşterii indicilor de criminalitate în cartierele controlate de comunităţile italiene, s-a produs o reacţie printre autorităţile nord-americane, care nu erau obişnuite să lupte împotriva organizaţiilor criminale, precum Mafia. O lege aprobată de Congres a stabilit o cotă de intrare de 3845 de imigranţi italieni pe an, dar răul era deja înrădăcinat în societatea nord-americană. Predecesorii sicilieni ai mafioţilor ca Profaci, Bonanno, Ormento, Gambino, Lucania, Costello sau Gigante au luptat împotriva austriecilor, spaniolilor sau francezilor, i-au terorizat pe perceptorii de taxe şi i-au omorât pe oamenii legii5. Un cod de conduită a fost puţin câte puţin impus între „soldaţii" Mafiei: omertà, sau, altfel spus, „legea tăcerii".

În 1920, Cesare Mori, inspector de poliţie în Sicilia, posibil omul care cunoştea cel mai bine Mafia, a redactat un raport intitulat Cruzando espadas con la Mafia 6, unde descrie: „Mafia guverna aproape toate sectoarele societăţii. Avea proprii ei şefi şi locţiitorii lor. Dicta ordine şi decrete în marile oraşe şi în sătucuri, în fabrici şi pe ogoare. Regulariza arendele rurale şi urbane, putea să intervină în aproape toate afacerile, impunându-şi voinţa prin teroare sau ameninţare, ca şi pedeapsa dictată de şefii recunoscuţi ai Mafiei. Ordinele sale erau, practic, legi. Proprietarii de pământuri şi comercianţii considerau că se merita să se asigure ca persoane, să-şi asigure proprietăţile şi muncitorii, plătind tribut Mafiei. Siguranţa dobândită prin aceasta era mult mai mare decât cea pe care i-ar putea-o garanta vreo forţă a poliţiei sau Statul. Era mult mai sigur, de exemplu, pentru un călător să aibă doi membri ai Mafiei ca escortă decât doi sau mai mulţi poliţişti".

În acelaşi raport, Mori afirma: „Frecvent am fost întrebat ce semne de recunoaştere folosesc mafioţii între ei, în ce fel sunt desemnate ierarhiile lor, redactarea legilor sale, metodele de administrare şi control sau colectarea de fonduri. În realitate, oricât de surprinzător ar părea, nu există nimic din toate acestea. Mafia este atât o filosofie cât şi o societate. Este o curioasă afinitate mentală care îi uneşte în mod esenţial pe mafioţi şi îi determină să formeaze o castă. Nu au nici un semn de recunoaştere, nici nu au nevoie de asta. Mafioţii se recunosc între ei prin modul de a vorbi. Nu au legi, legea omertà e de ajuns. Nu există alegeri, Naşul se autodesemnează sau se impune. Nu există reguli de admitere, când un membru în putere are calităţile dorite, este pur şi simplu absorbit. Când aceste calităţi nu mai satisfac, este expulzat fie prin asasinat, fie prin retragere obligată".

Existau în Cosa Nostra cinci porunci capitale care chiar în secolul al XXI-lea continuă să dăinuie printre membrii Mafiei.

Un învestit trebuie să sară mereu în ajutorul unui frate cu toate posibilitățile de care dispune, inclusiv cu riscul vieții sau al proprietăților sale; un învestit trebuie să respecte ordinele unui sfat de frați cu o vechime mai mare decât a lui, fără a le pune niciodată la îndoială; un învestit trebuie să considere o ofensă făcută de un non-membru al Cosa Nostra împotriva unui frate ca şi cum ar fi fost făcută în mod personal împortiva lui însuşi şi contra celorlalți frați din Cosa Nostra, iar acesta trebuie să fie dispus să o răzbune cu toate riscurile; un învestit niciodată nu trebuie să apeleze la poliție, tribunale de justiție sau orice altă autoritate guvernamentală spre a cere ajutor; iar un învestit, nici sub presiunea durerii sau a morții nu trebuie niciodată să recunoască existența Cosei Nostra, să discute despre activitățile sale sau să dezvăluie numele vreunui alt membru al Cosei Nostra7.

În mod curios, timp de ani de zile, organizații ale poliției, cum ar fi FBI-ul, au negat existența unei Mafii, în cel mai cuprinzător sens al cuvântului, adică o organizație criminală, perfect ierarhizată şi organizată. Chiar şi rapoarte federale datate în anii ’40 şi ’50, pe care le-am citit şi le-am utilizat pentru redactarea acestei cărți, neagă existența unei organizații criminale de origine italiană.

Cetățenii nord-americani şi, în special, mediile lor de comunicare, vorbeau de bande criminale italiene, dar fără o legătură concretă între ele, fără un scop comun, până când în 1963 mărturia mafiotului Joseph Valachi a deschis ochii tuturor.

Valachi fusese un om de acțiune în anii ’20 pentru organizația lui Salvatore Maranzano, până când cu patruzeci şi trei de ani mai târziu a primit aşa-numitul sărut al morții8, sau, cu alte cuvinte, ordinul execuției sale din partea Naşului Vito Genovese. Valachi, pentru a se răzbuna, a devenit informator şi a povestit, într-o emisiune televizată în fața unui Comitet de Investigare Specială a Senatului, experiența sa în Cosa Nostra, sub conducerea lui Lucky Luciano, Meyer Lansky, Moe Dalitz sau Vito Genovese. Mărturia lui Valachi a dezvăluit aproape jumătate de secol din istoria Mafiei şi a ajutat la identificarea a 317 membri importanți ai Cosei Nostra.

„Când erau arestați, se limitau la a te saluta, înclinându-se în fața ta şi întrebându-te de starea ta şi a familiei tale. Erau oameni deconcertanți”, îmi spuse Gerald Shur, fondatorul Programului Federal de Protecție a Martorilor (WITSEC), în casa lui din New Jersey şi agentul federal care a primit primul apel de la Joseph Valachi pentru a deveni informator.

Această carte încearcă să acopere o perioadă îndelungată din cadrul Cosei Nostra, mai exact începând din 1895 până în 2002, de la Giuseppe Battista Balsamo, primul mare Naş al organizației Mâna Neagră, până la John Gotti, Naş al familiei Gambino.

De aceea, am ales, cu ajutorul înțeleptelor sfaturi ale lui Gerald Shur şi ale lui Oliver Revell, agent federal timp de treizeci de ani şi şef al Unității Speciale a FBI-ului împotriva Crimei Organizate, evenimente şi personaje importante care acopereau un secol din istoria Cosei Nostra între cele mai mult

de 14300 de pagini de documente declasificate ale FBI-ului pe care le-am folosit pentru redactarea acestei cărți.

Mi-au trecut prin mâini rapoartele redactate de agenți federali despre Al Capone, Vito Genovese, Tony Accardo, Frank Costello, Carlo Gambino, Paul Castellano, Lucky Luciano sau Meyer Lansky şi de evenimente cum ar fi măcelul din ziua de Sfântul Valentin, originile Mafiei, summit-ul de la Apalachin sau asasinatele lui Paul Castellano şi a lui Albert Anastasia. Cititorii acestei cărți ar putea să creadă că parte din conținutul acesteia este un roman de ficțiune, dar toate evenimententele care sunt povestite se bazează pe fapte reale extrase din documente ale Agențiilor Federale ca FBI, Biroul Federal de Narcotice, Serviciul Secret, Departamentul Trezoreriei Statelor Unite, Programul Federal de Protecție a Martorilor, Unitatea Specială împortiva Crimei Organizate sau departamentele de poliție ale oraşelor New York, Chicago, Los Angeles sau Las Vegas.

Mafia, Cosa Nostra, Sindicatul, Crima Organizată, Frăția, Uniunea, Biroul (Mafia din Noua Anglie), Echipa (Mafia din Chicago), Brațul (Mafia din Buffalo), Combinația (Mafia din Cleveland), sau oricare ar fi denumirea sa, este reală. La fel sunt şi personajele şi evenimentele pe care Mafia, S. A. 100 de ani de Cosa Nostra le relatează.

Eric Frattini.

New York, februarie, 2002

A fost odată America.

Giuseppe Balsamo şi Mâna Neagră.

Mafia şi-a arătat adevăratul chip criminal de nepedepsit prin organizația cunoscută sub numele de Mâna Neagră9, cel mai vechi grup mafiot italian cunoscut în Statele Unite, şi condus de către Giuseppe Battista Balsamo10, primul mare Naş al Mafiei din lumea nouă.

Era 11 noiembrie 1895 când un tânăr de douăzeci şi patru de ani numit Giuseppe cobora pasarela vaporului care îl adusese din Sicilia sa natală pe insula Ellis. Prin ferestrele cabinei sale mici, pe care o împărțea cu zeci de evrei din Rusia țaristă care fugeau de purgații sau cu polonezi care fugeau pur şi simplu de foamea care devasta Europa, privea cu nelinişte lumea care se desfăşura înaintea sa în apropiata insulă Manhattan. Luminile ei îi păreau magice în nopțile cu insomnii provocate de tusea bolnăvicioasă a vecinilor lui de pat şi de mirosul de dezinfectant care inunda toate încăperile de pe insulă. Balsamo încă mai avea de petrecut patru luni de izolare11 necesară din cauza unor mici probleme respiratorii pe care i le provocase umiditatea vaporului şi pe care medicii Departamentului de Imigrare al noii sale țări le-au identificat fiind o posibilă pneumonie infecțioasă.

Ce nu ştia nimeni era că Giuseppe Balsamo era în Sicilia un personaj de rang înalt al Mafiei şi că aceasta i-ar permite să fie catapultat direct la şefia nou născutei organizații mafiote cunoscută sub denumirea de Mâna Neagră. Puterea şi-a dobândit-o pe baza asasinatelor şi a sfaturilor bune acordate acelor persoane care apelau la el în căutare de ajutor. Se spune că la numai şaisprezece ani a ucis pentru prima dată un bărbat care o evacuase din apartamentul său pe văduva unui prieten mort într-o dispută mafiotă.

Balsamo nu era un bărbat corpolent, ci mai curând slab, dar chipul lui colțuros şi ochii lui negri şi profunzi îi confereau o sălbăticie care îl va face faimos în toată Sicilia. În scurt timp, aflat sub protecția lui Giuseppe Morello, un lider al Mâinii Negre în estul Harlem-ului, tânărul Balsamo a devenit un om puternic, un om respectabil. La douăzeci şi cinci de ani, Balsamo deja era cunoscut ca Don Giuseppe, iar, când trecea pe străzile din josul Brooklyn-ului, învestiții12 îşi plecau capetele în semn de reverență şi respect.

În primii ani, Balsamo se ocupa cu structurarea organizației în mici grupuri independente cu şefi care îl informau zilnic şi care operau în zone stabilite din New York, fără a interfera unele cu celelalte. Fiecare şef îşi putea desfăşura afacerile fără a depăşi frontierele impuse de Balsamo, dar toți trebuiau să ceară permisiunea puternicului Naş şi să îi trimită acestuia câştigurile lor. Giuseppe Balsamo obişnuia să spună în mica lui cafenea din Brooklyn, de unde controla organizația: „Doar pacea aduce afaceri bune. Războiul între bande aduce doar morți şi ruină”; anii paşnici, însă, erau pe terminate.

În dimineața zilei de 12 aprilie 1903, Giuseppe Morello a cerut să vorbească în particular cu Naşul. Într-un colț întunecat al cafenelei, vechiul protector al lui Balsamo l-a informat că Benedetto Madonia, un mafiot lipsit de importanță, încerca să îşi extindă influența uzurpând afaceri în zona de control a Mâinii Negre. Mulți italieni se plânseseră chiar lui Balsamo însuşi că trebuiau să plătească taxa de protecție şi Mâinii Negre şi oamenilor lui Madonia în acelaşi timp.

Acesta se făcuse cunoscut izgonind din afacerea prostituției şi a drogurilor bandele de negri care încercau să îşi extindă teritoriile din inima Harlem-ului, dar Giuseppe Balsamo nu îşi dorea în organizația sa un om care se ocupa cu prostituarea copiiilor la cererea clienților bogați din vestul Manhattan-ului. „Există în organizația noastră hoți, asasini şi traficanți, dar nu suntem corupători de copii. Madonia este un gunoi”, afirma Don Giuseppe.

Morello avea nevoie de ajutorul Naşului, iar acesta era dispus să i-l acorde. Pentru aceasta l-a numit pe unul dintre asasinii cei mai periculoşi din Mâna Neagră, un aşa-zis Ignazio Lupo Sietta13, pe care toți îl cunoşteau ca Lupul.

Lupo venise din Sicilia în 1899 şi, în numai doi ani, îşi câştigase bine meritata faimă de asasin nemilos. Lupul a transformat asasinatul în artă, după cum afirmă un cronicar al vremii.

Lui Don Giuseppe nu îi plăcea să îl aibă în preajmă, unii credeau chiar că îi era frică de el; dar Sietta ştia cui îi datora respect. Cea mai mare parte a victimelor sale, nu mai puțin de şaizeci, după anumite surse, erau ținte clare ale Mâinii Negre care refuzau să plătească extorsiunea sau gangsteri rivali care încercau să se amestece în afacerile lui Don Giuseppe, dar ținta lui nu fusese niciodată un om atât de puternic precum Benedetto Madonia.

Zarurile fuseseră aruncate pentru Madonia şi pentru cele două gărzi de corp ale sale. Prin oraş circulase zvonul că Madonia era următoarea captură a Lupului, astfel că acesta a încercat să lovească primul.

Pe 13 aprilie, la ora cinci seara, doi bărbaţi îmbrăcaţi cu haine lungi şi negre şi acoperiţi cu pălării care le ascundeau chipurile înaintau pe strada 14 în urma paşilor lui Giuseppe Morello, care tocmai părăsise Balducci's, unul dintre cele mai bune restaurante italieneşti din oraş.

După colţ, cei doi sicari ai lui Madonia au strigat numele victimei deschizându-şi hainele pentru a lăsa să se vadă puştile lor cu ţevile tăiate. Ce nu văzuseră amândoi era că gărzile de corp şi şoferul lui Morello se situaseră în spatele lor imediat ce i-au văzut înaintând spre şeful lor. În doar câteva secunde strada s-a transformat într-un câmp de bătălie, unde se încrucişau împuşcăturile, iar fumul cu miros de ars lăsat de arme inunda aerul.

Când acesta s-a disipat, s-a putut vedea rezultatul încăierării. Cei doi bărbaţi fuseseră ciuruiţi de gloanţe şi căzuseră şi doi dintre bodyguarzii lui Morello. La aflarea veştii, Don Giuseppe a ordonat să fie răspândită vestea morţii lui Morello prin tot oraşul, ca şi cum Naşul ar fi hotărât să termine cu disputa. Chiar în acea noapte, Benedetto Madonia călătorea în maşina lui neagră însoţit de două prostituate, şoferul său şi garda lui de corp, cu scopul de a îşi sărbători victoria din prima bătălie. Ajuns la un stop la intersecţia străzii 89 cu Broadway, Madonia a văzut ivindu-se pe geamul vehiculului un braţ puternic ţinând o armă.

Fără să ezite, Lupul a tras un foc în ceafa şoferului. Bodyguardul a încercat să se întoarcă pentru a se feri în momentul în care Lupo Sietta l-a împuşcat în plină figură. Călăul a intrat în vehicul şi a tras perdeluţele, în timp ce unul dintre asociaţii săi conducea maşina spre aşa numitul Staul al Morţii, la numărul 323 de pe strada 107 Est, în Harlem-ul italian. Spaţiul acela întunecat şi lugubru cu pereţi gri şi umezi era bârlogul lui Ignazio Sietta, ultimul loc pe care îl va vedea în viaţa lui Benedetto Madonia. În seara de marţi, 14 aprilie, poliţia din New York a descoperit un cadavru decapitat în interiorul unui butoi de rumeguş. Criminalul recursese la tehnica de asasinat cunoscută în lumea interlopă ca Butoiul14.

Doctorul Albert Weston, şeful departamentului de medicină legală al oraşului, a identificat corpul găsit ca fiind al unui om robust. După puţin timp, un pescar găsea un sac cu un cap în interiorul său. Analiza realizată de Weston a arătat că aparţinea unui gangster din evidenţa poliţiei numit Benedetto Madonia. Expertul legist a descoperit că i-au fost scoşi ochii cu un fier înroşit, posibil înainte de a muri.

În aceeaşi zi, la secţiunea de evenimente a ziarelor, apărea o scurtă cronică ce informa despre găsirea cadavrelor a două prostituate cărora li se tăiase gâtul şi că toate indiciile demonstrau că erau tinerele care călătoreau în maşina lui Madonia când acesta a fost sechestrat.

Cazul asasinatului lui Madonia nu a fost rezolvat de către tânărul inspector al Departamentului de Poliţie din New York, Joseph Petrosino, deşi acesta ştia că acel cadavru aparţinea unui gangster care că probabil fusese ucis de vreo bandă mafiotă rivală. Motivele puteau să fie clare pentru mulţi, însă pentru cel mai mare expert în crimă organizată al NYPD15 reprezenta punctul de plecare în lupta lui personală împotriva Mafiei.

În luna august a anului 1905, Petrosino devenise avangarda luptei împotriva Crimei Organizate care bântuia oraşul New York, în calitate de şef al numitului Escadron Italian al Departamentului de Poliție. Efectivele lui reduse, care nu ajungeau la douăzeci de oameni, trebuiau să lupte împotriva unei organizații înrădăcinate în societatea italoamericană care la acea oră număra o jumătate de milion de persoane din cele puțin peste trei milioane de locuitori din The Big Apple.

În anii aceia, poliția era controlată de agenți de origine irlandeză şi evreiască, iar cei de altă etnie erau rari. În 1883, la doar douăzeci şi trei de ani, Petrosino fusese recrutat de către inspectorul şef Alexander Williams.

Prima lui misiune a fost să patruleze cartierele din partea de est cu o importantă populație italiană, dominate de Mâna Neagră. A învățat diferite dialecte şi şi-a alcătuit o adevărată pepinieră de informatori printre comercianții care refuzau să plătească birul organizațiilor mafiote.

Raportul lui despre Mafie, despre Mâna Neagră şi sistemul ei de organizare i-a determinat pe superiorii lui să îl remarce pe tânărul detectiv şi apoi să îi acorde conducerea unul escadron special cu scopul de a lupta împotriva criminalității italiene.

Petrosino a descoperit că Mâna Neagră nu era o organizație criminală cu mult diferită de celelalte, dar a observat, ca diferență, că aceştia îşi executau victimele dacă nu plăteau o mită sau „protecție specială”, cum le plăcea mafioților să denumească rezultatul extorsiunii. Dacă un comerciant nu plătea, în ziua următoare apărea o mână neagră pictată pe uşa magazinului său. Dacă el continua să nu plătească, fiii îi erau sechestrați, fiicele molestate sau magazinele distruse prin sistemul Indianului Apache16, până se plătea taxa de protecție cu dobânzi importante. Petrosino şi-a dat seama că acest tip de delict se întâmpla doar în cartierele italiene şi că în spatele lor se afla o organizație numită Mâna Neagră.

Detectivul a început să devină foarte popular printre compatrioții săi datorită loviturilor serioase pe care le administra Mafiei, dar şi datorită aşa numitului „caz Enrico Caruso”.

Marele tenor urma să cânte la Metropolitan Opera House din New York când a primit un mesaj de la organizația mafiotă cerându-i să plătească 2000 de dolari ca tribut pentru a da o reprezentație în oraş. Artistul intenționase să depună o plângere la poliție, dar, convins de impresarul lui, a decis să plătescă. Aceea a fost greşeala lui.

O săptămână mai târziu, după o repetiție, Caruso a găsit în cabina lui un mesaj scris care spunea: „15000, plătiți sau muriți”. Cântărețul a urmat instrucțiunile date de Mafie pentru efectuarea plății, depozitând banii într-un pachet, într-o fabrică părăsită.

Când trei membri ai Mâinii Negre l-au ridicat, au fost reținuți de poliție. Cei trei gangsteri i-au turnat pe oamenii de afaceri din oraş care aveau legături strânse cu Naşul Giuseppe Balsamo. Aceştia au fost arestați, judecați şi condamnați la cincisprezece ani de închisoare pentru extorsiune.

O lună mai târziu, faimosul tenor primea în casa lui de la Roma un mesaj anonim în care era acuzat că fusese informator şi colaborase cu forțele de

poliție în lupta lor împotriva organizației Mâna Neagră, şi că de aceea fusese condamnat la moarte. Faimosul gangster din Chicago Big Jim Diamond Colosimo i-a oferit lui Caruso ocazia să anuleze „sancțiunea" Mafiei dacă acesta ar cânta în barul său cum o făcuseră alte nume mari ale operei precum Amelita Galli-Curci, Luisa Tetrazzini sau Cleofonte Campanini, dar Enrico Caruso a preferat să fie protejat de escadronul special al lui Petrosino şi de detectivii speciali, care l-au apărat până în ziua morții sale, care s-a întâmplat în 1921 din cauze naturale.

În numai patru ani, unitatea lui Joseph Petrosino reuşise încarcerarea a mii de membri de nivel mai mult sau mai puțin ridicat ai Mâinii Negre, dintre care aproape jumătatea au fost condamnați la închisoare pentru diferite perioade. De exemplu, în 1908, au fost investigate 44 de atentate cu bombă în care au fost rețînuți 70 de mafioţi şi 424 de cazuri de extorsiune în care au fost arestați 215 membri ai Mâinii Negre17. Cea mai mare parte dintre condamnați au fost deportați în Italia după îndeplinirea sentințelor.

Petrosino devenise un erou aproape mitic în Departamentul de Poliție din New York şi misiunile sale depăşeau simplele activități ale polițiştilor. Pentru Mâna Neagră şi pentru Giuseppe Balsamo, Joseph Petrosino era o țintă care trebuia eliminată cât mai curând, iar această oportunitate s-a ivit în 1909.

În luna ianuarie a acelui an, comisarul şef al Poliției, Theodore Bingham, a decis să îl trimită pe Petrosino la Napoli cu scopul de a stabili conexiuni cu forțele de poliție şi cu Guvernul Italiei. Ideea era să creeze o formă de control prin intermediul vizelor acelor italieni condamnați pentru vreun delict care ar dori să emigreze în Statele Unite. Detectivul a călătorit până la Palermo pentru a se întâlni cu informatori, politicieni locali şi polițişti.

În noaptea de 12 martie, în Piazza Marina18, Petrosino rămăsese cu un informator necunoscut. Ploua intens, când deodată s-au auzit patru împuşcături. Agentul special fusese nimerit de trei gloanțe, două în piept şi al treilea care i-a distrus mandibula, murind pe loc. Corpul său a rămas întins pe jos într-o baltă de sânge până în zori. Investigația ulterioară a arătat că asasinul fusese Vito Cascio Ferro19, un puternic mafiot local pe care Joseph Petrosino îl deportase cu ani în urmă din Statele Unite, când Don Vito încercase să îşi dezvolte afacerile în New Orleans. Aceeaşi investigație a dezvăluit anumite legături cu membri ai familiei lui Giuseppe Balsamo, deşi nu s-a dovedit posibila implicare a lui Don Giuseppe în execuția lui Petrosino; dar cert era că moartea sa îi dădea Mâinii Negre un respiro important.

Cadavrul agentului a fost repatriat la New York, iar la înmormântarea sa din Mica Italie au asistat în jur de două sute cincizeci de mii de persoane n rewspiro important-mportant-cu membri ai familiei lui Giuseppe Balsamo, deşi nu s-a dovedid posibila implicare a lupentru a aduce onoruri primului agent al legii care căzuse oficial în războiul împotriva Mafiei în Statele Unite.

Anii care au urmat au fost o luptă constantă între forțele de poliție şi organizația condusă de Giuseppe Balsamo, ceea ce a determinat în deceniile următoare ca Mâna Neagră să devină sistemul de familii în care s-a transformat Mafia, un sistem care a supraviețuit până în zilele noastre.

Paul Di Cristina, şeful Mâinii Negre din New Orleans, a fost asasinat de un mafiot rival într-un măcel în care Di Cristina şi garda sa de corp Pietro Pepittone au fost înjunghiați. Cadavrele lor vor fi descoperite trei zile mai târziu agățate de un cârlig în congelatorul unei măcelării. Sam Cardinella, şeful Mâinii Negre din Chicago, şi doi dintre locțiitorii lui au fost reținuți, acuzați de asasinarea a cel puțin nouă gangsteri rivali, declarați vinovați, condamnați la moarte şi executați în scaunul electric, patru ani mai târziu.

În luna februarie a anului 1920, Frankie Yale, până atunci unul dintre principalii conducători ai organizației mafiote, nu ştia că Giuseppe Balsamo plănuia să se retragă şi să cedeze puterea fraților Mangano, Vicenzo20 şi Philip. Yale era destul de ocupat acoperindu-şi flancurile şi afacerile de un posibil atac al Mâinii Albe21, organizația mafiotă irlandeză condusă de Wild Bill Lovett.

Această organizație apare în cel mai ascuns loc al cheilor Brooklyn-ului, refugiu principal al mafioților irlandezi, între lunile iunie şi iulie ale anului 1900. Membrii făceau parte din două organizații, însăşi Mâna Albă şi Pumnalele Mâinii Albe. Între 1900 şi 1925, Mâna Neagră italiană a expulzat dintr-un mare număr de afaceri importante, cum ar fi loteria, bordelele portuare şi controlul stivuitoarelor de pe chei, pe irlandezi, cu o mare pierdere de efective, dar aceştia şi-au menținut controlul asupra flotelor de pescari care acostau în porturile din New York şi New Jersey. Dacă vreun patron nu plătea cota de protecție, vasul lui era incendiat sau scufundat.

Unul dintre principalii lideri irlandezi în chei, Dinny Meehan, controla o parte importantă a organizației, dar, de fapt, Mâna Albă nu era o bandă organizată cu o structură piramidală clară cum se întâmpla în cazul italienilor. Nici măcar ordinele sale nu se supuneau unui Naş ca în cazul Mâinii Negre. Wild Bill Lovett a fost, de fapt, primul Naş al Crimei Organizate irlandeze în Statele Unite; dar, spre deosebire de Giuseppe Balsamo, a menținut controlul organizației mai degrabă prin teroare, decât prin respect.

Născut în 1892, Lovett a dobândit puterea la puțin timp după Primul Război Mondial, după asasinatul lui Meehan. Cu o statură de 1,59 metri şi o greutate de 61 de kilograme, Lovett ieşea din Marele Război cu trupul plin de eschile după explozia unui proiectil german şi cu crucea Serviciilor Distinse agățată de jachetă, pe care îi plăcea să o arate în fiecare dintre cele nouăsprezece ocazii în care a fost arestat ca suspect în asasinate. Naşul Mâinii Albe a impus un imperiu al terorii pe un teritoriu ce pornea de la podul din Brooklyn spre zona cheilor Red Hook şi Greenpoint. După asasinatul a unsprezece lideri teritoriali irlandezi, William Lovett s-a autoproclamat atotputenic Naş al Mafiei irlandeze.

Primul război mafiot italo-irlandez era pe punctul de a izbucni şi combatanții ştiau care erau puterile lor de sacrificiu. Frankie Yale şi Wild Bill Lovett nu erau dispuşi să cedeze teren şi, pentru acesta, ar fi fost în stare să îşi dea viața.

Sâmbătă, 26 februarie, a avut loc primul atac în Stauch's Dance Hall, un club cunoscut în apropierea plajelor de pe Coney Island şi unul dintre locurile de întrunire ale lui Frankie Yale cu oamenii lui.

În lunile călduroase, bulevardele şi străzile din apropiere erau pline de oameni care inundau locurile cu răcoritoare şi îngheţată, dar, în februarie, cheiurile vopsite în alb şi străzile erau pustii.

Pe la şase seara, un Chevrolet şi un Packard negre circulau pe bulevardul Surf. În interiorul lor, oamenii Mâinii Albe îşi pregăteau armele pentru primul mare atac asupra italienilor lui Yale. Joe Bean, Ernie Shea, Wally Walsh, Eddie Lynch şi Jack Finnegan, în prima maşină; Ernie Monaghan şi Danny Bean, fratele mai mic al lui Joe, în al doilea vehicul.

La intrarea în Stauch's se afla un singur gardian, Joe Capolla, care a fost primul care a căzut când irlandezii au năvălit asupra intrării în local. Înarmaţi cu mitraliere Thompson şi pistoale de calibrul 45, membrii Mâinii Albe s-au împrăştiat pe culoarul ce făcea accesul spre sala principală.

Dintr-o dată se deschise una dintre uşi şi apăru în plin culoar Anna Balestro, una dintre balerinele de la Stauch's, sora gărzii de corp a lui Yale, Albert Balestro. Lynch îndreptă ţeava de 45 de milimetri spre tâmpla femeii şi trase.

A treia victimă a fost Giovanni Capone, care nu avea absolut nimic de-a face cu faimosul gangster din Chicago. Specialitatea lui Capone era aceea de „curăţător", numele pe care îl purtau în cadrul Mâinii Negre cei care se ocupau cu dispariţia cadavrelor victimelor, astfel încât să nu fie găsite niciodată. Joe Bean l-a împuşcat în plină faţă când acesta încerca să-şi scoată arma din toc. După câteva secunde era omorât şi Giuseppe Momo Municharo, un „soldat" ce se ocupa de protecţia perceptorilor Mâinii Negre.

Augie Pisano a deschis focul asupra primului irlandez care a intrat în sala principală. Gloanţele pistolului său cu calibrul de 45 de milimetri au lovit ceafa şi obrazul stâng al lui Danny Bean. Văzând cadavrul întins la pământ, irlandezii au început să se retragă spre uşa giratorie din sticlă a localului, dar Pisano, rănit la genunchi, a continuat să tragă, nimerindu-i spatele lui Eddie Lynch. Impacturile au făcut ca trupul irlandezului să treacă prin uşa de sticlă şi să rămână prăbuşit pe trotuarul umed.

Chevrolet-ul şi Packard-ul s-au îndepărtat de acel loc în mare viteză, în timp ce gloanţele lui Pisano ciuruiau partea din spate a ultimului vehicul.

La 8:15 ambulanţele şi poliţia soseau la locul unde avuseseră loc shimburile de focuri. Nouă persoane fuseseră rănite. Cadavrele lui Capolla, Balestro, Municharo şi Capone apăreau lungite pe strada ce ducea spre morga oraşului.

După două zile, cele patru sicrie străbăteau principalele străzi ale cartierului italian din Brooklyn; dar, dacă exaltarea cu care erau primiţi cei trei italieni asasinaţi prin împuşcare era unanimă, cea mai mare era pentru Anna Balestro. Până la urma urmei, balerina fusese victima inocentă a războiului dintre bandele mafiote italiene, respectiv irlandeze.

Frankie Yale şi Naşul Giuseppe Balsamo au ţinut discursuri, elogiindu-i pe cei trei italieni asasinaţi de gloanţele irlandeze şi pe tânăra de nouăsprezece ani, Anna Balestro.

După ceremoniile funerare, Balsamo a reunit statul său major, în frunte cu Frankie Yale şi Salvatore Diavolul Cardinella22, şef al asasinilor din

organizație, pentru a studia lovitura ce se va da asupra Mâinii Albe, ca răzbunare pentru atacul suferit. Naşul ştia că se baza pe doi oameni ca Yale şi Cardinella pentru a executa vendetta împortiva irlandezilor.

Diavolul şi-a obținut porecla datorită abilității cu care îşi strangula victimele. Cu o greutate aproximativă de mai mult de o sută de kilograme, se estimează că Cardinella a asasinat nu mai puțin de douăzeci de persoane prin acest sistem. Împreună cu Nicholas Viana, unul dintre „adjuncții" săi, s-a pregătit să dea prima lovitură împotriva Mâinii Albe. Viana era cunoscut ca Băiatul din strană, datorită faptului că, după ce şi-a omorât prima victimă, la doar şaisprezece ani, a alergat spre biserică pentru a cânta în corul din care făcea parte.

Sângele era pe punctul de a inunda cheiurile New York-ului; războiul, care până atunci se desfăşurase în întuneric, avea să vadă lumina. Străzile oraşului, porturile sale, cheiurile sale aveau să se transforme în adevărate câmpuri de bătălie.

Don Giuseppe Balsamo se odihnea într-un mare fotoliu de piele când, cu voce joasă, i se adresă lui Yale pentru a-şi exprima dorința ca prima lovitură asupra Mâinii Albe să fie spectaculoasă: „Va trebui să lovim în capii irlandezilor", îi ordonă Balsamo lui Yale.

Frankie verifica metodic, ca un general, toate informațiile care soseau despre banda de irlandezi aduse de către spionii săi de la cheiuri, baruri clandestine sau bordeluri, cu scopul de a alege primul obiectiv.

Problema era numărul mare de forțe ale poliției care se adunaseră pe străzi după aprobarea aşa-numitei „legi seci" şi care complica atacul împotriva efectivelor Mâinii Albe.

Prima victimă va fi Eddie Charleston Mefarlane, unul dintre oamenii cei mai apropiați de Wild Bill Lovett, Naşul irlandez. Tocmai în acea dimineață, Mefarlane circula pe Village, în New York, strângând taxele de la „cafenelele" irlandeze, care nu erau altceva decât baruri clandestine, şi, spre surprinderea atacatorilor ei, fără nici un fel de protecție. Într-un colț îl aşteptau patru italieni conduşi de Salvatore Altierri, pe care îl ştiau după numele de Două Cuțite. Mefarlane a fost sechestrat, băgat într-o maşină şi transportat pe o navă goală de pe cheiul numărul 2 din Brooklyn. Acolo a fost torturat şi asasinat. Altierri purta tot timpul două cuțite în nişte huse speciale care îi permiteau să le scoată cu rapiditate în cazul unui atac.

Detectivii de la omucideri de la Departamentul de Poliție au găsit cadavrul agățat de un cârlig de abator, dar ceea ce le-a atras cel mai tare atenția a fost faptul că înăuntrul maşinii lui Mefarlane încă se aflau servietele pline de bani provenind de la încasările de la barurile clandestine ale Mâinii Albe. Executorii lui au venit după el, nu după bani. Era clar că izbucnise un război.

Dintre anecdotele ce se povestesc despre Salvatore Două Cuțite Altierri una a rămas în registrele poliției din New York23 după încercarea de asasinare a comerciantului Gianfranco Yardi.

Se pare că Yardi a refuzat să plătească Mâinii Negre extorsiunea şi Altierri a fost desemnat de către Frankie Yale să îl oblige pe comerciant să

plătească „cota”. Altierri a vizitat de două ori restaurantul fără vreun rezultat pozitiv, până când, în sfârşit, într-o noapte, Gianfranco Yardi a fost sechestrat. După ce a fost torturat şi lovit de către oamenii Mâinii Negre timp de câteva ore, Yardi a reuşit să scape cu unul dintre pumnalele lui Altierri înfipt în testicule. Curajul de care a dat dovadă întreprinzătorul a făcut ca Frankie Yale să anuleze obligativitatea plății cotei către organizația mafiotă italiană. Nu a mai fost deranjat niciodată24.

A doua victimă a războiului dintre italieni şi irlandezi ar fi Edward Fletcher, prieten din copilărie cu Lovett, şi după cum se zvonea, „ministru de Finanțe” în cadrul Mâinii Albe. În acea zi de 19 martie din anul 1921, Court Theater din Brooklyn era foarte aglomerat. Flecher era însoțit de soția sa şi de doi bodyguarzi.

Doi bărbați înarmați s-au apropiat din spate şi au tras aupra irlandezului şi asupra celor două gărzi de corp. Şi soția lui Flecher a murit în timpul schimbului de arme. Yale era sigur că Lovett şi Mâna sa Albă nu vor rămâne atât de liniştiți, dar situația s-a schimbat când atotputernicul Al Capone l-a sunat pe Giuseppe Balsamo. Se pare că Fletcher lucra în mod clandestin pentru organizația lui Capone, informându-l despre mişcările irlandezilor din Chicago.

Don Giuseppe l-a asigurat pe Capone că Fletcher, după cum îl informase Frankie Yale, era omul care l-a sfătuit pe Lovett să organizeze atacul asupra lui Stauch’s Dance Hall. Capone voia o explicație directă de la Yale, iar Don Giuseppe era dispus să-i ordone omului său de încredere să se conformeze ordinelor date de Naşul din Chicago. Ceea ce îl interesa foarte puțin pe Balsamo, cu un front deschis împotriva irlandezilor din Mâna Albă, era să deschidă un al doilea front de război împotriva italienilor lui Capone.

Marele Al aştepta o explicație din partea lui Yale, însă acesta nu considera că este obligatoriu să o dea. Aceea este perioada în care între cei doi au loc dispute. Clar este faptul că Capone nu era dispus să accepte o asemenea lipsă de respect din partea cuiva.

Pe 18 iunie 1921, Wild Bill Lovett i-a întrebat pe „adjuncții” săi despre părerea lor despre războiul împotriva Mâinii Negre. Ash Smitty a propus dinamitarea oricărui obiectiv italian, în timp ce Pug Mecarthy considera acest mod de a acționa o adevărată nebunie. „Dacă atacăm Sunrise-ul cu dinamită şi moare lume nevinovată, atunci presa, poliția şi publicul se vor răzvrăti asupra noastră. În acest moment e ceea ce ne interesează cel mai puțin”, spuse Mecarthy.

Sunrise era o cafenea destul de populară în centrul Brooklyn-ului, iar printre clienții săi se numărau mame şi fiii lor, lucrători de pe chei sau simpli oameni de afaceri, dar era în acelaşi timp un faimos centru de întâlnire al oamenilor Mâinii Negre. Antonio Desso era proprietarul, un om apropiat al Naşului Giuseppe Balsamo. Ceea ce ştia banda irlandeză era faptul că Sunrise aducea o sumedenie de profituri întrucât camera din dosul cafenelei era folosită ca bar clendestin. După puțină vreme au aflat de faptul că localul era vizitat foarte des nici mai mult nici mai puțin decât de Frankie Yale.

După puține zile, Lovett s-a decis ca obiectivul bandei irlandeze să fie Tony, fiul cel mic al lui Antonio Desso. Tony era un membru fără importanță al Mâinii Negre, dar Lovett ştia că era adoptat de către Balsamo însuşi.

Tony mergea în fiecare dimineață în vizită la o fată care lucra într-o fabrică de peşte situată pe cheiul 21. Într-o duminică dimineața, în intersecția dintre Third Avenue şi strada 23, Tony Desso îşi opri maşina pentru a permite accesul unor liceene, când o altă maşină neagră s-a oprit, poziționându-se în paralel cu ea. După câteva secunde, zeci de gloanțe ieşeau din mitralierele Thompson direcționate spre maşina italianului.

Înăuntru, corpul lui Tony Desso începu să realizeze un soi de dans al morții provocat de impactul gloanțelor. După câteva minute, când a sosit prima patrulă a poliției, s-a constatat că maşina avea aproximativ o sută de găuri provocate de gloanțe, iar cadavrul apărea rupt în două. Într-un final, conflictul s-a transformat mai mult într-o chestiune personală între Wild Bill Lovett şi Frankie Yale, decât un război între Mâna Neagră italiană şi Mâna Albă irlandeză. Giuseppe Balsamo era dispus să înceteze cu războiul, oricare ar fi fost prețul, dar pentru Yale acest fapt însemna capitularea în fața irlandezilor.

În aceeaşi seară, cu câteva minute înainte de ora opt, Naşul a intrat în Sunrise Cafe însoțit de Vicenzo Mangano, care avea rolul de consigliere şi în persoana căruia toți îl vedeau pe succesorul lui Balsamo, Silk Giustra, unul dintre oamenii de mare încredere ai lui Balsamo şi patru bodyguarzi. Naşul a făcut un gest către cei care îl însoțeau, să îl lase să vorbească între patru ochi cu Frankie Yale, dar Giustra a rămas în apropiere. Pur şi simplu nu avea încredere în Yale.

În timpul conversației, Yale l-a informat pe Naş că Lovett intenționa să-i ia viața lui Giovanni, fratele lui Balsamo, care nu avea nici un fel de relație cu acesta, nici cu Mâna Neagră, nici cu vreun fel de delict. Giovanni era proprietarul unui mic magazin de confecții în centrul Brooklyn-ului şi locuia într-o casă din apropiere cu soția şi cu cei trei fii.

Don Giuseppe s-a înfuriat la gândul că Giovanni ar putea fi asasinat de către irlandezi într-un război pe care nici măcar nu îl inițiase el, dar Frankie Yale aştepta o astfel de reacție. Acesta ştia că, în timp ce pe Naş l-ar îngrijora să fie obiectiv clar al irlandezilor lui Lovett, nu i-ar păsa de noua strategie pe care Yale o plănuia să o ducă la capăt în Chicago-ul lui Al Capone.

În sfârşit, Balsamo îi spuse lui Yale: „Vreau să îl văd mort pe acest fiu de cățea de Lovett”. Ordinul expres al lui Don Giuseppe era pronunțat, ceea ce deschidea poarta executorilor lui Frankie Yale.

Următorii să cadă ar fi Pug Mecarthy şi Nick Dugan, ambii oameni de încredere ai lui Wild Bill Lovett. Yale ştia că, dacă voia să ajungă la căpitanul vasului, adică, la însuşi Lovett, mai întâi trebuia să lovească linia de plutire a Mâinii Albe, iar aceasta era formată din bărbați ca Mecarthy şi Dugan.

Pe 7 ianuarie 1923, ambii irlandezi călătoreau într-un Buick negru pe Furman Street. Înainte de a ajunge la intersecția cu strada 34, s-au oprit să cumpere țigări. În fața lor se afla Nick Pelicano, unul dintre oamenii lui Yale.

Acesta a sunat să informeze că tocmai i-a văzut pe Mecarthy şi Dugan oprindu-se cu o maşină neagră fără nici un fel de escortă. Yale, euforic, le-a

ordonat oamenilor săi să se pregătească pentru atac. Două maşini Ford au pornit, în fiecare dintre ele aflându-se câte trei oameni.

Începea vânătoarea irlandezilor25, iar şefii Mâinii Negre ştiau că, dacă reuşeau să-l doboare pe Mecarthy prin lovitura pe care o vor da, vor ajunge foarte rapid la capul lui Lovett.

De pe culmea Străzii Union, Pisano, şoferul primei maşini a italienilor, zări Buick-ul lui Mecarthy. Apăsă pe acceleraţie şi se aşeză puţin mai în spatele şoferului. Dugan conducea Buick-ul.

Când irlandezii au ajuns la Antonio's Fish Market, în apropierea cheiurilor, au redus viteza. Chiar în acel moment, Nick Pelicano a tras cu pistolul lui de calibrul 45, iar glontele îi intră în ceafă lui Dugan. „Nimerit", strigă italianul.

Buick-ul şi-a pierdut controlul şi lovi un stâlp de pe chei. Impactul a făcut ca Mecarthy să se lovească cu capul de parbriz. Multe cioburi îi rămăseseră înfipte în faţă când cei de la Mâna Neagră l-au văzut coborând din maşină. Augie Pisano a fost primul care a tras asupra irlandezului. Primul glonte i-a ajuns în genunchiul drept, ceea ce l-a făcut să cadă la pământ; al doilea impact, în umărul drept, l-a făcut să se rotească, întorcând spatele atacanţilor săi. Pisano îşi îndreptă arma spre ceafa lui Mecarthy şi trase.

Puţin după, trupul irlandezului era introdus în Buick şi maşina aruncată în apele râului Hudson.

Aproximativ opt patrule de poliţie au ajuns la locul înfruntării, fără să găsească cea mai mică urmă a incidentului. Sergentul observă pe pământ o mare dâră de sânge şi resturi din creierii împrăştiaţi ai omului de încredere al lui Lovett. Ofiţerul Departamentului de Poliţie se apropie de chei şi observă o mare pată neagră. Robert Alongi, un poliţist de origine italiană, a decis să se arunce în apă.

După treizeci de secunde, apăru la suprafaţă. Alongi spuse: „Sergent, aici jos sunt doi irlandezi cărora li s-au zburat creierii".

Dugan şi Mecarthy erau victimele irlandeze cu numărul paisprezece şi cincisprezece din războiul dintre Mâna Albă şi Mâna Neagră. În doar optsprezece luni de luptă, biroul de servicii secrete al Departamentului de Poliţie din New York numărase până la 122 de persoane moarte printre criminalii irlandezi şi italieni şi victime nevinovate26.

Ceea ce era clar era faptul că marele câştigător al acestei lupte fusese Mafia italiană şi că din acel moment aceasta va marca destinul New York-ului pentru următorii optzeci de ani.

Giuseppe Balsamo, primul mare Naş al Mafiei italiene în Statele Unite, a decis să se retragă de la putere la cincizeci şi trei de ani, dar, înainte de a transfera controlul organizaţiei Mâinii Negre lui Vicenzo Mangano, dorea să lase liber terenul puterii italiene din ce în ce mai importante în lumea crimei. Pentru aceasta, ultimul său ordin către Yale va fi executarea Naşului irlandez Wild Bill Lovett.

Frankie Yale a prezis dispariţia Mâinii Negre, oricine ar fi câştigat războiul. El avea nevoie de un protector sigur şi puternic pentru a-i continua activităţile fără ca alţii să intervină. Cel ales va fi Joe Şeful Masseria, care

conducea un vast imperiu al crimei de la sediul său din Duane Hall, la numărul 15 al străzii Park Row, în inima Brooklyn-ului. Masseria oferise deja adăpost altor membri ai Mâinii Negre care preferaseră să se îndepărteze de linia de front în războiul împotriva irlandezilor.

Pentru Joe Masseria, Frankie Yale era o piesă valoroasă, dar nu încăpea cea mai mică îndoială că va trebui să îl urmărească în mod constant. Însuşi Al Capone i-a spus lui Masseria că Yale ar putea deveni periculos, nu prin propriul său război împotriva irlandezilor, ci din cauza setei sale de putere. „Cel mai mare pericol la Frankie Yale sunt dorințele sale de putere. Menține-i aripile rupte să nu încerce să zboare singur. Doar aşa vei reuşi să rămâi viu", îi spuse Capone lui Masseria.

Joe Şeful Masseria dorea să îl aducă pe calea cea bună pe Yale când acesta traversa podul Brooklyn-ului. Gangsterii care îl însoțeau pe Masseria primiseră ordine stricte să nu folosească forța, decât în cazuri de nevoie şi doar dacă ar fi primit autorizația expresă a Naşului. Între aşa-numiții „tineri turci" din preajma lui Masseria se aflau Salvatore Maranzano, Joe Profaci, Thomas Trei Degete Luchese, Joseph Joe Banana Bonanno, Stefano Magaddino şi mulți alții care, în scurt timp, vor deveni puternici domni ai Mafiei din Statele Unite. Lui Yale i se datora unirea bandelor necontrolate de delincvenți italieni într-o puternică şi compactă organizație ca Mâna Neagră, sub conducerea paternală reprezentată de figura lui Giuseppe Balsamo; însă timpul acela trecea, metodele sale rămânând demodate.

Pe 30 octombrie 1923, Yale s-a întâlnit cu Vittorio Pascalle, care avea rolul de reprezentant special al lui Masseria. Frankie Yale i-a explicat lui Pascalle că era hotărât să îl omoare pe Wild Bill Lovett, fie ce-o fi, nu conta peste cadavrul cui ar fi trebuit să treacă pentru asta. Pascalle i-a recomandat lui Yale să aştepte decizia lui Joe Şeful înainte de a acționa, dar Yale ştia că aşa stăteau lucrurile: ori el, ori Lovett. Irlandezul nu va rămâne cu brațele încrucişate aşteptând lovitura italienilor, poate pentru că ştia că Frankie Yale era prea impulsiv să aştepte o decizie de la Masseria.

A doua zi, în plină petrecere de Halloween, Wild Bill Lovett sărbătorea ieşirea din burlăcie, având în vedere că pe 1 noiembrie urma să se căsătorească cu Anna Lonergan, sora mai mică a unuia dintre oamenii lui de încredere.

Petrecerea din Lotus Club, de pe Bridge Street numărul 25, a ținut până la ora patru dimineața. Lovett băuse prea mult, iar beția sa îi provocă o criză puternică. Impactul cu masa îl lăsă semi-conştient şi cu o rană adâncă în frunte, care sângera abundent. La cinci dimineața, localul era gol, mai erau doar barmanul şi gărzile de corp înarmate ale lui Lovett care moțăiau în fața clubului.

Naşului irlandez îi era greu să se ridice din cauza efectului loviturii şi de la cantitatea de alcool pe care o băuse, cu atât mai puțin să ajungă acasă, în Little Ferry, la vreo douăzeci şi şapte de kilomentri de Lotus.

La câțiva metri de uşa clubului a oprit un sedan Packard din 1921, iar din el au coborât trei bărbați înfofoliți în pardesii negre. În mod curios, uşa de serviciu a localului era deschisă, din cauză că barmanul arunca gunoiul la buncăr.

Cei trei bărbați au stăbătut un culoar strâmt şi obscur, până când au ieşit în sala principală a clubului. Scaunele aşezate peste mese creaseră un soi de pădure care nu permitea vederea capătului salonului unde Lovett dormea liniştit pe canapea cu fața mânjită de sânge.

Italienii s-au apropiat şi au putut să vadă fața periculosului Naş irlandez la foarte puțini centimetri distanță de ei. Vincenzo Mangano se întoarse şi observă că Lovett nu era protejat. Silk Giusta şi Salvatore Două Cuțite Altierri începură să zâmbească în fața unui Wild Bill Lovett ce nu se oprea din sforăit.

La sfârşit, cei doi bărbați şi-au scos pistoalele de calibrul 38 din buzunare şi au apropiat țevile de trupul mafiotului irlandez.

„Împuşcă-l! Omoară-l!", strigă Mangano către Altierri.

După câteva secunde, Două Cuțite apăsă trăgaciul, zburându-i creierii lui Lovett. Cei trei bărbați au dispărut pe uşă, în aceeaşi linişte în care au şi apărut27.

În ziua următoare, prima pagină a tuturor publicațiilor înfățişa imaginea Naşului irlandez aruncat pe canapeaua unde fusese excutat. În seara aceleiaşi zile în care trebuia să se însoare, a fost înmormântat în cimitirul din Cypress Hill.

Frankie Yale nu mai putea de bucurie, în timp ce azvârlea în peretele biroului său exemplare ale ziarelor, când primi un telefon de la Vittorio Pascalle, consilierul lui Masseria.

Acesta l-a informat pe Yale că Maserria era dezgustat de asasinarea lui Lovett, nu pentru că nu ar fi meritat-o, ci pentru că o ordonase fără consimțământul său. Pascalle i-a recomandat lui Yale să îl facă nevăzut pe executorul irlandezului.

După puține săptămâni de la atentat, Salvatore Două Cuțite Altierri pleca din portul din New York spre Sicilia, unde a trăit foarte comod, cu o pensie pentru serviciile prestate Mafiei până în 1954, an în care a murit în propriul pat, victimă a unui infarct.

Don Giuseppe, puternicul Naş al Mâinii Negre, se hotărî să se retragă la sfârşitul anului 1923. La cincizeci şi doi de ani, dintre care aproape treizeci îi dedicase guvernării afacerilor organizației mafiote italiene, înmâna puterea fraților Mangano, Vincenzo şi Philip. Balsamo ştia că se apropiau ani de război şi de selecții în cadrul Mafiei, iar Don Giuseppe simțea că nu era pregătit să conducă o bandă în război. Anii săi în crima organizată ajunseseră la sfârşit.

Giuseppe Battista Balsamo, primul mare Naş al Mafiei italiene în Statele Unite, va muri în 1943, la şaptezeci şi doi de ani, în aceeaşi casă în care trăise toată viața, înconjurat de soția, cei trei copii şi cei unsprezece nepoți ai săi.

Organizația Mâinii Albe a fost moştenită de Pegleg Lonergan, cumnatul lui Lovett, după moartea acestuia. Puterea sa va mai dura puțini ani, având în vedere că, în anul 1925, după asasinarea lui Lonergan, Mafia irlandeză nu a mai avut activitate în New York şi cheiurile Brooklyn-ului, spre deosebire de organizația lui Alphonse Al Capone.

În 1928, legăturile dintre Frankie Yale şi Al Capone erau din ce în ce mai tensionate, în primul rând pentru că Yale încerca să introducă în afacerile din Chicago o parte din aşa-numita Unione Siciliana, formată din vechi membri ai

Mâinii Negre, iar în al doilea rând pentru că dorea să se amestece în afacerea de fabricare a alcoolului, unul dintre sectoarele pe care le controla organizația lui Capone.

Al Capone l-a trimis la Brooklyn pe James Deamato, unul dintre oamenii săi de încredere, pentru a-l spiona pe Yale. Deamato fusese asasinat pe o străduță, dar mai întâi a avut timp să îl informeze pe Capone. Yale distila alcool şi făcea presiuni asupra proprietarilor de baruri clandestine din Brooklyn şi New York, asupra celor pe care Capone îi aproviziona, pentru a-l cumpăra pe al lui.

În iunie 1928, puternicul gangster a avut o întâlnire cu Dan Seritella, Jake Guzik şi Charles Fischetti, asasini din Chicago. Pe 1 iulie, şase ucigaşi au ajuns în Brooklyn, la ordinele lui Capone.

Frankie Yale îşi conducea maşina pe strada nunărul 44 când un sedan negru l-a scos de pe şosea. Cei din maşină au coborât şi şi-au golit încărcătoarele armelor de 45 de milimetri şi mitralierele Thompson în corpul lui Yale.

Înmormântarea sa a costat aproximativ 50.000 de dolari, în vremea aceea; cortegiul funerar era format din aproximativ 250 de maşini care au însoțit sicriul lui Yale până la cimitirul din Santa Cruz, în Brooklyn28.

Odată cu Yale murea un stil de viață al gangsterilor tipici italieni; anii de înfruntări pe stradă fără discriminare, cu mitralierele Thompson în mâini, erau pe punctul de a lua sfârşit. Noii Naşi căutau „pace pentru afaceri", iar în aceste afaceri cu toții doreau o felie din marele tort. Al Capone a devenit atotputernicul împărat al imperiului crimelor, conducând din cartierul său general din Chicago; de asemenea, aceştia sunt anii lui Louis Lepke şi ai Asasinilor săi, S. A., şi, bineînțeles, anii în care marele Charles Lucky Luciano va deveni unul dintre cei mai faimoşi gangsteri din istoria Crimei Organizate din Statele Unite.

Anii prohibiției.

Domnia lui Al Capone.

Ziua cea mare pentru Crima Organizată va fi 16 ianuarie 1920, când au intrat în vigoare al Treisprezecelea Amendament al Constituției şi aşa-numita lege Volstead29, probabil legile cel mai dificil de respectat votate vreodată de Congresul Statelor Unite. Legiuitorii nu ştiau că tocmai au aprobat o lege care da frâu liber uneia dintre cele mai prospere afaceri din toată istoria Mafiei din Statele Unite.

În Chicago, Big Jim Colosimo şi locțiitorul său, care era şi cel mai de încredere om al lui, Johnny Torrio, cu o mare anticipare a viitorului în domeniul afacerilor, au prevăzut „legea seacă" sau, pur şi simplu, „prohibiția", numele popular sub care era cunoscută legea Volstead. În tot statul Illinois, mii de italieni şi nu numai se ocupau cu fabricarea alcoolului în bucătării şi a berii în garajele lor. Infernul era pe punctul de a se dezlănțui şi fiecare dintre bandele mafiote de la o coastă la cealaltă a țării îşi dorea o parte din tortul cel mare pe care îl crease Guvernul prin aprobarea „legii seci". Chiar şi uniunea tradițională pe care o formaseră familiile se năruia sub greutatea beneficiilor enorme care urmau să se producă.

Prima victimă a „prohibiției” urma să fie puternicul Big Jim Colosimo. Pe 11 mai, Naşul a fost ciuruit de gloanțe la intrarea în cafeneaua sa de pe bulevardul Wabash numărul 2126. Colosimo a avut timp să scoată pistolul, însă nu a putut să tragă pentru a contraataca. A murit cu el în mână.

Câteva surse spun că Torrio a fost cel care a ordonat moartea Naşului său. Se pare că Colosimo primise o mare încărcătură de whisky din Canada şi încercase să o distribuie fără ştirea omului său de încredere. Alte surse, cele oficiale, afirmă că Colosimo a fost victimă a avariției familiei din Detroit, care dorea să îşi extindă zona de afaceri30.

Cert este că Johnny Torrio, fiind următorul în rang, s-a trezit cu puterea organizației în mâini. Mintea sa era construită pentru afaceri, imaginația lui nu avea limite şi simțul după care îşi găsea oameni de acțiune, curajoşi şi loiali cauzei sale, era fără cusur. Una dintre cele mai inspirate mişcări ale sale a fost să-l cheme alături de el pe un tânăr de douăzeci de ani care până atunci administra diferite bordeluri în suburbiile Chicago-ului. Cinci ani mai târziu, acel tânăr numit Alphonse Capone va deveni atotputernicul împărat al crimei; începuse o nouă eră în istoria Mafiei.

Cu puțin înainte de a lua puterea, Torrio i-a ordonat protejatului său să curețe zona centrală a Chicago-ului de alte bande care încercau să intre în afacerea cu alcool. „Dacă vrei să ajungi într-o zi să deții puterea, va trebui mai întâi să demonstrezi că ai ce îți trebuie pentru a ți-o asuma. Doar respectul oamenilor tăi va conferi siguranță puterii tale”, l-a sfătuit Torrio pe Capone.

Prima măsură a lui Capone a fost să lovească în irlandezii care operau în partea de nord a oraşului şi în polonezii care activau în partea sudică. Asasinarea lui Charles Dion Dinie O’Banion31, liderul irlandezilor, în florăria lui, de către oamenii lui Capone, va însemna începutul unui mic război pe care Torrio nu prea era dispus să îl poarte. O’Banion menținea un control strict asupra prostituției în nordul Chicago-ului şi dorea să se implice în distribuția de alcool de origine canadiană, însă Torrio nu îşi dorea concurența unei bande care deținea controlul asupra zonelor comerciale prin intermediul unui gangster numit Bugs Moran, devenit în scurt timp principalul duşman al lui Capone.

În seara de 9 noiembrie 1924, O’Banion se afla în mica lui florărie din centrul oraşului Chicago pregătind un buchet imens pentru o petrecere din înalta societate. Albert Anselmi şi John Scalise, doi asasini din subordinea lui Capone, au intrat în local. Anselmi s-a îndreptat spre O’Banion sub pretextul că vrea să cumpere un buchet pentru iubita lui. Omul lui Al Capone i-a întins mâna Naşului irlandez. Când acesta i-a strâns-o, Anselmi şi-a scos arma din teacă cu mâna stângă şi a tras de patru ori asupra lui O’Banion, timp în care Scalise îi rănise bodyguard-ul. Greşeala pe care a comis-o O’Banion a fost să îi dea mâna dreaptă lui Anselmi, care era stângaci, fapt care nu i-a permis să aibă mâna liberă pentru a scoate din teacă vreunul dintre cele trei pistoale pe care le purta mereu, chiar şi în florărie32.

Pe 24 ianuarie 1925, puține luni după uciderea lui Charles O’Banion, Jonny Torrio33 a fost victima unei tentative de asasinat. La ieşirea dintr-un restaurant, doi bărbați înarmați au tras asupra lui, rănindu-i pieptul, brațul şi

stomacul. Timp de cincisprezece zile, Torrio a fost în agonie într-un spital din Chicago. Recuperat de pe urma rănilor suferite şi, după ce a meditat mult asupra situaţiei, a decis să îl cheme pe Capone. Chiar în camera unde se afla în convalescenţă, Torrio i-a spus protejatului său: „Totul îţi aparţine, Al. Mă retrag”.

Al Capone era un italoamerican atipic care chiar îşi renega, în diferite situaţii, originile napolitane. „Eu nu sunt italian. M-am născut în Brooklyn”, le striga ziariştilor atunci când aceştia situau locul de naştere al gangsterului în Napoli sau Sicilia. Într-adevăr, aşa era: pe 17 ianuarie 1899, în casa de la intersecţia străzilor Tillary şi Lawrence, în cartierul Williamsburg, în inima Brooklyn-ului, se năştea Alphonse Capone.

În 1907, familia Capone s-a mutat în comunitatea italiană din strada Navy. Pe drumul până la şcoala publică 113, însoţit de fraţii săi, Ralph şi Frank, micuţul Al trecea în fiecare zi prin faţa intrării în localul lui Johnny Torrio, Social Club, unde îi vedea pe bărbaţii duri din banda viitorului său mentor. Îi observa cu interes pe acei gangsteri care purtau costume şi pantofi scumpi şi aveau capul acoperit cu pălării ce le ascundeau parte din chip.

În vremurile acelea, cartierul era dominat de bande evreieşti în partea de nord şi de irlandezi în sud. Conflictele etnice dintre bandele de tineri erau constante şi acolo viitorii gangsteri scoteau cuţitul la cea mai mică provocare. Cei trei fraţi Capone ştiau că puteau câştiga mai mulţi bani şi mai rapid pe străzi decât mergând la şcoală în fiecare zi. Fără ca părinţii lor să ştie, fraţii au început să presteze servicii fără importanţă pentru Torrio, cum ar fi să încaseze banii din extorsiunea unor mici comercianţi din cartier, să ducă mesaje madamelor de la bordeluri şi chiar să colecteze încasările prostituatelor în fiecare noapte.

Frank, fratele cel mai mare, era genul de om care acţionează fără cap; Ralph, cel mijlociu, era profitorul, mereu în umbra lui Al şi a lui Frank; iar Al era un amestec de cap şi scrupule puţine, ceea ce îl va transforma într-o figură demnă de luat în seamă pentru Torrio.

Fraţii Capone practicau propriile lor tarife pentru cine voia să îi angajeze. Ca să dea un pumn ciuva, doi dolari; să-i învineţească ochii, patru dolari; să îi spargă nasul sau mandibula, zece dolari; să îi taie o ureche, cincisprezece dolari; să îi rupă un braţ sau un picior, nouăsprezece dolari; să îl împuşte în genunchi sau să-l înjunghie, douăzeci şi cinci de dolari; „misiunea cea mare”, o sută de dolari34.

În 1915, Torrio şi-a mutat afacerile la Chicago, dar nu i-a uitat pe Alphonse Capone şi pe ai săi. Pe 18 decembrie 1918, Al Capone se căsătorea, iar un an mai târziu i se năştea primul şi singurul copil, Albert Francis Capone. Johnny Torrio, naşul său, i-a înmânat copilului un plic35 cu cinci mii de dolari în acţiuni.

Puţini ani mai târziu, Al Capone se muta în Chicago împreună cu soţia lui, Mae, fiul şi cei doi fraţi ai săi, Frank şi Ralph. Prima sa misiune în banda Colosimo-Torrio a fost să controleze intrarea fetelor în bordeluri. Se ştie că prima cercetare care i s-a făcut lui Capone36 de către agenţii federali a fost pentru încălcarea numitei Acta Mann, care nu era altceva decât legea aprobată

de Congresul Statelor Unite în 1910 care îi condamna la cinci ani de închisoare pe toți cei care ajută femei să treacă frontierele interstatale cu scopuri imorale.

Între 1919 şi 1921, şaptezeci şi şapte de bordeluri aflate sub controlul lui Al Capone au fost închise pentru încălcarea legii Acta Mann, pierzând, în consecință, venituri importante. O fată care lucra şase zile pe săptămână într-unul dintre bordeluri încasa o medie de şaizeci şi cinci de dolari, din care cincizeci erau pentru organizație, sau altfel spus, două sute de dolari lunar. În ficare local operau în jur de o sută de tinere, ceea ce presupunea încasări lunare totale de douăzeci de mii de dolari de bordel. Închiderea a şaptezeci şi şapte dintre ele de către poliție presupunea o pierdere de aproape un milion şi jumătate de dolari pe lună pentru afacerea condusă de Capone.

Unul dintre cazurile care apar în arhivele Departamentului de Poliție din Chicago37 a fost cel al unei adolescente de şaisprezece ani. Tânăra a ieşit de la şcoală, îndreptându-se spre un birou poştal. Atunci a fost văzută ultima dată.

J. C. O. a fost sechestrată timp de două săptămâni de către Marino Modeni, unul dintre „recrutorii”38 lui Capone. Fata, purtând încă uniforma şcolară, a fost drogată şi dusă la un bordel din zona de sud a Chicago-ului. Pentru primul serviciu cu adolescenta, un om de afaceri prieten al lui Maurice Van Bever, proxenetul cel mai celebru al vremii, a plătit două sute de dolari, pentru că tânăra era virgină.

Paisprezece zile mai târziu, fata a fost găsită dezbrăcată pe jumătate, mergând fără direcție pe o şosea mărginaşă, într-o suburbie a oraşului.

La interogatoriul poliției, adolescenta l-a identificat pe Modeni. Cadavrul mafiotului a fost găsit după puține zile într-un şanț cu un glonte tras în ceafă. Se pare că vreun agent l-a anunțat pe Capone despre identificarea pozitivă şi, înainte ca Modeni să îşi dea drumul la gură, au hotărât să „îl trimită la plimbare”39.

Torrio apela la Capone de fiecare dată când voia ca acesta să îi facă un serviciu special pentru el, în afara controlului organizației. Se crede inclusiv că Capone era singurul care cunoştea secretele cele mai intime ale şefului său, şi, din ce în ce mai mult, în absența lui Johnny Torrio, Capone lua frâiele organizației, până la sfârşitul anului 1923, banda primind oficial numele Torrio-Capone.

Afacerile prosperau şi whisky-ul curgea şuvoaie prin barurile clandestine, în ciuda „prohibiției”. Tentativele de violență erau stârpite de la rădăcină, iar cel care le provocase, executat automat.

Până atunci, Cicero fusese un oraş liniştit de clasă medie-înaltă, până când a fost invadat de bordelurile bandei Torrio-Capone, care au adus cu ele drogurile şi delincvența minoră. În mai puțin de doi ani, zona se degradase într-atât încât stăpânii caselor mari s-au hotărât să îşi vândă proprietățile pentru o sumă cu cincizeci la sută mai mică decât valoarea lor. În mod curios, în momentul acela, Al, Frank şi Ralph Capone au început să achiziționeze cel mai mare număr de case şi clădiri comerciale40. Cert este că membrii familiei manipulaseră prețul terenului şi îi izgoniseră pe toți cei care ar fi fost interesați să cumpere vreo proprietate. În ceva mai puțin de unsprezece luni, Al şi frații lui erau proprietarii a douăzeci şi nouă de case din Cicero. După şapte luni,

oraşul a fost curăţat de delincvenţi, iar bordelurile au fost închise. Terenurile pe care le foloseau prostituatele pentru a-şi desfăşura activitatea în vehicule abandonate erau acum frumoase parcuri cu arbori. Ce nu reuşise poliţia din Cicero în patru ani, obţinuseră fraţii Capone în şapte luni. Nimeni în Chicago sau în domeniile învecinate nu dorea un război, ci doar să câştige bani; însă, în 1924, Al va primi o puternică lovitură personală: moartea fratelui său, Frank.

Dar fraţii nu numai că doreau să controleze proprietăţile şi pământul, ci doreau şi puterea politică. Aceasta va fi o greşeală de calcul.

Cel mai mare din familia Capone, „cu mult curaj, dar puţin creier", cum l-a definit însuşi Johnny Torrio, a fost cel însărcinat să conducă asaltul politic asupra micuţului oraş. Pe 1 aprilie, în anul 1924, Partidul Democrat a decis să îl desemneze drept candidat la primărie pe William K. Pflaum, cu scopul de a-l înlătura de la puterea politică pe Joseph Z. Klenha, „paiaţa" bandei Torrio-Capone.

Frank, cu ajutorul a trei oameni de-ai săi, a decis să ia cu asalt cartierul general de campanie al partidului, unde se afla Pflaum şi echipa sa. Fratele cel mare al lui Capone îl înşfăcă pe candidat şi îl izbi de o masă, în timp ce oamenii săi distrugeau localul cu bâte de baseball.

Pe 2 aprilie, zi de alegeri, Al Capone a decis să-şi împrăştie oamenii în colegiile electorale, să ocupe cabinele de votare. Ei îi întrebau pe toţi votanţii pe cine aveau de gând să voteze, iar dacă aceştia răspundeau că pe Pflaum, erau scoşi din clădire. Îi lăsau să intre doar cu condiţia să voteze în favoarea lui Klenha.

Această situaţie a degenerat într-un protest deschis din partea alegătorilor împotriva oamenilor lui Capone şi a provocat confruntări între observatorii din secţiile de votare şi gangsteri. Un poliţist care patrula în zonă a încercat să restabilească ordinea şi să îi despartă pe adversari, dar fu determinat, cu pistolul, să îngenunchieze şi să tacă. Ceea ce nu ştiau, însă, oamenii lui Al Capone era faptul că agentul ceruse întăriri prin radio, înainte de a încerca să oprească perturbările din colegiul electoral.

Dată fiind întorsătura pe care o luau întâmplările, unul dintre gangsteri îşi scoase din teacă arma şi trase în ambii genunchi ai lui Michael Gavin, un colaborator al Partidului Democrat. Marele Al era sigur că ar putea să contoleze cel puţin opt din cele doisprezece colegii electorale, dar nu îi luase în calcul pe cetăţenii din Cicero, care erau dispuşi să pună capăt carierei primarului Joseph Z. Klenha, un om politic corupt, care îl ajutase pe Capone să capete un număr mare de terenuri şi proprietăţi.

Ca răspuns la insistenţa marelui şef al crimei din Chicago, un judecător federal, numit Edmund Jarecki, a ordonat trimiterea a şaptezeci de poliţişti ai statului pentru a evita presiunea lui Capone asupra alegătorilor.

Cinci patrule de poliţie nemarcate, trimise de către agentul William Cusick, au fost primele care au ajuns la clădirea Western Electric Company, unde erau montate patru urne. În interior, sub ameninţarea pistolului, Frank Capone şi verii săi, Charles Fishetti şi Dave Hedlin, le solicitau alegătorilor votul în favoarea lui Klenha. Poliţia înconjurase clădirea şi maşinile oamenilor lui Capone. Fischetti a fost primul care a ieşit în stradă şi, gândind că maşinile

de poliție camuflate aparțineau gangsterilor rivali, îşi scoase arma din teacă şi trase într-un agent care se îndrepta spre el. Polițistul a căzut într-o băltoacă de sânge, în timp ce colegii lui deschideau focul asupra lui Fischetti, Heldin şi Frank Capone, care ieşeau din biroul electoral.

Strada s-a transformat într-un câmp de bătaie, unde gloanțele vâjâiau dintr-un capăt în altul şi se izbeau în ferestre. Fratele mai mare din familia Capone a încercat să fugă cu arma în mână până în locul unde se afla una dintre patrule. Cei doi agenți îl somaseră să se oprească şi să arunce armele la pământ, dar Frank, în încercarea sa de a fugi, se apropia tot mai mult de agenți, care deja îl țînteau. După câteva secunde, unul dintre polițişti deschidea focul, iar primul glonte din genunchiul stâng al gangsterului a făcut ca acesta să tremure şi să cadă la pământ cu pistolul încă în mână.

Al doilea agent a strigat din nou la Frank Capone să lase arma, dar acesta, de la nivelul solului, a încercat să se poziționeze pentru a deschide focul împotriva agenților care se apropiau. Polițiştii au redeschis focul, omorându-l pe fratele mai mare al lui Al Capone. Hedlin a reuşit să fugă, iar Fischetti, rănit, a fost arestat şi eliberat fără acuzații la câteva ore după aceea41.

Băieții l-au onorat pe Frank Capone cu una dintre cele mai frumoase înmormântări din lume. Sicriul său argintat, ales personal de către Al, a fost însoțit de coroane mari de flori ce au costat aproximativ douăzeci de mii de dolari. De asemenea, Cicero şi-a oprit activitățile comerciale timp de două ore ca semn de doliu pentru moartea lui Frank, iar coruptul Klenha urma să fie reales pentru încă trei mandate.

Alphonse Capone căpătase o putere nelimitată şi dorea să şi-o exercite în lunile următoare retragerii lui Torrio. Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să răzbune atacul împotriva celui care îi fusese mentor şi prieten.

Patru bărbați îl împuşcaseră pe Torrio. Nimeni nu auzise nimic, în afară de Peter Veesaert, un adolescent, fiu de imigranți olandezi, care, în ziua aceea, era aşezat pe scările din exteriorul clădirii, față în față cu locul atentatului. Detectivii Departamentului de Poliție din Chicago l-au interogat pe tânăr timp de ore întregi, arătându-i fotografii cu membrii bandelor rivale bandei Torrio-Capone.

Veesaert i-a identificat pe cei patru bărbați. Unul dintre ei se numea Bugs Moran, iar în scurt timp va deveni principalul inamic al lui Al Capone.

Poliția îl voia pe Moran între gratii, dar Capone îl dorea în stradă. De aceea l-a trimis pe unul dintre oamenii lui de încredere să plătească cinci mii de dolari familiei lui Peter Veesaert, în schimb acesta să se răzgândească şi să asigure poliția că acum nu era atât de sigur de persoana pe care o identificase. Judecătorul William Lindsay a stabilit o cauțiune de zece mii de dolari, iar apoi a ordonat eliberarea lui Moran.

În acei ani, organizația lui Al Capone era în plină activitate, încălcând „prohibiția" şi obținând un profit de cinci dolari pe litrul de alcool vândut42. Servit în cele 1385 de baruri clandestine sub controlul bandei, Trezoreria Statelor Unite calculează că în fiecare seară se consumau aproximativ două sute de litri de alcool pe club, ceea ce lui Capone îi aducea profituri nete de 277.000 de dolari pe noapte, fără a fi verificați de agenții de la Fisc.

Tehnic, reşedinţa sa familială se afla pe bulevardul South Praire numărul 7244 din Chicago, unde locuiau fratele său Ralph, mama sa, Teresa, şi soţia sa, Mae, o frumuseţe irlandeză cu păr brunet şi nişte ochi verzi profunzi, care fusese iubita lui Al Capone dintotdeauna. Mae nu a fost niciodată o figură publică; ba chiar, în cea mai bună tradiţie italiană, se menţinea departe de afacerile soţului ei şi, bineînţeles, de actele sale de infidelitate43.

De la etajul 22 al Hotelului Hawthorne din Cicero, adevărat cartier general al lui Capone, pe care presa îl cunoştea deja ca pe „Inamicul Public Numărul Unu", cârmuia destinul organizaţiei sale şi, de asemenea, răzbunarea împotriva acelora care atentaseră împotriva lui Johnny Torrio. Suite-ul său se extindea pe aproximativ şase sute de metri pătraţi, iar locuinţa lui Capone, pe două sute de metri pătraţi.

Echipa sa personală era formată din trei majordomi, patru cameriste, doi bărbieri, doi bucătari, şase mesageri, trei secretare şi patru avocaţi, plus un enorm număr de prostituate care, în fiecare noapte se culcau, pe rând, cu atotputernicul şef al crimei din Chicago. John Kobler, biograful lui Alphonse Capone, dă asigurări în biografia Capone. The Life and World of Al Capone că tocmai în acea epocă faimosul gangster s-a îmbolnăvit de sifilis, o boală care obţinea ceea ce nu reuşiseră să obţină bandele rivale, agenţii FBI, inclusiv agenţii Trezoreriei. Era, de asemenea, după Kobler, un mare iubitor de sporturi şi plătea sume enorme de bani pentru a avea loc în tribună la meciurile echipei Chicago Cubs şi a celor de la White Sox. La partide, „Inamicul Public Numărul Unu" asista mereu cu acelaşi grup de persoane: Jack Mitraliera Megurn44 şi George Foc de Armă Ziegler45, al cărui nume adevărat era Fred Goetz, un licenţiat şi fost jucător de fotbal semi-profesionist a cărui inteligenţă şi nivel cultural i-au adus porecla de Creierul în cadrul organizaţiei lui Capone.

În 1926, marele Al a decis să-şi îmbunătăţească imaginea cumpărându-şi o vilă imensă în Palm Island, între oraşele Miami şi Miami Beach. Cu aproape o mie de metri construiţi şi înconjuraţi de două mii de metri de grădini, Capone a ordonat să se instaleze o piscină olimpică în interiorul unei grădini tropicale. În acelaşi an, asistentul procurorului de Stat, William Meswiggin, de douăzeci şi şase de ani, s-a decis să îi urmărească pe Capone şi pe ai săi. Săptămâni la rând Meswiggin făcea declaraţii în ziare împotriva şefului lumii interlope din Chicago acuzându-l că este cel mai mare corupător al Statului şi al ţării, că vinde alcool ilegal tinerilor din oraş şi că implică în prostituţie fete minore. Chiar încercase să facă o înţelegere cu Al Capone, astfel încât gangsterul să părăsească în mod demn statul, dar acesta i-a răspuns cu un ton batjocoritor că îi era necesară clima Chicago-ului din motive de sănătate.

Meswiggin, pe care membrii lumii interlope irlandeze îl cunoşteau ca Micul Mac, era un om care a ajuns unde se află prin propriile puteri. Fiu al unui sergent de poliţie din Chicago, lucrase într-o fabrică de zgură ca să îşi poată plăti studiile la Universitatea de Drept, pe care o absolvise cu rezultate foarte bune.

Asistentul procurorului îi cunoştea foarte bine pe gangsterii irlandezi, de vreme ce studiase cu mulţi dintre ei la colegiu şi chiar se încăierase cu câţiva

dintre cei care peste ani deveniseră adevăraţi capi ai crimei organizate în familia lui Charles Dion O'Banion.

Fără îndoială, tânărul procuror era în relaţii prea bune cu oamenii lui Moran, şi de aceea urma să plătească cu propria viaţă. Capone ştia că însuşi Meswiggin fusese ales în funcţie datorită presiunilor irlandezilor asupra altor posibili candidaţi şi le-a întors favoarea acestora trimiţându-i la judecată pe Albert Anselmi şi pe John Scalise, doi dintre asasinii de încredere ai lui Al Capone. Meswiggin îi promisese lui Moran că îi va înlătura de pe străzi pentru o bună perioadă pe doi dintre oamenii cei mai periculoşi pentru irlandezi.

Pe 27 aprilie, în mod neaşteptat, William Meswiggin s-a prezentat la Ponny Inn, unul dintre barurile clandestine din Cicero, însoţit de patru gangsteri din banda lui Moran: Klondike O'Donnel, Mike Medonell, Jim Doherty şi Tom Red Duffy. Împreună, au intrat în barul lui Harry Madigan de pe bulevardul Roosevelt, numărul 56134. Lui Madigan nu îi venea să creadă când l-a sunat pe şeful lui, Al Capone. „Chiar aici se află urmăritorul însoţit de urmăriţi", spuse.

Relaţiile dintre italieni şi banda familiei O'Donnel se înrăutăţiseră când Capone a descoperit că oameni ai bandei irlandezilor încercau să controleze zone care se aflau sub conducerea sa. Până atunci relaţiile dintre cele două bande erau mai mult sau mai puţin cordiale. Când Al Capone a ajuns în Cicero, în 1923, i-a acordat familiei O'Donnel dreptul de a livra alcool barurilor clandestine de pe bulevardul Roosevelt şi în alte câteva zone importante din oraş. Atât timp cât irlandezii se limitau la zona lor de influenţă, Capone îşi menţinea executorii departe de străzi pentru a evita un război cu membrii bandei O'Donnel46.

Acordul a durat doi ani şi jumătate, până când Klondike, cel mai mare dintre fraţii O'Donnel, a decis că era deja timpul să extindă graniţele teritoriului său.

Deşi Capone deţinea putere şi efective suficiente pentru a începe un război, gangsterul prefera să păstreze o stare de neutralitate armată. Pentru a evita un război deschis, oamenii lui Al Capone îl sechestraseră pe fratele mai mic al lui Klondike, ca să îi transmită un mesaj acestuia. Dacă încerca în continuare să ocupe zone care îi aparţineau lui Capone, data viitoare îi va înapoia fratele bucăţi; dar banda lui O'Donnel nu a înţeles mesajul, şi războiul a izbucnit. Pe Alphonse Capone deja nu îl mai împiedica nimic să dea prima lovitură.

După ce au băut, cei cinci bărbaţi au părăsit localul. Ploaia transformase trotuarul într-o pistă de patinaj. Deodată, clienţii lui John Madigan au auzit câteva rafale de mitralieră Thompson. Câţiva au scos capul şi i-au observat pe O'Donnel şi pe Medonnel întinşi pe jos, răniţi mortal. Doherty se vedea pe jumătate ieşit din maşină, cu sânge curgându-i pe faţă. Pentru că a încercat să fugă în maşină, italienii deschiseseră focul asupra Lincoln-ului negru, proprietate a lui O'Donnel. Acesta a căzut mort în primele secunde de împuşcături.

Duffy şi Meswiggin au luat-o la fugă în josul străzii în timp ce trei dintre oamenii lui Capone îi urmăreau. Aveau ordine stricte să nu lase pe niciunul dintre cei cinci în viață.

Amândoi au alunecat după colț pe trotuarul umed, iar Duffy a mai avut timp doar să-şi acopere instinctiv chipul, când primul dintre asasinii lui Capone a ajuns în fața lui. Bărbatul implora să fie lăsat în viață, în timp ce Claude Maddox, pe care toți îl cunoşteau ca Elegantul, l-a împuşcat de patru ori în abdomen şi de două ori în cap. Meswiggin, întins pe jos şi ud leoarcă, a început să se smiorcăie scârbindu-l pe Capezio, unul dintre cei mai eficienți asasini ai lui Capone. Capezio i-a ordonat să se ridice şi să pună mâinile pe perete. Asistentul procurorului de Stat şi-a recăpătat într-un moment trufia şi s-a întors să dea fața cu Tony Carpezio. „Dacă apeşi trăgaciul acela vei primi treizeci de ani de închisoare sau vei ajunge pe scaunul electric”, spuse asistentul procurorului. Carpezio l-a privit rece şi i-a răspuns în timp ce trăgea: „Atunci nu vom spune nimănui că te-am împuşcat.”

În ziua următoare, ziarele din Chicago descriau oroarea pe prima pagină, însă, curios era că menționau doar moartea a patru dintre oamenii lui Bugs Moran. Cadavrul lui Meswiggin dispăruse, dar, deşi nu existau suficiente probe care să îl indice pe Alphonse Capone, ochii opiniei publice priveau spre etajul 22 al Hotelului Hawthorne.

În jurul atotputernicului şef al Crimei Organizate din Chicago se formase un soi de uniune de asasini, compactă şi absolut fidelă lui Capone, condusă de Jack Mitralieră Megurn, Fred Creierul Goetz, Claude Elegantul Maddox, Tony Carpezio şi Tony Accardo47, un tânăr de douăzeci de ani care, cu timpul, va deveni unul dintre oamenii cei mai puternici din Mafia Statelor Unite.

Sergentul poliției din Chicago, Anthony Meswiggin, îi spunea oricui voia să îl asculte: „Al Capone mi-a ucis fiul. Ştiu asta, dar nimeni nu vrea să o recunoască”. Cert era că, puțin timp după, cu ajutorul unor ziarişti apropiați lui Capone, au început să se publice poveşti care îl înfățişau pe William Meswiggin, asistentul procurorului de Stat, ca pe un om corupt care se vânduse bandelor irlandeze ale lui O’Banion, mai întâi, şi alor lui Bugs Moran, după moartea primului. Campania a dat rezultate şi, după puține luni, deja nimeni nu voia să îşi amintească de asasinatul unuia dintre oamenii care încercaseră să-i vină de hac marelui Al Capone; însă ceea ce, într-adevăr, a înțeles Guvernul de la Washington a fost că în Chicago guverna o supraputere criminală sub conducerea unui nord-american de origine napolitană din Brooklyn.

Cercetarea asasinatului lui William Meswiggin s-a prelungit până la sfârşitul anului 1925 fără vreun rezultat. Alphonse Capone, care, conform cercetărilor, era adevăratul creier al asasinatului, a fost arestat la granița cu statul Indiana de către poliția de stat şi eliberat fără nici o acuzație după trei zile. Uciderea unui asistent al procurorului din Statul Crowe pusese în pericol toate afacerile regelui lumii interlope, de vreme ce procurorul, pentru a se răzbuna, a dat ordin să fie închise toate barurile clandestine, bordelurile şi cazinourile de sub controlul lui Capone.

În anii următori, afacerile au început să meargă din nou ca pe roate; poliția, judecătorii şi procurorii închideau ochii când era vorba despre barurile clandestine, bordelurile aveau la uşă un număr mare de clienți, iar cazinourile erau pline ochi de muncitori dispuşi să piardă la jocuri câştigul lor săptămânal. Printre principalii rivali ai lui Al Capone care se vor ivi în anii aceia va fi Earl Weiss48, unul dintre gangsterii cei mai cruzi despre care se aminteşte pe stăzile din Chicago.

Weiss fusese hoț de buzunare, jefuitor de bănci, hoț de maşini, răpitor şi asasin până să devină unul dintre cei mai puternici şefi ai unei bande din cartierul de vest al Chicago-ului. Numele lui adevărat era Earl Wajcieckowinski, dar, în Mafie, toată lumea îl cunoştea ca Micul Hymie. Weiss era jumătate polonez, jumătate nord-american şi era profund religios. Gangsterul putea să împuşte pe cineva în cap şi în minutul următor să fie la biserică ascultând slujba.

Prima altercație cu banda lui Capone a avut loc într-o noapte a lunii iulie din anul 1926. În ziua aceea, mai mulți membri ai bandei lui Weiss au hotărât să asalteze patru camioane încărcate cu bere pentru barurile clandestine de sub conducerea lui Ralph Capone, fratele mai mic al lui Al.

Una dintre anecdotele care se povestesc despre Weiss este un fapt întâmplat într-o seară când prietenul său, Nails Morton, a murit rupându-şi gâtul când calul pe care îl călărea l-a aruncat din şa. Weiss atunci a decis să se îndrepte personal spre grajdurile în care se afla animalul, l-a închiriat şi l-a dus pe un câmp pustiu. Acolo a descărcat în el încărcătoarele celor două pistoale pe care le purta cu sine mereu. Stăpânul grajdului a găsit cadavrul animalului cu un bilet din partea lui Weiss care spunea: „Tratez animalele la fel ca pe duşmani. Viață pentru viață. Cea a prietenului meu Morton pentru a lui". Lui Weiss îi prisosea curajul, dar îi lipsea diplomația.

În mai multe rânduri, Al Capone îl avertizase pe Weiss asupra pericolului căruia se expunea continuând să îi invadeze teritoriul şi să distrugă încărcăturile camioanelor cu alcool ale bandei, dar polonezul era ceea ce în Crima Organizată se numea „gură spartă". Capone încerca întotdeauna să evite să ajungă la punctul final, care nu însemna altceva decât eliminarea celui care l-ar fi ofensat. În mintea lui continua să domnească fraza celebră pe care i-o spusese Torrio într-o zi: „Doar pe pace se fac afaceri bune". Însă Weiss nu era dispus să respecte această lege.

Pe 11 august, maşina lui Capone a fost ciuruită cu o mitralieră la intersecția străzii State cu strada 5549. Al Capone nu se afla în vehicul, însă Sylvester Barton, şoferul, a fost rănit la un umăr, în timp ce Charles Fischetti, unul dintre bodyguarzi, şi Percy Haller, unul dintre mesagerii lui Capone, vor scăpa nevătămați din incident. În ziua următoare, Tony Cuiringione, şoferul oficial al lui Al Capone, a dispărut. După o lună, cadavrul său a fost găsit acoperit de pietre şi scufundat într-un butoi cu alcool pur: avea trei găuri de glonte în cap, iar mâinile şi picioarele lui erau legate cu sârmă ghimpată.

Weiss şi Moran erau responsabili pentru atac şi pentru răpirea ulterioară, după cum a afirmat Capone însuşi, dar duşmanii şefului Crimei Organizate din Chicago nu se vor opri aici. Următoarele două atacuri vor avea

loc în Landerback, unul dintre cazinourile lui Capone, şi chiar în Hotelul Hawthorne, cartierul general al bandei sale.

Pe 9 octombrie, o caravană formată din nouă vehicule negre, ca şi cum ar fi fost o înmormântare în cel mai pur stil mafiot, a intrat pe bulevardul pe care se afla uşa principală a clădirii.

La mai puțin de cinci metri, geamurile maşinilor s-au coborât, lăsând la vedere țevile mitralierelor Thompson. Deodată, oamenii lui Weiss şi ai lui Moran au deschis focul. O ploaie de gloanțe a inundat recepția hotelului, rănind o femeie, care a rămas întinsă pe podea. Louis Barko, una dintre gărzile de corp ale lui Capone, a încercat să deschidă, la rândul lui, focul, dar a căzut pe spate în urma impactului unui glonte primit în picior. Clyde Freeman, o femeie care se afla închisă într-o maşină cu fiul ei, a fost rănită la cap.

Capone, aflând vestea, i-a trimis propriul medic să o trateze, ceea ce l-a transformat pe gangster în victimă în ochii opiniei publice. Dacă Al Capone era priceput la un lucru, acela era că ştia cum să folosească mijloacele de comunicare pentru beneficiul propriu. Conform FBI-ului, se estimează că cel puțin două sute douăzeci de ziarişti se aflau în statul de plată al lui Alphonse Capone. „Le ofer numai ceea ce vor, ştiri bune şi nimic mai mult”, afirma şeful Crimei Organizate, apărându-se de cei care îl acuzau că plăteşte sume enorme de bani, sau, mai bine spus, mită, diverşilor ziarişti. Unul dintre aceştia era John Meclean, responsabilul cu ştirile locale al ziarului Chicago Daily Tribune.

Meclean îşi obținea informațiile direct de la Capone însuşi şi era capabil chiar să scrie cronicile înainte ca evenimenele să aibă loc. Într-o bună zi, un judecător l-a citat pe ziarist, dar Meclean a afirmat că nu putea să îşi divulge sursele de informații. Problema era că reporterul scrisese un articol în care informa despre asasinatul a doi oameni din banda lui Bugs Moran, dar Capone uitase să îl anunțe că cei doi bărbați nu fuseseră executați pentru că nu au fost găsiți acolo unde se credea că se vor afla în noaptea aceea. Chicago Daily Tribune publica în dimineața următoare relatarea despre cum au fost lichidați cei doi gangsteri ai lui Moran.

Pentru că a refuzat să mărturisească în fața judecătorului, Meclean a fost condamnat la trei ani de închisoare pentru sfidare şi la încă patru ani pentru complicitate la tentativă de crimă.

Dar, deşi războiul care izbucnise între italienii lui Capone şi irlandezii lui Moran şi Weiss continua să ocupe primele pagini ale ziarelor, „Inamicul Public Numărul Unu” încă mai căuta o pace stabilă pentru a putea să facă în continuare afaceri prospere, ceea ce duşmanii lui nu erau dispuşi să accepte.

„Weiss niciodată nu va reuşi să mă omoare cu acele atacuri nesăbuite în plină zi. E ca şi cum ar umbla în urma mea cu o întreagă fanfară şi ar anunța cu o săptămână înainte ce intenționează să facă”, declara Capone ziarului The Chicago Evening American50.

Al Capone a propus organizarea unei conferințe de pace la Hotelul Sherman din Chicago. Weiss, Moran, Drucci şi Frank Gusemberg au reprezentat bandele din nord; Tony Lombardo, atunci preşedinte a Unione Siciliana, a apărat interesele lui Capone.

Weiss nu avea încredere în poziția pacifistă pe care o arăta Capone, iar Lombardo încerca să îl convingă că e de comun interes ca pacea să domnească pe străzile din Chicago. „Poliția şi judecătorii vor închide ochii la afacerile noastre cu alcool. Ei nu vor să vadă cadavre şi să audă împuşcături pe străzi", asigură Lombardo.

„Voi face pace cu o singură condiție. Scalise şi Anselmi l-au ucis pe O'Banion. Îi vreau pe cei doi", răspunse Wiess.

Wiess a aşteptat în salonul hotelului ca Lombardo să îl consulte pe Capone în această chestiune. După câteva minute, Tony Lombardo se întorcea clătinând capul în semn de negație. „Nu e nimic de făcut. Capone refuză să îi trădeze pe Scalise şi pe Anselmi. Nu ar face-o cu un câine, cu atât mai puțin cu doi dintre oamenii lui", spuse italianul.

„Foarte bine. Va să zică Capone vrea să continue acest război", concluzionă Weiss. După câteva secunde, însoțit de Drucci, Moran şi Gusemberg, Weiss îl privi fix pe Lombardo şi îi zise: „Spune-i lui Capone că îl voi termina".

Şeful irlandezilor îşi avea cartierul general pe strada State, la numărul 738, exact deasupra fostei florării a lui Charles Dion Dinnie O'Banion. La numărul 739 pe aceeaşi stradă era o casă cu apartamente mici administrată de o văduvă.

Pe 8 octombrie 1926, un tânăr care afirma că se numeşte Oscar Langsdon s-a prezentat în clădire cu intenția de a închiria unul dintre apartamentele cu vedere la stradă. Langsdon a spus că era comerciant itinerant şi scriitor în scurtele lui perioade libere şi că lucra în timpul nopții. În săptămâna următoare, doi italieni închiriau un local gol din fața fostei florării. Italienii, ca şi Langsdon, au plătit în avans pentru trei luni.

De la ferestre se vedea nu numai ce se întâmpla în vechiul magazin al lui O'Banion, ci şi la etajele superioare acum ocupate de Wiess şi de oamenii lui. În seara de 11 octombrie, maşina lui Weiss s-a oprit la poarta florăriei. Din ea au coborât cinci oameni: Weiss însuşi, garda lui de corp, Pat Murray, şoferul său, Sam Peller, avocatul Nick O'Brien şi un fost polițist, acum detectiv particular, numit Ben Jacobs.

În scurt timp, s-au format două grupuri care se îndreptau lent spre interiorul clădirii cu numărul 738 de pe strada State. Zgomotul traficului a fost, dintr-o dată, înecat de sunetul împuşcăturilor care străbăteau strada dintr-o parte în alta.

Primul care a căzut a fost Weiss, ciuruit de alicele unei arme cu țevile tăiate. Rănit mortal, a reuşit să înainteze vreo două sute de metri până să se prăbuşească peste aceeaşi uşă peste care căzuse cu doi ani în urmă O'Banion însuşi. Murray a căzut foarte aproape de şeful său, după ce a fost nimerit de o mitralieră din clădirea din față; O'Brien a murit imediat după aceea, nimerindu-l între ochi un glonte rătăcit. Peller, rănit în zona inghinală, şi Jacobs s-au refugiat într-un magazin de pălării apropiat, în timp ce trăgeau neştiind în cine.

Exact un minut a durat întreaga operațiune, lăsând în stradă trei morți şi doi răniți. Când a ajuns prima patrulă de poliție, agenții s-au situat pe poziții în

stradă pentru a evita ca atacanții să încerce din nou să îi ucidă pe răniți, cum era obiceiul în timpul împuşcăturilor dintre gansteri. Până atunci, agresorii se evaporaseră şi chiriaşii localului şi al apartamentului din apropiere au dispărut într-un mod atât de misterios precum cel în care apăruseră.

Ceea ce a găsit, într-adevăr, poliția în buzunarul lui Weiss a fost o listă cu numele şi adresele unui mare număr de jurați care în acel moment îi judecau în diferite tribunale pe membri ai bandei lui Earl Weiss şi Bugs Moran. Lângă numele fiecărui jurat era scrisă suma pe care mafioții o plătiseră drept mită.

„Acesta a fost un măcel. Weiss era un băiat bun. S-ar fi putut retrage la timp cu partea lui şi ar fi fost încă viu să se bucure de ea. Eu şi cu Torrio am fost cei care i-am pregătit pe Weiss şi pe O'Banion, iar când au hotărât să se separe, ne-a părut bine. Apoi au început să fie avari. Le-am trimis un avertisment ca să nu depăşească limitele care le fuseseră impuse. Ei au crezut că erau mai puternici decât noi şi au plătit pentru asta", va declara însuşi Al Capone unui ziarist de la The Chicago Herald Examiner, afirmație care va fi inclusă într-un raport al FBI-ului51.

În luna ianuarie a anului 1927 pacea şi afacerile prospere au început să domnească în lumea interlopă a Chicago-ului. În ziua de 11 a aceleiaşi luni, Al Capone a convocat ceea ce se va cunoaşte ca fiind primul summit al Mafiei din Chicago. La Hotelul Sherman, foarte aproape de Primărie şi de cartierul general al Poliției, au început să apară primele maşini negre cu şefii diferitelor bande. Însăşi Al Capone, fratele lui, Ralph, Tony Lombardo, Jake Guzik şi Ed Vogel; Bugs Moran şi Potatoes Kaufman, din banda din partea de nord; Frank Foster, faimos importator de whisky canadian; Jack Zuta, actual şef adjunct al bandei O'Banion; Myles O'Donnel, de la banda O'Donnel; Billy Skidmore şi Christian Bertche, doi gangsteri celebri care dominau cazinourile în Chicago, astăzi aliați ai lui Moran; Ralph Sheldon, membru al propriei bande; şi Maxie Eisen, care îi reprezenta pe micii gangsteri din oraşe situate în împrejurimile Chicago-ului52.

Primul care a luat cuvântul a fost Al Capone. „Am hotărât să organizăm acest summit cu scopul de a obține pacea definitivă pe străzile din Chicago, şi pentru acest motiv am redactat cinci norme clare pe care toți cei prezenți va trebui să le sprijinim unanim".

Cele „Cinci reguli", căci aşa se numea documentul, erau un fel de norme pe care trebuiau să le respecte toate bandele din Chicago, de la cea mai puternică la cele a căror putere se extindea pe o singură stradă:

1. Toți mafioții care fuseseră răniți în altercații cu alte bande, care s-au soldat cu morți, vor fi amnistiați din acest moment. Nimeni nu va putea să ridice un deget asupra niciunuia dintre ei, indiferent de banda din care face parte.

2. Toate bandele reprezentate aici renunță la violență, în disputele lor cu alte bande. Se va stabili o autoritate formată din şefii celorlalte bande rămase în afara conflictului.

3. Se stabileşte scopul „raşchetării"53. Dacă B doreşte să îl distrugă pe A, B îi va spune lui C că A pregăteşte un atac asupra lui. În mod clar C îl va ataca

pe A. Într-un asemenea caz se va stabili o autoritate formată din şefii celorlalte bande rămase în afara conflictului.

4. Nu vor ma exista invazii asupra teritoriilor. În anexa acestui document sunt clar precizate zonele de influență ale fiecărei bande în parte.

5. Încălcarea uneia dintre aceste reguli de către un membru al vreunei bande reprezintă încălcarea regulii de către toți membri ei şi de către şeful acesteia. Pentru restul şefilor, încălcarea comisă de vreun membru al vreunei bande este încălcarea comisă de către şef[54].

În 1927 şi 1928, conflictele dintre bandele mafiote din Chicago aproape dispăruseră de pe primele pagini ale ziarelor, iar Alphonse Capone apărea doar în cazuri sociale cum ar fi deschiderea vreunei noi aripi a spitalului sau inaugurând un nou centru pentru cerşetori. De exemplu, pe 15 mai, Capone a fost membru al comitetului de primire a comandantului Francesco Di Pinedo, care, la bordul avionului său, Santa Maria II, în călătoria sa în jurul lumii, ateriza în Chicago pentru a-i oferi primarului un mesaj de bunăvoință din partea lui Benito Mussolini. Comitetul era, de asemenea, format din Italo Canini, consul italian, Ugo Galli, preşedinte al organizației Fasciştii din Chicago, Anthony Czarnecki, un puternic om de afaceri şi judecătorul Bernard Barasa, reprezentantul primarului Thompson. Primul care i-a strâns mâna lui Di Pinedo a fost Al Capone, aceasta fiind imaginea care va apărea pe prima pagină a ziarelor în ziua următoare. Un mare număr de cetățeni au protestat în fața Primăriei, invocând că Capone nu era cel mai potrivit reprezentant al oraşului pentru a primi un mesager străin.

Acest tip de întâmplări nu erau bine văzute de către Casa Albă, astfel că preşedintele Calvin Coolidge a decis să îl numească pe George Johnson, un avocat din Chicago, drept procuror special al Statelor Unite pentru districtul din nordul Illinois-ului, cu misiunea de a pune capăt puterii tot mai crescânde a gangsterilor din Chicago. Coolidge dorea rezultate rapide, iar Johnson era dispus să i le dea. Preşedintele era constrâns de către un Congres reprezentat de opoziție. Chiar şi senatorul statului Nebraska, George Morris, îi ceruse lui Coolidge retragerea marinelor din Nicaragua şi deplasarea lor în Chicago spre a opri „bandele subversive care vor să destabilizeze democrația Statelor Unite", afirma Morris. „Democrația noastră este mai amenințată în Chicago prin existența acestor bande de gangsteri, decât în Nicaragua", concluzionă senatorul.

Noul procuror a format echipă cu un tânăr proaspăt licențiat al Universității din Illinois şi în prezent şeful unui grup restrâns de agenți federali. Acest bărbat se numea Elliot Ness[55]. Johnson şi Ness erau dispuşi să îl distrugă pe Capone cu orice preț, iar pentru aceasta vor face uz de toate armele avute la dispoziție. Una dintre acestea ar fi IRS, serviciul intern de colectare de impozite, al cărui şef era Arthur Madden[56].

Pentru Al Capone, orice om avea un preț, astfel a decis să îl trimită pe Shorty Campagna cu cinci sute de mii de dolari înfăşurați într-o hârtie de ziar, cu scopul de a-l cumpăra pe Elliot Ness. Mesagerul lui Capone intră în biroul agentului federal şi îi aruncă pachetul pe masă.

Ness a chemat doi agenți şi i-a rugat să îl conducă pe trimisul lui Capone afară. „Ați uitat asta. E a dumneavoastră”, spuse Ness arătând înspre pachet.

Capone se confrunta acum cu unul dintre cei mai mari duşmani ai săi din care s-au văzut vreodată, nici mai mult nici mai puțin decât cu Guvernul Statelor Unite. Ness, Johnson şi Madden era hotărâți să folosească forța pentru a dărâma imperiul crimei care domnise în Chicago şi în suburbiile sale şi pentru a-l detrona pe Alphonse Capone, în calitate de rege al plevei.

Linia de atac era formată din Madden, şeful secției de criminalistică a IRS-ului din Chicago, un geniu al numerelor şi unul dintre cei mai buni experți în evaziune fiscală, Ness, de la Departamentul de Justiție, care avea drept subordonați paisprezece tineri agenți federali, pe care ziarele îi botezaseră cu pseudonimul Intangibilii datorită integrității lor şi, ultimul dintre ei, procurorul Johnson, cu misiunea de a aduce acuzații împotriva lui Capone, la tribunal.

Primul reținut pentru evaziune fiscală a fost Ralph Capone57, pe care IRS-ul îl acuza de neplata impozitelor în sumă totală de 55.000 de dolari între anii 1923-1926. Fratele mai mic din familia Capone declarase doar 4.065 de dolari în perioada menționată.

Ralph a fost reținut de către agenții lui Ness şi dus la judecată de către Johnson, care a obținut o condamnare la şase ani de închisoare federală, din care va ispăşi doar paisprezece luni.

Al Capone se oferise să plătească Guvernului zece dolari pentru fiecare dolar datorat de către fratele său, drept impozit. Unchiul Sam acceptă, iar Ralph fu eliberat; dar ceea ce nu ştia Al era faptul că principalul obiectiv al „Triumviratului”58 era el.

În timp ce „Inamicul Public Numărul Unu” trata cu Guvernul, Bugs Moran s-a decis să rupă acordul celor „Cinci reguli” semnat la Hotelul Sherman în ianuarie 1927.

În primele zile ale anului 1929, banda lui Moran a încălcat mai multe reguli semnate de către propriul ei şef cu doi ani în urmă. A acționat pe teritorii ce nu îi aparțineau, a asaltat mai multe bărci ale lui Capone, încărcate cu băutură, a distrus încărcături de whisky proprietate a lui Frank Foster, şi a încercat să îl omoare pe Christian Bertche, unul dintre gangsterii care stăpâneau jocurile de noroc din Chicago.

Capone nu era dispus să continue să accepte abuzurile lui Moran, astfel că s-a decis să dea o lovitură decisivă bandei lui.

Pe 14 februarie în acelaşi an, de ziua Sfântului Valentin, un Cadillac negru s-a oprit pe strada North Clark, numărul 2122, în fața unei clădiri de cărămidă, cu ferestre mici şi cu o uşă enormă care era mereu închisă. În partea superioară a uşii era o tablă mare, decolorată: „S. M. C. Cartage Co. Shipping, Packing, Phone Diversey 1471, Long Distance-Hauling”, care nu era nimic altceva decât cartierul general al lui Bugs Moran59.

La ora zece dimineața, se aflau în garaj Frank şi Peter Gusemberg, James Clark, Adam Hyers, John May, Alfred Weishank şi doctorul Reinhard Schwimmer. Cei din familia Gusemberg erau pistolarii bandei; Clark, cumnatul lui Moran; May, expertul în furturi al bandei; Hyers, unul dintre principalii contabili şi cel care era la conducerea operațiunilor jocurilor de noroc ale

bandei, iar Schwimmer, un tânăr oftalmolog, prieten cu Moran şi Gusemberg. Cei şapte îl aşteptau pe şef, care rămăsese cu ei să le dea noi instrucţiuni.

În local erau aliniate şase camioane care trebuiau să plece spre Detroit la amiază pentru a transporta o mare încărcătură de whisky de contrabandă provenind din Canada.

Din Cadillac-ul negru fără însemnele poliţiei, dar cu sirenele şi cu portavocile din exterior montate, au coborât patru bărbaţi, trei dintre ei cu uniforme ale Departamentului de Poliţie din Chicago. La volan a rămas doar şoferul.

Cei patru bărbaţi au intrat în garaj, permiţându-le celor din interior să îi vadă. Membrii bandei lui Moran nu fură surprinşi când i-au văzut apărând pe cei trei agenţi în uniforme, din moment ce câţiva dintre ei obişnuiau să se plimbe pe acolo, în timpul patrulării lor, ca să bea un pahar de whisky canadian.

Cel care nu purta uniformă le arătă o insignă şi le ordonă să se oprească şi să se aşeze în linie în faţa peretelui. „Şi dumneavoastră!", îi spuse lui John May, care se afla sub un camion, reparându-l. May s-a ridicat fără nici un chef, ştergându-se cu o cârpă la fel de murdară ca şi mâinile sale.

Frank Gusemberg se întoarse spre poliţist şi îl ameninţă: „Dumneavoastă nu ştiţi cine este proprietarul acestui garaj. Nu ştiţi la ce vă expuneţi dacă veţi continua să ne hărţuiţi"60.

Brusc, cei trei bărbaţi deghizaţi în agenţi de poliţie s-au descotorosit de paltoanele lor largi, lăsând la vedere mitralierele Thompson, până atunci ascunse vederii. Doctorul Schwimmer a început să murmure spunând că el se afla acolo doar în vizită şi că nu avea nici o legătură cu afacerile sau cu banda lui Bugs Moran.

După câteva secunde, şi fără a fi provocaţi, au deschis focul împotriva celor şapte oameni care se aliniaseră umăr la umăr. Gloanţele au început să ricoşeze în perete şi în corpurile oamenilor lui Moran. Cei şapte nu avuseseră timp nici să strige. Trupurile lor au rămas întinse pe jos, pe spate. Deşi fusese împuşcat cu mitraliera, Frank Gusemberg era încă viu când a sosit prima maşină a poliţiei, chemată de vecini.

Moran a scăpat de moarte, pe muchie de cuţit. Investigaţia a fost atribuită inspectorilor de poliţie Sullivan şi Erlanson şi medicului legist al districtului Cook, doctorul Herman Bundensen.

Primul semn care le-a atras atenţia celor doi ofiţeri a fost faptul că în buzunarele a şase din cele şapte cadavre se afla o sumă totală de 2.640 de dolari şi, în plus, o valiză cu încă aproximativ patruzeci de mii de dolari, ceea ce denota faptul că asasinatul nu a avut ca scop furtul. Se pare că acei bani urmau să fie folosiţi pentru plata încărcăturii de whisky. Mai târziu, procurorul statal îi numea pe sergenţii de poliţie Loftus şi O'Neill pentru a ajuta la anchetă.

Prima pistă pe care s-au bazat a fost o reglare de conturi cu banda din Detroit, condusă de Abe Bernstein, pentru controlul furnizării de whisky canadian în Chicago. Departamentul de Poliţie din Detroit i-a asigurat pe colegii din Chicago că banda lui Bernstein nu şi-ar fi permis niciodată să îl atace pe

Moran, nici să se amestece în afacerile lui Al Capone, căruia îi datora un mare respect. Se spune, de asemenea, că Bernstein l-a vizitat personal pe Capone la Hotelul Hawthorne, cu scopul de a-l asigura că banda sa nu avea interese în Chicago, şi că, bineînțeles, niciodată nu ar pune în pericol relația „prietenoasă" pe care o are cu marele Al Capone61.

Ceea ce nu ştia încă poliția era faptul că câțiva dintre oamenii de încredere ai lui Capone începuseră să invadeze cartierul lui Loop, în zona de nord a oraşului controlată de Bugs Moran, pentru a prelua afacerea de distribuție de bere şi whisky în barurile clandestine. Forța invadatoare era formată din cei mai buni oameni ai lui Al Capone, cum ar fi Jack Mitraliera Megurn, Danny Valo, Claude Maddox, Tony Capezio şi Tony Accardo.

Cu două zile înaintea măcelului, autostrada Detroit-Chicago s-a transformat în câmp de război. Moran capturase numeroase camioane de whisky, proprietate a lui Capone, şi încercase să îl asasineze în două rânduri pe Jack Megurn, principalul executor al lui Capone. Megurn avea aproximativ douăzeci şi cinci de ani, farmecul lui Rodolfo Valentino, era un balerin perfect şi avea o privire rece care îți îngheța sângele. Se născuse şi crescuse în inima coloniei siciliene din Chicago. Lui i se datorează uciderea lui Tony Russo şi a lui Vincent Spicussa, în Saint Louis; a lui Antonio Torchio, în New York, a lui Sam Valente, în Cleveland, la care se adaugă un grup de douăzeci de asasini profesionişti neidentificați, trimişi de către Joseph Aiello, pentru a-l omorî pe Capone62.

În primele luni ale anului 1930, Al Capone a început să aibă puternice dureri de cap, iar medicul său personal, doctorul David V. Owens, l-a diagnosticat cu un grav tip de sifilis. Capone nu va dori niciodată să se trateze, susținând că boala va pleca de la sine. Owens îl asigură nu va scăpa niciodată de sifilis dacă nu se tratează timp de câteva săptămâni în spital; dar pentru marele Al acesta nu era cel mai bun moment pentru a se îndepărta de străzi.

Chiar în acele luni, „Inamicul Public Numărul Unu" a apelat la serviciile lui Ivy Lee, expertul în relații publice care, după cum se spune, îi fusese recomandat de însuşi John D. Rockefeller. „Există multă lume în Chicago care crede că sunt un gangster vărsător de sânge, dar eu nu omor oameni nevinovați, nici nu-mi torturez victimele, nici nu le scot ochii, nici nu le tai urechile", îi spuse Capone lui Lee la prima lor întâlnire. „Vreau ca această opinie să se schimbe". Însă expertul în relații publice ştia că nu putea să facă minuni.

După „Măcelul din ziua Sfântului Valentin", cea mai mare parte a membrilor cei mai periculoşi din banda Moran au renunțat la arme. Moran, singur şi uitat chiar şi de duşmanii săi, a decis să se întoarcă la vechiul său birou, unde se ocupa cu jefuirea băncilor, de unde va ajunge în penitenciarul federal din Leavenworth, unde va săvârşi o pedeapsă de zece ani pentru asasinarea unui casier. După eliberare, şi-a reluat vechile obiceiuri proaste, astfel întorcându-se la Leavenworth, pentru a ispăşi încă zece ani.

Dar duşmanii lui Al Capone au început să vadă că marele şef al Crimei Organizate din Chicago ar putea, cine ştie, să aibă zilele numărate. Joseph Giunta, care ajunsese să conducă Unione Siciliana mulțumită sprijinului lui

Capone însuşi, a încercat să îşi detroneze mentorul cu ajutorul a doi oameni de încredere de-ai lui Capone, Albert Anselmi şi John Scalise.

Al Capone ştia că Giunta nu avea un sfanț în buzunar, aşa că era sigur că liderul de la Unione Siciliana era o paiață mânuită cu abilitate de Anselmi şi Scalise.

Giunta, Anselmi şi Scalise au fost invitați la o cină de gală în onoarea lui Capone, care tocmai fusese numit fiu favorit al Societății Italiene din Chicago. Cina s-a desfăşurat fără evenimente neprevăzute, până la momentul desertului. Atunci, Capone şi-a început discursul în fața auditoriului redus, format din oamenii săi de încredere. Cei trei invitați speciali aplaudau la cuvintele rostite de şeful lor, în timp ce acesta începu să înconjoare masa la care se aflau aşezați. Dintr-o dată, Capone căpătă chipul unui om parcă nebun. După ce i-a insultat pe cei trei comeseni, Capone aruncă conținutul paharului său în figura lui Giunta, rămas perplex. Scalise încercă să îşi descarce pistolul, dar fu oprit de bodyguarzii lui Giunta. Capone a apucat o bâtă de baseball şi, apropiindu-se de spatele lui Giunta, îl lovi cu putere în cap, umplând masa de sânge. Scalise era îngrozit, Anselmi, de asemenea. După câteva secunde, bâta pe care şeful din Chicago o avea în mână se năpusti asupra capului lui Scalise, care căzuse pe fața de masă din în. Anselmi a apucat doar să facă semnul crucii înainte de a vedea negru în fața ochilor. Cei trei gangsteri erau morți.

Capone le-a ordonat lui Accardo şi lui Ziegler să facă dispărute cadavrele. După o săptămână, o patrulă de poliție era chemată după ce se găsiseră trei corpuri într-un şanț, în apropierea unui depozit de apă. Agenții ajunşi acolo au găsit un cearşaf ce acoperea un dâmb mare. Înlăturându-l, au văzut trupul unui bărbat robust căruia îi lipsea o bucată din craniu – era Albert Anselmi – aşezat peste un alt trup căruia îi lipsea o parte din maxilarul inferior – Joseph Giunta. La mai puțin de douăzeci de metri au dat nas în nas şi cu resturile lui John Scalise, care, după cum se pare, fusese împuşcat de mai multe ori în plină figură, deşi murise.

Pentru a complica anul, la sfârşitul lui 1929, republicanul Herbert Hoover a ajuns la Casa Albă în urma unor alegeri foarte strânse la care contracandidatul lui fusese Al Smith. Programa electorală a lui Hoover prevedea lupta împotriva bandelor mafiote italiene şi irlandeze, ca unul dintre obiectivele importante. Prima măsură luată de noul Preşedinte ar fi desemnarea unei Comisii Naționale împotriva Crimei, care s-ar ocupa de studierea problemei valabilității „prohibiției”63. În 1929 se estimează că s-au comis aproximativ doisprezece mii de asasinate în Statele Unite, mai mult de cincizeci la sută dintre ele având legătură într-un fel sau altul cu „prohibiția”. Preşedintele Hoover l-a numit şef al Comisiei recent creată pe procurorul general George Wickersham, cu o alocare suplimentară de fonduri, aprobată de către Congres.

Rezultatul final al Comisiei Wickersham, prezentat într-o sesiune specială cu uşile închise pentru congresişti, a demonstrat că majorarea indicelui de criminalitate începând cu anul 1919 era strâns legată, într-o anumită măsură, de Acta Volstead, de la schimburile de focuri stradale între bandele mafiote, până la corupția politică, judiciară şi din cadrul poliției. Hoover era dispus să

lovească puternic în bandele de gangsteri, iar Al Capone ar fi principalul său obiectiv.

Conform unor istorici, se pare că aceasta a fost mai mult o urmărire personală a lui Capone din partea lui Hoover, decât o chestiune de Stat. Când omul politic a câştigat alegerile, a decis să plece în concediu în Miami, înainte de a prelua funcția de Preşedinte al Statelor Unite. Hoover s-a mutat în casa unui puternic antreprenor local din insula Belle, foarte aproape de vila lui Al Capone. Într-o noapte, în timp ce dormea, mai multe focuri de armă şi țipete de femei îl treziră. Hoover i-a trimis pe doi membri ai serviciului secret să verifice ce se întâmplase. Agenții au ajuns la casa lui Capone şi au văzut mai multe femei dezbrăcate, multe dintre ele minore, urmărite de bărbați cu o vârstă înaintată. Unul dintre bodyguarzii lui Al Capone îi opri pe agenți şi le recomandă să aibă asupra lor un ordin judiciar, dacă doresc să intre.

Agenții federali l-au informat pe noul lor şef, care în acel moment jură să se răzbune pe Capone. Din acel moment războiul dintre cei doi oameni puternici avea să înceapă.

Hoover era hotărât să atace primul, de aceea a pus în acțiune Trezoreria. Andrew Mellon, pe vremea aceea şef al Trezoreriei, a declarat, după câțiva ani, în Chicago Daily News: „Zilnic, Preşedintele mă suna ca să mă întrebe în ce stadiu se afla «cazul Capone». Eu mereu îi răspundeam că ne ocupăm de el, şi aşa era”64.

Până în 1933, când a luat sfârşit mandatul lui Hoover, Trezoreria, prin intermediul IRS, nu a încetat niciodată să îl urmărească pe Al Capone din ordinul expres de la Casa Albă.

La unsprezece dimineața, pe 12 ianuarie 1931, Alphonse Capone, alias Al Capone, alias Față Tăiată, a fost condamnat la unsprezece ani de închisoare de către un mare juriu federal, pentru neplata impozitelor între anii 1924-1929 şi încarcerat în închisoarea federală din Atlanta, mulțumită probelor aduse de către oamenii lui Elliot Ness şi Intangibilii săi.

În 1934, după ce a condus o răscoală, Al Capone a fost mutat în închisoarea din Alcatraz, cunoscută de toți cu numele de „Roca”, o puşcărie construită într-o insulă la jumătatea golfului San Francisco şi catalogată ca fiind cea mai dură din Statele Unite. Aici a rămas până la sfârşitul anului 1939, an în care a fost eliberat. În acele vremuri, Capone nu era nici măcar umbra a ceea ce fusese până atunci. În închisoare a manifestat adevărate semne de demență, provocate de sifilisul ce îi ataca creierul.

Retras de lume în vila sa din Palm Beach, Alphonse Capone murea la patruzeci şi opt de ani, sâmbătă, 25 ianuarie 1947. Cu el se risipea o epocă a puternicei lumi a Crimei Organizate. Anii de măceluri stradale, de persecuții intrau în istorie. O nouă etapă de splendoare se deschidea pentru Mafia din Statele Unite, iar mii de urmaşi ai oamenilor precum Capone erau hotărâți să profite de aceasta.

Este vremea succesorilor, a lui Frank Nitti, Paul Ricca, a lui Tony Accardo, bărbați ce trebuiau să conducă destinele unui imperiu creat de Al Capone.

Cercetările asupra aşa-numitului „Măcel din ziua de Sfântul Valentin” au continuat până la începutul anului 1936, din ordinul expres al lui J. Edgar Hoover, director al FBI-ului. Acea investigație a avut drept rezultat documentele FBI numărul 62-34299, datate la 23 ianuarie 1935 şi ale Trezoreriei cu numărul 62-27268, de la data de 6 ianuarie 1936. În ambele, astăzi declasificate, se demonstrează implicarea clară a lui Alphonse Capone în asasinatul celor şase oameni ai bandei lui Bugs Moran şi al oftalmologului Reinhard Schwimmer pe 14 februarie 1929, în garajul situat pe strada North Clark numărul 2122, din Chicago. Asasinii deghizați în polițişti erau Fred Burke, Claude Maddox, George Ziegler, Gus Winkler şi Crane Nugent, toți aceştia membri ai bandei lui Capone.

„Războiul celor din Castellammare”, „Noaptea Vecerniei Siciliene” şi ascensiunea lui Luciano.

Până în 1930, Giuseppe Masseria se transformase în atotputernicul şef şi domn al Crimei Organizate din Manhattan. Nimeni şi nimic nu se mişca în insulă fără ca Joe, Şeful (cum îl ştiau învestiții), să nu ştie. Principala problemă, care se va întoarce împotriva lui Masseria, va fi propria-i vanitate. El credea că ideologia ierarhiei mafiote impusă timp de secole prin tradiție ar fi în prezent valabilă în Noua Lume. Masseria credea ca un orb că putea, cu puterea tradiției, să controleze sute de oameni care doreau să se îmbogățească cât mai repede posibil, prin intermediul furtului, extorsiunii sau al asasinatului, înainte de a se supune cu respect şi de a da ascultare unui Naş în care nici măcar nu credeau.

Ajuns din Palermo pe insula Ellis în 1902, Masseria a decis să emigreze după un caz murdar de asasinare a unui polițist local. Între 1910 şi 1915, mafiotul italian a servit, în cadrul Mafiei, pe post de pistolar şi asasin, dar povestea sa în cadrul crimei organizate a început pe 11 august 1922, când două torpile65 trimise de către Rocco Valenti, un gangster fără importanță, au încercat să îl omoare în biroul său de pe Bulevardul numărul 2. În acea zi, Masseria se întorcea de la strânsul banilor proveniți din jocurile de noroc ilegale şi s-a oprit la un magazin de fructe din apropiere. Cu sacoşele în mână, urcă în ascensorul clădirii.

Ca întotdeauna, becul era ars, aşa că a trebuit să închidă uşile glisante din metal pe întuneric şi să aprecieze pe întuneric unde se afla butonul pentru etajul patru. Liftul a săltat puțin şi apoi începu să urce. După câteva secunde se opri. În momentul în care a deschis uşa cu dificultate, din cauza sacoşelor şi a servietei pe care le ținea în mâini, cei doi asasini au ieşit din umbră şi, fără să rostească vreun cuvânt, au început să împuşte în silueta ce se întrezărea în interiorul ascensorului.

Gangsterii au golit încărcătoarele pistoalelor cu calibru de 38 milimentri. În total, au fost trase mai mult de un set de douăzeci de gloanțe asupra lui Giuseppe Masseria. Ca prin miracol, şi mulțumită întunericului şi emoțiilor atacanților săi, Masseria a scăpat din atentat fără nici o zgârietură.

Joe Şeful, văzându-se strâmtorat în lift şi neputând să îşi scoată arma pentru a se apăra, a decis să se arunce la pământ. Greşeala pe care au făcut-o

cei doi asasini a fost să nu verifice dacă Masseria murise, printr-o împuşcătură de grație în cap, acțiune tipică în execuțiile Mafiei.

Mare parte din gloanțe au intrat în peretele din interiorul liftului, făcând țăndări oglinda ce se afla în spatele țintei. Două dintre gloanțele care trebuiau să îl lovească în piept pe Masseria, au nimerit servieta acestuia. Purta întotdeauna în interiorul ei o mică cutie din fier în care ținea teancurile de bancnote încasate. Acea cutie i-a salvat viața.

După atentat, Masseria, cu arma în mână, a decis să îi urmărească pe cei doi asasini care alergau pe scară, în jos. Ajuns la intrare şi ieşit din întuneric, Joe Şeful avea în pălărie înfipte două gloanțe. Şi felul groaznic în care arăta i-a salvat viața.

Masseria era mic de statură şi pentru a părea mai înalt îşi făcea pălăriile de mărimi mai mici, ceea ce nu le permitea să coboare peste sprâncene. Două gloanțe au trecut prin pălăria sa peste banda de mătase. Dacă ar fi purtat pălăria cum trebuia, primul glonte l-ar fi scalpat.

Joe Şeful i-a urmărit pe cei doi asasini pe Bulevardul numărul 2, cu arma în mână. Cei doi bărbați se întoarseră şi îi apăruseră din nou în față; acela a fost momentul în care Masseria şi-a dat seama că arma sa nu era încărcată.

A alergat să se ascundă într-un magazin de pălării din apropiere, urmărit de cele două torpile. La intrarea în dosul prăvăliei, Masseria deja îl aştepta pe primul dintre ei. Îl împuşcă în cap. Al doilea, care încerca să intre pe uşa din spate, se trezi cu Masseria în față, care-i trase un glonte în piept, omorându-l pe loc. Ambii asasini au devenit din vânători, vânați.

Rocco Valenti comise aproape treizeci de asasinate, ordonate de mafioți puternici, dar de data aceasta avea de-a face cu unul greu de distrus. Masseria l-a trimis pe unul dintre oamenii lui pentru a negocia cu Valenti. Locul de întâlnire va fi un mic şi clasic restaurant italian din strada 12, tipul de local cu fețele de masă cu pătrate roşii şi cu sticlele de vin învelite în nuiele împletite.

La ora stabilită, Valenti, împreună cu doi dintre bodyguarzii săi, intră în local şi se aşeză la o masă. În locul lui Masseria au venit patru bărbați înarmați care au început să tragă, lăsând în urma lor cadavrul lui Valenti ciuruit de gloanțe. Unul dintre asasini era cunoscut sub numele de Lucky Luciano, cel care, în câțiva ani va deveni atotputernicul şef al Crimei Organizate, indiscutabilul lider al Cosei Nostra şi arhitectul aşa-numitei Comisii66.

Din acea zi, Giuseppe Masseria îşi dobândi faima aproape mitică de invincibil, cum se considera el însuşi, până în ziua morții sale.

După uciderea lui Frankie Yale67 de către oamenii lui Al Capone, tânărul Masseria a urcat foarte rapid pe cele mai înalte culmi ale puterii mafiote în oraşul zgârie-norilor, dar şoca mereu prin omniprezența lui Salvatore Maranzano, un lider mafiot născut în 1868 în localitatea siciliană Castellammare din Golf, care era la conducerea unei bande cunoscută cu numele de „cei din Castellamare". Tehnic, Maranzano era sub conducerea lui Masseria, dar Joe Şeful simțea tot mai mult presiunea lui Maranzano în operațiunile familiei. Masseria nu putea să ordone executarea lui Maranzano din cauza puterii din ce în ce mai mari a acestuia din urmă. Înainte de a-l

executa, trebuia să îi mai scadă din importanță, iar pentru aceasta a ordonat reducerea zonelor de acțiune a celor din Castellammare, în cazul jocurilor de noroc şi a prostituției.

Dintre oamenii lui Salvatore Maranzano făceau parte Thomas Lucchese, Gaetano Gagliano, Joseph Bonanno, Joseph Maglioco şi Joseph Profaci. Garda pretoriană a lui Giuseppe Masseria era formată din Frank Costello, Carlo Gambino, Willie Moretti, Joe Adonis, Vito Genovese şi, cel mai periculos dintre toți, Charles Lucky Luciano, care era secundul lui Masseria.

După câteva zile, Maranzano l-a trimis pe unul dintre „soldații" săi să vorbească cu Masseria pentru a-l informa că, începând cu acel moment, familia sa deja nu-i va mai plăti tribut lui Joe Şeful din afacerile controlate de cei din Castellammare. Pentru şeful Masseria acel fapt era mai curând o declarație de război decât o pierdere de respect a uneia dintre bandele cele mai puternice ale familiei sale.

Aşa numitul Război al celor din Castellammare, care se va desfăşura între anii 1930 şi 1931, va trece în istorie ca una dintre cele mai importante confruntări din întreaga istorie a Mafiei şi al cărei rezultat va structura Cosa Nostra, care guvernează până în zilele noastre, finanțată de Statele Unite.

Originea numelui confruntării provenea de la Castellammare din Golf, o mică şi pitorească localitate de pe coastă, situată în partea nord-vestică a insulei Sicilia, şi, fără nici o îndoială, cea din care provin cei mai influenți membri ai Mafiei italiene din Statele Unite. Însuşi Salvatore Maranzano, Joseph Bonanno, Joseph Profaci, Stefano Magaddino, Gaspar Milazzo, Joe Aiello sau Joseph Barbara, Sr., organizator al aşa-numitului „Summit de la Apalachin", în 1957, sunt unii dintre ei.

Primul ordin dat de Giuseppe Masseria a fost uciderea tuturor „soldaților" lui Maranzano. Mulți dintre aceştia aveau poziții importante atât în familiile din Detroit, Cleveland sau Buffalo, cât şi în inima Brooklyn-ului. Masseria, în ciuda sfatului lui Luciano, era obsedat de puritatea sângelui italian printre oamenii săi, spre deosebire de părerea lui Maranzano, care le permitea accesul printre asasinii săi gangsterilor irlandezi şi evrei. Prima victimă a războiului a fost Peter Morello, unul dintre marii familiei Masseria, deşi asasinatele au avut loc şi într-o bandă şi în cealaltă. În ianuarie 1931, Salvatore Maranzano se baza pe aproximativ cinci sute de oameni, în timp ce Giuseppe Masseria controla aproximativ nouă sute de „soldați". Chiar în acea lună, Războiul celor din Castellammare provocase în jur de optzeci şi cinci de victime, în ambele bande. Văzând cum se desfăşurau evenimentele, doi dintre cei mai apropiați colaboratori ai şefului Masseria, Vito Genovese şi Lucky Luciano, au decis că patronajul lui Joe Şeful nu se putea prelungi pentru mult timp, deşi el nu era dispus să cedeze nici o fărâmă din puterea sa aflată într-o primejdie din ce în ce mai mare. În luna martie a aceluiaşi an, Lucky Luciano a decis să creeze o a treia grupare cu acei membri ai familiei Masseria care nu doreau să continue lupta. Lucky Luciano, ca mulți alții înaintea lui, ştia că războiul nu aducea cu sine afaceri profitabile, aşa că Războiul celor din Castellammare trebuia să ia sfârşit.

Cu mulți ani în urmă, Lucky Luciano stabilise excelente relații cu un capo mafiot evreu numit Meyer Lansky68, una dintre mințile cele mai potrivite pentru afacerile din întreaga istorie a Crimei Organizate. Se povesteşte că, la vârsta de doar zece ani, la exact un an după ce a ajuns în Statele Unite, Luciano îşi petrecea timpul în cartier bătându-i pe copiii mai mici, cu scopul de a le oferi mai apoi protecția. Dacă plăteau, îi proteja; daca nu plăteau, îi lovea până îi cereau protecție. Printre „clienții" săi se aflau mai mulți copii evrei care ajunseseră în America cu familiile lor, fugind de pogromurilei69 din Europa de Est. Într-o zi, Luciano se întâlni cu un copil slăbănog, cu tenul alb şi urechi mari şi negre, care abia se mutase în cartier cu familia sa, originară din Polonia. Italianul ceru plata protecției, dar acesta refuză să i-o ofere. Luciano îl bătu zile în şir, timp de cincisprezece zile. Ceea ce îl surprinse pe viitorul gangster era faptul că acel copil evreu, nu numai că nu se ascundea când îl vedea, ci chiar trecea strada pentru a se întâlni cu el. Consecința era că Luciano îl lovea zi de zi până îi curgea sânge din nas şi din gură.

Într-o bună zi, îl văzu pe acel copil încolțit de patru membri ai unei bande de adolescenți irlandezi. Lucky Luciano îl ajută pe copilul slăbănog să iasă din acea străduță, iar de atunci nu s-au despărțit niciodată. Acel copil se numea Maier Suchowljansky, acelaşi om pe care poliția îl va cunoaşte după câțiva ani sub numele de Meyer Lansky.

În puțin timp, Lansky devenise o piesă importantă a angrenajului lui Luciano, la fel ca Frank Costello, care era cunoscut ca „primul ministru" al Sindicatului pentru abilitatea sa de a consolida relațiile dintre Mafie şi oamenii politici şi poliție70.

Lansky şi Costello l-au avertizat pe Luciano că doar oamenii politici şi polițiştii corupți ar accepta să îl protejeze pe Maranzano sau pe Masseria, dar niciodată pe ambii. Frank Costello l-a asigurat pe noul său Naş că oamenii politici şi polițiştii ar fi dispuşi să îl accepte pe vreunul dintre şefi doar dacă nu va mai curge sânge pe străzile din New York. De fapt, era indiferent care dintre cei doi ar fi fost învingător în războiul declanşat, având în vedere că Luciano îşi orchestra propria victorie71.

Prima acțiune a lui Lucky Luciano va fi negocierea unei soluții pacifiste cu Salvatore Maranzano, după „presupusa" retragere a lui Giuseppe Masseria. Înainte de a ajunge la vreun acord, Maranzano trebuia să-i asigure lui Luciano inviolabilitatea afacerilor de sub controlul său şi a tuturor oamenilor săi. Odată atins acest punct, destinul lui Giuseppe Şeful Masseria era pecetluit.

Lucky Luciano a stabilit scenariul primului act de operetă pe care îl scrisese cu ajutorul lui Meyer Lansky. Acesta va avea loc la restaurantul Nuova Villa Tammaro, un local situat în Coney Island, unde mergeau numeroşi mafioți din oraş, atraşi de preparatele sale excelente.

În dimineața de 15 aprilie 1931, Lucky Luciano şi-a convins şeful, Joe Masseria, să meargă să dejuneze alături de „locțiitorii" săi, Vito Genovese şi Ciro Terranova. Luciano i-a indicat şoferului lui Masseria direcția în care se afla restaurantul.

La ora douăsprezece după-amiaza, cei patru se aflau aşezați la o masă acoperită cu o față fină din în. Pe ea erau aliniate feluri de mâncare rafinate, ca

aperitive reci şi calde, supă minestrone, salată rece de calamar şi creveți, lăcuste cu sos picant însoțite de linguine în salsa marinată şi spaghetti milanese. Tot meniul va fi însoțit de vinuri italieneşti şi o gamă largă de torturi cu zahăr şi stafide.

Mâncarea fusese gătită de însuşi Gerardo Scarpato, proprietarul restaurantului şi prieten al lui Luciano. Prânzul se desfăşura plăcut, cu subiecte de conversație de la baseball şi femei, până la războiul care încă se ducea împotriva lui Maranzano.

Ceea ce Giuseppe Masseria nu ştia era faptul că în acel moment cei trei comeseni ai săi erau simpli martori a unui act ce urma să se desfăşoare în cea mai strictă tradiție a Onorabilei Societăți. Masseria nu ştia că el avea să fie actorul principal.

Pe la ora trei şi jumătate, Vito Genovese şi Ciro Terranova şi-au cerut scuze de la Masseria, pe motiv că ar trebui să se ocupe de diferite afaceri în Bronx. Luciano i-a însoțit pe ambii bărbați până la ieşire, pentru a le da instrucțiuni. Ei trebuiau să rămână ascunşi împreună cu oamenii lui până în momentul în care Lucky Luciano îi va chema personal.

După ce se despărți de aceştia cu o puternică strângere de mână, Luciano s-a întors la şeful său; Masseria începea să se impacienteze, văzându-se singur în acel restaurant mare şi gol. Înainte de a se aşeza, Luciano îi ceru lui Scarpato un set de joc de cărți, ca să joace poker cu şeful.

După mai multe mâini, când Luciano pierduse aproximativ cinci sute de dolari, îi ceru şefului acordul să meargă la baie. „Pe mai târziu, bunul meu prieten, Lucky. Poate când te vei întoarce vei avea mai mult noroc”, spuse Masseria.

Luciano se spăla pe mâini când, deodată, au intrat patru oameni în local, înarmați cu pistoale cu calibrul de 38 de milimetri. Fără să spună vreun cuvânt, musafirii au deschis focul, ciuruindu-l pe Giuseppe Masseria. În total, douăzeci şi cinci de gloanțe au intrat prin gâtul, spatele şi capul lui Joe, Şeful.

Masseria se prăbuşi peste masă, pătând cu roşu fața de masă cea albă, în timp ce asasinii lui ieşeau din Nuova Villa Tammaro.

Detectivii de la omucideri care investigau crima i-au interogat, fără prea mult succes, pe însuşi Luciano, pe Meyer Lansky şi pe un anume Benjamin Bugsy Siegel, unul dintre oamenii de încredere ai lui Lansky.

Evreu de origine, Siegel îşi începu cariera de delicvent la paisprezece ani, comițând mici furturi în magazinele din cartier până când l-a cunoscut pe Lansky. Împreună şi-au deschis o mică afacere de livrare de alcool clandestin, pe vremea „prohibiției”. Meyer Lansky era creierul organizației, iar Bugsy mâna executoare. „Bugsy era frumos, rece, elegant şi avea nişte ochi care te înspăimântau, dacă te privea fix”, spunea despre gangster faimoasa actriță şi fosta amantă, Jean Harlow.

Sigur era că la doar douăzeci şi unu de ani, Bugsy Siegel se afla în fişele poliției cu acuzații de sechestru, asalt, extorsiune, furt, suspectat de asasinat şi proxenetism. Cu trecerea anilor, Siegel devenise protejatul lui Meyer Lansky şi, prin urmare, al lui Lucky Luciano însuşi, ceea ce îi conferea, într-un anumit fel, imunitatea.

Luciano îl folosea pe Siegel de fiecare dată când dorea să îndeplinească o misiune „specială”, cum era lichidarea lui Giuseppe Masseria, pentru că era clar că Bugsy Siegel fusese unul dintre cei patru executori care au intrat în acea seară în restaurantul Nuova Villa Tammaro şi l-au ciuruit pe cel care până atunci era şeful Mafiei în New York. Joe Adonis şi redutabilul Albert Anastasia făceau şi ei parte din escadronul de execuţie al Sindicatului.

Altul dintre cei interogaţi despre asasinat ar fi Gerardo Scarpato, proprietarul restaurantului. Ca italian, ştia că nu trebuia să pronunţe în faţa poliţiei cuvintele Mafia sau Sindicat, cu atât mai puţin numele comesenilor din ziua asasinării lui Masseria. Detectivii au făcut presiuni asupra lui Scarpato, până când acesta, mai puţin experimentat decât Lansky sau Siegel, a dezvăluit numele lui Luciano, Genovese şi Terranova. Din acel moment, Scarpato ştia că numele lui fusese inclus în lista neagră a Sindicatului şi că zilele îi erau numărate.

Luciano i-a ordonat lui Anastasia să îl lichideze pe Scarpato dacă acesta amintea fragmente din conversaţia care a putut fi ascultată în timp ce le servea mâncarea celor patru gangsteri. „Un bucătar trebuie să fie precum un preot. Trebuie să asculte şi să-şi ţină gura. Scarpato nu a respectat această regulă”, va spune după câţiva ani Anastasia însuşi.

Clar este că într-o noapte, în timp ce Gerardo Scarpato îşi închidea localul, trei bărbaţi într-un sedan negru s-au apropiat de el şi l-au obligat să urce în maşină. Aceasta a fost ultima dată când Scarpato a fost văzut în viaţă. Trupul său a fost găsit în portbagajul unei maşini abandonate în Prospect Park, în centrul Brooklynului. Detectivii de la omucideri au confirmat că proprietarul restaurantului fusese strangulat cu un cablu, şi, odată mort, împuşcat în gură. Cazurile asasinatelor lui Scarpato şi lui Giuseppe Masseria au fost clasate fără a fi găsit sau reţinut nici un vinovat.

După două luni de la lichidarea lui Joe Şeful, Salvatore Maranzano devenea oficial Capo di tutti Capi, Şeful tuturor Şefilor Mafiei, cu drepturi depline asupra familiilor din Chicago până în Cleveland, din Detroit până în Kansas City, din New York până în Los Angeles.

Pentru a sărbători evenimentul, Maranzano a organizat un mare banchet în restaurantul din Pelham Bay, în estul Bronxului. La masă şedeau oameni ca Joe Bonanno, Gaetano Gagliano, Joe Profaci, Vincent Mangano, Lucky Luciano şi însuşi Maranzano.

„Acest banchet este pentru a arăta cine deţine puterea. Îmi aminteşte de Napoleon când s-a autoîncoronat”, i-a spus Meyer Lansky lui Luciano, deşi acesta nu avea de gând să îl piardă din vedere pe noul Don.

„Domnia” lui Maranzano asupra Sindicatului a fost destul de scurtă. El se vedea ca un împărat în Roma antică. În biblioteca sa se aliniau sute de cărţi despre împăraţi precum Tiberiu, Caesar Augusto, Caligula sau Nero, pe care îi analizase. Salvatore Maranzano se vedea guvernând destinele tuturor familiilor Mafiei din cuprinsul ţării, de la o coastă la cealaltă a Statelor Unite.

Pentru banchet, Naşul a ordonat să se decoreze intrarea restaurantului cu crucifixe, imagini cu fecioare, statui cu sfinţi şi lucruri asemănătoare.

Odată adunați în fața marii mese, Maranzano se ridică şi se adresă invitaților săi: „Am decis să împart New York-ul în cinci familii, sub conducerea a cinci generali romani cu puteri asupra a cinci legiuni. Toți aceştia îi vor raporta lui Caesar, iar acesta sunt eu – explică Maranzano – eu voi fi Capo di tutti Capi.”

În continuare, noul Şef a început să numească capi pentru fiecare dintre ele, şefi adjuncți şi subordonați: „Gaetano Gagliano, cu Thomas Lucchese ca adjunct; Charlie Luciano, cu Vito Genovese, în calitate de capo, Joseph Profaci, cu Joseph Maglioco ca adjunct la conducere; Vincenzo Mangano, cu fratele său, Phil, în calitate de conaşi, cu Albert Anastasia drept capo; Joseph Bonanno cu Carmine Galante, capo”.

După numirea acestora, învestiții s-au apropiat de Maranzano, i-au strâns mâna şi i-au sărutat-o în timp ce murmurau cuvântul Naş în semn de respect.

Din acel moment, liderii Mafiei din toată țara au făcut un pelerinaj până în New York pentru a-l onora pe Capo di tutti Capi.

În lunile iunie şi iulie, din 1931, s-au realizat restructurări ai „soldaților” pentru a încerca nivelarea forțelor între cele cinci familii. Într-adevăr, în timpul acestor luni, organizația Mâna Neagră a dispărut pentru totdeauna, şi membrii ei au fost absorbiți de vreuna dintre noile familii. Maranzano i-a ordonat lui Luciano să stăvilească posibilele focare de „independenți”, care ar fi putut să apară în timpul recentului război. „Dacă nu vor consimți să fie absorbiți, vor trebui lichidați”, ordonă noul Naş.

Perioada lunii de miere a guvernării lui Maranzano era pe cale să se termine; în puțin timp Naşul devenea propriul său inamic. Salvatore Maranzano ținea din ce în ce mai puțin cont de sfaturile alor săi capi, conduşi de Luciano, devenind un autentic despot, şi, asemenea împăraților pe care îi admira atât de tare, nu avea înceredere în toți aceia care îi erau în preajmă, văzând „intrigi la curte”, peste tot.

Noul Caesar pierdea cu fiecare zi tot mai mulți adepți în beneficiul celui mai fidel sfătuitor, Charles Luciano. Situația s-a agravat când Meyer Lansky a descoperit că Don Salvatore Maranzano deturnase aproape cinci mii de dolari din fondurile Sindicatului pentru a cumpăra nişte terenuri în Long Island. Şeful credea că are dreptul să o facă fără să consulte şefii celor cinci familii. Această mişcare va fi, poate, cea care îi va determina pe Luciano şi Genovese să decidă că a sosit momentul unei schimbări în cadrul conducerii Mafiei.

Primul obiectiv pe care şi l-au impus a fost să câştige adepți cauzei împotriva lui Maranzano. Luciano avea nevoie de sprijinul a cel puțin patru familii din New York pentru a da „lovitura de Stat” împotriva lui Maranzano. Mulțumită medierii lui Meyer Lansky, Luciano a câştigat sprijinul lui Bonanno şi Profaci, însă Naşul ştia că omul său de încredere de până atunci încerca să îi ia puterea. Pe 9 septembrie 1931, Salvatore Maranzano a decis să elaboreze un plan pentru a-i executa pe Lucky Luciano şi pe Vito Genovese.

Naşul şi-a dezvăluit planul celui care, încă din momentul numirii sale drept Capo di tutti Capi, a fost bodyguardul şi şoferul său. Acest bărbat se numea Joseph Valachi72. „După lichidarea bastardului de Luciano şi a lui

Genovese, mă voi ocupa personal de acel Capone din Chicago, de Willie Moretti, de Frank Costello, Joe Adonis şi de acel gunoi olandez pe care îl numesc Dutch Schultz”, i-a spus Maranzano lui Valachi73.

Pentru a realiza „contractul”, Maranzano a apelat la serviciile unui irlandez independent pe care toţi îl ştiau ca Vincent Coll şi pe care presa îl numea Câinele Nebun Coll, un adevărat asasin psihopat.

Coll crescuse în cartierul irlandez din New York, cunoscut sub numele de Hell’s Kitchen, unde se născuse în 1909. La începutul carierei sale de delicvent, Câinele Nebun fusese unul dintre executorii ordinelor faimoşilor gangsteri irlandezi ca Qwnei Madden şi Legs Diamond şi ale olandezului Dutch Schultz, până ce, în sfârşit, s-a decis să devină independent şi să-şi vândă serviciile celui mai bun ofertant.

Schultz a început să aibă probleme cu Coll când a descoperit că acesta încerca să îi extorsioneze pe perceptorii olandezului. În timp ce se desfăşura aşa-numitul Război al celor din Castellammare între Maranzano şi Masseria, fraţii Coll i-au declarat război lui Dutch Schultz. Pe 30 mai, Schultz i-a luat viaţa lui Peter Coll, într-un colţişor al Harlemului. În iulie, 1931, Vincent a decis de unul singur şi pe riscul său să îl omoare pe Joey Rao, unul dintre „căpitanii” lui Schultz, ceea ce însemna că, pentru Crima Organizată, Câinele Nebun era în afara legii şi, prin urmare, era un obiectiv de eliminat. Schultz le-a oferit oamenilor săi o recompensă de cinci sute de mii de dolari celui care va reuşi să îl omoare pe irlandez.

Multe dintre omorurile provocate de războiul Coll-Schultz vor fi contabilizate de către poliţie ca victime ale Războiului celor din Castellammare, fără a şti niciodată că în Harlem se desfăşura un conflict secund între bandele mafiote.

În dimineaţa de 9 septembrie a anului 1931, Maranzano s-a întâlnit cu Vincent Coll pentru a se ocupa de asasinarea lui Luciano şi a lui Genovese, iar pentru asta i-a oferit un plic galben cu douăzeci şi cinci de mii de dolari. Ideea lui Maranzano era să îi cheme pe ambii lideri mafioţi în biroul său, pe Park Avenue, numărul 230, la ora trei după-amiaza. În locul lui Maranzano, trebuia să apară Mad Coll, care îi va împuşca; dar planul a eşuat. Luciano a aflat de planurile celui care încă era Naşul său şi a decis să acţioneze. De aceea a vorbit din nou cu Albert Anastasia, şeful asasinilor săi, şi cu Bugsy Siegel.

Aceştia trebuiau să meargă în biroul lui Maranzano cu două ore înainte de ora indicată pentru întâlnire şi să-l execute.

Don Salvatore a ajuns în clădirea de pe Park Avenue, foarte aproape de Marea Gară Centrală din New York. Ca în fiecare zi, l-a salutat pe portarul în uniformă cu o redingotă roşie şi caschetă de platină, care îi deschidea uşa cu o mică reverenţă. În acea săptămână, biroul lui Capo di tutti Capi nu era păzit de nici un bodyguard datorită faptului că Maranzano le spuse că se zvonea o posibilă razie din partea Departamentului de Poliţie din New York. Don Salvatore voia să dea un aer de legalitate afacerii sale, ce se desfăşura într-o clădire unde se aflau şi importante cabinete de avocaţi. Ceea ce Şeful dorea cel mai puţin era să aibă trei gangsteri la uşa biroului său, înarmaţi până în dinţi şi cu antecedente, în cazul unei razii a poliţiei.

După ce a intrat în micul birou, îşi agăţă paltonul alb într-un cuier, bău un capuccino, se aşeză la masa sa de mahon şi începu să citească calm ziarele din ziua aceea. Pe prima pagină a tuturor exemplarelor se anunța ocuparea Manciuriei de către trupele Imperiului Japonez şi strigătul Societății Națiunilor, cerând retragerea imediată din zonele ocupate.

Maranzano citea ziarele fără a le da prea multă importanță, în timp ce se uita la ceasul său cu lanț care se afla pe masă. La ora două după-amiaza, cu exact o oră înainte de presupusa întâlnire cu Lucky Luciano şi Vito Genovese, doi bărbați au sunat la uşa biroului. Salvatore Maranzano nu îşi imagina că ar putea să fie asasini, ci mai degrabă polițişti de la NYPD, cerând informații, sau poate vizita unuia dintre avocații săi.

Unul dintre musafiri îl reținea pe portarul imobilului, în timp ce ceilalți urcaseră până la etajul 14 al clădirii de birouri. Maranzano se ridică din fotoliu cu dificultate, blestemând neaşteptata vizită. Când deschise uşa, Don Salvatore recunoscu figurile asasinilor săi: erau oameni în subordinea lui Albert Anastasia. Abe Weinberg şi Sammy Levine, înarmați cu cuțite, l-au înjunghiat pe Maranzano până când acesta a îngenunchiat pe mocheta roşie; dar obezitatea Şefului a făcut ca primele lovituri de cuțit să nu îi afecteze imediat organele vitale. Levine îşi scoase din teacă arma şi îl împuşcă în ceafă[74].

Asasinii au abandonat clădirea în acelaşi mod în care veniseră. Pe la trei după-amiaza, Vincent Coll a ajuns la adresa indicată cu ideea de a-i executa pe Luciano şi Genovese. Când a urcat la etajul al paisprezecelea, s-a îndreptat în linişte către biroul lui Maranzano. Uşa era întredeschisă. Coll îşi scoase arma din teacă în timp ce împingea uşa, care rămăsese blocată de piciorul unui cadavru. Executorul descoperise corpul neînsuflețit al celui care îl angajase.

Cu 25000 de dolari în buzunar şi fără a-şi îndeplini sarcina, Vincent Câinele Nebun Coll a plecat şi el din clădirea din Park Avenue.

După câteva ore, între zilele de 11 şi 12 septembrie, s-a desfăşurat unul dintre cele mai mari măceluri ale membrilor de la conducerea Mafiei, pe tot cuprinsul țării. În total, şaptezeci şi doi de membri învestiți ai Cosei Nostra au fost executați din ordinele exprese ale lui Lucky Luciano, noul Şef al Mafiei.

Albert Anastasia, Bugsy Siegel, Louis Lepke Buchalter, Longy Zwillman şi încă câțiva membri ai aşa-numitei organizații Asasinii, S. A., unitatea de executori a Sindicatului, au fost trimişi în diferite puncte din Statele Unite pentru a asasina într-un termen de maximum 48 de ore, începând cu ora 14:30 din ziua de 10 septembrie, şaizeci şi doi de mafioți care reprezentau a doua şi a treia linie de putere în organizația națională a crimei a lui Salvatore Maranzano şi care erau neîncrezători în puterea din ce în ce mai mare a lui Lucky Luciano şi a alor săi[75].

Jimmy Marino a fost asasinat într-un bar din Bronx; Louis Russo într-o frizerie din Brooklyn; Sam Monaco, în timp ce-şi curăța cu peria pantofii într-o cafenea din Florida, şi multe alte cazuri. Acele zile de sânge şi foc au fost botezate de către detectivii de la omucideri ai Departamentului de Poliție cu numele de Noaptea Vecerniei Siciliene, dar, ceea ce nu ştiau era faptul că însăşi acele zile vor marca începutul puterii lui Charles Lucky Luciano[76].

Vincent Câinele Nebun Coll, omul care trebuia să îi fi asasinat pe Lucky Luciano şi pe Vito Genovese, şi-a continuat războiul personal împotriva lui Dutch Schultz în barurile din Harlem. În sfârşit, în luna ianuarie a anului 1932, marele Lucky Luciano i-a permis lui Schultz şi alor lui să termine cu Coll o dată pentru totdeauna. Cu câteva săptămâni înainte să fie ucis, Coll se afla pe o şosea din Long Island, când fu oprit de un poliţist pentru depăşirea vitezei legale. Agentul se apropie de maşina lui Coll, pentru a-i cere actele, iar când se afla lângă el, gangsterul irlandez îl împuşcă în piept. Din acel moment, comisarul şef al Poliţiei din New York le-a dat ordin tuturor oamenilor săi să îl prindă pe Coll, viu sau mort. Dar oamenii lui Schultz i-au luat-o înainte.

Pe 1 februarie 1932, în timp ce Coll vorbea la telefon într-un drugstore din centrul New York-ului, doi bărbaţi au intrat în local şi au început să tragă cu mitralierele Thompson în bărbatul care se afla înăuntrul cabinei telefonice. După câteva secunde, Vincent Câinele Nebun Coll trecea pe un tărâm mai bun.

Luciano a devenit noul şef şi lider al lumii interlope din Statele Unite; mintea sa strălucită şi plină de idei se punea la treabă pentru a da naştere unei noi Mafii, pentru renaşterea Cosei Nostra, pe scurt, pentru un nou Sindicat al Crimei, într-o formă mai mult sau mai puţin organizată. Luciano dorea să treacă în istorie ca omul care a organizat crima în America. Şi poate a reuşit acest lucru.

Anii de glorie ai Mafiei, anii cu mari profituri pentru Cosa Nostra se apropiau. Dintr-un somptuos suite din newyorkezul Hotel Waldorf Astoria şi sub numele de Charles Rose, Lucky Luciano a transformat organizaţia lui Al Capone într-un joc de copii.

Louis Buchalter va fi numit responsabil cu afacerile jocurilor de noroc din New York; Longy Zwillman va controla afacerile din New Jersey77; Albert Anastasia îi va conduce pe „soldaţii" Cosei Nostra, sau, altfel spus, aşa-numita „forţă de şoc" sau executorii; Meyer Lansky, finanţele, operaţiunile, schimburile şi relaţiile dintre diferitele familii; Vito Genovese, adjunct şef al organizaţiei78; Frank Costello, responsabil al relaţiilor cu sferele politice, judiciare şi poliţiste şi Benjamin Bugsy Siegel, trimis în coasta de vest ca reprezentant al intereselor lui Luciano în industria din ce în ce mai prosperă a Hollywood-ului79. Siegel va fi, de asemenea, vizionarul care, după câţiva ani, într-o intersecţie goală din statul Nevada, pe care puţini o ştiau după denumirea de Las Vegas, va construi un cazino numit Flamingo. Dar aceasta e altă poveste.

Lucky Luciano, omul care a organizat crima în America.

Salvatore Lucania, numele real al lui Lucky Luciano, se născuse în Lercara Friddi, o localitate apropiată de Palermo, în 1897. La nouă ani a emigrat în Statele Unite împreună cu părinţii, cei doi fraţi şi o soră, şi s-au instalat într-un mic apartament la intersecţia dintre Bulevardul numărul unu şi strada 14 din New York.

Micul Salvatore a fost doar timp de o lună la şcoala publică din apropierea căminului său, de vreme ce a descoperit că, furând şi extorsionând, obţinea mai mulţi bani decât tatăl lui, care lucra ca zidar. Copilul câştiga aproape cinci dolari pe săptămână pentru şase ore de lucru, în timp ce tatăl

încasa doar trei, pentru şaizeci de ore de muncă pe săptămână cocoțat pe schele.

În 1907, la zece ani, Luciano era arestat pentru prima dată pentru că a furat dintr-un magazin mai multe pachete de țigări. Până în 1916, cel care va deveni peste câțiva ani cel mai puternic om din Cosa Nostra era liderul unei bande de delincvenți juvenili, în subordinea căruia deja se aflau gangsteri faimoşi precum Meyer Lansky, Bugsy Siegel, Frank Costello, Joe Adonis sau Vito Genovese.

Chiar în acelaşi an, Lucky Luciano a cunoscut o tânără irlandeză care mergea zilnic la o biserică din apropierea barului în care se reunea banda. Tânărul gangster a început o relație cu fata fără să ştie că aceasta era sora unui polițist de la comisariatul districtului.

Într-o zi, când Luciano se îndrepta spre un club de pariuri, a fost sechestrat de patru bărbați şi dus în subsolul comisariatului. Timp de trei zile a fost bătut şi torturat. La final, a fost aruncat într-un canal cu fața distrusă de loviturile pe care i le administraseră agenții. Îl lăsaseră în viață, în schimb, însă, el trebuia să se îndepărteze de tânăra irlandeză.

Luciano, respectând cel mai strict cod al Mafiei, a refuzat să îi denunțe pe cei patru agenți de poliție în fața Comisiei de Afaceri Interne a Departamentului de Poliție din New York. Din acel moment, Luciano va fi botezat de oamenii lui cu porecla Lucky80.

Prima mişcare a lui Luciano a fost să preia controlul absolut al tuturor afacerilor criminale din țară şi să-i ordone lui Meyer Lansky să le facă un audit.

Rezultatul acelui studiu, în care ieşeau la iveală nişte dividende mai mari chiar decât cele ale oricărei mari corporații nord-americane din anii aceia, a provocat un val de entuziasm printre Naşii dintre cele două coaste ale Statelor Unite. Din acel moment deja nu vor mai exista jocuri ilegale, furturi pe chei sau operațiuni de extorsiune. Încălcarea uneia dintre aceste noi norme presupunea executarea imediată. Luciano trebuia să schimbe nu doar mentalitatea celor care până atunci fuseseră „soldați" ai Mafiei, ci şi mentalitatea proprie.

Noul şef ştia că numai prin intermediul afacerilor deschise vor putea conta pe protecția politică de care aveau nevoie. Era timpul să părăsească micile afaceri ca câştige bani cu adevărat, dar, pe cât posibil, cu sprijinul politicienilor.

Cea de-a doua mişcare a lui Luciano la conducerea Cosei Nostra a fost să găsească un candidat pe care să îl situeze în sfera politică, cu cât mai înaltă, cu atât mai bine pentru familie. Acest om va fi Albert Marinelli, un tânăr lider al organizației Tammany, organizație politică cu tentacule puternice întinse în tot oraşul şi cu legături strânse cu Crima Organizată. Chiar sediul ei central se afla pe străzile înguste ale Micii Italii newyorkeze.

Candidatura lui Marinelli pentru conducerea organizației Tammany în partea de jos a oraşului a fost anunțată oficial contra candidaturii lui Harry Perry. Luciano îl trimisese în diverse ocazii pe Meyer Lansky să îl informeze pe Perry că nu avea nici o şansă în fața lui Marinelli şi că, dacă este posibil, să evite în campania sa orice referire la relațiile lui Marinelli cu organizația lui Lucky Luciano.

În loc să se retragă, Perry a decis să îşi dea şi mai mult silința în campania sa electorală. În timp ce membrii partidului său încercau să țină un discurs în stradă, oamenii trimişi de Luciano şi Lansky le stricau orice acțiune, sabotând-o. Îi loveau pe cei adunați, smulgeau afişele electorale, înțepau cauciucurile maşinilor de campanie.

Harry Perry s-a încăpățânat în continuare să câştige, până când a intrat din nou în joc Tony Accardo. Se pare că Perry, căsătorit, cu trei copii, fusese fotografiat în poziții oarecum ciudate cu un tânăr din înalta societate din New York.

Accardo a trebuit doar să îi arunce fotografiile, aflate într-un plic maro, pe masa din biroul său. În ziua următoare, ziarele din oraş anunțau retragerea lui Perry din campania electorală, invocând probleme de familie.

Cu ajutorul şi cu fondurile Mafiei, Albert Marinelli a devenit rapid un politician în ascensiune, popular în importanta comunitate italiană din New York.

În 1932 se celebra Convenția Națională a Partidului Democrat, unde se va decide candidatul la alegerile prezidențiale. Cei doi politicieni cu posibilitățile cele mai mari de a fi aleşi pentru o carieră la Casa Albă erau Al Smith şi un aşa zis Franklin D. Roosevelt. Jimmy Hines, care reprezenta vechea gardă a politicienilor din oraş, a hotărât să îl susțină pe FDR, în timp ce Marinelli era în favoartea lui Smith. Amândoi vor fi prezenți la Convenția Națională Democrată din Chicago în fruntea unor delegații rivale.

În vara aceea, o fervoare politică autentică îşi făcea simțită prezența pe holurile elegantului Hotel Drake din Chicago. Un suite cu covoare vechi şi cu mobilier englezesc fusese ocupat de politicienii din organizația Tammany şi de alți câtiva membri ai Cosei Nostra. Frank Costello, cu elegantele lui costume croite pe măsură, pe care toată lumea interlopă începea să îl cunoască ca „primul ministru”, da târcoale prin Drake. Se povesteşte chiar că Costello a ajuns să dea mâna la recepția hotelului cu cel care după câtiva ani va deveni preşedintele Statelor Unite. Desigur, Roosevelt a câştigat alegerile şi, puțin după aceea, Casa Albă, însă acea Convenție a evidențiat corupția galopantă din diferite organizații politice, multe dintre ele aflate în mâinile mafioților locali.

Albert Marinelli a luat în puțin timp puterea supremă a organizației Tammany, dar Lucky Luciano, sfătuit de Meyer Lansky, a decis că Sindicatul va înceta operațiunile de cumpărare a candidaților politici în ciuda protestelor lui Costello. Şeful l-a calmat pe „primul ministru” al Cosei Nostra informându-l că, începând din acel moment, nu se vor mai apropia de candidații deja aleşi, ci că Sindicatul se va ocupa să-şi numească proprii reprezentanți.

Lucky Luciano, Şeful Crimei Organizate, care niciodată nu îşi exercitase dreptul de vot în țara sa adoptivă, marca acum noi reguli pentru democrație81.

În 1933, Fiorello La Guardia a fost ales primar al New York-ului. Manhattan-ul urma să înceteze a fi o moşie politică privată a lui Albert Marinelli şi, drept urmare, a lui Luciano. La Guardia a condus din fotoliul lui municipal, cu sprijinul preşedintelui Roosevelt, o cruciadă împotriva organizațiilor mafiote care controlau oraşul. Arma pe care o foloseau ambii

politicieni se numea Thomas E. Dewey. Nori negri îşi făceau apariția pe orizontul organizației lui Lucky Luciano.

Născut în 1902, Dewey era un avocat admirabil din Wall Street când a fost numit procuror al Districtului. Primul său obiectiv va fi Arthur Flegenheimer, născut în Bronx în 1902, pe care toți îl cunoşteau ca Dutch Schulz.

Timp de doi ani, Dewey şi oamenii de la procuratură i-au făcut viața imposibilă olandezului care făcea parte din numita Asasinii S. A., unitatea de executori creată de Luciano, la a cărei conducere se afla Albert Anastasia. Procuratura începea să se apropie periculos de interesele lui Schultz prin intermediul impozitelor sale. Departamentul lui Dewey voia să demonstreze că asociatul lui Lucky Luciano evazionase impozite în valoare aproximativă de două sute nouăzeci şi cinci de mii de dolari.

În sfârşit, la finalul lunii septembrie 1935, Dutch Schultz a decis să convoce consiliul Mafiei prezidat de Luciano. La întâlnire, Schultz a cerut permisiunea să îl lichideze pe procuror. El dorea să primească un singur răspuns, şi acela era „lichidează-l pe procurorul Thomas E. Dewey".

Luciano împreună cu Lansky, Siegel, Zwillman şi Accardo, au decis că poate nu ar trebui să se amestece în persecutarea personală a olandezului de către procuror. „Ar trebui să-l lăsăm pe Unchiul Sam[82] să ne facă treaba", spuse Lansky. În ziua următoare, Luciano l-a convocat pe Dutch Schultz în Waldorf Astoria, cu Meyer Lansky şi Bugsy Siegel ca martori. Luciano a luat cuvântul şi i-a spus olandezului laconic: „Nu voi permite să îl atingi pe procurorul Dewey. Dacă îi faci felul, opinia publică poate să se pună împotriva noastră, iar asta ar fi periculos pentru familie şi pentru bunul mers al afacerilor. Dacă îl ucizi, vei încălca normele familiei. Dacă îl omori pe Dewey, te vei afla în contra intereselor noastre". În acest răspuns, Schultz vedea o mare oportunitate să-i declare război mândrului Luciano şi alor lui. Doar Anastasia a simțit o oarecare admirație pentru ideea nesăbuită a olandezului de a-l asasina pe un mare procuror al Statelor Unite. Fără să îi spună nimic lui Luciano, şeful unității de executori a Sindicatului a decis să organizeze o urmărire a lui Thomas Dewey. La final, s-a gândit că, efectiv, ar fi o nebunie să ucidă un procuror şi şi-a retras sicarii din Asasinii S. A., dar Schultz nu era dispus să dea înapoi de la planul său. Dacă Lucky Luciano nu lovea primul, olandezul ar fi provocat Sindicatului grave probleme.

Pe 23 octombrie 1935, Naşul olandez se afla împreună cu creierul său în domeniul financiar, Abbadabba Berman, un profesor universitar expert în finanțe, şi doi bodyguarzi, Lulu Rosenkrantz şi Abe Landau, în restaurantul preferat al lui Schultz. Palace Chop House and Tavern din Newark era un local mereu plin de familii cu copii care veneau până acolo să guste faimoasele lor costițe cu sos de miere. Dutch Schultz, care îl cunoştea pe proprietar, mereu punea să fie închis localul atunci când mergea acolo.

Pe la amiază, Schultz se certa cu Berman despre câți bani ar putea strânge banda înainte de a declara război deschis cu Luciano. Abbadabba, un om educat, i-a răspuns olandezului că era mai bine să îl evite dacă doreau să mențină relații bune cu Lansky, un om care mereu le dăduse sfaturi bune.

Schultz nu a fost mulțumit de răspuns şi a făcut un semn depreciativ la adresa recomandării pe care i-o făcuse sfătuitorul său. În acel moment, Naşul s-a ridicat să meargă la toaleta bărbaților, care se afla la capătul unui coridor lung situat după barul restaurantului. La câteva secunde, doi bărbați intrau pe uşa din spate a localului şi mergeau silențios de-a lungul coridorului.

Unul dintre ei observă după uşa toaletelor un bărbat care urina. Atunci intră şi îl împuşcă în ceafă.

Acest asasinat a fost o măsură de siguranță pentru a evita să se afle între două focuri în cazul în care s-ar fi dezlănțuit un schimb de focuri în interiorul localului Palace Chop House and Tavern. Ajunşi la salonul principal, asasinii trimişi de Lucky Luciano au deschis focul asupra lui Berman şi a lui Rosenkrantz, care încă mai erau aşezați la masă. Landau se ridicase să ajungă la bar ca să ia o sticlă de whisky. Încă o mai avea în mână când unul dintre cei doi bărbați l-a împuşcat în piept de trei ori.

Ce i-a surprins pe asasinii trimişi de Luciano a fost că nu l-au întâlnit pe Dutch Schulz în local, cu atât mai mult cu cât în restaurant se aflau al său consigliere şi doi bodyguarzi. Unul dintre ei şi-a amintit de bărbatul pe care l-au lichidat la început ca să evite un atac din spate în cazul în care pornea un schimb de focuri cu gangsterii olandezi. Au intrat din nou în baie şi au descoperit că bărbatul pe care l-au împuşcat era însuşi Schultz. Charles Workman, unul dintre executorii lui Albert Anastasia, a golit buzunarele olandezului şi au ieşit din restaurant pe unde intraseră.

Dutch Schultz, în stare foarte gravă, a mai trăit încă câteva zile în spital, dar niciodată nu le-a spus detectivilor de poliție cine fuseseră cei care au tras în el sau despre furtul a cărui victimă a fost.

Workman sustrase din buzunarele olandezului o listă de pariuri pentru curse de cai scrisă de Schultz cu mâna lui. Într-o razie la casele de pariuri, executorul lui Luciano a fost arestat cu lista în buzunar.

Detectivii de la omucideri i-au oferit un târg lui Charles Workman în schimbul turnării autorilor şi creierului asasinatului lui Dutch Schultz. Workman nu a spus un cuvânt, în principal pentru că nu ştia cine îl angajase. Ulterior va fi condamnat la douăzeci şi trei de ani de închisoare, chiar dacă niciodată nu a turnat pe nimeni, nici măcar pe colegul lui.

La începutul anului 1936, Luciano, renumit arhitect al Cosei Nostra, cu ajutorul valoros al lui Meyer Lansky83, primea sprijinul total din partea a mii de gangsteri, care erau cunoscuți sub numele de „asociați”. Agentul special al Diviziei de Inteligență Criminală a FBI, William Dave Kane, informează cartierul general din Washington: „Organizația lui Lucky Luciano contează pe mii de asociați pe cuprinsul întregii țări, cu care menține relații comerciale. Cu irlandezii din Boston; cu mexicano-americanii din Los Angeles şi Texas; cu evreii din Florida conduşi de Lansky, care erau cunoscuți drept «Kosher Nostra»; cu sirienii din Philadelphia; cu polonezii din Cleveland şi din Chicago şi cu germanii din Saint Louis”84. Nu încăpea nici cea mai mică îndoială că Lucky Luciano crease un adevărat organism al Națiunilor Unite ale Crimei, având un singur scop: să câştige bani.

În anii în care Luciano a condus Crima Organizată, nu a avut niciodată un sediu stabil, se muta de la un hotel la altul, mai mult din motive de eficiență decât de siguranță. Viața sa s-a adaptat, cu timpul, la mobilitatea organizației sale.

De exemplu, în New York era Charles Rose, iar biroul lui era Waldorf Astoria, sau Charles Lane în Hotel Barbizon Plaza şi Albert Spinelli în Drake din Chicago. Mereu îşi asuma un nume specific pentru fiecare hotel în care se caza. Întâlnirile lui, să le numim „diplomatice", le organiza totdeauna în locuri publice, de pildă restaurante, baruri sau cafenele. Villanova pe strada 46, Celano's Garden pe strada Kemmare, aproape de Mulberry, erau locuri unde era cel mai probabil să îl vezi pe Naşul Cosei Nostra.

Nici Luciano nu era adept al publicității. Credea că, atât timp cât putea să se mențină departe de prima pagină a ziarelor, va fi mai bine pentru afacerile familiei. Se povesteşte că în acea epocă Lucky Luciano avea un bodyguard numit Chappie Brescia, căruia îi plăcea să se laude în baruri şi cluburi că lucrează în subordinea directă a lui Luciano. Între învestiți se stabilise legea nescrisă să nu fie pronunțat niciodată numele lui Lucky Luciano. Pentru a face referire la el, se vorbea de „Marele Om", „Marele Lu", „Şeful", sau, pur şi simplu, „Omul". În anii aceia, Naşul era deja cercetat de FBI, iar telefoanele lui erau „înțepate".

Într-o noapte, Brescia vorbea la o masă dintr-un club cu mai mulți dansatori când a pronunțat, deodată, numele „nenumitului". Un bărbat îmbrăcat în negru a apărut din spate, l-a apucat de umeri pe bodyguard şi i-a spus: „Închide gura. Acel nume nu se pronunță". După câteva secunde bărbatul a dispărut.

Lucky Luciano fugea de mass-media, de fotografii şi discursuri. El ştia că faptul că publicul nu îl cunoaşte era cea mai bună deghizare când călătorea prin țară.

Poate prima mare investiție a lui Luciano fusese să îl trimită pe Longy Zwillman să controleze afacerile din New Jersey. Abner Longy Zwillman a fost, fără îndoială, al doilea cel mai cunoscut gangster evreu din istoria Mafiei, după Meyer Lansky.

Născut în 1899, Zwillman asista la toate reuniunile înaltului consiliu al Sindicatului, care era cunoscut ca Marele Şase, un soi de organism consultativ care acționa ca un consiliu de miniştri prezidat de Meyer Lansky. Marele Şase era format din trei gangsteri de origine italiană şi trei de origine evreiască: Zwillman, Lansky, Greasy Guzik, Frank Costello, Joe Adonis şi Accardo.

Zwillman reuşise să asimileze imperiul lui Dutch Schultz după asasinarea acestuia din ordinul lui Luciano cu un an în urmă, ceea ce l-a transformat pe gangsterul evreu într-unul dintre cei mai influenți din Sindicat şi l-a făcut cunoscut sub numele „Capone al New Jersey-ului".

Prima afacere pe care omul lui Luciano a organizat-o în New Jersey a fost transportul clienților la cazinourile familiei. Zwillman îi lua pe jucători direct de la uşile fabricilor la sfârşit de săptămână, când aceştia îşi încasaseră salariile, şi îi transporta la cazinourile clandestine în propria lui maşină. Afacerea a început să fie o activitate atât de profitabilă încât, în doar câteva săptămâni,

Zwillman stabilise adevărate linii de transport de la principalele focare muncitoreşti din New Jersey până la cazinourile lui Luciano.

În fiecare vineri dimineața, dube de culoare neagră asemănătoare celor pe care le folosea poliția se poziționau la porțile marilor fabrici şi ale cheilor până când se umpleau de muncitori cu salariile lor proaspete în buzunare. Conform poliției din New York, aproape două sute de astfel de vehicule se mişcau săptămânal dintr-o parte în cealaltă a oraşului.

După puțin timp, Longy Zwillman a început să se retragă din afacerea aceasta pentru a se ocupa cu transportul cimentului, care cu trecerea anilor va deveni una dintre cele mai rentabile activități a familiei. Zwillman, prin intermediul legăturilor politice ale lui Frank Costello, a ştiut că Autoritatea Portuară din New Jersey plănuia să organizeze o licitație pentru concesionarea furnizării de ciment pentru umplerea unui dig din portul principal.

Trei companii, două din New Jersey şi una din Chicago, au decis să ridice caietele de sarcini pentru aprovizionare. Se pare că oferta cea mai ieftină pentru Autoritatea Portuară era cea a unei companii mici cu sediul în Chicago.

Zwillman l-a informat pe Meyer Lansky de problemele pe care le-ar putea avea afacerea dacă compannia din Chicago ajungea să îşi prezinte documentul în mod oficial. La o reuniune a consiliului Marelui Şase într-un suite din Waldorf Astoria, Lucky Luciano i-a ordonat lui Tony Accardo să facă presiuni asupra reprezentanților companiei din Chicago, să se retragă din concurs. Afacerea trebuia să fie a familiei.

Întreprinderea de ciment care licita pentru furnizare era proprietate a trei frați de origine poloneză care reuşiseră să ridice afacerea pe baza muncii grele şi a costurilor mici, însă Luciano ştia că relațiile lui Costello nu îi vor acorda dreptul de furnizare a cimentului lui Zwillman dacă altă companie prezenta un caiet de sarcini mai bun.

Accardo era un bărbat dur, un executor autentic, iar cuvântul său era violența. Omul lui Luciano din Chicago nu ştia ce este negocierea sau diplomația; pentru asta era Costello.

Prima acțiune împotriva fraților proprietari ai fabricii de ciment a fost să dea un telefon de avertizare. „Contractul din New Jersey nu vă interesează. Este mai bine pentru voi să nu vă băgați pe acel teritoriu”, spuse vocea obscură prin telefon. În ziua următoare, fabrica anunța că intenționa în continuare să obțină contractul din New Jersey, în ciuda presiunilor mafiote din zona aceea, susținute de Mafia din Chicago.

Fără îndoială, Accardo se afla în fața a trei bărbați duri, care nu erau dispuşi să cedeze nici un milimetru, dar ceea ce proprietarii fabricii nu ştiau era că Tony Accardo era un asasin care nu cunoştea sensul cuvântului „moderație”.

Într-o dimineață, un sedan negru se opri în fața uşii unei şcoli publice dintr-o suburbie a oraşului Chicago. Trei bărbați au rămas în interiorul lui până când elevii au început să iasă din clădire.

Doi dintre ei s-au apropiat de un adolescent de paisprezece ani şi, după ce s-au legitimat ca fiind polițişti, i-au spus că fuseseră trimişi pentru a-l însoți

până la tatăl lui, care suferise un accident. Aceea a fost ultima dată când tânărul a fost văzut.

În aceeaşi noapte, o voce şi-a informat interlocutorul prin telefon: „Dacă nu vă retrageţi, nu îl mai veţi vedea în viaţă pe tinerelul pe care îl avem în posesia noastră; şi, desigur, dacă anunţaţi poliţia, vi-l vom trimite în pachete mici".

Elevul era fiul mai mic al unuia dintre proprietarii companiei din Chicago. A doua zi, întreprinderea anunţă că îşi retrăgea oferta.

Cel mai mare dintre fraţi a explicat public înaintea celor care au vrut să o audă că, fără presiuni din partea Mafiei, nu ar fi abandonat; dar nimeni nu a cercetat, sau, mai bine spus, nimeni nu a vut să cerceteze cazul. Şi celelalte două companii din New Jersey şi-au retras ofertele în mod misterios.

Acum, cu permisiunea lui Lucky Luciano, Longy Zwillman avea mâinile libere ca să obţină contractul de furnizare.

Noua fabrică constituită de organizaţia lui Luciano trebuia să furnizeze suficient ciment şi nisip pentru a realiza un total de aproape douăzeci şi trei de kilometri de dig, care acoperea intrarea principală spre cheiurile industriale ale portului din New Jersey.

Zwillman, la sfatul lui Lansky, a decis să nu angajeze transportatori. „E mai bine să cumperi camioanele, să treci costul lor în contractul cu Autoritatea Portuară din New Jersey şi să încerci să stabileşti un monopol al noii companii de transport asupra aprovizionării cheiurilor cu piese şi echipamente – îi spuse Lansky lui Luciano –. Dacă Longy Zwillman face lucrurile cum trebuie, familia poate pune bazele unei mari afaceri la nivel statal".

Autoritatea Portuară îi plătea lui Zwillman o jumătate de dolar pentru fiecare încărcătură de ciment care acoperea 914 metri de dig, măsuri realizate de inspectori oficiali pentru fiecare camion care intra în zona de construcţie. Zwillman ordonă atunci să se ataşeze camioanelor încărcături laterale cu funduri false, ceea ce le permitea să acopere puţin mai mult de doi kilometri de umplutură de ciment şi nisip inexistenţi. Controalele din port notau atunci o încărcătură netă de ciment şi nisip compactă pe camion care ar fi acoperit trei kilometri şi jumătate de dig, ceea ce făcea ca Zwillman să obţină un profit adiţional de treizeci-patruzeci de dolari pe camion şi transport. Fiecare camion făcea între şapte şi opt transporturi pe zi.

La finalul lucrării din portul din New Jersey în iunie 1936, organizaţia lui Lucky Luciano câştigase un profit net de 184.000 de dolari, o flotă de camioane compusă din optzeci de vehicule de mare tonaj şi monopolul pe care îl vor menţine aproape un sfert de secol, pe lângă aprovizionarea cu piese a portului din New Jersey, care se va extinde în anii următori la statele învecinate. După această lovitură, Abner Longy Zwillman85 a devenit o piesă importantă din conducerea organizaţiei lui Luciano.

Dar nu totul va fi floare la ureche în afacerile din acel an. Puţin după operaţiunea din New Jersey, Luciano va avea ceea ce s-a numit „Rebeliunea Vulpilor". În lunile octombrie şi noiembrie, Mafia controla prin intermediul lui Davey Betillo toată afacerea prostituţiei sub ordinele directe ale lui Bugsy Siegel. Organizaţia lui Luciano controla aproape o sută cincizeci de bordeluri în

care lucrau mai mult de o mie de prostituate. În anul acela, o prostituată încasa doi dolari pentru un serviciu, din care un dolar şi jumătate îi preda lui Betillo. Fiecare fată realiza o medie de şapte servicii sexuale pe zi, ceea ce îi aducea lui Luciano vreo doisprezece dolari zilnic; 72 de dolari pe săptămâna de muncă de şase zile: 2.160 dolari pe lună. Betillo încasa pe an şi pe fată un profit net de puţin peste douăzeci şi cinci de mii de dolari. Dacă se calculează că în bordelurile lui Luciano lucrau aproape o mie de femei, organizaţia obţinea profituri nete anuale apropiate de douăzeci şi cinci de milioane de dolari, în 1936.

„Vulpile sunt vulpi – spuse Luciano însuşi pe o linie telefonică interceptată de FBI –. Înotdeauna există o modalitate de a le manipula. Nu au coloană vertebrală”86.

Lui Charles Luciano îi plăcea compania prostituatelor, şi aceasta va fi una dintre greşelile cele mai grave pe care le va face în lunga lui carieră criminală.

Nancy Presser, Cokey Flo Brown sau Mildred Harris conduceau principalele bordeluri ale familiei, şi, în diverse ocazii, îşi îndreptau plângerile către Bugsy Siegel pentru modul în care Davey Betillo le trata fetele.

Ultimele isprăvi ale omului lui Siegel au fost să o bată pe una dintre fetele lui Prosser şi apoi să îi arunce ulei fierbinte pe corp pentru că nu a câştigat bani suficienţi, sau să facă să îi sară trei dinţi altei femei din subordinea lui Harris pentru că nu a vrut să se ocupe gratis de un prieten de-ai lui Betillo însuşi.

Poate că Luciano scăpa din vedere o afacere care aducea organizaţiei lui douăzeci şi cinci de milioane de dolari pe an. Siegel s-a consultat cu Meyer Lansky cu privire la măsurile care se puteau lua. Sfetnicul lui Luciano i-a recomandat lui Siegel să îl „concedieze” pe Betillo în aşa fel încât să nu afle nimeni, ca să le demonstreze prostituatelor că pe şeful lor îl preocupă bunăstarea lor.

Când s-au întâlnit, Siegel i-a spus lui Betillo să-şi ia tălpăşiţa din afacere, însă mafiotul a comis eroarea să îl ameninţe. „La originea afacerii voastre au stat bordelurile mele şi nu am de gând să mă car, nici să mă retrag din afacere fără să lupt”. Siegel l-a informat pe Luciano despre întâlnirea cu Betillo, iar acesta i-a ordonat lui Tony Accardo să se ocupe de problemă.

Proxenetul credea că faptul de a conduce una dintre afacerile cele mai profitabile ale familiei îi era de folos în faţa marelui Lucky Luciano, însă, ceea ce el nu ştia era că, pus în situaţia să aleagă între Betillo şi Siegel, nu încăpea cea mai mică îndoială pe cine ar alege.

Cadavrul lui Davey Betillo a apărut cu o împuşcătură în ceafă pe un mal al râului Hudson. Medicul legist a descoperit că proxenetul fusese strangulat cu un cablu şi că deja era mort când l-au împuşcat. Acesta era unul dintre sistemele preferate ale lui Tony Accardo.

După moartea lui Dutch Schultz, procurorul Thomas Dewey a dirijat toată forţa departamentului său împotriva unui aşa zis domn Rose, care locuia într-un suite luxos din Waldorf Astoria şi pe care toţi îl indicau ca fiind unul dintre principalii capi ai Crimei Organizate.

Asasinarea lui Betillo nu calmase spiritele printre prostituatele organizației, deşi Luciano îl trimisese pe însuşi Bugsy Siegel să negocieze cu ele. Problema lui Luciano era că credea că femeile care îl însoțeau de foarte multe ori erau martori muți ai operațiunilor sale. Luciano participa la întâlniri şi vorbea la telefon în prezența lor.

Într-o noapte, de exemplu, Nancy Presser a putut auzi o convorbire destul de compromițătoare între Luciano şi un bărbat pe care nu l-a putut identifica. Naşul o trimisese pe Presser la baie şi i-a ordonat să deschidă robinetele ca să nu audă despre ce urmau să vorbească, dar femeia a decis să îşi apropie urechea de uşă. Lucky Luciano pregătea asaltul unei furgonete blindate.

Planul consta în asaltarea vehiculului blindat care ducea în jur de 427.950 de dolari proveniți din salariile muncitorilor de la Rubel Ice Plant, situată pe cheile Brooklyn-ului87.

Presser fusese însoțitoarea principală a lui Luciano pentru mult timp şi era plătită pentru asta. Luciano o plătea cu 20 de dolari să cineze împreună, cu 50 de dolari să meargă la teatru sau la un spectacol de muzică pe Broadway, care îi plăceau foarte mult, şi 75 de dolari să fie partenera lui toată seara şi o parte din noapte într-un club de noapte.

Ceea ce Luciano nu ştia era că Nancy Presser împărțea apartamentul cu o altă fată numită Betty, care era iubita unui polițist. În timpul întâlnirilor colegei ei de apartament cu iubitul, aceasta îi relata toate poveştile pe care i le povestea Presser despre Lucky Luciano. La început, agentul nu a luat prea tare în seamă anecdotele pe care le înşira iubita lui, până când, într-o noapte, tânăra Betty i-a spus că gangsterul prieten al colegei sale era numit Lucky. Polițistul şi-a informat superiorul, care i-a ordonat să se pună la dispoziția procurorului Thomas Dewey. Fără să fie conştientă de asta, Betty devenise martorul informator numărul 282341-6. Singura sarcină a polițistului era să adune informații şi, după întâlnirea cu iubita lui, să le prezinte în formă scrisă echipei de procurori a lui Dewey.

Cercetarea şi acuzarea duse la capăt personal de către procurorul Dewey s-au finalizat în arestarea şi judecarea lui Charles Lucky Luciano, acuzat de promovarea prostituției şi de încălcarea aşa numitei Acta Mann88. Procurorii adjuncți încercaseră să obțină judecarea lui Luciano acuzându-l de trafic de narcotice şi de extorsiune, dar la final probele obținute nu erau suficient de solide ca să susțină o acuzație serioasă. Delictul traficului de femei era cel mai uşor de demonstrat.

În timpul cercetării, Dewey a interogat-o pe Nancy Presser în legătură cu cazul prostituției, dar, în patru zile de interogatoriu, prostituata a menționat chiar în trei rânduri ceea ce îl auzise pe Luciano zicând despre jaful de la Rubel Ice Plant89, deşi fără prea mult succes. Dewey şi ai săi preferau să îl lovească pe Luciano cu ceva consistent, precum acuzația de încălcare a Actei Mann.

Într-o zi a anului 1936, judecătorul Phillip J. Mecook, de la Curtea Generală Penală a Districtului Manhattan, a pus să fie ridicat în picioare acuzatul. Luciano, neclintit şi elegant îmbrăcat cu un costum gri, cămaşă albă

de mătase şi o cravată albastră cu picățele albe, s-a ridicat cu grijă, sprijinându-se de masa groasă din lemn lângă cei doi avocați ai săi.

„Dumneavoastră sunteți cel mai rău criminal care a trecut prin acest tribunal. Acest tribunal vă condamnă la o pedeapsă de între treizeci şi cincizeci de ani de închisoare fără posibilitatea de a obține eliberarea condiționată, ca urmare a faptului că ați fost găsit vinovat pentru şaizeci şi două de acuzații de proxenetism demonstrat". Fără să îşi schimbe expresia feței, a strâns mâna avocaților săi şi apoi le-a întins brațele celor doi agenți de poliție care se îndreptau spre el să îi pună cătuşele.

După câteva minute, ieşea din sală cu escortă până la furgoneta poliției care îl va conduce până la penitenciarul statal din Dannemora, închisoarea de maximă securitate a statului New York, aflată foarte aproape de frontiera canadiană, care era cunoscută între oamenii Mafiei ca „Siberia" Autorității Penitenciare.

„Din prima zi în care a fost închis la Dannemora se ştia cine conducea în ea", a declarat unul dintre gardieni. În fiecare dimineață, Lucky Luciano se aşeza într-un fotoliu confortabil în centrul curții interioare, în timp ce, dinaintea lui, se formau cozi lungi de deținuți. Unul dintre ei se apropia, îi lua mâna dreaptă, i-o săruta cu aceeaşi reverență cu care ar fi făcut-o dacă era vorba despre însuşi Papa, şi îi dezvăluia rugămintea lui la ureche. După ce vorbea câteva secunde cu deținutul în chestiune, Luciano ridica mâna şi bărbatul se ridica făcând câteva plecăciuni.

Într-adevăr merita văzut: acei bărbați pe care anii de închisoare i-au făcut duri transformați în oi blânde când se apropiau de Luciano, pe care toți îl numeau Stăpânul90.

După „audiența" specială, Luciano se îndrepta lent spre celula sa unde îl aştepta prânzul pregătit special de către chefs de la Celano's, restaurantul favorit al lui Don din Mica Italie newyorkeză. În fiecare zi veneau doi chelneri de la Celano's, îmbrăcați în uniformă, cu meniul zilei în vase de porțelan acoperite cu argint. În timp ce deținuții mâncau piure de cartofi şi ceva ce semăna a perişoare, Luciano gusta mâncărurile fine ale celebrului restaurant din New York, inclusiv sticle de şampanie franțuzească, caviar rusesc, pateuri franțuzeşti şi belgiene şi vinuri italiene.

În ciuda ritmului lent al vieții lui Lucky Luciano în Dannemora, Naşul continua să mențină controlul strict şi absolut al orgenizației prin intermediul lui Meyer Lansky şi al celui de-al doilea om la conducere şi şef adjunct al familiei, Vito Genovese.

Aşa numitul „an Genovese", în care şeful adjunct a ocupat locul Naşului în funcție, va trece cu mai mult necaz decât glorie în istoria Cosei Nostra şi a familiei Luciano, însă Thomas Dewey nu era dispus să renunțe la războiul lui personal împotriva Mafiei, odată ce avusese atâtea succese.

Genovese fusese umbra lui Lucky Luciano de la începuturile anilor douăzeci, iar după încarcerarea celui care până atunci i-a fost şef, Don Vito, căci aşa îi plăcea să fie numit, s-a gândit că era momentul să ocupe locul despre care credea că ar fi trebuit să îl ocupe cu mulți ani în urmă. Lansky şi Siegel, precum şi alți oameni apropiați lui Luciano, au început să fie retraşi din

funcțiile de conducere directă, dar, din celula lui din Dannemora, fostul Şef ştia că Genovese va comite o greşeală mai devreme sau mai târziu şi va intra pe mâinile procurorului Dewey.

Don Vito îl ura pe Luciano, dar inteligența sa îl făcea să fie precaut. Nu era în avantajul lui să îl înfrunte direct pe Lucky Luciano; trebuia doar să aştepte ca altul să facă treaba, iar în asta Genovese era expert.

Începutul duşmăniei dintre Genovese şi Luciano datează din primele luni ale anului 1932, când Don Vito s-a îndrăgostit de o frumusețe cu păr negru şi ochi verzi numită Anna. Problema era că femeia avea un soț numit Gerardo Vernotico91. Pentru că erau catolici practicanți, Anna nu urma să divorțeze de soțul ei să se căsătorească cu Genovese. Situația era de o aşa nesimțire încât însuşi Vernotico a cerut o audiență cu Luciano.

În timpul întâlnirii la Waldorf, cu lacrimi în ochi, soțul noii amante a lui Genovese a afirmat că acesta se plimba cu soția lui agățată de braț prin Mica Italie spre dezonoarea lui, dar că nu putea să facă nimic, dată fiind puterea pe care o avea Don Vito. Luciano, în prezența lui Meyer Lansky, l-a asigurat pe Gerardo Vernotico că va vorbi cu adjunctul lui.

Se pare că întâlnirea dintre cei doi lideri mafioți a fost destul de polemică. Genovese i-a cerut lui Luciano să nu se mai amestece în viața lui particulară, la care Şeful a răspuns că viața lui înceta să fie privată dacă afecta interesele familiei.

Câteva săptămâni mai târziu, Gerardo Vernotico a fost găsit mort în casa conjugală. Certificatul de deces a fost semnat de un doctor prieten al lui Genovese, care i-a dat diagnosticul de „moarte naturală”. La şapte zile de la înmormântarea defunctului, la care văduva a vărsat lacrimi de durere, încă în doliu, s-a mutat la reşedința lui Vito Genovese.

Luciano şi-a anunțat şeful adjunct că, dacă se iniția o cercetare amănunțită a morții lui Vernotico din partea autorităților, ar fi trebuit să dea explicații familiei, dar Genovese lăsase totul bine aranjat.

Într-un an de conducere a familiei Luciano, Genovese va fi acuzat de asasinat. Victima era Ferdinand Umbra Boccia, un membru al familiei în subordinea căruia se aflau jocurile de noroc. Noul Don hotărâse să dea acceptul execuției fără a se consulta cu Luciano, din două motive clare92.

Primul era că Boccia încercase să-i tragă pe sfoară pe Genovese însuşi şi pe Mike Miranda, un consigliere de-ai familiei Luciano. Ferdinand Boccia declarase că o secțiune de jocuri mecanice din subordinea lui încasase doar 65.000 de dolari, când în realitate fuseseră 150.000. Al doilea motiv a fost că Miranda descoperise că Boccia era suspectat că vânduse alcool de la alt furnizor localurilor controlate de Luciano, sporindu-şi propriile profituri şi reducându-le pe cele ale familiei.

Vito Genovese era supravegheat îndeaproape de FBI de la încarcerarea lui Luciano, astfel încât procurorului Dewey i-a fost uşor să îl relaționeze pe noul Don cu asasinatul lui Boccia, al cărui cadavru apăruse cu câteva săptămâni în urmă în interioriul unui butoi pentru alcool, împuşcat în gură.

Avertizat de o sursă apropiată a procurorului despre viitoarea lui acuzare în cazul asasinatului lui Boccia, Vito Genovese a decis să fugă în Italia până se

vor calma apele şi se va putea întoarce. În mod curios, Don-ul şi-a făcut rapid în țara sa natală prietenii în jurul Ducelui însuşi, în ciuda războiului pe care Benito Mussoni îl declarase Mafiei.

În timpul anilor prebelici, Genovese s-a dedicat afacerii bănoase a furnizării de droguri93 în sferele înalte ale guvernului lui Benito Mussolini şi, în special, propriului ginere al dictatorului şi ministrului Afacerilor Externe, contele Galeazzo Ciano, dependent de opium.

Între timp, în New York, cu sprijinul total al lui Luciano, şi al lui Lansky, Frank Costello94 a devenit noul Naş al familiei. Primii lui ani de guvernare vor trece neobservați din cauza veştilor care veneau din Europa, unde adia vânt de război. Cancelarul german, Adolf Hitler, se pregătea să provoace unul dintre cele mai mari dezastre din istoria contemporană, al Doilea Război Mondial, iar în acest eveniment şi Cosa Nostra va avea multe de spus în tabăra aliată.

Când Luciano a citit pe prima pagină a ziarului său, în curtea închisorii, că trupele lui Hitler intraseră în Polonia pe 1 septembrie 1939, nu îşi dăduse încă seama că Führer-ul tocmai îi oferise prima posibilitate de a ieşi din puşcăria în care era închis de trei ani.

După doi ani, în aceeaşi situație, Lucky Luciano împlinea cinci ani de pedeapsă când, într-o dimineață însorită de diminică, Don-ul a auzit prin micul radio agățat de peretele celulei sale un buletin special: „Avioane japoneze atacă, de la primele ore ale dimineții, baza navală a Statelor Unite din Pearl Harbor, în insulele Hawaii".

În realitate, participarea lui Lucky Luciano la război a fost un subiect controversat pentru istoricii Crimei Organizate. Nici măcar FBI-ul, după mai mult de o jumătate de secol, nu a vrut să declasifice nici un document relaționat cu acest subiect; dar este clară participarea acestuia destul de activă la protejarea cheiurilor oraşelor New York şi New Jersey după „sabotarea" corabiei USS Normandie95.

Pe 11 februarie 1942, enormul transatlantic care fusese rebotezat cu numele Lafayette se afla acostat la cheia 6 pe râul Hudson. Corabia se pregătea să plece a doua zi cu o întreagă diviziune nord-americană spre teatrul european de război, ocolind controalele temutelor submarine ale celui de-al Treilea Reich. Cu puțin înainte de ora douăsprezece noaptea, corabia a început să ardă de la prora, focul extinzându-se rapid prin vapor. La nouă dimineața în ziua următoare, coca navei semidezgolită şi fumegândă apărea în cheiul newyorkez scufundată pe jumătate.

Chiar în acea zi, un grup numeros de oameni s-a reunit în cartierul general al Serviciului de Inteligență Navală, pe Church Street numărul 90, sub jurisdicția căruia se afla securitatea cheiurilor din New York, New Jersey şi a celor mai importante porturi de pe coasta estică. În grup se aflau foşti procurori, agenți ai unității de contraspionaj a FBI-ului, ai Trezoreriei şi detectivi ai Departamentului de Poliție din New York. Scopul reuniunii secrete era să schițeze strategia pentru protejarea sutelor de kilometri de chei, avangarda operațiunilor de aprovizionare a trupelor aliate din Europa, şi pentru eradicarea posibilelor focare de spionaj din Abwehr, serviciul secret militar german de sub conducerea amiralului Wilhelm Canaris.

Cercetarea desfăşurată de Guvernul Statelor Unite a concluzionat că USS Normandie fusese obiect al unui posibil sabotaj din partea spionajului nazist96.

Sus-puşii de la Inteligența Navală erau convinşi că vreun comando german, prin intermediul italienilor care lucrau ca stivuitori în port, introduseseră în coca vasului USS Normandie bombe incendiare. În realitate, atacul corabiei transportatoare de trupe a fost ideea lui Albert Anastasia, ajutat de fratele lui, Tony, care în anii aceia devenise un adevărat stăpân şi conducător al cheiurilor în numele familiei Luciano. Anastasia i-a prezentat planul lui Frank Costello, care era şeful familiei. Puțin timp după aceea, acesta s-a întâlnit cu Luciano la închisoarea Dannemora pentru a îi prezenta planul lui Anastasia.

Luciano se temea să nu se vadă înfruntând autoritățile militare americane în caz că planul nu reuşea, într-o perioadă în care populația civilă pierdea mii de rude pe fronturile de război din Europa şi din Pacific. Meyer Lansky l-a asigurat pe Lucky Luciano că, dacă lucrurile ieşeau bine, putea să părăsească închisoarea, dar dacă ieşeau prost, complotul ar fi descoperit. Luciano ar putea fi executat pentru înaltă trădare pe timp de război. Două zile mai târziu, Luciano s-a întâlnit din nou cu Costello să îi dea acordul pentru derularea planului. Marele Şef nu era dispus să petreacă încă trei ani în acea închisoare.

După întâlnirea înalților conducători, Marina, prin agentul ei Charles Haffenden, s-a apropiat de Joseph Socks Lanza, care în momentul acela era lider al piețelor de peşte din Fulton. Lanza era, de fapt, un peşte mic în organizație, astfel că le-a înaintat propunerea Marinei lui Costello şi lui Lansky. Ei ştiau ce trebuiau să facă. În acel moment, ambii gangsteri şi-au dat seama că Mafia tocmai câştigase războiul împotriva Guvernului Statelor Unite.

Prima condiție a fost impusă de Frank Costello, care a recomandat schimbarea închisorii din Dannemora cu una mai puțin rigidă, precum Sing Sing. Chiar în noaptea aceea, deținutul numărul 3143122-623 era transferat într-o furgonetă specială a poliției la închisoarea de securitate minimă din Great Medow, la nord de Albany97.

Luciano a dat atunci ordinul expres tuturor membrilor familiei să sprijine eforturile belice pe cheiurile din New York şi din New Jersey. De asemenea a cerut, prin intermediul lui Frank Costello, ca Anastasia şi fratele său să „evite" orice alt incident pe chei, care ar fi pedepsit cu exilul din familie.

Albert Anastasia l-a asigurat pe Costello că se va ocupa personal să execute pe oricine ar încălca ordinele lui Luciano.

Din momentul în care, chiar în acea lună, patrule formate din membri ai Mafiei şi ai Marinei supravegheau cheiurile, nu s-a mai produs nici un tip de incident în porturile de pe coasta estică a Statelor Unite şi, bineînțeles, în niciunul dintre vapoarele de transport militar. Ceea ce deja devenise evidentă pentru Washington era puterea relă pe care o avea Mafia în țară şi mai ales controlul pe care îl avea Lucky Luciano asupra ei din relaxata lui „retragere" la închisoarea din Great Medow.

La un an după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, guvernatorul statului New York, Thomas Dewey, chiar acela care, procuror fiind, cu zece ani

în urmă, îl trimisese pe Luciano după gratii, a decis să îi acorde eliberarea condiționată pentru serviciile sale aduse țării în timpul conflagrației recente, dar, în acelaşi timp, a semnat documentul cu ordinul de deportare a puternicului mafiot.

Într-o seară răcoroasă de februarie a anului 1946, USS Laura Kane era acostat la cheiul 8. Echipajul lui prepara nava pentru a porni spre Italia. Era o zi istorică pentru Cosa Nostra: marele Charles Lucky Luciano era expulzat din țară.

Escortat de agenți ai Departamentului de Imigrație şi Naturalizare şi îmbrăcat splendid, Lucky Luciano a ajuns la chei într-o maşină neagră, din insula Ellis, unde îşi petrecuse ultimele două nopți, acelaşi loc în care ajunsese din Italia sa natală cu patruzeci de ani în urmă, împreună cu familia sa.

Puțin câte puțin, maşini luxoase de culoare neagră veneau până în poarta cheiului şi flancau zidul de protecție format din muncitorii din port care mențineau la distanță presa. Meyer Lansky, Joe Adonis, Frank Costello, Tommy Lucchese, Albert Anastasia erau unii dintre cei care s-au apropiat să îşi exprime respectul față del cel care fusese până atunci marele Naş al Cosei Nostra, chiar şi în ultimii lui zece ani de închisoare, până la deportarea lui.

La finalul serii, a sunat fluierul mare al navei USS Laura Kane, timp în care grupul de vizitatori se înghesuia pe digul cheii. Lucky Luciano a apărut pe acoperiş ca şi cum ar fi fost vorba de un şef de stat şi a ridicat mâna spre oamenii care îşi luau la revedere pentru ultima dată.

Luciano, pe acoperiş, se gândea că, într-o bună zi, se va întoarce, dar el nu ştia atunci că o va putea face abia după şaisprezece ani, într-un coşciug, pentru a ocupa în cimitirul newyorkez Saint John, în cartierul Queens, un loc în panteonul familiei Lucania, adevăratul nume al lui Don, aflat, prin mâna destinului, foarte aproape de cel al lui Salvatore Maranzano.

Oricum, Naşul va avea încă multe de spus în evenimentele următoare pe care Crima Organizată avea să le trăiască[98]. Începeau anii marilor dinastii.

Conspirând cu inamicul.

Albert Anastasia, Vito Genovese, Frank Costello şi naşterea Las Vegas-ului.

Deportarea lui Lucky Luciano îl transformă de facto pe Frank Costello în cel mai mare şi cel mai abil corupător de oameni politici, în şef al familiei; dar ceea ce nu ştia era faptul că începând cu acel moment în care îşi va asuma noua funcție va fi obiectul a neîncetate conspirații din partea puternicilor membri ai Mafiei, ca Vincent Mangano, fratele său Phil, Albert Anastasia şi chiar însuşi Vito Genovese. Costello conta pe sprijinul lui Meyer Lansky şi bunele intenții ale lui Luciano, instalat în elegantul Hotel Turista din Napoli.

Vincent Mangano, şef al familiei Gambino şi moştenitor al lui Giuseppe Battista Balsamo[99], avea aproximativ un sfert de secol de când se afla la conducere, cu sprijinul necondiționat al fratelui său Phil. Adevărul e că, niciunul dintre cei doi Mangano nu putea suporta prezența lui Costello, dar nu încăpea nici cel mai mic semn de întrebare că cei doi şefi ai clanului Gambino vor evita să se opună dorințelor lui Luciano, şi, bineînțeles, să-şi piardă sprijinul politic atacându-l pe şeful familiei Luciano[100].

Deşi Lucky Luciano era la mii de kilometri distanţă de New York, continua să controleze afacerile. Nici bine debarcat în cheiurile din Napoli, Luciano fu escortat de câţiva carabinieri la Lercara Friddi, satul natal al lui Don. Timp de câteva săptămâni, oraşul sicilian a sărbătorit sosirea faimosului mafiot din America ca şi cum ar fi fost vorba de un erou. Eleganta reşedinţă, cedată de un şef mafiot local, era neîncetat păzită de oameni înarmaţi cu lupare şi poliţişti în uniforme[101]. De fapt, Lucky Luciano nu era dispus să trăiască mult timp viaţa de tip rural pe care voiau să i-o impună autorităţile ţării sale natale.

Între timp, Vito Genovese, nu la mulţi kilometri distanţă de fostul său Naş, conducea operaţiunile de pe piaţa neagră într-o Italie sub ocupaţia aliată şi încercând să renască din propria-i cenuşă.

Orange Dickey, agent al Inteligenţei Militare din Italia, descoperi marea influenţă a lui Genovese în operaţiunile de piaţă neagră care reduceau numărul magazinelor militare din Statele Unite în zonele ocupate, mai ales în Napoli şi Nola.

Orez, făină, şosete, echipamente militare, conserve de carne, tabac, ciocolată cu stema forţelor aliate erau vândute în magazinele de pe străduţele din sudul Italiei. Dickey, la conducerea unei unităţi speciale împotriva pieţei negre, descoperi că o parte din furturi erau comise de un grup de hamali din port; o altă parte era „sustrasă” de transportatorii dintre cheiuri şi magazinele armatei. Distribuirea materialului fusese adjudecată de o companie italiană numită Transporturi Terestre Rinaldi Asociaţii. Rinaldi fusese colonel al serviciilor secrete ale lui Mussolini şi asociat al lui Vito Genovese[102].

Adevărul e că, fostul militar a fost cel care l-a introdus pe gangster în puternica orbită a ministrului de Afaceri Externe, contele Ciano. Genovese, pe lângă livrarea de droguri către marile sfere ale Ducelui, se ocupa cu aprovizionarea cu ciorapi sau cosmetice de fabricaţie nord-americană a soţiilor acestora.

Pe 11 februarie 1943, Galeazzo Ciano şi-a obligat socrul să negocieze un acord de pace cu aliaţii. Benito Mussolini şi-a acuzat atunci ginerele de mare trădare a patriei în timp de război. Ciano, acuzat de apropiaţii Ducelui, a trebuit să se exileze în Germania. La puţin timp după sosirea sa în Berlin, a fost reţinut de Gestapo şi predat autorităţilor fasciste ale lui Salo, care l-au judecat şi executat.

Dispariţia protectorului său îl va plasa pe Vito Genovese într-o situaţie compromisă. Foarte rapid, mafiotul a reuşit să ţină în frâu situaţia, salvându-se sub protecţia colonelului Rinaldi.

Împreună cu noul său asociat, Genovese se ocupa cu rechiziţionarea transporturilor trupelor ce se desfăşurau cu grămada, în principal camioane, văzând că situaţia războiului era pe punctul de a se schimba în favoarea aliaţilor. Pe 10 iulie 1943, al VIII-lea Corp de Execuţie britanic, condus de mareşalul Bernard Montgomery şi al VII-lea al Statelor Unite, sub ordinele generalului George Patton, au debarcat pe plajele din Sicilia.

Cu aceeaşi viteză cu care aliaţii îşi stabiliseră tranşeele pe insulă, se va produce depăşirea în cursa dintre cei doi lideri militari pentru a fi primii care să ajungă la strâmtoarea Messina şi de acolo saltul spre continent.

Vito Genovese se afla într-un elegant apartament în Palermo când au ajuns primele trupe ale lui Patton la porţile oraşului, fiind primite de către locuitorii Palermo-ului, care făceau cu degetele semnul victoriei. Genovese, alături de asociatul său, care îşi abandonase de mult timp poziţia din armata italiană, deveni din furnizorul de droguri al regimului fascist, traducătorul noii autorităţi militare din Sicilia.

Inteligenţa Militară l-a reţinut pe liderul hamalilor din portul din Palermo, ca responsabil pentru devierea echipamentelor spre piaţa neagră. „Îţi pot da între cinci şi şapte ani de închisoare pentru trafic cu material militar în timp de război", îi spuse Dickey hamalului. Văzându-se constrâns, italianul mărturisi că, de fapt, lucra pentru un tip care ajunsese în America în timpul anilor dinaintea războiului, în relaţii bune cu Guvernul italian, şi care lucra ca interpret al aliaţilor în Nola.

Agentul de la Inteligenţa Militară descoperi că interpretul fusese chiar decorat de Guvernul fascist cu Ordinul de Commedatore al Regelui pentru serviciile sale103. Prin intermediul FBI-ului din Washington, Inteligenţa Militară a avut accces la raportul lui Genovese şi al unui gangster ce era închis în închisoarea din Dannemora, care era cunoscut cu numele de Charles Lucky Luciano, şi cu care Genovese păstra legătura în mod constant.

În sfârşit, pe 27 august 1944, Genovese fu reţinut pe o stradă din Nola de către agenţii locali ai Inteligenţei Militare; nici un tribunal civil italian sau militar nord-american nu a vrut să se ocupe de acuzarea lui Vito Genovese, dar Dickey nu rămânea cu braţele încrucişate.

Mafiotul, mulţumită bunelor sale relaţii cu sferele înalte, a obţinut amânarea judecării sale cu cel puţin nouă luni. În sfârşit, datorită relaţiei dintre Orange Dickey şi FBI, Inteligenţa Militară a ştiut că Genovese fusese acuzat şi judecat în absentia de un mare juriu pentru delictul de implicare în asasinarea lui Ferdinand Boccia. Au fost acuzaţi şi Mike Miranda, Gus Frasca şi George Smurra, toţi aceşti oameni acţionând la ordinele lui Vito Genovese.

Dickey i-a convins atunci pe superiorii săi de la Unitatea de Investigaţie Criminală, de faptul că, fiind imposibilă judecarea lui Genovese în Italia pentru furt de material militar şi distribuirea sa ulterioară pe piaţa neagră, ar fi ideal ca Genovese să fie extrădat în Statele Unite pentru a fi predat poliţiei din New York.

Pe 14 mai 1945, Dickey şi doi poliţişti militari îl escortau pe Vito Genovese către o navă militară, care pleca din Italia spre Statele Unite, a doua zi. După câteva săptămâni, Genovese era predat unui procuror al Districtului New York, Frank Hogan, care îl înlocuise pe Thomas Dewey, călăul lui Luciano.

Nici bine nu păşi pe tărâmul american, că Vito Genovese dori să preia puterea familiei Luciano, dar Frank Costello nu era dispus să i-o cedeze atât de uşor. Începeau mişcările pentru controlul Celor cinci Măreţi104 şi cunoscuţii „ani ai cazinourilor". Las Vegas se deschidea Cosei Nostra asemenea unei comori încă nedescoperite şi exploatate.

Se împlineau paisprezece ani de când statul Nevada legalizase orice formă de joc de noroc precum şi crearea unei autorităţi de control. Las Vegas, cu o populaţie de aproximativ opt mii de locuitori, şi cazinourile, vor atrage milioane de nord-americani. Legea, aprobată de Congresul de stat, va fi adoptată la trei luni după adoptarea revoluţionarei legi a divorţului, care putea avea loc, în oraşul Reno, la doar şase luni de la căsătorie.

Primele localuri cu jocuri de noroc au început să apară în intersecţii de străzi prăfuite, în locuri fără nume. Mese de poker şi câteva rulete erau oferta pusă la dispoziţia unui jucător.

Pionierul operatorilor de cazinouri va fi Bill Graham, administrator al celui de-al 21-lea cazinou din intersecţia dintre Virginia Street şi Commercial Row, din oraşul Reno. În foarte scurt timp, acest mic oraş a devenit o destinaţie interesantă pentru agenţii de turism şi pentru marile companii de transporturi. De exemplu, Union Pacific a stabilit ruta de la San Francisco şi Los Angeles, până la „Cel mai Mic Mare Oraş din Lume”, după cum indicau anunţurile publicitare din principalele medii de comunicare din ţară105.

Prima afacere a Cosei Nostra în stat s-a realizat prin intermediul prostituţiei. În 1932, se estimează că aproximativ două miliarde de prostituate au început să vină în localităţile din apropierea Reno-ului, tranformându-se în autentice oraşe-dormitor ale viciului; însă, în scurt timp, au descoperit că adevărata afacere se desfăşura în interiorul acelor localuri, aparent obişnuite, cu miros de umezeală, unde se servea alcool clandestin ieftin, în timp ce jucătorii petreceau chiar zile întregi, pierzându-şi salariile la mesele de poker.

În Nevada era un alt oraş la aproximativ 675 de kilometri la sud de Reno. Partea de jos a Las Vegas-ului, mai exact pe Freemont Street, începea să se contureze drept coloana vertebrală a jocurilor de noroc. Pe strada din sudul ieşirii din oraş, fraţii Cornero, Frank, Louis şi Tony au construit un mic cazinou numit Meadows, dar ca să ajungi la el trebuia să schimbi autobuzul de la Union Pacific, la Salt Lake City. Cel mai mare flux turistic spre oraş s-a produs la finalul anului 1939, când Camera sa de Comerţ a făcut publică vizita lui Rhea Gable, care ajunse în oraş cu scopul de a cere în mod formal divorţul de soţul ei de până atunci, faimosul actor Clark Gable, în anul premierei filmului Pe aripile vântului.

Autorităţile locale, cu ajutorul presei de scandal, au realizat una dintre cele mai bune campanii publicitare ale oraşului jocurilor de noroc, în timp ce fotografii o surprindeau pe „faimoasa” divorţată urcând pe cal, căţărându-se pe muntele Charleston, jucând golf sau înotând în lacul Mead. Foarte rapid, Las Vegas-ul îi lua locul oraşului Reno, ca oraş turistic. Divorţul, alcoolul, jocul de noroc, prostituţia, totul era legal.

În primele luni ale anului 1940 a venit Tom Hull, proprietarul lanţului de hoteluri Sacramento, pentru a construi primul hotel la marginea oraşului, precum şi autostrada 91. Hotelul se numea Ferma Las Vegas, iar temelia sa se afla în locul numit în mod obişnuit „Fâşia”, actualul Las Vegas Boulevard, un mare bulevard plin de lumini de neon şi delimitat pe o parte şi pe cealaltă de enorme şi elegante cazinouri. Cu Hull vor veni şi Moe Sedway, pe atunci reprezentant al Serviciului Transamerican de Cablu. Acest serviciu le era

necesar tuturor acelor alergători după pariuri ale căror afaceri depindeau de rapiditatea cu care aflau rezultatele de la cursele de cai de pe hipodromurile din toată țara.

Serviciul Transamerican era o companie sub controlul familiei din New York, în timp ce concurenta ei, Continental Press Service, se afla sub controlul lui James Ragen, un tip independent, care opera sub protecția familiei din Chicago106. Până în acel moment, Continental oferea servicii jucătorilor din estul Chicago-ului şi deținea un monopol de fier în statul Nevada. Sosirea lui Sedway, reprezentant al lui Luciano, Lansky şi Siegel a schimbat panorama jocurilor de noroc şi a operațiunilor Cosei Nostra în stat.

În aceeaşi perioadă, un tinerel născut în Hoboken (New Jersey) începea să cânte în barurile de la şosea şi în mici baruri nocturne. Acest fapt îi va atrage atenția lui Willi Moretti, un important gangster din New Jersey, traficant de droguri, asasin plătit, extorsionist, ucigaş şi prieten a lui Frank Costello. Datorită lui Moretti, cântărețul subțirel şi cu urechi mari a fost angajat ca crooner al Marii Formații a lui Tommy Dorsey107.

Tânărul înregistră primul său mare succes, cântecul All or Nothing at All, cu formația lui Harry James, soț al actriței pin-up Betty Grable. Din acel moment, Dorsey îl amenință pe tânăr, numit Frank Sinatra, că îl va cheama în instanță dacă nu respectă contractul semnat cu el. Dorința lui Dorsey era ca, dacă Sinatra înregistra un nou disc, acest fapt să se întâmple cu trupa sa; dar cântărețul dorea altceva, şi asta i-a dat de înțeles „Naşului” său, Willie Moretti.

Protectorul cântărețului a investit cincizeci de mii de dolari, în acea perioadă, în promovare pentru a atrage atenția publicului, în haine pe măsură şi pentru angajarea unei orchestre care să îl sprijine pe Frank. Din coastă în coastă, vocea dulce a lui Sinatra se auzea la toate orele prin emițătoarele radioului, în timp ce reprezentațiile sale în Paramount sau Roxy, din New York, în Coconut Grove, din Los Angeles, în Aragon sau Trianon, în Chicago, erau din ce în ce mai multe.

Din nou, Tommy Dorsey vântura în fața lui Frank Sinatra contractul pe care acesta îl semnase cu orchestra sa pentru 125 de dolari pe săptămână, cu adevărat un salariu bun pentru acel an, dar de această dată Moretti a ieşit în apărarea protejatului său. După cum se povesteşte, mafiotul din New Jersey s-a întâlnit cu Tommy Dorsey într-un club din Chicago, unde muzicianul avea o reprezentație.

În cabină, Moretti îl apucă de guler pe Dorsey şi îi puse în gură țeava pistolului său, amenințându-l că trage dacă nu semna scrisoarea prin care îi oferea libertatea cântărețului. O biografie a artistului108 „povesteşte că Frank Sinatra şi-a obținut libertatea prin intermediul negocierilor avocatului său, Henry Jaffe, reprezentant al Federației Americane a Artiştilor de Radio (AFRA), în timp ce alta109„ relatează că a fugit smiorcăindu-se la protectorul său, plângându-se de Tommy Dorsey. Oricum ar fi, Frank Sinatra va nega tot timpul vieții presiunile lui Willie Moretti împotriva faimosulului cântăreț de jazz, în timp ce mafiotul, până în ziua uciderii sale, pe 4 octombrie 1951, se mândrea în fața oricăruia dorea să îl asculte că îl ajutase pe Sinatra în ascensiunea carierei sale.

Umblă povestea cum că Lucky Luciano, aflând de presiunile lui Moretti asupra muzicianului, pe care îl admira, spuse: „Willie a fost norocos că Dorsey nu l-a omorât în acel moment”, pentru că era clar că Tommy Dorsey era cunoscut ca fiind un om destul de dificil şi temperamental.

În anul 1941, când Japonia ataca baza navală a Statelor Unite în Pearl Harbor, se întâmpla boom-ul Las Vegas-ului, iar după doi ani, Bugsy Siegel era trimis de către Meyer Lansky şi Lucky Luciano să se ocupe de afacerile familiei pe coasta de vest. Când japonezii se îndreptau spre generalul Douglas Macarthur, în cuirasatul Missouri, Siegel a început să construiască ceea ce aveau să fie pilonii unui imperiu.

Meyer Lansky, geniul de la finanțe, a zburat pentru prima dată către La Havana în 1933, unde s-a întâlnit cu dictatorul Fulgencio Batista. După o anevoioasă „negociere” personală cu însuşi Preşedintele, Lansky a preluat controlul Hotelului Nacional, pentru a conduce unul dintre casinourile cele mai importante din insula din Caraibe. Experiența dobândită în Nacional l-a ajutat pe Lansky să folosească tot ce învățase despre arta de a conduce cazionouri în folosul Las Vegas-ului. Când Joe Bonanno descoperi afacerile lui Lucky Luciano şi Meyer Lansky în Cuba, se apropie de aceştia şi le spuse: „Am aflat că sunteți implicați în afaceri profitabile în Cuba. Voi trebuie să ne dechideți porțile spre Cuba. Dacă e o afacere profitabilă, trebuie să o împărțiți”.

Comisia110 s-a reunit şi a sprijinit petiția, obligându-l pe Luciano să predea o mică parte din afacere lui Bonanno. Din acea zi, un om al lui Joe Bonanno va ocupa postul de director al Hotelului Nacional, din La Havana. Din acea poziție, familia Bonanno din New York putea controla fiecare dolar ce se aduna pe mesele de jocuri de noroc cubaneze. Lansky învățase cum să retragă enorme cantități de bani printre mesele de joc şi din depozitele din seifuri fără ca oamenii lui Batista sau ai lui Bonanno să aibă cea mai mică bănuială, abilitate pe care şi-o va perfecționa în cazinourile din Las Vegas.

În octombrie 1946, Luciano a părăsit în mod secret Italia, folosindu-şi paşaportul italian, evitând controalele autorităților din acea țară, întorcându-se în capitala cubaneză. Lucky Luciano dorea să se stabilească pe insulă, datorită bunelor relații dintre Lansky şi Batista111. Atunci conducea Ramón Grau San Martín, dar de fapt el nu era decât o paiață a lui Fulgencio Batista, care şi-a mutat reşedința la Miami.

În noiembrie, Don a decis să organizeze, la ultimul etaj al Hotelului Nacional, un summit al Cosei Nostra, o întâlnire a marilor ierarhii ale Crimei Organizate, în cadrul căreia se decidea viitorul Mafiei pentru anii ce urmau. Marea zi a întâlnirii ar fi data de 22 decembrie, chiar cu două zile înainte de Crăciun.

Lista de participanți112 va aduna spuma membrilor Mafiei din Statele Unite. Frank Costello, Tommy Lucchese, Joe Profaci, Vito Genovese113, Joe Bonanno, Albert Anastasia şi alții erau cu toții invitați speciali ai summit-ului.

Nici nu au păşit bine pe tărâmul cubanez, şi proaspăt veniții se îndreptau spre vila lui Luciano, într-o zonă exclusivistă din cartierul havanez Miramar, cu scopul de a-şi exprima respectul şi de a-l omagia pe Naşul venit din aceeaşi Italie.

După ce au înmânat câteva plicuri cu bani, în total aproximativ cinci sute cincizeci de mii de dolari, musafirii au fost conduşi spre elegante suit-uri în Hotelul Nacional. În timpul reuniunii se vor amenaja mese mari speciale, iar fiecare invitat la întâlnire va fi mereu servit cu alcool, jetoane fără limită pentru cazinou şi cinci femei frumoase pe toată perioada şederii în La Havana. Lansky fusese numit de către Luciano să se ocupe de partea administrativă, de necesitățile tuturor asistenților, ca şi de întâlnirile bilaterale şi de temele de discutat cu fiecare dintre ei. Însuşi Frank Sinatra a fost invitatul special pentru a însufleți summit-ul.

Joseph Fischetti, cel mai atractiv şi carismatic dintre cei trei frați, îi propusese lui Sinatra planul de călătorie, care prevedea ca el şi soția sa, Nancy, să călătorească spre Florida cu scopul de a petrece vacanța de iarnă într-un loc însorit şi pentru a evita întâlnirea cu vreun ziarist curios. De acolo ar zbura spre La Havana, unde Joseph le promisese că le vor face cunoştință cu Lucky Luciano. „Atunci Frank Sinatra nu era conştient – sau cel puțin aşa par să indice probele existente referitoare la acest aspect – că urma să asiste la o conferință a Crimei Organizate, cum nici nu părea să îşi fi dat seama de faptul că era folosit ca «paravan» pentru a îi conferi un soi de caracter legitim”114. Frank credea că mergea în Cuba pentru a-l cunoaşte pe Luciano, în timp ce Şeful Crimei Organizate anunța că un grup de prieteni adunați din toată țara se vor întâlni în La Havana pentru a-l cunoaşte pe Frank Sinatra.

Scriitorii Martin Gosch şi Richard Hammer, în magnifica lor biografie despre Don, numită The Last Testament of Lucky Luciano, dau asigurări că Luciano a afirmat: „Dacă cineva punea întrebări, exista un motiv perfect legal pentru a justifica întâlnirea: era vorba de omagierea unui tânăr italian din New Jersey numit Frank Sinatra, cântărețul care devenise idolul adolescentelor din toată țara”. Clar este că, după ce a ajuns la Nacional, cântărețul se întâlni la intrare cu Longy Zwillman şi Moe Dalitz, care au alergat, ca nişte puştoaice de cincisprezece ani, să-l salute. Zwillman îi ceruse un autograf, în timp ce Dalitz îi cerea să se întâlnească mai târziu pentru a face o fotografie împreună.

Sinatra îl recunoscuse pe Zwillman din primele pagini ale ziarelor care i-au afişat chipul: „Acei oameni au ocupat mai multe pagini principale ale ziarelor şi ale revistelor decât am ocupa noi în toată cariera noastră artistică”, se spune că le-a mărturisit Sinatra prietenilor săi, Dean Martin şi Peter Lawfort.

Joseph Doc Stacher, omul care controla tonomatele din Newark (New Jersey) şi care a asistat la summit-ul din La Havana, a spus după câțiva ani: „Noi, italienii, eram mândri de Sinatra şi lui Luciano îi plăcea mult. Era încântat de faptul că îl cunoscuse în Cuba”. Atotputernicul Şef al Crimei Organizate îi mărturisea scriitorului Martin Gosch în 1961, cu exact un an înainte de a muri: „Nu vreau ca nimeni să ştie că Frank a făcut ceva ilegal la cererea mea sau a oricărei alte persoane pe care să o cunosc. Frank a vrut să le ofere o atenție unora dintre băieți, dăruindu-le o tabacheră de aur semnată, dar nimic în plus. Cât despre mine, nu am nimic să îi reproşez”.

După moartea lui Luciano în 1962, poliția italiană a găsit într-o cutie în casa sa din Napoli o tabacheră de aur care era gravată cu inscripția „Prietenului meu Lucky, de la Frank Sinatra”.

Întâlnirea dintre şefii mafioți se desfăşură fără multe incidente, dar conferința din La Havana se va centra pe două teme principale: numirea oficială a lui Lucky Luciano drept Capo di tutti Capi şi luarea unei decizii asupra „situației lui Bugsy Siegel”, aceasta din urmă fiind prezentată de prietenul său din copilărie, Meyer Lansky.

Decizia era destul de complicată pentru mulți dintre asistenți, din cauza prieteniei ce îi lega de Siegel; dar chestiunea discutată nu era ceva personal, era vorba doar de afaceri.

În timpul ultimilor ani de puşcărie ai lui Lucky Luciano în închisoarea din Great Medows, cu puțin înainte de a fi deportat în Italia din ordinul guvernatorului Dewey, a fost vizitat de către Meyer Lansky şi Frank Costello. Benjamin Bugsy Siegel avea nevoie de bani de la Sindicat pentru a construi un hotel-cazinou, în deşertul din Las Vegas. Luciano, sfătuit de Lansky, a văzut în afacerea ce se contura în fața lor o adevărată fabrică de făcut bani. Era anul 1943 când Bugsy a pus piatra de temelie a viitorului templu al jocurilor de noroc, care se va ridica odată cu prăfuita autostradă 91.

Locul ales de Bugsy va deveni după câteva decenii Las Vegas Boulevard.

Siegel a botezat viitorul hotel cu numele de Flamingo, după ce a văzut stolurile de păsări flamingo roşii în bălțile din Florida în timpul unei călătorii pe care a făcut-o cu Luciano şi Lansky.

Acum, seducătorul gangster a renunțat la a fi afemeiatul prin viața căruia au trecut faimoase actrițe ca Jean Harlow, Lana Turner sau Rita Hayworth. Inima sa îi aparținea Virginiei Hill, o țărancă din Kentucky, care a venit în Los Angeles în 1933, la doar cincisprezece ani. Se povesteşte că Hill, fiind o adolescentă, a venit cu un mic bagaj fugind de abuzurile sexuale la care era supusă de tatăl ei vitreg.

În timpul Târgului Mondial din Chicago, în care Virginia Hill lucra ca ghid, l-a cunoscut pe Joe Epstein, unul dintre cei mai faimoşi jucători din oraş, care o va introduce în lumea interlopă. Epstein se îndrăgosti de Hill, devenind protectorul ei.

În 1935, tânăra locuia foarte comod într-un suite a hotelului Seneca şi avea şifonierele pline de haine elegante. Într-o zi din 1940, Joe Epstein şi protejata sa au călătorit spre New York, unde s-au bucurat de viața de noapte. Într-o noapte, în faimosul Copacabana Club, Epstein i-a spus Virginiei Hill: „Îi vezi pe acei doi bărbați de la masa aceea? Sunt Frank Costello şi Bugsy Siegel. Oameni foarte puternici”. Virginia i-a cerut jucătorului să îi facă cunoştință cu Siegel. Ea ştia despre faima omului lui Luciano, acum că îşi amintea imaginea lui îmbrățişând-o pe strălucitoarea Jean Harmow, într-o fotografie dintr-o revistă de cinema a vremii.

După puține luni, Hill îl părăsi pe Epstein şi se mută în Las Vegas pentru a-l urma pe Bugsy Siegel în aventura Flamingo-ului. Ambiția lui Hill nu avea limite şi gândi că poate deveni sfătuitoarea lui Siegel, designer al noului hotel-cazinou, ba chiar vicepreşedinte.

Benjamin Siegel, sau Ben, cum îl numea Hill, era hotărât ca visul său să devină una dintre cele mai mari concretizări ale luxului de pe fața pământului. Joc, întreținere, fete şi belşug de primă clasă, acestea erau ceea ce jucătorii veniți din toată țara aveau să găsească aici. Problema a fost că Siegel i-a dat mână liberă lui Hill pentru a cumpăra cea mai bună băutură, cele mai bune feluri de mâncare pentru restaurantele şi barurile din cazinou, cele mai bune țesături şi cea mai bună mobilă pentru camerele hotelului. Virginia Hill cheltuia şi cheltuia fără nici un fel de restricție sau control, dar ceea ce Siegel nu ştia era faptul că, de asemenea, folosea o parte importantă din banii Sindicatului pentru a „îngrăşa" două conturi secrete pe care le deschisese în Elveția.

Din senin, Bugsy începu să aibă probleme economice şi cheltuielile depăşeau bugetul în mod alarmant. Nu era o problemă. Luciano şi Lansky au sărit în ajutorul asociatului şi prietenului lor, şi au acoperit deficitul din buzunarele proprii, fără să spună absolut nimic Comisiei. Bugetul inițial pentru punerea în funcțiune a hotelului Flamingo, de un milion de dolari în 1943, s-a transformat în şase milioane după trei ani, fără a fi finalizate încă lucrările.

Siegel începu să fie constrâns de Meyer Lansky, care îi spunea că, dacă nu va termina în curând lucrările şi nu va pune în funcțiune acea maşină de pierdut bani, amândoi ar putea fi ucişi.

Bugsy Siegel a decis atunci să inaugureze hotelul-cazinou, fără să îl fi terminat. Marea zi va fi 26 decembrie 1946, la două zile după Crăciun. Murray Humphreys, omul pe care Chicago îl trimisese să apere interesele familiei în Las Vegas, l-a informat pe Tony Accardo de presiunile la care era supus Seigel şi chiar de convingerea sa că amanta acestuia, o anume Virginia Hill, storcea bani din cazinou. Nu era sigur, însă, dacă aceasta se întâmpla cu sau fără acordul lui Bugsy Siegel.

În timpul întâlnirii din La Havana, Meyer Lansky a luat cuvântul pentru a se adresa celor de față: „Cu toții cunoaşteți relația de prietenie, încă din copilărie, dintre mine, Lucky şi Benny, când locuiam în partea de est a oraşului New York. Noi trei suntem aproape ca frații – povestea Lansky, în timp ce Luciano era posomorât şi tăcut. Niciodată nu am crezut că va trebui să spun ce voi spune în această după-amiază. Cred că Benny şi amanta sa, Virginia Hill au sustras fonduri importante de la Flamingo. Încă nu ştim dacă e cu voința lui Benny sau nu, dar, în orice caz, este complice pentru că a permis ca Hill să ia bani fără să fi avut vreun control asupra acestei situații".

Tony Accardo a încercat să vorbească, dar fu întrerupt de Luciano, care a ridicat mâna pentru a impune liniştea şi pentru a-i permite sfătuitorului său să continue să vorbească. Meyer Lansky a continuat să povestească faptele: „Avem dovezi că Hill a depus bani în mari cantități, în total vreo şase sute de mii de dolari, într-un cont bancar la o bancă din Los Angeles, nişte bani care au fost retraşi după ce aceasta a cumpărat un bilet de avion spre un loc numit Zürich, în Elveția. Ştim, de asemenea, că nenorocita şi-a cumpărat o proprietate în Lucerna, o elegantă suburbie în apropierea Zürich-ului", povestea Lansky. „Eu cred ca Benny a fost profund inocent, sau cu adevărat prost să se lase tras pe sfoară de curva aia de Hill. Şi acum vine partea cea mai rea – continuă să

spună sfătuitorul lui Lucky Luciano – Benny este ca şi fratele meu, cel mai bun prieten al meu, şi nu trebuie să uităm că Benjamin Siegel a fost unul dintre cei mai buni din afacerea noastră; dar când prietenii săi, cei mai buni prieteni ai săi, nu mai pot să aibe încredere în el, cel mai bine este să se pronunțe condamnarea sa la moarte", a concluzionat.

După povestirea faptelor, Luciano i-a predat ştafeta lui Accardo. Acesta s-a ridicat, şi, privind spre Luciano, a spus: „În acest punct, să îl lăsăm pe Benny să îşi deschidă hotelul-cazinou cum are în plan să o facă în câteva săptămâni. Da, cum spune şi Benny, este o mare reuşită, un mare eveniment, propun să nu i se cedeze „contractul" lui Bugsy, ci să fie alungat din Los Angeles, până vom decide ce vom face cu el. E posibil ca Bugsy să fie un prost îndrăgostit şi nu şi-a dat seama de faptul că curva de Hill îl fura. În orice caz, trebuie să decidem şi ce vom face cu Virginia Hill. Cât despre banii pe care deja i-am cheltuit, e mai bine să aşteptăm să vedem ce-o fi115„.

În acel moment, Bugsy Siegel nu ştia că îl păştea un ordin de execuție din partea Cosei Nostra. Accardo, Naşul familiei din Chicago, tocmai îi oferea o nouă şansă lui Siegel, cu adevărat o ultimă şansă. Luciano, în sfârşit, rupse tăcerea: „Sunt de acord cu ce a spus Meyer şi cu ce a propus Tony. Să aşteptăm să vedem cum decurg lucrurile".

Pe 24 decembrie s-a sărbătorit Crăciunul în hotelul Nacional, animat de Frank Sinatra, la care au asistat o sumedenie de invitați puternici de-ai lui Luciano, cu soțiile şi amantele lor. Pe 26, la data inaugurării hotelului Flamingo, toți cei prezenți la conferința din La Havana au aşteptat noutățile din Las Vegas.

Bugsy promisese că maestrul de ceremonie va fi George Jessel, faimosul showman al vremii, şi că orchestra lui Xavier Cugat, împreună cu exploziva sa soție, Abbe Lane, cântăreață, vor asigura muzica de dans. Jimmy Durante va ține patru reprezentații pentru animarea invitaților. Actorul George Raft, faimos pentru rolurile de gangster pe marile ecrane, va merge la fiecare masă să-i salute pe musafirii iluştri ai hotelului Flamingo. Dar, în realitate, nimic din toate acestea nu s-a întâmplat.

Omul lui Lansky a sunat la ora trei dimineța, ora locală din La Havana. Nimeni nu a asistat la inaugurare, nici Jessel, nici Cugat şi nici măcar Raft, prieten al lui Siegel. Doar douăzeci de persoane au fost prezente în acea zi ploioasă la Flamingo, şi au intrat în enormul şi înzorzonatul local gol, decorat de către Virginia Hill, păşind pe covoarele roşii aşezate peste enorme băltoace care se formau în urma ploii.

La sfârşitul aceleiaşi luni, Meyer Lansky a vorbit la telefon cu Siegel. Mafiotul evreu i-a spus prietenului său că, dacă nu va rezolva chestiunea banilor pierduți în timpul construcției hotelului Flamingo, va intra în conflict cu familia, situație pe care toți o evitau. „Dă-mi o şansă. Dacă nu obțin profit în câteva luni, te las să mă împuşti", îi spuse Siegel lui Lansky.

În lunile următoare, Flamingo nu a înregistrat profit, iar Accardo şi Luciano au început să facă presiuni asupra lui Meyer Lansky, ordonându-i să îl constrângă, la rândul său, pe Bugsy Siegel. În realitate, destinul lui Benjamin

Bugsy Siegel era pecetluit, soarta sa fusese decisă de Lucky Luciano, Capo di tutti Capi, şi de către Tony Accardo, şef al familiei din Chicago.

Pe 20 iunie 1947, pe la amiază, Bugsy a dejunat în unul dintre restaurantele preferate din Los Angeles. Din local a ieşit pe la ora unu după-amiaza.

În elegantul său sedan negru, Siegel a făcut o oprire la frizeria prietenului său, Harry Drucker, în Beverly Hills. Gangsterului îi făcea plăcere să meargă să-şi vadă prietenul, cu care discuta despre baseball şi box. Drucker fusese amateur în tinerețe, dar, sincer, îi şedea mai bine cu briceagul decât cu mănuşile de box. Bugsy Siegel se aşeză pe fotoliu pentru a se rade în timp ce o domnişorică îi făcea manichiura.

La sfârşit, se uită încântat în oglindă şi, după ce îi dăduse un important bacşiş lui Harry Drucker, ieşi spre locuința Virginiei Hill din North Linden Driven, în Beverly Hills. Îi plăcea să stea în acea casă când venea în Los Angeles pentru afaceri. Înainte, se opri la un chioşc de ziare să cumpere un exemplar din Los Angeles Times.

După ce întră în casa lui Hill, Bugsy se aşeză pe una dintre canapelele confortabile din marele salon şi se apucă să dea telefoane. Mai întâi, l-a sunat pe Chuck Hill, fratele Virginiei din Kentucky, care i-a spus că primise un apel telefonic din Elveția, de la sora ei. După ce puse receptorul în furcă, Bugsy se ridică să bea un whisky cu gheață. Pe la ora nouă seara ridică telefonul din furcă din nou, pentru a-l suna pe Allen Smiley, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Siegel în Los Angeles. Bugsy stabilise să cineze cu el în ziua următoare.

La ora zece noaptea, Bugsy vorbi cu omul său din Las Vegas pentru a-l informa despre starea musafirilor hotelului Flamingo. Vocea de la celălalt capăt al firului îi spuse că doar câteva bătrâne cu păr alb se aflau în sala cu jocuri mecanice şi patru bărbați cu pălării texane jucau la mesele de ruletă şi zaruri. Bugsy ştia că, dacă lucrurile vor evolua astfel, vor trebui să-l închidă.

Noaptea era caldă, iar Siegel deschise ferestrele care dădeau spre grădina din spatele casei. În acel moment, şi după ce a mai băut un whisky, Bugsy răsfoia exemplarul din Times, când un şuierat rapid se auzi în sală; după câteva miimi de secunde, era mort. Un glonte provenind dintr-o puşcă cu calibrul de 30/30 cu lunetă şi amortizor i-a zburat ochiul stâng la aproape douăzeci de metri. După câteva momente, încă patru gloanțe i se opriră în corp, iar alte trei au rămas încrustate în peretele din fața lui Bugsy Siegel116. Sarcinile din agenda conclavului din La Havana au fost îndeplinite.

La aceeaşi oră cu executarea lui Siegel, trei oameni mergeau pe covoarele stufoase din Flamingo spre birourile hotelului-cazinou. Unul dintre ei i-a spus administratorului că, din acel moment, preluau conducerea afacerii.

Omul lui Siegel a încercat să-l sune pe acesta acasă la Virginia Hill, dar nimeni nu i-a răspuns de la celălalt capăt al liniei. Gus Greenbaum, Moe Sedway şi Morrie Rosen, oameni de încredere de-ai lui Meyer Lansky, au pornit spre hotelul Flamingo.

Greenbaum şi Rosen, până atunci responsabilii succesului Hotelului Nacional din La Havana, au învățat tot ce ştiau despre conducerea hotelurilor şi

cazinourilor lui Bugsy Siegel. Greenbaum, care lucrase în Flamingo de când se ştia, a fost trimis în La Havana, din cauza delicatei sale stări de sănătate. Prima sarcină de serviciu a noii echipe era cea de a transforma în profit cei patru milioane de dolari de deficit.

În scurt timp, Las Vegas-ul şi Flamingo au înflorit şi s-au transformat în adevărate afaceri rentabile pentru Cosa Nostra, dar, în ciuda acestui fapt, cazul Siegel nu era închis, cel puțin pentru Meyer Lansky, Tony Accardo şi Lucky Luciano. Încă trebuiau să decidă ce să facă cu Virginia Hill. Accardo era susținător al lichidării sale, dar Luciano, mult mai pragmatic decât Naşul din Chicago, dorea banii pe care Hill îi furase de la Mafie. „Să o constrângem până ce ne dă până la ultimul dolar pe care l-a furat de la noi”, îi spuse Luciano lui Lansky.

Meyer i-a dat un telefon torpilei care l-a executat pe Bugsy Siegel pentru a-i ordona să se ocupe de recuperarea banilor pe care îi avea Hill în conturile elvețiene. „Fă ce ai de făcut, dar nu ai un «contract» pentru Virginia Hill. Recuperează doar banii. Mai apoi îți vom spune ce să faci cu ea”, îi spuse Meyer Lansky executantului său. Omul care îl împuşcă pe Benjamin Bugsy Siegel se numea Carmine Galante117 care, după câțiva ani, va deveni şeful familiei Bonanno, în 1974, până la executarea sa în 1979.

Tony accardo i-a ordonat lui Joe Epstein, fost amant al Virginiei Hill, să îl însoțească pe Galante în căutarea femeii, cu scopul de a apăra interesele familiei din Chicago, odată ce aceasta ar fi înapoiat banii. În următoarea zi, Galante şi Epstein zburau spre Europa, să o vâneze şi să o captureze pe Virginia Hill.

Aceasta se ascunsese într-un hotel din Paris, sperând ca Mafia să nu o găsească, dar ce nu avuse în vedere era marea influență a lui Lansky şi a lui Luciano. Într-o seară, în timp ce se plimba prin eleganta piață Vendôme, un bărbat solid o prinse cu putere de braț pe Hill, care avea mâinile ocupate cu sacoşe. Aproape luând-o pe sus, o băgă într-un restaurant din apropiere. Pe fața ei se citea teroarea față de ce putea să i se întâmple. După ce a intrat în local, Galante a slăbit strânsoarea brațului femeii, care s-a relaxat văzând un chip prietenos. La capătul tejghelei, Joe Epstein, cu telefonul în mână, îi spuse: „Eşti o adevărată proastă că ai încercat să furi familia. Cineva vrea să-ți vorbească”. Cu mâna tremurândă, Virginia Hill luă receptorul. La celălalt capăt, vocea lui Meyer Lansky fu categorică: „Înapoiază-ne ceea ce este al nostru şi te lăsăm să-ți trăieşti viața. Nu ni te opune. Dacă o faci, te vom găsi şi te vom scoate din orice văgăună în care te ascunzi. Înmânează-i pachetul lui Joe. Dacă nu, Carmine va avea grijă să o faci”.

Hill închise şi-i promisese fostului său amant din Chicago că, în trei zile, chiar în acel restaurant îi va înmâna o valiză cu banii. Epstein o avertiză atunci: „Aşa să faci, în caz contrar, Carmine se va ocupa de tine”.

În loc să asculte de sfatul lui Joe Epstein, Virginia Hill a dispărut din nou din capitala franceză. După trei zile, Epstein şi Galante au aşteptat în restaurantul parizian, fără nici un rezultat.

Lansky s-a sfătuit din nou cu Luciano în legătură cu ce anume vor face cu acea femeie, dar Don-ul continuă să susțină că banii trebuiau recuperați.

„Să n-o atingeți pe femeie până când Joe şi Carmine nu vor avea banii în posesie". Din nou, Lansky îşi chemă oamenii la Paris să se mobilizeze în căutarea amantei lui Siegel.

După trei săptămâni de la dispariția din capitala franceză, Virginia Hill se refugie în casa ei de la Lucerna, crezând că Mafia nu ştia de existența acesteia. Într-o dimineață, în timp ce se scălda în piscină, sună telefonul. Hill alergă să ridice receptorul, iar chipul îi rămase împietrit. La capătul firului, o voce spuse: „Bună, Virginia; sunt Meyer Lansky. Nu te speria, dar dacă te uiți pe fereastră îi vei putea vedea în maşină pe Joe şi pe Carmine. Te avertizez pentru ultima dată: fie înapoiezi banii pe care ni i-ai furat, fie Carmine va ieşi din maşină să-ți facă o vizită".

Lansky le dăduse instrucțiuni lui Epstein şi lui Galante să nu o piardă din ochi pe Hill. Aceştia trebuiau să o însoțească la banca din Geneva şi să primească banii într-o servietă. După ce o aveau în posesie, trebuiau să îl sune pe Meyer Lansky pentru a primi noi ordine.

În servieta înmânată de Hill oamenilor lui Lansky se aflau în total 720.000 de dolari, o adevărată avere în vremea aceea, din cei 810.000 furați de la Flamingo118.

Lansky vorbi din nou cu femeia şi îi spuse: „Ne datorezi nouăzeci de mii de dolari. Va trebui să ne dai banii eşalonat. Ne e indiferent cum vei reuşi, chiar dacă va trebui să te prostituezi. După ce vei fi returnat toți banii, nu vei putea să te întorci în Statele Unite. Va trebui să rămâi în Europa. Dacă te vei întoarce vreodată, Carmine îți va face o vizită". După câteva secunde, Lansky închise. Cazul Siegel rămânea închis.

Începutul anilor '50 a fost extraordinar pentru Las Vegas, dar puterea lui Frank Costello în Cosa Nostra era din ce în ce mai discutată. Conspirațiile şi obscurele alianțe au făcut trecerea la o etapă de schimbări în ierarhiile celor cinci mari familii din New York, când puterea lui Lucky Luciano scădea. Don-ul fusese din nou deportat din Cuba în Italia, cu trei ani înainte, în urma presiunilor făcute de Guvernul Statelor Unite asupra dictatorului Fulgencio Batista.

Primele mişcări conspirative vor avea loc în familia Gambino. Albert Anastasia, atunci şef adjunct al Gambinilor, la ordinele lui Vincent Mangano, conspira cu ajutorul lui Frank Costello, şef al familiei Luciano, pentru a obține puterea maximă în familie. Fără îndoială, Mangano avea zilele numărate.

Anastasia, vechiul şef al ucigaşilor din Asasinii, S. A., trebuia să îl determine pe Mangano să lase garda jos, dar trebuia mai întâi să îl elimine pe Phil, fratele mai mic al şefului şi liderul „soldaților" familiei. În seara de 18 aprilie 1951, Phil Mangano fusese să joace tenis la un club exclusivist din cartierul Queens, fără nici un fel de escortă.

După două ore, fratele Don-ului a fost sechestrat de către patru bărbați, într-un sedan albastru. Pe parcursul întregii zile, Vincent Mangano a stat în apropierea telefonului, aşteptând ca sechestratorii să sune, să îi ceară o recompensă. Albert Anastasia, adjunct al lui Mangano şi responsabil de securitatea şefilor familiei, a emis ipoteza că e posibil ca Phil să fi fost sechestrat de vreo bandă obişnuită de delincvenți. Adevărul era că

sechestratorii erau „soldați” de-ai lui Frank Costello, care au venit în ajutorul lui Albert Anastasia. „Primul ministru al Crimei Organizate” avea nevoie de aliați fideli şi puternici la conducerea celorlalte familii, în fața presiunilor la care era supus de către Vito Genovese, care căuta să îl îndepărteze pe Costello de la conducerea familiei Luciano.

În ziua următoare sechestrării fratelui lui Mangano, trupul lui Phil a fost găsit într-o mlaştină din Sheepshead Bay, încă îmbrăcat în hainele sport; pe Phil Mangano îl împuşcaseră de trei ori în ceafă.

Când detectivii de la secția omucideri a Departamentului de Poliție din New York au început să verifice zona în care se afla cadavrul, încă nu ştiau că Vincent Mangano, şef al familiei Gambino, fusese şi el sechestrat. Cu câteva zile înaintea dispariției sale, Mangano apelase la Comisie să îl oprească din drum pe Anastasia, însă acesta adunase suficienți aliați pentru ca membrii Comisiei să închidă ochii. Vincent Mangano se trezi singur în războiul său personal cu Anastasia. Don-ul a căutat aliați în familia Lucchese, dar Gaetano Gagliano a preferat să se mențină neutru în acest război.

Joe Profaci, şef al familiei Colombo, a urmat acelaşi drum ca şi Gagliano. Om precaut, a preferat să nu se vadă înfruntându-se cu Anastasia. Joe Bonanno, şef al familiei Bonanno, a plecat în mod foarte inspirat în „vacanță” în Florida până când s-a finalizat cazul Mangano. Trupul lui Vincent Mangano nu va fi găsit niciodată.

Odată demonstrată dispariția fraților Mangano, Comisia l-a chemat să dea declarații pe Albert Anastasia. Noul şef explică faptul că era informat despre planurile lui Vincent Mangano de a-l omorî, însă ceea ce Anastasia nu recunoscu fu implicarea sa în dispariția celor doi frați. După două ore, şefii Comisiei îl vor recunoaşte pe Albert Anastasia ca pe noul şef al familiei.

În maşina neagră în care se întorcea la Manhattan, Anastasia i-a numit şefi adjuncți pe Frank Scalise şi pe Joe Adonis şi caporegime pe Carlo Gambino. Având fratele la conducerea cheiurilor şi pe Frank Costello ca aliat, Anastasia vedea un drum cu mai puține obstacole spre transformarea sa, cine ştie, în moştenitorul lui Lucky Luciano.

În timpul celor patru ani ce au urmat, Frank Costello şi-a căutat aliați importanți, având un Vito Genovese din ce în ce mai convins că el era cel care trebuia să ocupe şefia familiei. Costello ştia că zilele-i erau numărate dacă schița un singur semn de slăbiciune în fața duşmanului. Willie Moretti, gangsterul din New Jersey care conducea între cinci sute şi şase sute de „soldați”, era unul dintre elementele principale de apărare ale lui Costello. Problema era că Moretti era deja foarte afectat de sifilis, ceea ce îi producea violente crize de nebunie.

Anul conclavului de la Apalachin (1957) se va transforma în marea revoluție la nivelul conducerii celor mai puternice familii din New York. În seara de 2 mai, Costello vizitase diferite localuri ale familiei în care se făceau pariuri, după ce a dejunat într-unul dintre multele restaurante italiene din Mica Italie. Don-ul citea ştirile din New York Times, în timp ce comenta rezultatele sportive cu şoferul său.

Frank Costello rămăsese cu prietenul său, Philip Kennedy, pentru a cina şi a bea nişte păhărele. Înainte de a intra în restaurant, Costello le dăduse liber şoferului şi celor două gărzi de corp: „Mă voi întoarce acasă cu un taxi”, le spuse şeful oamenilor săi.

Cu puțin înainte de ora unsprezece noaptea, Costello vorbea voios cu prietenul său în timp ce taxi-ul mergea pe străzile Manhattan-ului spre elegantul duplex al şefului în Central Park West 115, foarte aproape de Hotel Plaza. O scurtă scârțâitură a frânelor taxiului le-a dat de înțeles celor doi pasageri că au ajuns la destinație119.

Costello a vorbit timp de câteva minute cu prietenul său în stradă, căruia i-a strâns mâna. Kennedy a intrat din nou în taxi, pe când Don-ul se îndrepta spre întrarea în clădire. Keith, portarul de origine scoțiană, i-a deschis uşa lui Costello în timp ce îşi îndrepta mâna spre cozoroc în semn de salut a celui proaspăt venit.

Străbătuse luxosul hall cu intrarea de marmură albă, pentru a se îndrepta spre lifturi. Nici bine nu a apăsat butonul de chemare a liftului, că o voce din spatele său îi spuse: „Aceasta e pentru tine, Frank”. Costello nu-l observase până în acel moment pe bărbatul care coborâse dintr-o maşină parcată la colțul clădirii când el îşi lua rămas bun de la Philip Kennedy.

Asasinul, îmbrăcat cu o canadiană neagră de piele, şi cu un pistol cu calibrul de 38 de milimetri, îl împuşcă pe Don Franck Costello, care, deşi avea şaizeci şi trei de ani, s-a mişcat foarte repede pentru a evita atacul, dar singurul glonte pe care îl trăsese executorul îl lovise în cap.

Costello a rămas lungit pe marmura albă sângerând din abundență din cap. În mod curios, torpila nu i-a dat lovitura de grație tipică executorilor din Mafie. În realitate, a crezut că Costello murise când părăsise locul amenințându-l pe portar cu arma. Odată ajuns în stradă, asasinul intră în luciosul Cadillac negru parcat, şi fugi.

Philip Kennedy, care se afla în taxi reținut de un semafor roşu, a auzit împuşcătura. Deschise portiera şi începu să alerge spre clădire pe trotuarul care se aglomerase de curioşi. Kennedy împinse uşa de sticlă şi îşi descoperi prietenul lungit la pământ, cu capul plin de sânge, în timp ce Keith, portarul, îl ținea de mână.

După câteva minute, Costello era transportat în viață, într-o ambulanță escortată de două patrule de poliție, spre spitalul Roosevelt din Manhattan. Glontele îl atinse doar, dezlipindu-i o parte din pielea capului, ceea ce l-a făcut să piardă o mare cantitate de sânge din cap. Executorul era Vincent Gigante120, un gangster de treizeci de ani, care obişnuia să îndeplinească misiuni speciale pentru un bărbat numit Antonio Strollo, alias Tony Bender, un extorsionist şi traficant de droguri, apropiat lui Vito Genovese.

În iunie, la exact o lună după tentativa de asasinare, Costello şi-a anunțat retragerea din Cosa Nostra şi demisia din postul de şef al familiei Luciano. În acel moment Vito Genovese devenea unul dintre Naşii cei mai puternici ai Crimei Organizate; însă răzbunarea lui Frank Costello nu întârzia să-l atingă.

Don Vito[121] se instala la putere cu o siguranță din ce în ce mai mare, în timp ce conspirațiile continuau în rândul liderilor celorlalte patru mari familii. Următorul să cadă va fi nimeni altul decât însuşi Albert Anastasia.

Unul dintre motivele pentru care Vito Genovese dorea să emită „un contract” pe numele lui Albert Anastasia erau necontenitele informații pe care le primea prin intermediul lui Tommy Lucchese, şef al familiei Lucchese.

Gaetano Tommy Lucchese atinse ierarhia maximă a familiei în urmă cu patru ani. Tommy era cunoscut cu numele de Trei Degete, datorită faptului că, atunci când era un tânăr membru al unei bande stradale, un revolver îi explodă în mână, amputându-i două degete.

Lucchese i-a spus lui Genovese: „Am auzit pe stradă că Anastasia conspiră cu Costello pentru a reveni la conducerea familiei tale”. Mărturisirea şefului familiei Lucchese îl alarmă pe Vito Genovese, dar ceea ce nu ştia acesta era că propriul şef adjunct al lui Anastasia, Carlo Gambino, conspira pentru a-şi însuşi controlul familiei.

Gambino avea aliați puternici: pe de o parte, pe însuşi Lucky Luciano şi pe Meyer Lansky, care încă nu-l iertaseră pe Anastasia că a închis ochii în fața atentatului de asasinare a lui Frank Costello. Don Carlo conta, de asemenea, pe sprijinul lui Tommy Lucchese, datorită strânselor lor legături familiale. Fiica lui Lucchese era căsătorită cu fiul lui Carlo Gambino.

La începutul lunii octombrie din anul 1957, Gambino a primit un bilețel ciudat, înmânat personal de către unul dintre şefii adjuncți ai lui Genovese; textul spunea: „Dragul meu Don Carlo, vreau să înțeleg o chestiune. Când Don Alberto nu va mai fi printre noi, dumneavoastră vă vor reveni toate afacerile familiei. Dacă nu se va întâmpla astfel, sunt dispus să vă înmânez o sarcină importantă în cadrul familiei Genovese. V-ar plăcea să se întâmple asta?”.

Gambino a înțeles că ceea ce făcea şeful familiei Genovese era să îşi arate respectul față de el. Don Vito făcea un pariu riscant, deşi Don Carlo ştia că ceea ce Genovese dorea era ca el să facă treaba murdară, dându-l pe Albert Anastasia la o parte. Gambino şi Tommy Lucchese i-au înmânat „contractul” unuia dintre cei mai importanți şefi ai Cosei Nostra, Joseph Profaci[122].

Şeful familiei Colombo le-a plasat sarcina fraților Gallo, Joseph, Larry şi Albert. Comisia hotărâse să sancționeze „contractul” lui Anastasia, din cauză că acesta a încălcat mai multe reguli ale Cosei Nostra.

Într-o zi, Albert Anastasia se uita la televizor, când prezentatorul ştirilor a anunțat că Arnold Schuster, un tânăr vânzător la o croitorie din Brooklyn, denunțase la poliție prezența lui Willie Sutton în magazinul său, un faimos jefuitor de bănci. Când delincventul a ieşit din magazin, dădu nas în nas cu zece agenți de poliție ce-l țінteau. După câteva momente era reținut şi băgat într-o furgonetă pentru deținuți. Schuster a fost decorat de către primarul oraşului, iar chipul său ocupă timp de câteva zile primele pagini ale periodicelor din New York.

Don-ul, foarte indignat, a strigat: „Îi detest pe hoți!”. Anastasia a ridicat receptorul şi i-a ordonat unuia dintre executorii săi să vină la el. Deja mai calm, şeful îi spuse lui Frederick Chappy Tenuto: „Termină cu acest turnător de rahat!”

După o săptămână, după ce Suchster îşi conduse iubita acasă, Tenuto se apropie de el şi îl împuşcă în ceafă. Despre asasinarea sa s-a vorbit în foarte puține rânduri în vreo pagină din interiorul vreune publicații, dar sigur era că moartea tânărului croitor va provoca o reacție imediată în cadrul Cosei Nostra.

Anastasia, ordonând executarea lui Schuster, încălca una dintre legile cele mai sfinte ale Mafiei: uciderea doar pentru afaceri, niciodată din capriciu sau chestiuni personale. Pentru membrii Mafiei, procurorii, ziariştii sau oamenii de rând erau de neatins. Constrângerile la care a fost supus de către Comisie au făcut ca Anastasia să devină din ce în ce mai singur în climaxul puterii sale. Unicul care putea să demonstreze clar implicarea sa în asasinarea lui Schuster era Tenuto.

Anastasia l-a sunat pe fratele lui, Joseph, stăpân al cheiurilor, pentru a-l ajuta să îl omoare pe Frederick Tenuto. Cadavrul său va apărea pe o străduță în apropierea unui bar, fiind înjunghiat cu insistență de douăzeci şi două de ori.

Asasinarea lui Tenuto, un învestit, fără să se bazeze pe sprijinul Comisiei, a făcut ca şeful familiei Gambino să încalce din nou legea de bază a Mafiei. A treia încălcare a normelor de către Albert Anastasia şi de către şeful adjunct, Frank Scalise, a fost acceptarea de membri, după ce aceştia plăteau o sumă substanțială de bani.

Comisia decise să deschidă cărțile123, închise din 1931, pentru a accepta noi membri. Ierarhii Cosei Nostra au descoperit că Anastasia şi Scalise, liderii familiei Gambino, vânduseră mai multor persoane, cu plata în avans egală cu suma de 50.000 de dolari, dreptul de a putea fi înscrişi ca învestiți. Zvonurile spuneau că Anastasia a pus la puşculiță în acest fel o sumă de aproximativ cinci milioane de dolari.

La sfârşitul anului 1956, Anastasia simțea că pierdea influența şi puterea foarte rapid, în timp ce informatorii săi îi confirmau că Vito Genovese avea în plan să îl înlăture de la putere. Don-ul începea să se simtă vulnerabil, odată cu pierderea celui mai bun om al său, Joe Adonis.

Timp de ani întregi, Guvernul încercase să îl relaționeze pe Adonis cu Crima Organizată, ceea ce obținuse la începutul anului 1956. În final, chiar în acea lună, oficiali ai Serviciului de Imigrații şi Naturalizare din Statele Unite l-au reținut pe omul lui Albert Anastasia şi l-au deportat în Italia. Încă mai rămâneau de eliminat Frank Scalise şi fratele său, Joe, dacă se dorea să se ajungă la Anastasia.

În luna august a anului 1957, şeful adjunct al lui Anastasia cumpăra fructe în magazinul său preferat din Bronxs, când doi bărbați i-au apărut în spate şi l-au împuşcat de patru ori. Unul dintre gloanțe îi intră în gât şi îi provocă moartea124. Puțin după aceasta, fratele lui, Joe, va fi invitat la o petrecere în casa lui Jimmy Jerome Squillante. Când intră, Joe Scalise observă că nu era nimeni în casă, că mobilierul fusese mutat şi că pe podea era întinsă o bucată mare de plastic care acoperea covoarele orientale ale lui Squillante. Dintr-o dată, primise în zona gâtului o primă lovitură de cuțit, în timp ce Aquillante îl strângea de gât pe Scalise. După câteva secunde, încă trei oameni

îl înjunghiară până la moarte pe fratele celui care fusese adjunctul lui Anastasia.

Sosise momentul în care Albert Anastasia trebuia să-şi plătească datoria pentru neîncetatele ofense împotriva Cosei Nostra.

În dimineaţa de 25 octombrie,1957, Don-ul se trezise devreme. În timp ce dejuna, vorbi la telefon de trei ori cu noul său şef adjunct, după asasinarea lui Frank Scalise. Carlo Gambino125 îşi calmă Naşul şi-l asigură că „soldaţii" săi erau dispuşi să poarte un război dacă încercau ceva împotriva lui Anastasia însuşi. Ceea ce nu ştia şeful era că Gambino purta legătura de câteva luni cu Vito Genovese, Lucky Luciano, Meyer Lansky, Thomas Lucchese, Joe Profaci şi Joe Bonanno, cu scopul de a căuta sprijin în conspiraţia sa împotriva lui Anastasia.

Carlo Gambino luă telefonul, formă numărul lui Joe Profaci şi-i spuse: „La zece, la frizeria din Hotel Park Sheraton", închizând după câteva secunde. Şeful familiei Colombo sună la un bar din Brooklyn, loc unde acţionau fraţii Gallo, conduşi de cel mai mare dintre ei, Joe, pe care toţi îl ştiau după numele de Joe Nebunul, şi indică: „În Park Sheraton, pe Bulevardul numărul 7, pe strada 55. La zece. Fiţi punctuali".

La zece şi un sfert, Albert Anastasia a ajuns cu un Cadillac negru la aceeaşi uşă a hotelului Sheraton. Portarul l-a salutat pe Don, în timp ce acesta trecea de recepţie spre frizerie. În chioşcul de ziare, Larry Gallo le făcuse semn fraţilor săi, Joe şi Al, care erau postaţi la uşa localului.

Înăuntru, Albert Anastasia îşi agăţă pălăria în cuier şi îşi dădu jos paltonul. Bărbierul aşteptă ca Don-ul să se aşeze pe fotoliu pentru a-i pune un şorţ cu emblema hotelului Sheraton.

Anastasia îl instrui să îl radă şi să îi taie puţin din păr. Bărbierul deschise un recipient metalic de unde a scos un prosop cald pe care l-a aşezat în jurul feţei lui Albert Anastasia. Ochii săi au rămas acoperiţi de prosop, ceea ce l-a împiedicat pe Don să îşi dea seama de faptul că Joe şi Albert Gallo intraseră în frizerie. Purtând cagule negre, au scos fiecare câte un pistol cu calibrul de 38 de milimetri, în timp ce Joe şi-a dus degetele la buze, indicându-i astfel bărbierului să tacă. După câteva momente, Joe îşi îndreptă arma spre chipul ascuns al lui Anastasia şi trase.

Albert împuşcă de patru ori corpul şefului familiei, care căzuse la pământ, amestecându-i-se sângele de pe faţă cu resturi din părul tuns. După câteva secunde, executorii au dispărut din frizeria din Hotel Park Sheraton.

Veştile difuzate la radio despre asasinarea lui Albert Anastasia au confirmat, în aceeaşi seară, cum că noul şef al celei ce va deveni în următorii ani una dintre cele mai puternice şi bogate familii ale Crimei Organizate126 era Carlo Gambino. Începea o nouă etapă de înflorire a Cosei Nostra.

Poveşti despre o dinastie.

Audienţele Kefauver, J. Edgar Hoover, „Fiasco-ul de la Apalachin", Don Carlo şi clanul Kennedy.

Pe 28 mai 1950, senatorul democrat al statului Tenessee, Estes Kefauver, instalat într-un suite elegant din Hotel Columbia din Miami, se pregătea să verifice notiţele pe care şi le luase pe parcursul întregii seri. Fusese o zi

obositoare pentru preşedintele Comitetului de Investigare Senatorială a Crimei Organizate127. Comitetul îi includea şi pe senatorii democraţi ai statelor Wyoming şi Maryland, Lester Hunt şi Herbert O'Connor, şi pe republicanii din Wisconsin şi New Hampshire, Alexander Wiley şi Charles Tobey. Aproape şase sute de martori fuseseră interogaţi de grupul de senatori, printre care gangsteri, funcţionari publici, primari, agenţi ai legii şi chiar guvernatori. Timp de săptămâni întregi apelarea la Amendamentul Cinci128 era mai mult o chestiune de prestigiu decât altceva.

Jake Guzik, istoricul lider al bandei Capone din Chicago, a fost citat. După ce a depus jurământul şi înainte să se aşeze, gangsterul a spus: „Apelez al Cincilea Amendament". Pe ecranele de televiziune şefii Mafiei defilau unul după celălalt, intrând în milioane de case americane, arătându-şi chipurile carismatice sau, pur şi simplu, mâinile decorate cu valoroase inele de aur şi briliante, cum era cazul lui Frank Costello.

Primul scandal a avut loc când senatorul Kefauver l-a întrebat pe Longy Zwillman129 despre aporturile sale financiare la campania guvernatorului republican pentru New Jersey, Harold Hoffman. Mafiotul îi dăduse lui Hoffman aproape 730.000 dolari. Se pare că Zwillman îi oferise aceeaşi sumă candidatului democrat Elmer Wene, în schimb cerând ca, dacă acesta era ales, Zwillman să poată decide numele procurorului Districtului. Wene a refuzat oferta şi a pierdut alegerile.

În New York, Virginia Hill, fosta amantă a lui Bugsy Siegel, ajunsese în Statele Unite după ce a fost reclamată de Comitetul senatorial, abandonându-şi momentan exilul din Elveţia la care o condamnaseră Lucky Luciano şi Meyer Lansky. Hill, jucându-se cu gulerul său din blană de bizon, s-a ridicat în faţa senatorilor şi a strigat: „Duce-ţi-vă dracului. Sper să cadă peste voi o bombă atomică". Dar cel mai mare interes a fost trezit de cuvântarea marelui Frank Costello.

Primele întrebări pentru Naş au venit din partea lui Kefauver însuşi:

Este Frank Costello adevăratul dumneavoastră nume?

Ce legătură are asta cu Comitetul? – întrebă Costello.

Răspundeţi la întrebare – ordonă Kefauver.

Francisco Castiglia – murmură Naşul New York-ului.

V-aţi schimbat numele în mod legal? – întrebă senatorul.

Mi-am obţinut cetăţenia şi mi-am schimbat numele cu cel de Frank Costello.

L-aţi schimbat cu Costello prin decizie judecătorească?

Elegantul gangster s-a arătat surprins de întrebare în timp ce camerele de televiziune îi arătau mâinile emoţionate jucându-se cu ochelarii.

Când aţi ajuns în Statele Unite? – întrebă senatorul Hunt.

Oh, nu ştiu, a trecut deja prea mult timp!... Poate că în 1895 sau 1896 – spuse Costello fără prea multă convingere.

Timp de câţi ani aţi făcut parte din colegiu? – întrebă din nou Hunt.

Costello era tensionat, de vreme ce ştia că, dacă nu îi mulţumea pe senatorii care se aflau înaintea lui, putea să fie încarcerat pentru sfidarea autorităţii. Deodată, senatorul Wiley l-a întrebat pe Costello:

Ce puteți să spuneți despre principiile Mafiei?

Ce este Mafia? – îl întrebă Costello pe Wiley, încruntându-se –. Nici măcar nu ştiu ce este.

În sfârşit, în mai 1951, la un an după începerea audiențelor înaintea Comitetului Senatului, Estes Kefauver a scris în raport, cu mâna lui130:

În Statele Unite ale Americii există un Sindicat al Crimei care reuneşte toată națiunea, în ciuda protestelor numeroşilor criminali, ale politicienilor din serviciul său, ale unor orbi din naştere şi ale altora care, într-adevăr, pot să se înşele afirmând că nu există o asemenea organizație.

În spatele bandelor locale care formează Sindicatul Crimei se află o organizație internațională care rămâne în umbră, cunoscută ca Mafia, atât de fantastică încât multor americani le este greu să creadă întru totul în existența ei.

Infiltrarea gangsterilor în afacerile legale a progresat într-un mod alarmant în Statele Unite. Comitetul de sub conducerea mea a descoperit câteva sute de cazuri în care gangsteri cunoscuți, mulți dintre ei prin coacțiune, se infiltraseră în mai mult de şaizeci de afaceri legitime.

În timpul desfăşurării cercetărilor de către echipa lui Kefauver, FBI-ul şi directorul său, J. Edgar Hoover, continuau să nege existența unei Crime Organizate sau a unui Sindicat al Crimei ca atare. „FBI-ul a încercat să blocheze acțiunile Comitetului senatorial. Ştiu chiar că Hoover, sprijinit de liderul majorității Senatului, Scott Lucas, a încercat să ne împiedice să cităm mare parte din martori", îi mărturisi Estes Kefauver jurnalistului Jack Anderson de la ziarul The New York Times131. Joseph Nellis, consilier al lui Kefauver, i-a mărturisit scriitorului Anthony Summers, în timp ce acesta redacta polemica biografie a directorului FBI-ului: „Ne-am întâlnit de mai multe ori cu Hoover pentru ca FBI-ul să acorde ajutor Comitetului, însă Hoover spunea mereu acelaşi lucru: nu ştim nimic despre Mafie, nici despre familiile din New York. Nu am cercetat această problemă".

Summers asigură că J. Edgar Hoover le-a ordonat oamenilor săi să redacteze un raport pentru a-l discredita pe Kefauver şi a interzis ca agenții speciali ai FBI să asiste, împreună cu alți reprezentanți ai legii, la întâlnirile speciale pe care le organizau consilierii lui Kefauver pentru a informa despre descoperirile lor. „Cel mai rău dintre toate a fost că Hoover a refuzat protecția FBI-ului pentru martorii care făceau declarații împotriva Mafiei, iar aceştia au fost ucişi puțin mai târziu", scrie Summers.

În mod curios, la un an după finalizarea misiunii Comitetului Kefauver, Alan Belmont, directorul adjunct al FBI, a scris într-un raport: „Existența unei organizații numite maffia sic în Statele Unite este îndoielnică". Acesta era singurul adevăr pe care voia să îl audă J. Edgar Hoover.

Oliver Revell, agent FBI, a afirmat patruzeci de ani mai târziu: „În prima parte a anilor '60 erau arestați gangsteri care, fiind presați puțin, mărturiseau că aparțin Mafiei şi unei familii din cadrul ei. Consemnam informația şi redactam un raport care trecea direct în biroul directorului, J. Edgar Hoover. Problema era că niciunul dintre şefii FBI nu credea nimic din ce spuneau deținuții. Pentru ei nu exista ceva numit Mafia"132. „Dacă descopeream ceva

despre Mafia, era arhivat la secțiunea de informații generale şi se dădea uitării", mărturisea William Turner, alt fost agent federal.

Cert era că, în timp ce J. Edgar Hoover nega existența în Statele Unite a Mafiei, a Cosei Nostra, a Sindicatului sau a Crimei Organizate, agenții săi realizau rapoarte despre acest subiect, cum este cel numit „Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, Washington DE, 9 iulie 1958", sau stufoasele monografii ale Agenției federale despre Lucky Luciano, deschise în 1935, Moe Dalitz, datată 1937, Johnny Roselli, în 1947, Meyer Lansky, în 1956, Carmine Galante şi Vito Genovese, deschise în 1957, Carlo Gambino, în 1958 sau Sam Giancana, în 1960, toate aflate în posesia autorului.

„Pistele care explică comportamenrul lui Hoover datează din anii treizeci, când, încurajat de cronicarul Walter Winchell, a început să călătorească la New York. Acolo a intrat într-o orbită socială periculos de aporpiată de marii şefi ai Mafiei", explică scriitorul Anthony Summers. Adevărul este că Winchell era un bun prieten de-ai lui Meyer Lansky şi, mai mult, de-ai lui Frank Costello, aşa cum va explica după câțiva ani văduva jurnalistului. „Locuiam în Central Park West 115, în aceeaşi clădire în care locuia şi Costello. Ştiu că Walter se întâlnea des cu Frank Costello". În timpul audierilor Comitetului Kefauver, Walter Winchell a scris: „Costello este o persoană bună şi destul de neînțeleasă".

Edgar Hoover ştia să îşi protejeze prietenii, dar cazul cel mai important a fost cel al lui Del Webb, promotor imobiliar, stăpân de cazinouri şi proprietarul clubului de baseball al echipei Yankees. „Cazinourile din Las Vegas reprezintă ce este mai rău în Cosa Nostra, mai puțin cele ale lui Webb", va declara în anii '60 Hoover însuşi.

Timp de douăzeci de ani, FBI-ul nu a instalat microfoane în niciunul dintre localurile lui Webb, în timp ce raportul Departamentului de Poliție din New York dezvăluia că promotorul imobiliar fusese cercetat, în anii patruzeci-cincizeci pentru relațiile sale strânse cu Bugsy Siegel şi Meyer Lansky.

Alta dintre cercetările paralizate de către directorul FBI-ului va fi cea a lui Clint Murchison. Între 1955 şi 1965, două Comisii ale Congresului şi şapte Agenții federale îl cercetau pe Murchison. De exemplu, un raport al Senatului demonstra că 20 la sută din Murchison Oil Lease Company aparținea familiei lui Vito Genovese, că unul dintre cazinourile lui Murchison avea relații cu Jimmy Hoffa, liderul corupt al Sindicatelor Camionagiilor, şi demonstra în mod concludent relația dintre Clint Murchison şi Carlos Marcello, şeful familiei din New Orleans133.

La sfârşitul anilor cincizeci, în timp ce FBI-ul îi intercepta convorbirile lui Murray Humphreys134, un asasin aflat în subordinea familiei din Chicago şi a unui grup însărcinat cu coruperea funcționarilor publici, l-a putut auzi pe gangster lăudându-se cu strânsa lui prietenie cu J. Edgar Hoover. „Era distractiv să ne aflăm în acelaşi bar, bând un pahar cu însuşi directorul dat dracului al FBI-ului", îi spunea Humphreys unui prieten.

În orice caz, în timp ce FBI-ul continua să nege existența Cosei Nostra, în noiembrie 1957 se va întâmpla una din cele mai mari catastrofe din toată istoria Mafiei din Statele Unite, care va fi cunoscută sub numele de „fiasco-ul de la Apalachin"135.

Pe 14 noiembrie în acel an fatidic, pe vasta proprietate situată pe frumoasele dealuri ale oraşului Apalachin, în statul New York, foarte aproape de granița cu statul Pennsylvania, urma să se sărbătorească unul dintre cele mai importante conclave ale Cosei Nostra. Câțiva dintre şefii şi mafioții care asistau la Marele Consiliu al Crimei Organizate veneau din California, Texas, Florida, Cuba, Chicago şi Italia. Reuniunea era patronată de Joseph Barbara136.

Barbara, născut în faimoasa localitate siciliană Castellammare din Golf, a ajuns în Statele Unite în 1921, când avea şaisprezece ani. În puțin timp s-a evidențiat ca unul dintre oamenii de acțiune din subordinea familiei Bonanno şi, după cum se spune, ca unul dintre asasinii cei mai cruzi. Joseph Barbara fusese cercetat deja în 1933 pentru uciderea lui Sam Wichner, un gangster lipsit de importanță. Se pare că Wichner încercase să distribuie alcool de la familia din Chicago, ignorând avertizările lui Bonanno.

Gangsterul a fost invitat de către Joseph Barbara în casa lui să bea împreună câteva pahare. Când Wichner a intrat în casă, s-a întâlnit cu Santo Volpe şi Angelo Valente, asociați ai lui Barbara. Deodată, Wichner s-a trezit cu un cablu metalic în jurul gâtului, cu care Joseph Barbara îl strangula. După acel asasinat, mafiotul devenise unul dintre cei mai bogați oameni din Cosa Nostra, pricopsindu-se cu controlul distribuției de zahăr necesar pentru fabricarea alcoolului clandestin.

Primul care a ajuns pe bogata proprietate a lui Barbara a fost Vito Genovese, însoțit de Joe Profaci şi Mike Miranda. Carlo Gambino şi patru dintre oamenii lui, încluzându-i pe vărul şi cumnatul său, Paul Castellano, al său caporegime Carmine Lombardozzi, „soldatul” Salvatore Chiri şi Joe Riccobono, cel mai puternic candidat pentru poziția de consigliere, s-au deplasat din oraşul New York în Crysler-ul Imperial de culoare neagră al lui Gambino.

Personajul principal al reuniunii va fi Vito Genovese şi încercarea sa de a fi numit Capo di tutti Capi de către toți participanții, precum şi aprobarea lui Gambino însuşi pentru a ocupa funcția de şef al familiei după asasinatul lui Albert Anastasia.

Agenda evenimentului era alcătuită de Don Vito şi urma să fie dezvăluită de Joseph Valachi, un „soldat” al lui Genovese care va deveni informator FBI prin declarația lui în fața Comitetului Meclellan, în septembrie 1963, la şase ani după Apalachin.

Prima problemă pe care urmau să o trateze va fi violența din ultimile şase luni din timpul schimbărilor conducerii marilor familii. Genovese trebuia să-şi explice implicarea în tentativa de asasinat a lui Frank Costello în mai, asasinatul lui Frank Scalise în iulie şi cel al lui Anastasia în octombrie. A doua problemă va fi acceptarea de noi membri în Cosa Nostra. A treia, problemele laborale provocate de grevele continue organizate de sindicatele din New York şi Pennsylvania; a patra, studiul poziției Mafiei în chestiunea drogurilor.

Cu un an înainte de conclav, Congresul aprobase Acta de Control a Narcoticelor, care a intrat în vigoare pe 1 iulie 1957, anul întâmplării de la Apalachin. Noua legislație transforma traficul de droguri în delict federal.

Noile presiuni exercitate de autoritățile federale îi obligau pe şefii Cosei Nostra să discute posibilitea de a interzice traficul de droguri pentru toate familiile.

În clădirea principală a proprietății lui Barbara şi în pavilionul din sticlă, anexă a primeia, aveau loc întâlnirile bilaterale şi multilaterale. Un mic grup de vizitatori iluştri se reunea în jurul marelui grătar şi al barului bine aprovizionat din grădină. Printre asistenții la summit se putea auzi vorbindu-se dialectul sicilian, italiana şi engleza. Atmosfera era prielnică discuțiilor despre afaceri şi Joe Barbara se asigurase ca nimeni să nu îi deranjeze pe vizitatori.

Toți cei care au ajuns la Apalachin aveau în total 279 de arestări şi 83 de condamnări.

Într-un moment al reuniunii, doi „soldați" ai lui Genovese şi Bonanno au intrat în fugă în marele salon al casei lui Barbara, aducând semne ale fiasco-ului. Şefii prezenți acolo s-au arătat surprinşi de această întrerupere din partea „soldaților" şi au considerat-o o lipsă de respect. Gâfâind din cauza alergării, „soldații" le-au strigat celor prezenți: „Patru bărbați, posibil polițişti, notează numerele de înmatriculare de la toate maşinile parcate în afara văii fermei". Joseph Barbara a explicat atunci: „Este poliția de stat. Ne deranjează din când în când, dar este inofensivă. Vor crede că este vorba despre o întâlnire de afaceri".

După câteva minute, alt „soldat" informă că agenții dispăruseră, ceea ce a făcut ca şefii să se calmeze şi să continue conversațiile.

Carlo Gambino i-a făcut un semn lui Salvatore Chiri, şoferul şi bodyguardul său, şi i-a şoptit la ureche: „Adună-i pe ai noştri şi pregăteşte maşina în caz că trebuie să ieşim de aici". Din nou reuniunea a fost momentan întreruptă când a apărut Bartolo Guccia, un jovial italian care îi aproviziona cu peşte proaspăt pe bucătarii lui Joseph Barbara: „Poliția de stat a închis autostrăzile de acces în zonă. M-au oprit şi trei agenți m-au interogat şi mi-au percheziționat maşina". Genovese a ieşit din salon şi s-a îndreptat spre automobilul său, în timp ce striga la ai săi: „Opresc pe toată lumea! Sunt peste tot!". Acele cuvinte vor fi semnalul de ieşire a tuturor participanților. De exemplu, Giovanni Montana, om de afaceri înstărit din Buffalo, cu importante relații politice şi proprietar al celei mai mari companii de taxiuri din zonă, a văzut catastrofa din jurul său. Înfăşurat într-o haină mare de păr de cămilă, a luat-o la fugă pe câmp prin partea din dos a casei lui Barbara în direcția pădurii dese137. Privind în urmă, Montana a văzut o jumătate de duzină de gangsteri alergând în spatele lui.

De pe un deal care domina ferma lui Barbara din Apalachin, sergentul detectiv Edgar Croswell zărea fuga respectivă printr-un binoclu: „Au căzut ca muştele la miere. Uite cum fug. Va fi o zi proastă pentru mulți", îi spuse Croswell colegului său, Vincent Vasisko, cerând întăriri prin stația radio din maşina sa.

La primul control al autostrăzii 17, poliția statală oprea un vehicul în interiorul căruia se afla Vito Genovese. După câteva minute erau arestați şi Santo Trafficante, Joe Profaci, Gerardo Catena, Frank De Simone, Joe Civello, Carlo Gambino şi Paul Castellano, care conducea Crysler-ul. După razie,

cincizeci şi opt de membri ai Cosei Nostra fuseseră arestați, inclusiv un om de afaceri din Buffalo şi un avocat din California. În buzunarele lor s-au găsit 305.200 de dolari. Printre cei care au reuşit să evite cordonul de polițişti se afla Sam Giancana, şef al familiei din Chicago, şi Carmine Galante. Frank Costello nu asistase la summit, nici fidelul lui aliat Carlos Marcello, şef al familiei din New Orleans, nici Meyer Lansky, care îşi scuzase absența invocând motive de sănătate, nici Joseph Stacher, asociat al lui Lansky în afacerile din Las Vegas.

La final, douăzeci şi şapte dintre cei prezenți la summit-ul din Apalachin au fost acuzați, judecați şi condamnați să petreacă în închisoare diverse perioade pentru obstrucționarea justiției, inclusiv Paul Castellano. Vreo douăzeci dintre ei au fost condamnați şi pentru refuzul de a vorbi despre temele tratate la reuniunile desfăşurate la reşedința lui Joseph Barbara. Castellano va fi trimis pentru un an într-o închisoare federală.

Restul asistenților, incluzându-i şi pe cei care au fost puşi în libertate, s-au întors în oraşele lor cu mâinile goale. Carlo Gambino se întorcea în maşina lui la Brooklyn fără să ştie ce se întâmplase, de fapt. Vito Genovese s-a întors, de asemenea, la New York fără să poată fi numit Capo di tutti Capi, cum îi era dorința, dar în mintea lui era clar că fiasco-ul trăit la Apalachin era începutul sfârşitului puterii lui în fruntea Crimei Organizate.

La doi ani după acel conclav, existau diverse teorii despre descoperirea reuniunii şefilor Mafiei. Agentul Edgar Croswell a declarat în 1959 înaintea Comitetului Meclellan că operațiunea Apalachin a început când, din greşeală, dintr-un hotel local din apropierea propietății lui Joseph Barbara, l-au informat că Joseph Jr. rezervase trei camere pentru zilele de 13 şi 14 noiembrie. „Tânărul Barbara i-a spus recepționerului că deocamdată nu îi putea da numele oaspeților care le vor ocupa. În seara de 13 noiembrie, colegul meu şi cu mine ne-am apropiat de clădire şi am descoperit un vehicul de lux parcat în partea din spate a hotelului. Ford-ul îi aparținea lui John Scalise, şef al familiei din Cleveland”. Chiar în acea seară, agenți ai poliției statale l-au informat pe Croswell că detectaseră maşini luxoase, cu numere de înmatriculare din alte state, parcate în apropierea casei lui Joseph Barbara din Apalachin.

În ziua următoare, după stabilirea unei strategii de atac a fermei, Croswell le-a ordonat oamenilor săi să-i aresteze pe toți cei care participaseră la reuniune. Detectivul a declarat în fața grupului de senatori că întreruperea summit-ului de la Apalachin fusese provocată de un mare noroc.

În acelaşi fel gândea şi şeful de atunci al familiei Bonanno, Joseph Bonanno, care, în autobiografia sa publicată în 1980, afirma că descoperirea reuniunii de la Apalachin de către poliție a fost o chestiune de noroc. Bonanno i-a declarat câțiva ani după aceea propriului fiu şi biograf, Bill Bonanno: „Nu cred că ar fi existat o conspirație clară din partea lui Lansky, Costello şi Luciano împoriva lui Vito Genovese. Dacă ar fi fost aşa, aceştia i-ar fi menționat ceva lui Carlo Gambino. Iar Don Carlo se afla acolo, împreună cu noi toți, când au ajuns agenții poliției statale la casa lui Joe Barbara”138.

Dar existau alți lideri de familii care nu erau atât de convinşi. Realmente prima acțiune în vederea conspirației care s-a organizat împotriva lui Vito Genovese se întâmpla cu puțin înainte de Apalachin. Chiar cu o săptămână

înainte, Don Vito se întorcea acasă însoțit de şoferul său şi de cei doi bodyguarzi. În acea zi se hotărâse să se întoarcă mai devreme ca să îi facă o surpriză soției sale.

Intrând în casă, Don Vito urcă scările. În cameră a auzit-o pe soția lui care făcea nebunii în pat cu altă persoană. Don Vito, stăpânit de un atac de furie, a ridicat aşternuturile şi a descoperit-o pe cea care până atunci fusese iubita lui soție cu Stella Giannis, o roşcată şi voluptoasă prietenă de-ale soției lui.

Naşul şi-a apucat soția de părul negru şi a târât-o pe scări până jos complet goală, aruncând-o la picioarele oamenilor săi care erau aşezați la intrare. Anna încerca să îşi acopere corpul gol, în timp ce şoferul Don-ului încerca să îl liniştească ca să nu comită vreo greşeală.

După o oră, Genovese i-a ordonat soției sale să abandoneze casa doar cu ce avea pe ea, dar ceea ce nu ştia era că Anna Genovese lua cu sine, în mintea ei, mii de date despre operațiuni ale familiei la care fusese martor.

În ziua următoare, dimineața, Anna Genovese şi-a dat întâlnire cu Frank Costello să îi mărturisească teama ei de a fi ucisă de soț şi i-a cerut „primului ministru" al Cosei Nostra să intervină pentru ea înaintea lui Don Vito. Acesta, fără prea mult chef, l-a sunat pe Genovese şi l-a informat că nu era bine pentru familie ca el să pună în pericol stabilitatea afacerilor pentru simplul fapt că vrea să îşi ucidă soția infidelă. Vito Genovese i-a răspuns atunci lui Costello: „Eu nu îi doresc vreun rău, însă ceea ce nu sunt dispus să fac e să îi plătesc viciile acelei târfe. Nu îi voi da nici un dolar, iar, dacă îi trece prin cap să mă amenințe, voi pune să i se închidă gura". Chiar în acea noapte, fostul şef al familiei Luciano (acum Genovese) l-a sunat pe Lucky Luciano ca să îi explice situația. La capătul celălalt al liniei, Capo di tutti Capi i-a spus lui Costello: „Cred că s-a ivit ocazia să curmăm setea de putere a lui Don Vito. Sună-l pe Meyer Lansky. El va şti ce trebuie făcut".

Costello a vorbit din nou cu Genovese şi i-a spus: „Anna va fi liniştită şi îşi va ține gura închisă dacă îi dai ceea ce îi aparține". Chipul lui Don Vito a început să se înroşească de furie. „Dacă vrea război, cu mine îl va avea".

Anna Genovese a prezentat cererea de divorț înaintea unui tribunal din New York. Funcționarul care a consemnat în registru a sunat la biroul FBI-ului să le aducă la cunoştință că soția faimosului Naş al Mafiei din New York tocmai prezentase documentele pentru cererea de divorț.

Ea cerea de la soțul ei jumătate dintre bunurile pe care le aveau în comun, care constau în:

Reşedința Atlantic Highlands din New Jersey, cu o valoare între 73.000 şi 125.000 de dolari.

Conținutul, valorând între 380000 şi 783.000 de dolari, incluzând mobilierul casei, vesela orientală, vesela din aur şi platină, covoare persane, sculpturi italiene de marmură şi mobilă din tec din Orientul Îndepărtat.

Anna Genovese cerea, de asemenea, toate hainele ei, în valoare de aproximativ 90.000 de dolari, şi bijuteriile ei, având o valoare de aproape 1.967.480 de dolari.

Acea declarație de bunuri a alertat IRS-ul, Unitatea de Colectare a Impozitelor. Anna Genovese a vorbit prea mult despre „afacerile” familiei, a mărturisit chiar că, în perioada şederii soțului ei în Italia, ea a fost responsabilă cu ținerea contabilității afacerilor pe care acesta le-a făcut în țara sa natală, de la loteria clandestină până la afacerile de pe piața neagră. „El câştiga aproape patruzeci de mii de dolari pe săptămână”, i-a asigurat Anna Genovese pe inspectorii IRS-ului.

Timp de doi ani, agenții Fiscului au calculat nişte profituri de aproape treizeci de milioane de dolari, pentru care Genovese nu plătise nici un dolar impozit. Ştreangul din jurul gâtului lui Don Genovese se strângea din ce în ce mai tare.

Agenții federali ai Trezoreriei pregăteau documentele pentru ca un judecător federal să ordone arestarea lui Vito Genovese pentru evaziunea impozitelor, când li s-a prezentat o ocazie mai bună139.

Meyer Lansky ştia că, dacă nu loveau ei primii, cu siguranță Genovese va ordona lichidarea lui Frank Costello, a lui Lucky Luciano şi chiar a lui, de vreme ce erau singurii cu suficientă putere pentru a se opune numirii lui în funcția de Capo di tutti Capi. Şi Carlo Gambino ştia că nu va mai dura mult până ce Genovese va încerca ceva împotriva lui, fapt despre care l-a anunțat pe Lansky. Astfel, triumviratul Costello-Lansky-Luciano conta pe un aliat puternic în persoana lui Don Carlo. Ca să obțină un mai mare sprijin în conspirație, Meyer Lansky şi Carlo Gambino i-au câştigat încrederea lui Sam Giancana. Ca răsplată pentru aceasta, Lansky i-a oferit şefului familiei din Chicago o bucată din tortul cubanez al cazinourilor.

Planul a fost dus la bun sfârşit milimetric ca să evite crearea de suspiciuni vreunui membru al familiei Genovese. Funia era pe punctul de a-l strangula pe faimosul mafiot, iar instrumentul folosit va fi un traficant de droguri portorican fără prea multă importanță numit Nelson Cantellops.

Traficantul de droguri avea cazier la poliția din New York pentru distribuție de heroină în cartierele Queens şi Brooklyn, şi a ispăşit o pedeapsă de cinci ani în închisoarea federală Sing Sing. Cantellops era omul perfect pentru operațiunea pe care urmau să o desfăşoare împotriva lui Vito Genovese.

Portoricanul fusese furnizor de heroină al lui Giuseppe Big Jim Ormento, un capo al familiei Genovese, şi al lui James Jimmy Doyle Plummeri, un capo al familiei Lucchese. În timpul lunilor în care a tratat cu Ormento şi cu Plummeri, Cantellops a avut contact cu modul de operare al „soldaților” lui Genovese.

La final, traficantul portorican făcea comisioane speciale pentru Don Vito însuşi, însoțindu-i pe Rocco Mazzie şi pe Natale Evola140, doi dintre „locțiitorii” familiei.

După un telefon de la Meyer Lansky, Nelson Cantellops a hotărât să devină informator federal. Venind dinspre strada 23, portoricanul a intrat de bunăvoie în birourile FBI-ului din New York. Odată ajuns înăuntru, s-a adresat unui agent de pază spunându-i: „Vreau să ofer informații despre un delict grav comis de Don Vito Genovese”. Agentul a dat un telefon pe linia internă şi imediat Cantellops era escortat de patru agenți speciali FBI.

În timpul celor patru ore care au urmat, traficantul de droguri le-a povestit interogatorilor săi cum Vito Genovese ordonase să intre aproape o sută de mii de dolari în heroină pură din câmpurile Turciei, pentru a fi distribuită pe teritoriul Statelor Unite. Lansky făcuse rost pentru Cantellops de toate dovezile necesare ca declarația sa în fața agenților federali să fie convingătoare.

În iulie 1958, Nelson Cantellops a depus mărturie în fața unui Mare Juriu federal din Manhattan. În luna septembrie, cu dovezile aduse de martorul principal, Vito Genovese, Rocco Mazzie, Natale Evola, Giuseppe Big Jim Ormento, James Jimmy Doyle Plummeri şi alți cincisprezece membri ai familiei Genovese au fost judecați pentru conspirație pentru trafic de narcotice. Procesul s-a prelungit până în primăvara anului 1959. Într-o seară, Genovese păstra liniştea în timp ce judecătorul i se adresa spunându-i: „Marele Juriu v-a declarat vinovat la acuzația de conspirație pentru trafic de narcotice şi vă condamnă la o pedeapsă de cincisprezece ani într-o închisoare federală”141.

Ultima decizie a lui Don Vito a fost să ordone executarea Stellei Giannis şi a lui Steve Franse, un „soldat” al lui Genovese cu care Anna, soția lui Don Vito, avusese o relație în timp ce soțul ei era deportat în Italia.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, chiar în anul acela, Giannis se pregătea să traverseze Park Avenue încărcată cu plase de cumpărături, când o maşină a intrat în ea cu viteză foarte mare. Impactul a aruncat-o pe femeie la aproape două sute de metri, corpul ei rămânând întins pe asfaltul înzăpezit. Era moartă.

„Franse nu avea nici o grijă, ştiind că atingerea soției altui membru al Cosei Nostra era una dintre formele cele mai grave de încălcare a legilor Mafiei”, va declara după câțiva ani informatorul Joseph Valachi142.

Într-o zi, doi „soldați” ai familiei Genovese au intrat deodată în bucătăria restaurantului proprietate a lui Franse şi au găsit-o pe soția Naşului lor îngenunchiată în fața gangsterului. Nu se ştie precis cum, însă întâmplarea a ajuns la urechile lui Vito Genovese. „Singurul lucru care i-a prelungit viața lui Steve Franse a fost iubirea lui Genovese pentru soția sa, Anna”, va mărturisi Valachi.

Într-o noapte, după ce a închis restaurantul, Franse a urcat în maşina sa. Când era pe punctul de a introduce cheia în contact, a auzit un zgomot dinspre bancheta din spate în timp ce cineva îi trecea prin jurul gâtului un cablu de oțel. „Nu te mişca sau îți tai gâtul”, îi spuse vocea din spatele lui. Deodată, uşa din spate s-a deschis şi Franse a avut timp să zărească doar stălucirea pumnalului ascuțit. Bărbatul care îl mânuia şi-a mişcat rapid încheietura şi, în câteva secunde, globii oculari ai mafiotului i-au căzut peste picioarele îndoite. În câteva momente era mort.

„Lui Steve Franse i se aplicase pedeapsa ochilor mortului143 pentru că a atins soția unui alt membru al Cosei Nostra”, mărturisi Valachi.

Cadavrul lui Franse a fost găsit pe bancheta din spate a maşinii sale, parcată pe un teren din Bronx. Răzbunarea lui Don Vito fusese dusă la capăt când acesta se afla în furgoneta blindată care îl transfera la o închisoare federală de unde nu va mai ieşi vreodată.

Din acel moment, un Consiliu format din Tommy Eboli, Jerry Catena şi Mike Miranda va fi ochii şi urechile Naşului familiei Genovese pe stradă. Până în ziua morții lui, în 1969, cauzată de un stop cardiac, Vito Genovese a rămas închis fără să ştie că Frank Costello, Meyer Lansky şi Lucky Luciano îl trimiseseră acolo.

Fără să vrea, puterea lui Carlo Gambino a crescut după căderea lui Genovese, ocupând un post în Comisie. De atunci înainte, la cei cincizeci şi şapte de ani ai săi, Gambino va fi cunoscut ca Don Carlo. Pentru a-i confirma puterea, ceilalți membri ai Comisiei s-au apropiat de el. După o îmbrățişare plină de căldură şi cele două săruturi pe obraji în semn de încredere, învestiții, atotputernicii şefi ai familiilor Mafiei, îi sărutau mâna lui Don Carlo, ca dovadă de respect. Carlo Gambino tocmai fusese coronat Capo di tutti Capi, o putere pe care o va exercita pe parcursul următorilor şaptesprezece ani cu o adevărată mână de fier. Curtea lui Gambino era formată din Joe Biondo, în calitate de şef adjunct, Joe Riccobono, în calitate de consigliere, şi fratele său, Paul Gambino, şi vărul său, Paul Castellano, cu funcția de caporegimi.

Don Carlo şi-a consolidat puterea în familie când John Fitzgerald Kennedy era ales preşedinte al Statelor Unite. Unul dintre discursurile de campanie care i-a îngrijorat cel mai mult pe membrii Comisiei va fi cel ținut de JFK în Wisconsin, în timpul alegerilor primare din Partidul Democrat. Acolo, un tânăr candidat la nominalizările pentru cariera prezidențială a spus, în discursul său din fața publicului, în mare parte format din agenți de poliție: „De la Casa Albă voi conduce o luptă crâncenă împotriva Crimei Organizate care devastează străzile națiunii. Un război pe care îl vom câştiga cu toții împotriva bandelor care infectează societatea Statelor Unite”144. Don Carlo credea că ar fi mult mai simplu pentru afacerile Cosei Nostra dacă alesul ar fi candidatul Partidului Republican, obscurul Richard Nixon.

Deja în 1959, înaintea Comitetului Meclellan, tânărul senator Kennedy a declarat: „Dacă ei mafioții se ocupă cu comiterea delictelor sau a escrocheriilor, noi nu îi vom răni. Ceea ce vom face noi va fi să îi eradicăm pe toți”. Exact aceea va fi linia pe care o va urma JFK la intrarea în Casa Albă, în 1961.

Arma utilizată de Preşedinte va fi procurorul general al Statelor Unite, fratele său, Robert Kennedy. „Dacă noi nu organizăm la scară națională un atac împotriva Crimei Organizate cu arme şi tehnici eficiente, ei ne vor termina pe noi”, va spune tânărul procuror general. Frații Kennedy redefineau cu aceste declarații noua atitudine pe care Biroul executiv al Guvernului Statelor Unite urma să o adopte față de Crima Organizată. Înainte să ajungă la putere frații Kennedy, preşedinții şi procurorii generali nu făcuseră din lupta împotriva Mafiei o prioritate.

De exemplu, Harry Truman se opusese cercetărilor Comitetului Kefauver, iar Dwight Eisenhower nu a sprijinit suficient investigațiile Comitetului Meclellan. În realitate acestea erau doar unele dintre semnele refuzului Administrației nord-americane de a recunoaşte existența unei Crime Organizate, cu o mare putere economică şi chiar socială în Statele Unite. Nimic din ceea ce s-a descoperit în conclavul de la Apalachin în noiembrie 1957 nu l-a convins pe Hoover de existența Crimei Organizate. Reacția sa la ştirile care

veneau despre arestările de la marele summit al Cosei Nostra îi menținea directorului FBI-ului convingerea că Mafia nu exista.

După câțiva ani, rapoarte scrise de directorul adjunct al Agenției federale, William Sullivan, şi asistentul lui, Charles Peck, aflate în posesia autorului, demonstrau că FBI-ul avea cunoştință despre activitățile tuturor participanților la reuniunea de la reşedința lui Joseph Barbara.

Douăzeci şi cinci de copii ale unui raport confidențial aprobat de J. Edgar Hoover au fost distribuite tot atâtor membri importanți ai poliției şi ai Agențiilor federale. În mod curios, după întâmplarea de la Apalachin, Hoover însuşi i-a ordonat lui Sullivan să recupereze copiile şi să le distrugă. Acest raport nu va mai fi menționat niciodată în cartierul general al Biroului Federal de Investigații145.

Abia la faimoasa Audiență Valachi înaintea Senatului, în septembrie 1963, Hoover a recunoscut, în sfârşit, în mod public, că o organizație criminală precum Cosa Nostra exista de facto. Dar mereu a refuzat să o denumească folosind cuvântul Mafia.

Joseph Valachi fusese un membru cu puțină importanță în Cosa Nostra, însă anii petrecuți în ea i-au permis să stocheze o mare cantitate de date. Până în 1963, niciodată un membru al Cosei Nostra nu se hotărâse să încalce codul omertà. După ce a făcut asta, Valachi ştia că, dacă va ieşi vreodată pe stradă, va fi un om mort.

În timpul anilor douăzeci, Valachi fusese un om de acțiune în organizația lui Salvatore Maranzano, până când, în 1930, a putut depune jurământul de fidelitate față de Cosa Nostra devenind un învestit. După asasinatul Naşului, Valachi a aderat la forțele de acțiune ale lui Vito Genovese. Împreună cu acesta a fost martor al celor mai importante întâmplări din istoria Mafiei, la care participaseră nume precum Lucky Luciano, Meyer Lansky, Bugsy Siegel, Moe Dalitz, Longy Zwillman şi alții. În 1962, Genovese, închis într-o închisoare federală, a bănuit că Valachi devenise informator federal, astfel încât i-a ordonat unuia dintre şefii lui adjuncți să îi dea aşa numitul sărut al morții.

Joseph Valachi, închis pentru asasinat într-o închisoare de stat, era terorizat, fapt pe care i l-a mărturisit prietenului său, Joe Saupp. Puțin timp după aceea, cineva l-a informat că Saupp era, de fapt, Joe Dipalermo, cel trimis să ducă la capăt „contractul” împotriva lui. Valachi a luat atunci inițiativa şi l-a înjunghiat în gât pe Saupp, care a murit într-o magazie a închisorii.

„În ziua următoare acelui asasinat, Valachi a ridicat un telefon şi m-a sunat – afirmă Gerald Shur, fondator şi primul director al Programului Federal de Protecție a Martorilor –. Eram în biroul meu când, într-o seară, mi-a sunat telefonul pe linia directă. Nu ştiu cum reuşise, însă cert este că la celălalt capăt al liniei era Joseph Valachi, care m-a informat despre intenția sa de a se transforma în informator federal dacă îi asiguram protecția”146.

În timp ce Valachi ciripea în fața Comitetului Meclellan, protejat de aproape două sute de marshals ai Statelor Unite, Comisia Cosei Nostra punea un preț de o sută de mii de dolari pe capul mafiotului. Declarația lui Valachi a ajutat la identificarea a 317 înalți membri ai Mafiei. Procurorul general al Statelor Unite, Robert Kennedy, a declarat atunci: „Mărturia informatorului

Valachi deschide o nouă pistă de cercetări cu privire la Cosa Nostra şi vom ataca în acea direcție". Cert este că dezvăluirile mafiotului căit conțineau diverse greşeli, ca de pildă atunci când susținea că Vito Genovese era Capo di tutti Capi din 1946 la ordinele lui Lucky Luciano, când, de fapt, această poziție era ocupată, prin substuire, de către Meyer Lansky.

Valachi niciodată nu a ştiut care era rolul organizației Kosher Nostra în alianța sa cu Cosa Nostra.

Lunga declarație a lui Valachi s-a transformat într-un raport special numit Documentele Valachi. Mai târziu, Carlo Gambino însuşi susținea că declarația lui Valachi nu le-a deschis ochii numai federalilor cu privire la Cosa Nostra, ci şi liderilor Mafiei înseşi. „Ceea ce le spusese acel tip Valachi politicienilor arată clar ceea ce cred «soldații» noştri. Trebuie să ne apropiem mai mult de ei, şi ei de şefii familiilor lor". La sfârşitul lui 1966, un raport al Departamentului de Poliție din New York arăta că majoritatea liderilor mafioți din oraş, din New Jersey şi Connecticut, numiți de Joseph Valachi în declarația lui din fața Senatului, fuseseră arestați măcar o dată în ultimii treizeci de ani. Dezvăluirile lui Valachi l-au înfundat definitiv pe Vito Genovese.

Până în 1971, Joseph Valachi a rămas sub protecția WITSEC, care îi crease o nouă viață. În luna octombrie a aceluiaşi an, faimosul informator a murit după ce a suferit un infarct, într-o localitate din Statele Unite.

În primii ani de la dezvăluirea „Documentelor Valachi", mafiotul a pronunțat în fața camerelor televiziunii cuvintele Cosa Nostra. Din acelaşi moment, Hoover le-a ordonat agenților săi să clasifice informația despre Cosa Nostra cu siglele LCN147. Agenții federali îşi intitulau rapoartele „Şeful LCN, Carlo Gambino" sau „Reuniune LCN la Restaurantul La Stella".

În acea vreme se desfăşura cea mai mare campanie de asediu al Mafiei din partea Departamentului de Justiție, condusă de tânărul procuror general de treizeci şi cinci de ani Robert Kennedy. Bobby, fratele mai mic al Preşedintelui, a inițiat cel mai mare şi cel mai consistent atac ce se cunoaşte în toată istoria luptei împotriva Crimei Organizate. El şi asistenții săi din Departamentul de Justiție au stabilit o listă de patruzeci de obiective mari pe care să le doboare, printre care şefi, şefi adjuncți şi lideri de sindicat. Pe primul loc apărea preşedintele corupt al Uniunii Sindicatelor Camionagiilor, Jimmy Hoffa; Carlos Marcello, şef al familiei din New Orleans, pe al doilea; Santo Trafficante, şef al familiei din Florida, pe al treilea; Sam Giancana, şef al familiei din Chicago, pe al patrulea; Angelo Bruno, şef al familiei din Philadelphia, pe al cincilea. Carlo Gambino apărea pe la mijlocul listei.

În timpul primilor ani de război între Kennedy şi Crima Organizată, 121 de gangsteri au fost acuzați şi 73 dintre ei condamnați pentru diferite crime. În 1962, 350 au fost acuzați şi 138 condamnați. În 1963, 615 au fost acuzați şi 288 condamnați.

În anii aceia, cu permisiunea expresă a lui Robert Kennedy, FBI-ul a început să îi supravegheze electronic pe suspecții care aparțineau Sindicatului148.

Pe 2 mai 1962, doi membri ai familiei Profaci în Brooklyn, Michelino Clemente şi Sal Profaci, au fost înregistraţi în timp ce vorbeau despre războiul pornit de Bobby Kennedy:

Clemente: Kennedy Bobby nu vrea să se oprească până nu ne trimite după gratii. Comisia ar trebui să se reunească şi să pună piciorul în prag. Tipul ăsta ştie că nu ne apărăm din cauza postului pe care îl ocupă. Trebuie să facem ceva, şi dacă ne hotărâm să o facem, va trebui să fie un secret.

Profaci: Nu trebuie să acţionăm împotriva lui Robert Kennedy până ce Comisia nu decide ce trebuie făcut.

Pe 17 februarie 1962, altă conversaţie înregistrată de FBI între Angelo Bruno, şef al familiei din Philadelphia, şi Peter Maggio, unul dintre ai săi caporegimi, arăta în mod clar relaţiile precare dintre Bobby Kennedy şi Hoover:

Maggio: încearcă să îl determine pe Kennedy Bobby să se care, ei încearcă să îl facă pe preşedintele Kennedy să se îndepărteze de consilierul lui special. Kennedy Bobby supără pe multă lume din sindicate. Am auzit chiar că vrea să scape de Edgar Hoover…

Bruno: De Edgar Hoover?

Maggio: El vrea să îl scoată pe Hoover din FBI, pentru că e homosexual. Ştii că Hoover e homosexual?

Bruno: Cine?

Maggio: Edgar Hoover este homosexual.

Bruno: Cine a auzit rahatul ăsta?

În mai 1963, FBI-ul a început, în sfârşit, urmărirea a diferiţi membri din familia Gambino. În aprilie, în timpul funeraliilor tatălui lui Carmine Lombardozzi, responsabilul cu afacerile de pe Wall Street, agenţi FBI îi filmau pe cei prezenţi din casele apropiate. Deodată, unul dintre „soldaţi”, Danny Marino[149], l-a lovit pe unul dintre agenţi. Când acesta era la pământ în faţa bisericii în care urmau să se ţină rugăciunile de veşnică pomenire, alţi „soldaţi” au început să îl lovească cu picioarele şi pumnii pe agentul federal John Foley[150].

Atacul, fără precedent până în ziua aceea – niciodată vreun membru al Cosei Nostra nu atinsese vreun agent federal – a presupus o transformare clară a modului în care gândea şi acţiona J. Edgar Hoover faţă de Mafie. „Nimeni nu îndrăznise vreodată să pună mâna pe vreunul dintre băieţii mei, cu atât mai puţin un macaronar de căcat”, se spune că a strigat influentul şef al FBI-ului[151].

În mai 1963, FBI-ul a receptat o conversaţie între Pete Ferrara, capo al familiei Gambino, şi Mike Scandifia, un „soldat” din aceeaşi familie:

Scandifia: De atunci întâmplarea cu Foley ne-au presat şi mai mult. A fost o greşeală că am pus mâna pe tipul acela. Acum ne percheziţionează chiar şi casele, în prezenţa soţiilor noastre şi a copiilor noştri, la miezul nopţii. Nu caută nimic, doar să ne deranjeze.

Ferrara: Acum te-ar aresta până şi dacă ai avea o fotografie a lui Carlo Gambino. Într-o zi, unul dintre tipii aceia de la FBI m-a întrebat: „De când îl cunoşti pe Gambino?” Şi i-am răspuns: „Cred că de douăzeci sau treizeci de ani”. Era un prost, deci a pus o întrebare stupidă.

Scandifia: Ei aşteaptă să spunem ceva ca să ne poată aresta.

Ferrara: Tipul de la FBI mi-a spus la sfârşit: „Poţi să ne spui ceva despre el Carlo Gambino?”. Iar eu le-am spus că era un om de afaceri respectabil, cu patru fii cu o educaţie bună. Toţi patru au fost la universitate şi s-au căsătorit, lucrează. Credeau că le voi spune ceva.

Scandifia: Ei vor să ne vâneze pe tine şi pe mine.

Ferrara: Ştii că au încercat să o interogheze pe fiica mea călugăriță într-o mănăstire, porcii. Au sunat la poartă şi i-au spus maicii stareţe că veneau să o interogheze pe fiica mea pentru că tatăl ei era membru al Cosei Nostra.

Scandifia: Ferească Dumnezeu! Nu pot să facă aşa o chestie de mizerabilă!

Ferrara: Nu.

Scandifia: Nenorociţi mizerabili. Acum ei ne obligă să primim noi membri în Cosa Nostra. Trebuie să deschidem cărţile.

Ferrara: Aşa cred şi eu. Ar trebui să deschidem cărţile.

Pe 20 mai, FBI-ul înregistra o conversaţie între Angelo Bruno, şef al familiei din Philadelphia, Joe Magliocco, caporegime al familiei Profaci, şi Peter şi Salvatore Maggio:

Bruno: Ei FBI-ul îl vor pe Carlo şi i-au chemat pe toţi capii săi, inclusiv pe Joe Biondo, şeful lui adjunct, şi pe Joe Riccobono, al lui consigliere. FBI-ul i-a întrebat dacă familia îşi schimbase acum normele şi le permitea să lovească agenţi federali. Tipul acela i-a spus lui Biondo că dacă ei îşi schimbau normele şi loveau un agent FBI, FBI-ul îl va aresta pe unul de-ai noştri şi îi va rupe oasele. Eu chiar cred că ei pot să aresteze pe unul dintre noi şi să îl ucidă fără să afle cineva.

Dacă nu ar fi avut loc incidentul de la înmormântarea tatălui lui Lombardozzi, FBI-ul probabil că nu ar fi ales ca obiectiv familia Gambino. Judecând după înregistrările existente la Departamentul de Justiţie şi în timpul scurtului mandat al lui Robert Kennedy ca procuror general, familia Gambino, precum şi membrii săi, nu fuseseră supuşi unei cercetări serioase. După incidentul cu agentul federal Foley, Carlo Gambino a devenit obiectivul numărul unu al lui Bobby Kennedy.

În mod curios, procurorul general, fiu al unei notabile familii catolice, a trimis arhiepiscopiei din New York un raport al FBI-ului unde se arăta relaţia aproape incestuoasă a lui Carlo Gambino cu verişoara lui de sânge, Kathryn Castellano, cu care s-a căsătorit, sora lui Paul, cel care va fi numit succesor al lui Don Carlo la conducerea familiei câţiva ani mai târziu152.

O inversigaţie desfăşurată cu câţiva ani în urmă a demonstrat că, probabil vreun prieten apropiat de-ai lui J. Edgar Hoover, poate Frank Costello, făcuse presiuni asupra lui să nu fie cercetat vechiul său prieten, Carlos Marcello. „Primul ministru” al Cosei Nostra, din vila lui opulentă, continua să conducă diferite afaceri, centrate în principal pe medierea disputei dintre gangsteri şi oamenii politici, până la moartea sa, în 1973. Costello menţinea şi o bună relaţie de prietenie şi vecinătate cu Harry Guggenheim, preşedinte al Muzeului Guggenheim şi fondator al ziarului Newsday.

William Hundley, fostul şef al Secțiunii de Cercetare a Gangsterilor şi a Crimei Organizate a Departamentului de Justiție din timpul mandatului lui Robert Kennedy, i-a mărturisit detectivului şi scriitorului John Davis, în timpul redactării magnificei sale cărți, Mafia Dinasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, care, în timp ce se afla în New York, se caza mereu în casa prietenului şi avocatului său, Edward Bennett, unul dintre principalii consilieri ai lui Costello: „Într-o zi, când luam micul-dejun, a apărut Frank Costello. În timp ce ne beam cafeaua, l-am întrebat dacă erau fondate zvonurile despre prietenia lui cu J. Edgar Hoover. Costello a râs mult la întrebarea mea şi mi-a spus că el şi Hoover hotărâseră să stabilească o înțelegere între FBI şi familia sa. Costello îi dădea din când în când câte un ştab al unei familii rivale, iar Hoover nu se amesteca în afacerile importante”. Hundley a continuat relatându-i povestea lui Davis: „Eu l-am întrebat atunci pe Costello ce aveau în comun el şi Hoover. Costello a râs din nou şi mi-a spus: «Cursele de cai! Hoover pierdea mii de dolari la curse, în timp ce noi îi finanțam pierderile, fără dobândă»„.

Presiunile asupra lui Carlo Gambino şi asupra familiei sale au devenit mai evidente din partea FBI-ului în perioada Kennedy. Numai când unul dintre agenții lui Hoover a fost bătut de oamenii lui Gambino153, directorul FBI-ului a decis să facă din războiul împotriva lui Carlo Gambino şi Frank Costello o luptă personală.

Pe 22 noiembrie 1963, în timp ce caravana preşedintelui Kennedy traversa cu zece kilometri la oră strada Elm, în oraşul Dallas, împreună cu soția sa, Jacqueline şi guvernatorul John Connally, trei împuşcături, aparent trase de la etajul cinci al unei clădiri din apropiere, i-au rănit pe Kennedy şi pe Connally. Preşedintele va muri treizeci de minute mai târziu, în Parkland Memorial Hospital, fără să îşi fi recuperat cunoştința. Un glonte îi distrusese partea dreaptă a creierului. După o oră şi jumătate, la bordul Air Force One154 care îl ducea la Washington, cu sicriul predecesorului său în zona de transport şi cu văduva care încă mai avea pe haine sângele soțului ei, Lyndon B. Johnson depunea jurământul pentru funcția de nou Preşedinte al Statelor Unite155.

În capitala federală, omul care fusese cel mai apropiat consilier al Preşedintelui ucis trebuia să lase la o parte durerea în timp ce avionul cu noul locuitor al Casei Albe se apropia de Washington. Când a primit vestea asasinatului fratelui său, Robert Kennedy se afla în casa lui din Hickory Hill, în statul Virginia. Nu era timp pentru doliu.

„Acum trebuia să organizeze o înmormântare, să consoleze o văduvă şi pe cei doi nepoți ai săi, John Jr. şi Caroline, şi să apere documentele confidențiale ale lui JFK”, scrie jurnalistul Seymur Hersh în cartea sa La cara oculta de J. F. Kennedy. Cel care încă mai era procuror general l-a sunat pe Megeorge Bundy, consilier în Securitate Națională, să îi ordone să protejeze arhivele private ale lui Kennedy, chiar cu prețul vieții proprii, i-a spus Bobby Kennedy. Bundy s-a consultat cu Departamentul de Stat, care i-a recomandat să schimbe codurile de acces la arhivele private, înainte ca oamenii lui Johnnson să poată ajunge la ele.

Documentele prezidențiale arătau, de exemplu, că JFK şi fratele lui, Bobby, erau la curent cu complotul CIA pentru asasinarea lui Fidel Castro, şi chiar mai mult după eşecul de la Bahia Cochinos[156] în 1961. Alte documente demonstrau implicarea Preşedintelui asasinat în moartea lui Patrice Lumumba în Congo, a lui Rafael Leonidas Trujillo în Republica Dominicană şi a lui Ngo Dihn Diem în Vietnamul de Sud[157]. Dar mai erau şi alte secrete care nu trebuiau să fie dezvăluite.

În timpul ultimelor luni ale Administrației Eisenhower şi cu ştiința lui John Kennedy, Sam Giancana, şef al familiei din Chicago, a fost contactat de sus-puşi ai Agenției Centrale de Inteligență pentru a fi implicat în complotul pentru asasinatul liderului cubanez, Fidel Castro[158].

Cert era că Giancana, Naş în Chicago din 1957, şi „soldații" săi fuseseră deja închişi de clanul Kennedy în timpul campaniei prezidențiale din 1960 împotriva republicanului Richard Nixon. Sam Momo Giancana nu numai că deturnase o cantitate colosală de fonduri provenite de la sindicate, prin intermediul lui Jimmy Hoffa, ci a avut şi un aport esențial în triumful lui Kennedy în Illinois şi în alte patru state, unde voturile democrate erau puține[159]. Şeful familiei din Chicago fusese contactat de Frank Sinatra, care se afla în relații bune cu ambele părți. Reprezentantul viitorului Preşedinte al Statelor Unite în conversațiile cu Cosa Nostra din Chicago va fi nici mai mult nici mai puțin decât însuşi tatăl lui JFK, Joseph Kennedy.

Fost contrabandist cu alcool de origine clandestină în timpul „prohibiției", patriarhul clanului Kennedy, pe care Sam Giancana îl numea „Mafia irlandeză" datorită originilor familiei Preşedintelui, ştia cum funcționează mintea italienilor din Cosa Nostra. Tatăl lui John şi al lui Robert Kennedy îşi câştigase un statut social bun mulțumită importului de alcool în timpul „legii seci", folosind acte pentru medicamente. În acei ani, patriarhul Kennedy i-a cunoscut pe Frank Costello, Abner Longy Zwillman şi pe Al Capone. În 1930, după ce a fost numit ambasador al Londrei de către preşedintele Roosevelt, Joseph Kennedy s-a asociat cu James Roosevelt, fiul proaspăt numitului locuitor al Casei Albe.

În capitala britanică a obținut reprezentanța exclusivă a două faimoase mărci de whiskey şi a ginului Gordon's prin intermediul unei societăți numite Somerset Importers Ltd.[160]. În 1946 va renunța la ea pentru aproape opt milioane de dolari, aproape şaizeci de milioane de dolari în ziua de astăzi. Jeanne Humphreys, văduva lui Murray Humphreys, mărturisi în anii nouăzeci scriitorul Seymur Hersh că a cunoscut relația lui Kennedy cu Mafia când, după o călătorie în California, soțul ei i-a spus: „Sam Giancana joacă golf cu Joe Kennedy. Au afaceri de rezolvat. Frank Sinatra a fost intermediarul pentru această întâlnire. Dacă cei din familia Kennedy obțin sprijinul lui Sam, tatăl Joe Kennedy a promis că, dacă fiul lui va fi ales Preşedinte al Statelor Unite, va lăsa în pace familiile". Văduva lui Humphreys şi-a amintit, de asemenea, că soțul ei îi povestise că mai multe sedii ale Sindicatului Camionagiilor, condus de Jimmy Hoffa, au primit fonduri misterioase, provenind de nu se ştie unde, pentru a plăti sindicatele să voteze în favoarea lui John Kennedy. De asemenea, l-a auzit într-o zi pe Jimmy Hoffa, un susținător ferm al lui Nixon, plângându-i-

se soțului ei că banii Sindicatului Camionagiilor ajutau la votarea „acelor fii de cățea de Kennedy". „Hoffa este un bărbat dificil şi familia din Chicago se cam satură de protestele lui publice. Sam Giancana mi-a dat sarcina să îl vând pe Hoffa lui Robert Kennedy. Dacă Hoffa continuă să vorbescă, poate avea probleme", îi spuse Murray Humphreys soției sale.

În anii care au urmat, odată ce John Kennedy a ocupat vila prezidențială, Bobby Kennedy a descoperit că fratele său avea relații cu o femeie numită Judith Campbell Exner161, care avea relații şi cu Sam Giancana162. Exner, pe care Bobby o ura, s-a transformat în mesager special între Casa Albă şi Naşul Mafiei din Chicago. Însăşi Exner i-a mărturisit lui Hersh că îi predase documente şi două serviete pline cu bani lui Giancana din ordinul lui John Kennedy. Arhivele secrete ale preşedintelui Kennedy conțineau probe concludente ale relației strânse dintre Casa Albă, Departamentul de Justiție şi Cosa Nostra, iar acestea nu puteau ajunge pe mâna lui Lyndon B. Johnson.

În timp ce Air Force One se apropia de turnul de control aerian al capitalei, Robert Kennedy îi ordona lui Robert Bouck, un agent din Serviciul Secret, să retragă echipamentele de supraveghere, precum şi tot materialul înregistrat163 din Biroul Oval, Sala Cabinetului şi camerele private ale Preşedintelui la etajul doi al Casei Albe. De asemenea, în seara aceluiaşi 22 noiembrie, Robert Kennedy l-a sunat pe Julius Draznin, care lucra pentru Sindicatul Camionagiilor şi care era legătura cu Departamentul de Justiție, să îi ceară să cerceteze dacă Giancana şi „soldații" lui erau în spatele asasinatului fratelui său. După ce a pus telefonul în furcă, Robert Kennedy s-a îndreptat, împreună cu secretarul Apărării, Robert Menamara, la baza Andrews, în Maryland, pentru a primi sicriul cu rămăşițele Preşedintelui asasinat. În timp ce avionul ateriza, Robert Kennedy continua să dea instrucțiuni pentru retragerea, împachetarea şi mutarea în birourile secrete ale Grupului Special de Contrainsurgență, un soi de gardă pretoriană a lui JFK, a documentelor Consiliului de Securitate Națională. Birourile Grupului erau situate la al treilea etaj al Executive Office Building, anexă a Casei Albe. Bobby i-a spus şefului unității: „Vreau să protejați documentele fratelui meu. Dacă trebuie să ucideți pentru asta, faceți-o. Dar nu-l lăsați nici măcar pe Johnson însuşi să atingă acele dosare". Secretele clanului Kennedy se aflau bine adăpostite când preşedintele Johnson a ajuns în Biroul Oval marți, 26 noiembrie.

Odată cu asasinarea lui John Fitzgerald Kennedy, în acea vineri neagră din istoria Statelor Unite, steaua norocoasă a fratelui său, Robert, ca procuror general, a început să se stingă. Când s-a întors după două luni de absență, a dat în biroul lui de dispreţul pe care îl simțea pentru el preşedintele Johnson şi de un J. Edgar Hoover care, pur şi simplu, îl ignora. Războiul lui Kennedy împotriva Crimei Organizate şi-a pierdut suflul.

Puțin după aceea, Robert Kennedy îşi dădea demisia din funcția de procuror general al Statelor Unite. Bobby devenise noul obiect al speranțelor clanului Kennedy de a recupera Casa Albă, pe care credeau că au dreptul să o dețină.

Când, ani mai târziu, FBI-ul a pătruns, în sfârşit, în Mafie, agenților care conduceau investigațiile şi care aparțineau Unității Speciale împotriva Crimei

Organizate nu le-a venit să creadă ce politică ducea J. Edgar Hoover față de Mafie în timpul mandatului fraților Kennedy la Casa Albă şi în Departamentul de Justiție164.

Charles Lucky Luciano, în exilul său italian, fusese contactat de Martin Gosch, un vechi producător şi scenarist de la Hollywood, cu intenția de a duce viața gangsterului în cinematografie. Gosch plănuia ca rolul puternicului Naş să fie interpretat de Dean Martin, un actor pe care Luciano îl admira. Pe 25 ianuarie 1962, Luciano se deplasase la aeroportul Capodichino din Napoli, unde aştepta să se întâlnească cu producătorul.

Când Martin Gosch l-a văzut pe Luciano printre oameni, s-a apropiat cu brațele deschise. Cel care fusese bărbatul cel mai puternic din Crima Organizată apărea la cei şaizeci şi patru de ani ai săi cu chipul îngălbenit, aproape ca al unui mort. „Nenorocitul ăsta mă va ucide”, îi spuse Luciano vizitatorului său. „Cine te va ucide, Charly”, întrebă Gosch. „Toți, ei toți. Spune-i lui Lansky să păstreze banii”. După ce a pronunțat această propoziție, Luciano a căzut la pământ în mijlocul terminalului din aeroport. Martin Gosch s-a apropiat de el încercând să îl reanimeze, însă de data aceasta infarctul fusese prea puternic. Doar după ce a murit, autoritățile nord-americane au permis ca Lucky Luciano să se întoarcă din exilul său, pentru a fi înmormântat în cimitirul newyorkez St. John, unde încă se mai odihnesc rămăşițele lui.

Dispariția lui Luciano i-a transformat de facto pe Carlo Gambino şi pe Carlos Marcello, acesta din urmă cercetat până în 1979 pentru presupusa lui implicare în asasinatul preşedintelui John Kennedy, în numerele unu şi doi în ierarhia națională a Onorabilei Societăți. Imperiile lor criminale au devenit enorme şi puternice corporații cu profituri anuale de mii de milioane de dolari. Familia Kennedy şi războiul ei împotriva Mafiei au fost doar un mic obstacol în istoria Cosei Nostra.

Anii întunecați.

Sam Giancana, afacerea Marilyn, „Corporația” Gambino, războiul Gallo-Profaci şi complotul Bonanno.

Primul contact al lui Sam Momo Giancana, şeful familiei din Chicago cu cel care până în acea zi întunecată de noiembrie a anului 1963 fusese omul cel mai puternic de pe pământ are loc pe data de 3 noiembrie 1956. În acea zi, Naşul din Chicago a rămas să ia masa cu Joe Kennedy, tatăl viitorului Preşedinte şi al viitorului procuror general al Statelor Unite.

În acel an, Robert Kennedy era consilier şef al Comitetului Senatului pentru Cercetarea Activitățillor Ilegale în cadrul sindicatelor. Corupția şi Crima Organizată îşi făceau de cap prin toate sindicatele din țară şi mai ales în cele ale camionagiilor. Bobby dorea să-i citeze pe cei care erau obiectivele lui principale: Dave Beck, preşedinte al sindicatului Internațional a Camionagiilor; Jimmy Hoffa, şef al sindicatului din Detroit, şi Joey Glimco, şef al sindicatului din Chicago.

Chiar din acel moment legăturile dintre familia din Chicago şi familia Kennedy au fost foarte strânse, până în ziua în care John Kennedy va fi asasinat în Dallas. Lui Joe Kennedy, dar în special lui John, le plăcea modul de viață pe care îl trăia Sam Giancana şi mai ales legăturile sale cu Hollywood-ul.

Timp de mai mult de treizeci de ani, familia din Chicago îşi impusese legile în marile studiouri cinematografice165. Era foarte probabil să îi vezi pe Giancana cu Frank Sinatra în cele mai elegante cluburi din Chicago. Relaţia lor i-a făcut pe amândoi să piardă nopţi întregi petrecând în Las Vegas, La Havana, New York sau Los Angeles.

Această legătură i-a permis lui Giancana să adere la exclusiva lume a Rat Pack166-ului lui Sinatra. După biografia oficială a lui Sam Giancana, cântăreţul şi actorul a fost cel care s-a apropiat de Naşul din Chicago pentru a-i cere ajutorul pentru cauza democrată de la alegerile din 1960 pe care le va câştiga John Kennedy, contra unei figuri şterse: Richard Nixon. În timpul lunilor preelectorale, Sam Giancana a înţeles în Cal-Neva, refugiul lui Sinatra lângă lacul Tahoe, şi în timpul petrecerilor cu Lawford şi fraţii Kennedy, că ceata aceea de adulteri dorea să deţină puterea.

Când Comitetul Meclellan şi-a început audienţele, Sam Giancana nu a apărut pe lista sa de martori167. Şeful familiei din Chicago era cufundat în afacerile din Las Vegas. În fiecare zi se deturnau mii de dolari din fondurile de pensii ale Sindicatului Camionagiilor, spre construcţia impresionantului Hotel-cazinou Stardust. Giancana, prin intermediul lui Murray Humphreys şi Jimmy Hoffa, autoriza personal retragerea banilor.

Aventurile financiare ale lui Giancana şi ale oamenilor săi în Nevada nu erau de interes public, nici măcar pentru Comisia Jocurilor de Noroc a Statului. În luna martie, şeful din Chicago, folosind numele de Sam Flood, a reuşit să obţină controlul asupra altui faimos cazinou, Desert Inn.

În timp ce Joseph Valachi se prezenta în faţa Congresului să dea declaraţii, FBI-ul era ocupat, încercând să dea de capătul afacerilor private ale lui Sam Giancana. Una dintre Agenţiile care avea cel mai mare interes să cunoască acţiunile acestuia în Mexic era CIA-ul168.

Momo avea multe contacte în spionajul nord-american. Problema era că relaţiile între şeful din Chicago şi CIA nu erau pe înţelesul tuturor. Robert Kennedy era prea depărtat de cercurile care îi puteau permite accesul la acea informaţie şi lui J. Edgar Hoover pur şi simplu îi era frică să ceară vreo informaţie, de orice tip ar fi fost ea, de la CIA în plină campanie a Războiului Rece.

Pe 7 februarie 1960, în Hotelul Sands din Las Vegas, Frank Sinatra i-a prezentat lui John Kennedy o tânără cu care cântăreţul avusese o relaţie cu câţiva ani în urmă. Frumoasa femeie se numea Judy Campbell Exner.

Giancana o va cunoaşte după câteva zile, dar Sinatra îl averiză că Exner făcea parte din cercul Preşedintelui, şi că, prin urmare, nu îi recomanda să se apropie prea tare de ea. Naşul din Chicago nu avea teamă de nimeni, şi cu atât mai puţin de un tip ca John Kennedy, deşi ocupa Casa Albă. Locul de întâlniri amoroase între Judy şi Giancana va fi Hotelul Fontainebleau din Miami. Ciudat era că John Kennedy ştia despre relaţia dintre Judy şi gangster de la Sinatra, ceea ce îi va folosi ca armă.

În timpul mandatului lui Kennedy, Momo avusese o activitate frenetică. Colaborase cu CIA în complotul pentru asasinarea lui Fidel Castro, a ajutat la antrenarea luptătorilor care vor participa la fiasco-ul în care s-a transformat

atentatul de invadare a Bahiei Cochinos, dăduse date CIA-ului pentru a realiza operațiuni sub acoperire în Asia, America Latină şi Orientul Mijlociu. Chiar Sam Giancana a facilitat legătura dintre Carlo Gambino şi Michele Sindona, un crai financiar ce servea Mafia siciliană, având importante relații cu sferele înalte de la Vatican. Sindona spăla banii murdari ai CIA-ului, iar în schimb inteligența nord-americană dona fonduri către opere de caritate catolice, incluzând comisionul pentru specialistul în finanțe169.

O altă conexiune între Sam Giancana şi Casa Albă ar fi actrița Marilyn Monroe. Primul contact a lui Marilyn cu Cosa Nostra a avut loc prin intermediul lui Johnny Roselli şi prin însuşi Giancana. Roselli i-a prezentat-o pe tânăra actriță lui Joe Schenck, în acea vreme unul dintre producătorii cei mai influenți şi corupți din industria cinematografică. Giancana i-a spus lui Roselli că, dacă Monroe dorea să facă filme mai bune, va trebui să se culce cu producătorul, care în acea perioadă atingea vârsta de şaptezeci de ani. După prima întâlnire dintre Marilyn şi Schenck, actrița va obține unul dintre rolurile care îi vor aduce faima; filmul era Niagara. „Marilyn era chintesența victimizării", spune Sam Giancana în biografia sa. „Marilyn a fost folosită de Mafie şi de CIA. Plăcerile ei sexuale au fost folosite de CIA pentru a-şi apropia liderii mondiali cum ar fi preşedintele Sukarno al Indoneziei. Marilyn a făcut asta, mai mult pentru a primi atenții de la cei puternici, decât din motive patriotice", mărturisi Giancana după câțiva ani.

În timpul anului 1962, corespondența specială a lui John Kennedy a fost pusă sub observație intensivă de către CIA. Viețile lui Judy Campbell Exner, Mary Meyer, cumnata ziaristului Benjamin Bradlee şi actrițele Angie Dickinson şi Marilyn Monroe170 au devenit proprietate a Agenției şi motiv de „Securitate Națională". În timpul Convenției Naționale Democrate, în iulie 1960, Marilyn a avut primul contact sexual cu Robert Kennedy. FBI-ul a înregistrat o conversație a lui Marilyn cu o prietenă de-ale ei în care ea mărturisea că credea că e îndrăgostită de viitorul procuror general171.

Însuşi Bobby o va băga pe Marilyn în patul fratelui său John. Prin luna august a acelui an, cariera lui Marilyn bătea pasul pe loc. Sam Giancana a fost informat de detectivul particular Fred Otash, care lucra pentru familia din Chicago, despre starea de sănătate fizică din ce în ce mai rea a actriței, la fel ca starea sa mentală. De asemenea, că în momentele sale de luciditate îi suna mereu pe Robert Kennedy şi pe preşedintele John Kennedy. Actrița devenise un cocktail exploziv, amestec al instabilității emoționale cu contactele sale cu cercurile înalte şi cunoştințele sale despre relația dintre Mafia şi CIA.

Cu o săptămână înainte de moartea lui Marilyn, actrița a călătorit spre lacul Tahoe pentru a se întâlni cu un amant secret. Giancana organizase întâlnirea cu un „prieten" de-ai lui Sinatra. În timpul cinei, la care vor asista însuşi Sinatra şi Peter Lawford, Marilyn a mărturisit, smiorcăindu-se, că a încercat să îl găsească pe Bobby Kennedy în casa sa din Virginia. Actrița sunase chiar de douăzeci şi trei de ori la casa procurorului general, însă acesta nu putea să îi răspundă lui Marilyn Monroe. Bobby ştia că imaginea sa de părinte de familie catolică, asociația numindu-l „Familistul Anului", ar putea să fie periclitată dacă Marilyn Monroe va face publică relația lor. „În realitate,

Marilyn era o bucată de carne pentru cei doi fraţi Kenedy”, va spune mai târziu Giancana. Chiar în acea seară, prin intermediul şefului familiei din Chicago, Marilyn a reuşit să vorbească cu Bobby. După conversaţie, Kennedy i-a cerut lui Marilyn să îi facă legătura cu Giancana. Aceasta, fără a se opri din plâns, îi dădu receprorul lui Giancana: „Vreau să faci ceva să se termine cu asta. Fă ce vrei, dar fă-o odată. Ştie prea multe despre noi toţi”172. Imediat după aceasta, Robert Kennedy a închis.

În timpul nopţii, Marilyn Monroe a trecut goală prin paturile lui Sinatra şi Lawford. A doua zi, foarte devreme, Giancana i-a sunat la uşă, dar ea se întorsese la casa ei din Los Angeles.

După o săptămână, Marilyn Monroe a fost găsită moartă în casa ei. Actriţa se sinucise după ce ingerase o cantitate considerabilă de sedative, amestecate cu câţiva litri de gin. Dar Chuck, fratele lui Sam Giancana, auzise altă poveste sinistră care a circulat printre membrii diferitelor familii ale Crimei Organizate173. Chuck Nicoletti, un membru al familiei din Los Angeles şi spion de-al lui Giancana, i-a spus acestuia că auzise un zvon de la CIA, cum că Bobby Kennedy realizase o călătorie secretă în California în acel sfârşit de săptămână tragic de 4 august. După primirea informaţiei de la Nicoletti, Sam Giancana a călătorit spre Palm Springs, în California, pentru a participa la o petrecere în casa lui Frank Sinatra şi la care va participa şi Bobby Kennedy. Adevărul era că Naşul din Chicago dorea să vadă faţa procurorului când acesta îl va întreba de acea călătorie misterioasă.

Momo Giancana selecţionase grupul de asasini care va avea sarcina să-i ia viaţa actriţei. Needles Gianola va fi responsabil de operaţiune; Mugsy Tortorella va fi la conducerea altor doi asasini, unul venit din Kansas City şi altul din Detroit. Cei partu oameni s-au îndreptat spre casa lui Marilyn Monroe, după ordinul lui Sam Giancana de a o asasina174.

Asasinii erau pe punctul de a intra în casă când au auzit o maşină care se opri în spatele casei lui Monroe. Prin intermediul echipamentelor de supraveghere instalate de CIA, Gianola175 l-a auzit pe Bobby Kennedy, care sosise însoţit de un alt bărbat. Monroe deveni isterică şi începu să arunce obiecte în procurorul general. La un moment dat, au auzit cum Robert Kennedy îi spuse celuilalt bărbat, evident, un doctor: „Împuşc-o sau dă-i un calmant, numai fă ceva să tacă”. După puţin timp se instală linişte.

Asasinii trimişi de Giancana au aşteptat în întuneric până la miezul nopţii. Întrând, au descoperit corpul gol al lui Marilyn cu faţa în jos pe patul din dormitorul său. Mugsy Tortorella s-a gândit să o stranguleze, dar Gianola l-a oprit. Doctorul, prieten de-al lui Bobby Kennedy o lovise pentru a o putea imobiliza şi pentru a-i injecta un calmant puternic. În mare linişte, cu o eficienţă asemenea unei echipe de chirugi, bărbaţii i-au acoperit gura actriţei, în caz că se trezea brusc din somn şi i-au administrat un supozitor de Nembutal. Fără să se mişte, cei partu bărbaţi s-au aşezat lângă cea care avea să fie unul dintre cele mai mari sex-simboluri a întregii istorii cinematografice176.

Supozitorul fusese preparat de către acelaşi specialist în chimie din Chicago care preparase sub ordinele lui Gincana însuşi diferite veninuri ce

urmau a fi folosite împotriva lui Fidel Castro. Expertul spuse că dacă i-l vor administra pe cale orală, moartea va fi una imediată, însă dacă acesta va fi administrată prin rect, va trebui să aştepte pentru a vedea efectele.

Needles Gianola nu voia să rişte, prin urmare, au aşteptat să vadă ce avea să se întâmple. Mâna asasinului ţinea strâns o seringă cu o doză mare de Nembutal, în caz că Marilyn Monroe se trezea. Amestecul exploziv dintre substanţa supozitorului, clorhidratul injectat de către medicul prieten al lui Kennedy şi alcoolul ingerat de către actriţă şi-a făcut efectul, provocând moartea lui Marilyn.

Sam Giancana era horărât să îl facă să înţeleagă pe Robert Kenedy că el ştia despre relaţia sa amoroasă cu Marilyn Monroe, la fel şi despre vizita acestuia în casa actriţei în aceeaşi noapte în care aceasta a murit.

Casetele înregistrate trădau un Bobby Kennedy în plin atac de panică, în timp ce i se confesa cumnatului său Peter Lawford că doza administrată lui Marilyn îi putuse provoca moartea. Lawford a decis atunci să-l sune pe Fred Otash, fără să ştie că acesta lucra pentru familia din Chicago, şi l-a rugat să găsească casetele înregistrate care demonstrau presupusa prezenţă a lui Kennedy în casa lui Monroe. CIA-ul investiga cazul morţii actriţei, când, se pare, au aflat despre strânsa relaţie dintre procurorul general al Statelor Unite şi Marilyn. Această relaţie va fi descoperită de către scriitorul Norman Mailer şi expusă în cartea sa, Marilyn. Din momentul apariţiei acesteia, scriitorul a fost pus sub urmărirea FBI-ului şi a fost deschis un dosar pe numele lui177.

Când au ajuns primele patrule de poliţie, nişte oameni fără identitate, după câte se pare, din Agenţie, au oprit accesul agenţilor în casă. Aceia au ieşit pe uşa din spate, cărând cutii ce conţineau mormane de hârtii personale de-ale actriţei. Scrisori de dragoste trimise de către Bobby; note scrise personal de către John; fotografii semnate de către Sinatra; agenda neagră a lui Marilyn, unde apăreau notate numerele de telefon private ale lui Bobby, John, ale Biroului Oval, ale lui Peter Lawford şi ale lui Sam Giancana; sau facturi de la un hotel din Nevada semnate de către un anume Donald Feshnes şi o caligrafie asemănătoare cu cea a lui Robert Kennedy. Totul a dispărut în mod misterios178.

După un an de la asasinarea lui Marilyn, agenţi ai FBI au decis să-l interogheze pe Giancana. Interogatoriul a ţinut aproape cinci ore însă, la sfârşit, agenţii federali au decis să îl pună în libertate. Sam Giancana, Naşul din Chicago, a ridicat receptorul şi a sunat la numărul privat al biroului lui Robert Kennedy, la Departamentul de Justiţie. Fără să îi permită să vorbească, mafiotul spuse: „Dacă nu îţi controlezi câinii din FBI, aşa mă voi ocupa să se afle tot adevărul despre afacerea noastră cazul Marilyn Monroe. Am şi nişte hârtii pierdute de fratele tău într-un loc destul de compromiţător în casa lui Judy Cambell Exner. Ştii deja: îmi faci acest favor, iar eu mă potolesc”. Din acel moment viaţa lui Sam Giancana se eliberă de constrângeri, iar supravegherea de către FBI a familiei sale din ordinul Departamentului de Justiţie a fost anulată.

Acum, familia din Chicago, nemaifiind constrânsă de agenţii federali, putea să pună bazele unor noi afaceri, iar în acest caz, Giancana va fi sprijinit

de către puternicul Carlo Gambino. Între anii 1963 şi 1965, Cosa Nostra din Chicago şi New York a dezvoltat un adevărat imperiu. Strategia lui Carlo Gambino, la doar şase ani de când obținuse puterea în familie, era să schimbe afecerile ilegale în afaceri legale, deşi nu va fi deloc uşor.

Pe 5 martie, 1963, aproape trei mii de muncitori din cheiurile din New York s-au oprit din muncă pentru a-i aduce un omagiu lui Anthony Anastasia, fratele lui Albert, care timp de zeci de ani a fost cel mai puternic lider sindical. Patruzeci şi opt de maşini făceau parte din cortegiul funerar ce se îndrepta spre biserica St. Stephen's. În cortegiu, unsprezece maşini transportau coroanele de flori venite din toate colțurile țării. Rugăciunile de veşnică pomenire au fost citite de către Anthony Scotto, vicernia de către Anastasia, de douăzeci şi nouă de ani, care în câțiva ani va deveni moştenitorul puterii în chei şi caporegime în familia crimei sub conducerea lui Don Carlo Gambino.

În mod real, Don Carlo nu a primit sprijin total din partea lui Tony Anastasia, din momentul în care fratele lui, Albert, fusese asasinat în frizeria din Hotel Park Sheraton din New York. Tony mereu l-a suspectat pe Gambino ca fiind implicat în moartea fratelui său179. Aceasta fiind situația, când Don Carlo preluase puterea familiei după cele întâmplate la Apalachin, primise imediat conducerea cheiurilor. Însă după preluarea puterii în chei de către Scotto, în sfârşit Carlo Gambino va putea să desfăşoare una dintre cele mai profitabile afaceri ale familiei.

Anthony Scotto, la treizeci şi unu de ani, licențiat în ştiințe politice, a preluat puterea Localului180 1814 şi a fost ales vicepreşedinte al ILA181. Educația sa a făcut ca în scurt timp să se învârtă printre cei mai selecți reprezentanți ai claselor politice. Era foarte probabil ca Scotto să fie văzut în compania primarului John Linsday, sau a preşedintelui Lyndon B. Johnson la Casa Albă.

Don Carlo era încântat că avea un om ca el în familie. Cheiurile din New York au reprezentat unul dintre marile trofee pe care familia Gambino le-a dobândit la începutul anilor '60. În calitate de preşedinte al unei mari corporații, Carlo Gambino a diversificat într-un mod extraordinar afacerile sale criminale.

Primul premiu obținut în urma acestei diversificări ar fi departamentul de încărcare al aeroportului internațional JFK182. Don Carlo ştia că pe porțile sale intrau şi ieşeau milioane de dolari în mărfuri de toate felurile. De la ciorapi de mătase la diamante, de la orice tip de bijuterii la haine de piele, chiar bonuri federale şi acțiuni.

La mijlocul anilor '60, familia Gambino controla începând cu piețele frauduloase de acțiuni pe Wall Street, până la cele mai mari proiecte de construcții din Manhattan; de la traficul şi distribuția de heroină provenind din Sicilia, până la operațiunile de împrumuturi şi cămătărie în principalele districte din New York183. Dar, fără îndoială, operațiunile se centrau în timpul anilor 1964-1965 pe oportunitățile oferite de către JFK în Queens. Aeroportul începea să substituie cheiurile în marile afaceri ale familiei Gambino. Se estimează că în 1966 au intrat pe porțile JFK-ului între douăzeci şi treizeci de

mii de milioane de dolari în bunuri şi servicii. Încărcăturile aeriene reprezentau o mare afacere, iar Don Carlo îşi dorea să aibă propria felie din marele tort.

Cu experianța dobândită timp de ani de zile petrecuți pe chei, „soldații" familiei au început să facă foarte repede bani. Primul asalt ai lui Gambino va fi împotriva sindicatelor personalului terestru al aeroportului şi a Asociației Naționale de Încărcătură Aeriană. De asemenea, prin Localul 295 al Frăției Internaționale a Camionagiilor, Carlo Gambino controla aproape 1500 de muncitori din aeroport. În 1968, familia avea controlul absolut asupra afacerii traficului aerian în aeroportul JFK.

Timp de ani de zile, sindicatele de camionagii fuseseră cele mai corupte din Statele Unite. De exemplu, în anii '50, Dave Beck, preşedintele lor, a fost condamnat pentru însuşirea a 370. 000 de dolari, furați din fondul de pensii al sindicatului. Jimmy Hoffa, succesorul lui Beck, a fost găsit vinovat în 1959, de către Comitetul Meclellan, ca fiind un apropiat asociat al familiei Luchese şi unor caporegimi de-ai acesteia, Anthony Corallo şi Johnny Dio Dioguardi. Când Robert Kennedy a ajuns la Departamentul de Justiție în 1961, l-a ales pe Jimmy Hoffa184, ca prim obiectiv al său. Departamentul lui Bobby Kennedy avea suficiente dovezi pentru a-l judeca pe Hoffa pentru fraudă.

Succesorul lui Hoffa, Frank Fitzsimmons, a fost, poate, mai corupt decât acesta. Sub conducerea acestuia, Anthony Provenzano, şeful familiei din New Jersey, a fost cercetat pentru posibila lui împlicare în dispariția lui Jimmy Hoffa. În timpul judecării sale pentru extorsiune, în 1966, mai mulți martori protejați au declarat că pentru toată încărcătura care trecea prin New Jersey trebuia să i se plătească o taxă specială lui Provenzano.

Primul şef al Cosei Nostra care s-a băgat în afacerile de la JFK, a fost bunul prieten al lui Carlo Gambino, Tommy Lucchese. Şeful familiei Lucchese controla până şi serviciile de curățenie de la terminale prin caporegimi săi, Tony Corallo şi John Dioguardi. Cu moartea lui Lucchese în 1967, după ce a suferit de o tumoare cerebrală, Carlo Gambino a preluat controlul absolut al aeroportului. La sfârşitul anilor '60, opinia publică a început să cunoască dedesubturile Cosei Nostra prin intermediul faimosului roman al scriitorului Mario Puzo, Naşul, apărut în 1969; ecranizarea romanului de către regizorul Francis Ford Coppola; şi apariția autobiografiei şefului familiei Bonanno, Joe Bonanno, Un om de onoare. Dar, adevărul este că familiile Cosei Nostra erau foarte active în comerțul de droguri, începând cu sfârşitul anilor '40.

Cercetările federale au demonstrat că decedatul Lucky Luciano a reuşit prin intermediul lui Gambino185 să devină cel mai mare traficant de heroină din Statele Unite. Ingredientul de bază al heroinei se importa direct din Orientul Mijlociu, în principal din portul libanez din Beirut şi se rafina în centre clandestine din Sicilia. Sistemul de intrare în Statele Unite era destul de simplu186.

Heriona, odată rafinată, era trimisă spre diferite firme farmaceutice din nordul Italiei, care o ambalau ca morfină produsă pentru uz medicinal. Odată îmbarcată în avioane cu destinația spre zona de încărcătură a aeroportului JFK, oamenii lui Carlo Gambino deviau containerele pe drumul dintre avioane

şi depozitele Serviciului Vamal al Statelor Unite. Marfa nici măcar nu trecea prin verificarea încărcăturii, realizată de autorităţi.

Conform unui raport al Departamentului de Narcotice din Statele Unite, Agenţia federală l-a detectat pe Carlo Gambino în timpul unei călătorii spre Sicilia, pe care acesta a făcut-o în anul 1948. Călătorind cu fratele lui, Paul, Carlo a luat legătura cu principalii distribuitori de heroină din Europa. După câţiva ani, când Don Carlo se afla la şefie, l-a pus la conducerea afacerilor cu trafic de herionă pe Joseph Biondo, şeful adjunct al familiei.

O altă mare afacere a lui Carlo Gambino va fi controlul fabricării de articole de îmbrăcăminte prin intermediul sindicatelor. Fiul lui Don Carlo, Thomas, se căsătorise cu fiica lui Tommy Lucchese, Frances. Când Lucchese a preluat controlul sindicatelor sectorului textil, l-a numit pe Thomas Gambino vicepreşedinte al uneia dintre companiile sale de transport, Consolidated Carrier Corporation, una dintre cele mai mari din sector187.

Era o chestiune de timp până când Carlo Gambino, prin intermediul fiului său Thomas188, să îşi extindă tentaculele spre sectorul de transporturi din New York. Afacerile Corporaţiei Gambino, nume cu care era cunoscută familia lui Don Carlo de către ceilalţi şefi, se extindeau spre New York, New Jersey şi domeniile din Westchester şi Nassau. Pe Wall Street, Don Carlo l-a numit pe Carmine Lombardozzi la conducerea furtului de acţiuni şi manipulării preţurilor pe piaţă. Afacerile acopereau şi distribuţia de pornografie şi livrarea de alcool în baruri, sub controlul familiei. O sticlă de şampanie distribuită de oamenii lui Gambino conţinea o parte de vin spumant de nu o foarte bună calitate, şi trei părţi de apă minerală189.

Printre afacerile profitabile ale lui Carlo Gambino se numără fabricarea de mobilă, prin intermediul lui Castro Convertibles Furnitures; controlul preţurilor cărnii livrate marilor supermarketuri din New York, de la Pride Meat Supermarkets, sub controlul vărului şi cumnatului său, Paul Castellano, livrarea de gaz pentru încălzire; echipamente pentru restaurante italiene şi, în special, vetre pentru prepararea pizzei; şi fabrici pentru ambalarea cărnii.

Ba chiar, Carlo Gambino i-a convins pe doi consultanţi, Harry Saltztein şi George Schiller, să formeze societatea SGS Associates190, un soi de societate de consultanţă în sfera relaţiilor sindicaliste. Don Carlo le-a dăruit patruzeci de mii de dolari asociaţilor săi, ca parte din primul contract.

La începutul anilor ’70, aproape patru mii de oameni lucrau pentru Corporaţia lui Gambino, dintre care doar patru sute erau învestiţi ai Cosei Nostra. Carlo Gambino ar fi putut să apară pe prima pagină a unor reviste precum Fortune sau Forbes, ca Rockefeller sau Getty, dacă nu ar fi existat metodele utilizate de el pentru a face afaceri. În realitate, imperiul Gambinilor, estimat la milioane de dolari, a fost schiţat şi dezvoltat de către Don Carlo, un om care nici măcar nu avea şcoală şi care a învăţat să citească şi să scrie în engleză în timpul unor cursuri de noapte. Naşului familiei Gambino îi plăcea să vorbească în dialect sicilian.

„Carlo era un om liniştit, curtezan, mereu cu zâmbetul pe buze, un consultant financiar magnific, un om devotat soţiei sale Kathryn şi celor patru fii ai săi”, va scria Joe Bonanno191 în biografia acestuia.

Prin 1971, Carlo Gambino avea şaptezeci de ani. Mergea greu şi se oprea la fiecare trei metri pentru a strânge nenumăratele mâini pe care i le întindeau vecinii din Mica Italie newyorkeză. Din când în când, chiar, putea fi văzut cu un volum de poezie clasică în mâini, în timp ce bea un capucino în vreuna dintre numeroasele cafenele din cartier, ascunzându-se după acel surâs sinistru care îl caracteriza.

„El nu era un războinic al Mafiei. Mereu acorda o şansă înainte de a recurge la violenţă. Când Albert Anastasia trăia, îl folosea pe Carlo Gambino la negocieri. Într-o zi, Albert, într-un atac de furie, îi trânti o palmă lui Gambino. Aceasta semnifica în Cosa Nostra moartea pentru unul dintre ei, însă Carlo Gambino a preferat să îl liniştească pe Anastasia. Don Carlo a surâs cu sânge rece şi i-a spus că într-o zi îi va cere socoteală pentru acel afront. Aceea era condamnarea la moarte a lui Anastasia", a scris Bonanno în biografia sa.

Joseph Cantalupo, un vechi „sodat" al familiei Colombo, care a devenit informator al Guvernului, lucrase ca secretar al lui Carlo Gambino. „Gambino ştia că deţinea puterea şi ştia cum să o folosească. Era un om tăcut, căruia nu-i plăcea să ridice tonul. Lui Joseph Colombo, şef al familiei Colombo, nu-i plăcea Gambino", spuse Cantalupo. „Spunea că nu avea încredere într-un om care se îmbrăca cu haine ieftine şi se deplasa cu o maşină de mâna a doua". În realitate, pentru Carlo Gambino era important să treacă neobservat, iar acea simplitate îl ajuta în acest sens.

Timp de ani de zile, adevărata armă a familiei Gambino nu a fost forţa „soldaţilor" săi, ci inteligenţa Naşului, iar aceasta era ceea ce admirau ceilalţi şefi ai Cosei Nostra; dar acea putere fără limite nu a putut să evite războaiele ce se vor desfăşura în perioada aceea.

După încarcerarea lui Vito Genovese în 1959, a urmat o perioadă caracterizată prin incomparabila incompetenţă a liderilor ce au preluat puterea în familia Genovese. Conducerea unificată, formată din Tommy Eboli, Jerry Catena şi Mike Miranda nu a reuşit să valoreze mult în faţa puternicilor capi ai familiei, care începeau să acţioneze în mod independent de ordinele celor trei şefi.

Cu Genovese între gratii şi Luciano mort, familia trecea printr-o perioadă neagră. Doar un şef al Cosei Nostra putea să-şi impună puterea peste restul şefilor de necontrolat ai familiei Genovese, şi acesta era Tommy Trei Degete Lucchese.

Şeful familiei Lucchese avea pregătirea necesară în calitate de şef al Mafiei, pentru a se ocupa de controlul Genovezilor, însă Tommy, la cei şaizeci de ani ai săi, nu avea nici o dorinţă de a-şi extinde puterea asupra unei alte familii, în afară de cele cinci mari familii din New York. Era mulţumit să-şi conducă propriul clan, încercând să facă din afacerile ilegale, unele legale. Lucchese, care mereu a contat pe un scaun în puternicul sfat al Cosei Nostra, în cadrul Comisiei, fusese recomandat de către cuscrul său, Carlo Gambino, pentru a fi transformat în Naşul Genovezilor. Ceea ce nu ştia Tommy Lucchese era faptul că Comisia îi oferise înainte postul lui Gambino, însă acesta îl refuzase.

Alți doi candidați avuți în vedere pentru a se ocupa de familia Genovese vor fi Joe Profaci şi Joe Bonanno, însă aceştia aveau probleme foarte serioase, ce-i împedicau să-şi controleze propriile familii.

Profaci se afla la conducerea unei organizații formată din nu mai mult de două sute treizeci de oameni, ceea ce îi conferea statutul de cea mai mică familie din New York. În ochii „soldaților” celorlalte familii ale Crimei Organizate, Joe Profaci era pur şi simplu un tiran. De exemplu, deşi majoritatea şefilor din Cosa Nostra au pus capăt obiceiului de a accepta tribut de la subordonații lor, Profaci continua să ceară douăzeci şi cinci de dolari de la fiecare dintre oamenii săi192. În mod normal, acei bani erau pentru plata „soldaților” când aceştia erau răniți sau pentru a întreține soțiile şi copiii membrilor familiei închişi pentru vreun delict.

O altă măsură nepopulară a lui Joseph Profaci era aceea de a pretinde de la oamenii săi un procent din toate operațiunile realizate pe teritoriul Brooklyn-ului. Profaci, născut în 1896, era unul dintre liderii cei mai bogați din Cosa Nostra. Vila sa se ridica pe o colină de mii de hectare, înconjurată de un teren de golf privat şi un lac unde putea să practice unul dintre sporturile sale preferate, iahtingul. Şeful familiei Profaci193 era şi un devotat şi înfocat catolic, care chiar a dat comanda să i se construiască un altar propriu de marmură de Carrara în biserica St. Bernadette, în inima Brooklyn-ului.

Imensele donații oferite operelor de caritate au ajuns la diferite societăți din Statele Unite şi Italia pentru a-i conferi lui Joseph Profaci recunoştința papală. Visul lui Profaci era pe punctul de a se împlini când procurorul Districtului din Brooklyn, Miles Medonald a trimis o scrisoare la Vatican prin nunțiul din Washington, prin care informa că Joseph Profaci era un gangster, un asasin, un extorsionist şi un membru de bază al Mafiei, un şef al Cosei Nostra. Profaci nu avea nici cel mai mic spirit creştin, demonstrând asta prin întâmplările dintr-o zi din luna ianuarie.

Într-o noapte, un hoț întră în St. Bernadette şi a furat podoabele imaginii din centrul bisericii. Profaci a considerat acest act nu doar ca pe o insultă împotriva lui Dumnezeu, ci şi ca pe o insultă împotriva Naşului; pe scurt, ca pe o chestiune personală. Don-ul a dat ordin expres ca hoțul să fie prins în viață, pentru a-i da ocazia să returneze bijuteriile furate. Delincventul, ştiind că Profaci a dat un ordin împotriva lui, a decis să intre în biserică şi să returneze o parte din cele furate. Coroana a fost pusă pe capul Fecioarei, însă nu şi medalionul central. Aceea însemna pentru el condamnarea la moarte. Hoțul va apărea după câteva zile strangulat cu un rosariu pe o străduță din apropierea bisericii.

Însă constanta sa guvernare de fier a fost amenințată în perioada 1960-1962, după care a murit de cancer.

Cei trei frați Gallo, Joseph, Larry şi Albert, vor conduce prima rebeliune serioasă a uneia dintre cele Cinci Mari Familii din New York împotriva Naşului. Joe, cel mai mare dintre toți, conducea clanul prin teroare şi impunerea respectului, ajuns la putere în urma executării lui Albert Anastasia la Bath Beach, un loc din Brooklyn194.

Joe Gallo se născuse în 1929 în centrul cartierului. Omul pe care îl admira cel mai tare Joe Nebunul era Meyer Lansky, unicul care – credea el – ştiuse să prevadă schimbările ce aveau să survină în cadrul Crimei Organizate. În scurt timp a devenit un om de acţiune şi trecut în serviciul Mafiei, ciomăgindu-i şi înjunghiindu-i pe negrii care îndrăzneau să treacă graniţele teritoriului marcat de către italieni pentru a vinde droguri.

După ce şi-a câştigat reputaţia după executarea lui Anastasia, în 1960, Joe şi fratele lui, Larry, au fost închişi, acuzaţi de extorsiune, deşi prima experienţă a lui Gallo cu instituţiile penitenciarelor fusese când avea doar şaptesprezece ani. Joe a fost acuzat şi condamnat pentru extorsiune, atac şi sechestrare.

Joe şi fraţii săi, Larry şi Albert, au primit din partea lui Don Carlo Gambino sarcina de a asculta ordinele lui Joseph Profaci, şef al familiei Profaci. Joe Gallo a fost chemat să dea declaraţii în faţa Comitetului Meclellan, în 1957. În ziua înfăţişării sale înaintea senatorilor Statelor Unite, un tânăr investigator, numit Robert Kennedy, l-a întrebat despre implicarea sa în livrarea de tonomate în restaurante şi cârciumi. Joe Gallo, după ce recunoscu nu numai legătura sa cu distribuţia exclusivă de maşini de muzică, ci şi cu crearea Localului 266 a sindicatului ce reunea mecanicii de tonomate, izbucni în râs, se ridică şi îl întrebă pe Kennedy: „Aveţi aici un covor drăguţ. De unde l-aţi cumpărat?” Fraţii săi, Larry şi Albert pur şi simplu au apelat la al Cincilea Amendament.

Într-o bună zi, cei din familia Gallo au decis să-şi unească forţele cu doi „soldaţi”, Joe Jelly Gioelli şi Carmine Şarpele Persico, cu scopul de a organiza revolta ce va pune capăt conducerii opresive a lui Joseph Profaci. Această decizie a provocat o mişcare decisivă în cadrul celor mai înalte sfere ale familiei. Unii ştiau că Profaci avea orele numărate, dar preferau să nu facă cunoscută această informaţie; alţii, în schimb, au început să acţioneze pentru a obţine conducerea, odată ce Profaci va dispărea. Din acest ultim grup făcea parte Frank Abbatemarco, care, până în acel moment, îndeplinise funcţia de bancher al lui Profaci. Joe Jelly l-a făcut să înţeleagă pe Joe Gallo că Abbatemarco încerca să cucerească maximul de aliaţi din familia Profaci, pentru ca, odată ce Profaci murea, să obţină puterea supremă cu sprijinul Comisiei.

Fraţii au aşteptat destul ca să primească de la Don o felie din tortul traficului de narcotice sau al jocurilor de noroc din districtul Brooklyn, dar pentru Profaci, cei din familia Gallo reprezentau şleahta ce trebuia să fie lichidată. Aceasta a fost greşeala sa.

Biroul Central de Inteligenţă195 al Departamentului de Poliţie din New York a înregistrat o conversaţie în care Joe Gallo vorbea despre Profaci cu un interlocutor necunoscut:

Gallo: Trebuie să îi dăm ocazia să renunţe la familie. Dacă vrea să plece, să îl lăsăm să plece; dar dacă nu va vrea, va trebui să îl obligăm.

Necunoscutul: Ar trebui să facem ceea ce a făcut Genovese cu Costello. Să îl lăsăm să se retragă.

Gallo: Dar aceasta a fost greşeala lui Genovese. Costello a conspirat împotriva lui în umbră, până când l-a băgat la închisoare.

Frank Salerno, agent al CIB[196], şi unul dintre cei mai mari experţi în ceea ce priveşte Cosa Nostra în Statele Unite, a decis să se întâlnească cu Joe Gallo pe o stradă din Brooklyn. Salerno ştia că „trupele” lui Profaci erau împrăştiate. Văzându-l pe Joe Nebunul mergând pe stradă, Salerno acceleră şi se postă în faţa sa. După ce a coborât din maşină, Gallo ştia deja că se afla faţă în faţă cu un poliţist. „De ce sunt împrăştiate trupele lui Joe Profaci?”, îl întrebă pe Gallo. Gangsterul răspunse: „Un vechi camarad ajuns din Italia şi-a deschis o carmangerie, însă problema e că mănâncă doar el din acea carmangerie. Nişte copii încearcă să intre în carmangerie, să nu dea faliment. Ceea ce vor e să ajungă carnea la mai multă lume. Doar atât. Măcelarul Joe Profaci vrea carnea doar pentru el”.

Gallo folosise povestea măcelarului din cauză că aceasta era profesia tatălui lui Don Joseph Profaci. Aşa a înţeles Salerno.

Joseph Profaci şi Joseph Magliocco, adjunctul şi cumnatul său, se aflau printre cei douăzeci de participanţi la conclavul de la Apalachin[197], care fuseseră declaraţi vinovaţi de obstrucţionare a justiţiei de către Curtea Federală al Districtului Manhattan. Acea veste i-a bucurat pe membri familiei Gallo, crezând că poate trimiterea la o închisoare federală a lui Profaci şi a lui Maglioco le va facilita accesul la puterea familiei.

Obiectivele vor fi cei cinci mari lideri ai familiei: Joe Profaci, şeful său adjunct, Joseph Maglioco, fratele lui Joe, Frank Profaci şi cele două gărzi de corp, Salvatore Mussachia şi John Scimone. Ideea lui Joe Gallo era să-l sechestreze pe Joe Profaci, dar acesta, anunţat despre conspiraţie, a decis să părăsească New York-ul şi să se refugieze într-un loc din Florida.

În final, linia de comunicare între fraţii Gallo şi Profaci s-a deschis ca o ultimă încercare de negociere. Albert şi Larry erau dispuşi să negocieze, dar Joe dorea doar să termine cu Profaci. „Joe ştia că, dacă negocia, niciodată nu va dobândi puterea maximă în familie, ceea ce şi dorea, iar pe această temă s-a confruntat cu o puternică opoziţie din partea propriilor săi fraţi”, va spune, după câţiva ani, Frank Salerno. Comisia s-a reunit pentru a intermedia disputa şi a adoptat o decizie cam nepotrivită, care ar putea să se întoarcă împotriva lor.

Membrii înaltului sfat al Cosei Nostra deschiseseră cutia Pandorei când au sprijinit sancţionarea lui Joseph Profaci, ceea ce va pune în pericol stabilitatea şefilor în faţa unei rebeliuni în rândul lor.

Ziua de 20 august va fi una crucială în războiul Gallo-Profaci. În acea sâmbătă, Joe Jelly Gioelli era la pescuit, una dintre pasiunile sale. Din acea zi nimeni nu l-a mai văzut pe Gioelli. Unica dovadă, găsită la sute de kilometri de locul de unde dispăruse, a fost haina sa în care se afla un peşte. Dovada fusese găsită în spatele maşinii sale, parcata foarte aproape de barul folosit drept cartier general de către fraţii Gallo, în Brooklyn.

În aceeaşi zi, Profaci şi-a trimis garda de corp, John Scimone, să îl contacteze pe Larry Gallo şi să îl convingă de faptul că războiul dus de către fratele său, Joe, era pierdut înainte să înceapă. „Ne vom întâlni la Sahara Lounge chiar în această seară”, spuse Scimone. „Ştiu. Voi fi acolo”, răspunse Larry Gallo.

Fratele mai mic din familia Gallo era deja aşezat la masa din spatele restaurantului, când a ajuns în local John Scimone. Lui Larry i-au fost oferite enorme bogății din partea lui Joe Profaci, în timpul negocierilor, însă tot ce a obținut a fost obligația de a plăti o notă de plată de o sută de dolari, la restaurant. „Hey! Ce naiba înseamnă asta?", îl întrebă Larry pe Scimone, care se pregătea să se ridice. „Scuză-mă, dar trebuie să merg la baie", spuse omul lui Profaci. Când Scimone dispăru pe o uşă din spate, Larry Gallo a simțit cum un cablu de oțel i se înfăşura în jurul gâtului. O voce cunoscută, din spatele său, îi spuse: „Vei muri". Asasinul era Carmine Şarpele Persico, care decisese să treacă la cealaltă bandă.

În mod ciudat, pe Şarpe, Larry Gallo îl antrenase în acest sistem de asasinate cunoscut cu numele de cravata siciliană198. „Cheamă-ți frații", îl obligă Persico pe Larry, continuând să strângă cablul în jurul gâtului fratelui mai mic din familia Gallo, care făcuse în pantaloni.

Persico îl târî pe Larry Gallo în spatele tejghelei pentru a-i da lovitura de grație, când un agent de poliție care patrula a decis să intre în bar să stea la o vorbă cu barmanul. Persico şi Scimone au văzut uniforma albastră şi insigna poleită cu aur strălucind la intrare şi au fugit spre uşa din spate urmăriți de agentul care striga cu putere după ei. Înainte de a ajunge la uşă, Persico se întoarse şi trase în capul polițistului, care a rămas întins la pământ într-o mare baltă de sânge.

Sergentul care aştepta în maşina poliției a intrat în fugă în local şi l-a decoperit pe Larry Gallo după tejghea. „Cine sunteți? Cine sunt acei oameni?", îl întrebă agentul. „Nu ți-o voi spune niciodată", răspunse Larry Gallo laconic şi dregându-şi vocea. Chiar la o oră după această întâmplare, un prieten de-al lui Joe Gallo a fost asasinat prin împuşcare în timp ce conducea maşina lui Joe, în apropierea aeroportului Idlewood, în Queens.

Joe Nebunul a decis să-şi adune toate forțele, în total treizeci de oameni, în depozitele 49 şi 51 ale cheiului din Brooklyn. Paturi mizerabile, bucătării de campanie, conserve de carne şi roşii şi saci de făină erau depozitate într-un colț ca provizii pentru războiul împotriva „soldaților" lui Profaci. Însă întâmplările au luat alt curs cu puțin înainte de a se duce la bun sfârşit marea bătălie dintre Joe Gallo şi Joseph Profaci.

Joe Nebunul a fost reținut şi acuzat de conspirație şi delicte pentru Crima Organizată. Tribunalul i-a impus o sentință între şapte şi paisprezece ani, într-o închisoare federală de maximă securitate.

La puține luni după aceasta, Joseph Profaci a început să se simtă rău. Sănătatea sa era din ce în ce mai şubredă din cauza cancerului, până când, pe 6 iunie, a murit în propriul său pat.

Joseph Maglioco, adjunct şi cumnat al lui Profaci, va prelua puterea familiei Profaci, deşi nu pentru mult timp. Nehotărârea noului lider nu a făcut decât să prelungească războiul. Frații Gallo nu-l vor accepta niciodată ca şef şi nici „soldații" lui Profaci, acum comandați de către Carmine Persico. Aceasta fiind situația, Comisia a decis să nu-i sprijine numirea ca şef al familiei Profaci.

Luptele au continuat să se desfăşoare pe străzile Brooklyn-ului, cu multe pierderi de vieți omeneşti printre oamenii lui Joe Gallo şi Joseph Maglioco. În

sfârşit, şeful Profacilor a decis să ceară ajutor de la Joe Bonanno, şef al puternicei familii Bonanno, să intervină pentru el ca să fie acceptat de către membrii Cosei Nostra ca şef al familiei. Bonanno i-a spus clar lui Maglioco că, dacă acesta va fi acceptat de către Comisie, noul şef ar trebui să predea familiei Bonanno parte din profitul clanului Profacio în cheiurile din Brooklyn199. Maglioco a acceptat înțelegerea.

Ceea ce Carlo Gambino şi ceilalți şefi nu ştiau era că ambițiosul Joseph Bonanno pregătea un mare complot la nivel național pentru a dobândi puterea maximă în Cosa Nostra. Visul său era să fie ales Capo di tutti Capi, devenind moştenitorul miticilor Salvatore Maranzano şi Lucky Luciano, chiar dacă pentru aceasta trebuia să lichideze toți liderii Mafiei.

Bonanno plănuise să asasineze toți şefii care îi încurcau planurile: Lucchese, Gambino, Magaddino, din Buffalo; Desimone, din Los Angeles. Bonanno, în schimbul sprijinului în drumul său spre conducere, i-a oferit lui Maglioco, care era plin de resentimente față de Comisie, o bună parte din afacerile familiilor Lucchese şi Gambino. Maglioco l-a informat pe al său caporegime, Joseph Colombo, despre complotul care era pus la cale, însă acesta a refuzat să îl sprijine.

Colombo ştia că Maglioco şi Bonanno puteau să piardă totul dacă se înfruntau cu puternicele familii Gambino şi Lucchese.

Aflând Carlo Gambino despre plan din câteva surse ale lui Joseph Colombo, a decis să convoce o întâlnire de urgență la Comisia Națională a Cosei Nostra, care număra noi membri ca: Tommy Lucchese, Angelo Bruno, şef al familiei din Philadelphia, şi Sam Giancana, şef al familiei din Chicago, şi alții.

Domnii crimei l-au chemat pe Maglioco pentru a se înfrunta cu Comisia. Joseph Maglioco, bolnav de inimă şi cuprins de panică, a mărturisit că fusese convins de către Joseph Bonanno să îl ajute să obțină conducerea Sindicatului. În urma deliberării finale, i se impunea lui Maglioco o amendă de cinci sute de mii de dolari şi obligația de a părăsi pentru totdeauna conducerea familiei. La sfârşitul lunii decembrie a anului 1963, în mod misterios, Joseph Maglioco s-a îmbolnăvit şi a decedat.

Într-o conversație înregistrată de către FBI în biroul lui Sam Decavalcante200, Naşul familiei din New Jersey, între 1964-1971, confirma faptul că moartea lui Maglioco făcea, de fapt, parte dintr-un complot al lui Joe Bonanno. Şeful familiei Bonanno era indignat de mărturisirile pe care Maglioco le făcuse în fața membrilor Comisiei asfel că a decis să îi introducă, personal, o pilulă de venin în gură, ceea ce i-a provocat un atac de cord instantaneu, în urma căruia a murit.

Consiliul Național al Cosei Nostra a decis atunci să îl cheme pe Joe Bonanno să declare în fața lor, dar acesta, inteligent, îşi abandonase sediile din Brooklyn, Long Island, Midwest, Arizona, Canada şi zone din Caraibe pentru a se refugia în California.

Bonanno a ignorat în patru rânduri apelurile Comisiei, înfuriindu-i pe şefi. Din cauza lipsei de respect din partea şefului familiei Bonanno față de instituție, liderii au decis în unanimitate să ia măsuri drastice. „Războiul Bonanno” era gata să înceapă.

În lunile următoare „fugii” din New York, Joseph Bonanno a început să conştientizeze că, în realitate, în urma deciziei pe care o luase distrugea tot ceea ce construise în ultimii trezeci de ani de când a preluat controlul familiei, după asasinarea lui Salvatore Maranzano, în 1931201; însă steaua sa norocoasă era din ce în ce mai aproape de stingere.

Joseph Bonanno ştia că mereu putea conta pe băieţaşii lui, foarte loiali, reprezentând unul dintre principalii stâlpi ai imperiului său, care i-au premis să îşi extindă influenţa în New York, Canada, Arizona şi Colorado.

De exemplu, intrarea lui Joseph Bonanno în Buffalo a provocat un conflict serios cu Stefano Magaddino, şef al familiei din acea zonă. Magaddino a cerut în faţa Comisiei să îl oblige pe Bonanno să se retragă dincolo de limitele aşa-numitului Gran Buffalo. Însă, Joe Bonanno revendica acea zonă ca făcând parte din teritoriile sale ce includeau nordul statului New York şi frontiera cu Canada. Pentru a-şi asigura puterea, Bonanno a trimis oameni în oraşele de sub controlul lui Magaddino, ca Albany, Rochester şi Siracusa. „Fiul ăla de căţea pune graniţe pe teritoriile noastre, iar când va termina cu ale mele, va începe cu cele ale celorlalţi şefi ai Comisiei”, ţipă Magaddino prin telefonul interceptat al lui Sam Decavalcante202.

Frank Desimone, şef al familiei din Los Angeles, a declarat că oamenii săi au dat de urma oamenilor lui Bonanno în oraşe apropiate de San Francisco şi San José. Fără îndioală, Joseph Bonanno ofensase Mafia şi trebuia să plătească pentru asta.

Bonanno şi-a luat pseudonimul de Joe Santone, în timpul exilului său auto-impus, lăsând o parte din bunurile familiei în mâinile inaptului său fiu, Salvatore Bill Bonanno, care, pe atunci, era şef adjunct. Acea situaţie nu le-a căzut foarte bine celorlalţi importanţi şefi adjuncţi, precum Carmine Galante, Frank Labruzzo, Gaspar Degregorio, Paul Sciacca, Natale Evola sau Philip Rastelli.

Sam Decavalcante va fi numit intermediar între şefii Comisiei şi Joseph Bonanno. Din nou, acesta a ignorat apelurile Marelui Consiliu al Cosei Nostra şi s-a refugiat în Canada, unde a cerut cetăţenia. Autorităţile din ţară au anunţat INS-ul, Serviciul de Imigraţie şi Naturalizare din Statele Unite, de intenţia lui Joseph Bonanno de a obţine naţionalitatea canadiană. Agenţii INS-ului le-au cerut colegilor să îl repatrieze pe Bonanno în New York, unde trebuia să se prezinte în faţa unui Mare Juriu.

În seara de miercuri, 20 octombrie 1964, Bonanno a călcat din nou pământul Statelor Unite pentru a se întâlni cu avocatul său, William Maloney. Chiar în acea zi, prin intermediul fiului său, Salvatore, i se comunicase că Comisia decisese să-l expulzeze din organul suprem al Mafiei. Ziua următoare, 21 octombrie, Bonanno s-a întâlnit din nou pentru a cina cu avocatul său şi pentru a pregăti pledoaria în faţa Marelui Juriu. După cină, Joe Bonanno şi Maloney s-au plimbat puţin şi au oprit un taxi să îi ducă la apartamentul avocatului din Park Avenue, strada numărul 37 Est. Când maşina galbenă se opri, iar cei doi prieteni erau pe punctul de a coborî din taxi, doi bărbaţi le-au ieşit în cale. Unul dintre aceştia îi puse pistolul în dreptul capului şi îi spuse:

„Hai, Joe, şeful meu vrea să te vadă”. Gangsterii l-au băgat în maşină pe Joseph Bonanno, în timp ce îl amenințau pe Maloney să se îndepărteze.

Ziua următoare, principalele ziare din oraş relatau pe copertele lor faptele, însoțite de o fotografie a Naşului, zâmbind la nunta fiului său, Salvatore.

Şeful familiei Bonanno fusese sechestrat, la ordinul Comisiei, de către Stefano Magaddino. Izolat într-un refugiu din inima munților Catskill şi păzit de cincisprezece bărbați din diferite familii, Magaddino încerca să îl determine pe Bonanno să îi predea de bună voie puterea lui Gaspare Di Gregorio, care fusese deja acceptat de către şefii celorlalte familii. Bonanno, pe cealaltă parte, cerea accesul în Comisia Națională, ceva de neconceput.

După şase săptămâni de la sechestrarea sa, Bonanno a capitulat. După eliberarea sa, Joseph a fost obligat să-i prezinte omagii noului Don, să restituie teritoriile ocupate celorlalte familii şi să se retragă din toate activitățile din cadrul Cosei Nostra. „Dacă vei reveni într-o zi, aceasta ar însemna o nouă declarație de război împotriva Comisiei. Atunci ei vor înmâna «contractul» cuiva, să se ocupe de tine”, îi spuse Decavalcante lui Joe Bonanno.

La nouăsprezece luni de la rezolvarea conflictului aşa-numitului „Complot Bonanno”, Joe a reapărut pe 17 mai 1966. Într-o frumoasă noapte de primăvară, mafiotul mergea încet pe stradă până la Curtea districtului Mahnattan din Statelor Unite, în Foley Square. Înăuntru, a cerut să vorbească cu judecătorul Marvin Frankel, căruia i-a spus: „Eu sunt Joseph Bonanno şi cred că Guvernul vrea să vorbească cu mine”203. Efectiv, Departamentul de Justiție dăduse un ordin de arestare pe numele lui, pentru obstrucționare ajustiției, însă Bonanno nu a ştiut despre acesta decât cu câteva luni în urmă, în Haiti, unde se refugiase sub mantia protectoare a dictatorului Duvalier.

Pus în libertate după ce a plătit o amendă de 150.000 de dolari, Joe Bonanno a crezut că poate ar fi bine să recupereze controlul familiei, şi, dacă era necesar, să o ia cu forța de la Gaspare Digregorio, care îi ocupa şi postul în Comisie. Reapariția pe scena Cosei Nostra newyorkeze a fost cu adevărat dramatică, într-un moment în care existau enorme disensiuni între ordinele date de către familia Bonanno. Acestor tensiuni li s-au adăugat presiunile Guvernului Statelor Unite, în investigațiile sale avansate asupra familiei. Şefi adjuncți, caporegimi şi „soldați” ai lui Bonanno defilau prin diferite tribunale federale pentru a da declarații. Cu cinci luni înainte de întoarcerea sa în Haiti, Salvatore Bonanno, fiul lui Joe, a încercat să se apropie de „locțiitorii” lui Digregorio.

Oamenii doreau o conducere serioasă, ca cea a lui Joe Bonanno, însă nu erau dispuşi să o accepte pe cea a fiului său, şi cu atât mai puțin, ca transferul de putere să fie făcut prin metode violente.

Salvatore Bill Bonanno, fiul lui Joe, a organizat o întâlnire cu oameni influenți de-ai lui Digregorio, în noaptea de 28 ianuarie. Când Bill a ajuns escortat de gărzi de corp, au început să-i împuşte din diferite direcții ale străzii. Bill şi oamenii săi au alergat spre maşini să îşi ia armele să poată răspunde atacului. Timp de douăzeci de minute, aceea a devenit o adevărată luptă în

câmp deschis. A doua zi, ziarele vorbeau despre altercație, însă nu menționau vreun rănit.

Bill Bonanno şi-a pregătit răzbunarea împotriva Naşului. Pentru aceasta, l-a sunat pe reporterul de la The New York Times, care se ocupa de informațiile despre Mafie, în secțiunea metropolitană a ziarului.

Articolul dădea de înțeles că Naşul Digregorio încălcase un armistițiu stabilit cu fiul lui Joe Bonanno, când acesta încerca să negocieze starea de pace stabilă în familie.

Acel articol a alertat Biroul Procurorului Districtului Brooklyn şi pe locotenentul detectiv al Departamentului de Poliție din New York, John Norris. Norris a descoperit că un grupuleț din familia Bonanno încerca să îl readucă la putere pe exilatul Joe Bonanno. Cu o echipă de detectivi, procurorul Districtului a decis să viziteze casa lui Digregorio. Chiar în acel moment, Comisia se întâlnea pentru a decide concedierea lui Don Gaspare.

Cea mai mare greşeală a sa a fost să permită ca Joe Bonanno şi fiul său, Bill, să însuflețească spiritele. Atacându-l pe Bill Bonanno în acea noapte de 28 ianuarie, reuşise să atragă atenția agenților federali şi poliției asupra operațiunilor desfăşurate de ei. Paul Sciacca a devenit noul şef al familiei Bonanno.

Ascensiunea lui Sciacca la puterea maximă a familiei a degenerat într-un război deschis, care a provocat, în doi ani de zile, zeci de morți. Primul obiectiv al lui Paul Sciacca era Salvatore Bill Bonanno.

Bill a scăpat din atentat rănit foarte grav, dar, deşi s-a recuperat, nu avea de gând să cedeze. Dorea să se răzbune pe Sciacca, iar şansa sa s-a ivit când torpilele trimise de el au atacat Cypress Restaurant, în inima cartierului Queens, şi au omorât trei oameni de-ai lui Paul Sciacca.

În sfârşit, în septembrie, 1966, cei mai importanți membri ai Cosei Nostra au decis să se întâlnească la Restaurantul La Stella204, în cartierul Queens, pentru a hotărî ce să facă cu Joseph Bonanno. Nu a fost adoptată nici o decizie în acea noapte, având în vedere că restaurantul a fost înconjurat de poliție. După câteva zile, membrii Comisiei s-au întâlnit din nou şi s-a stabilit în unanimitate că Joe Bonanno trebuia să fie eliminat.

Acesta se refugiase în casa sa din Tucson, în Arizona, când, la începutul anului 1968, a suferit un infarct. Fiul său a anunțat atunci că tatăl lui se retrage devinitiv din toate afacerile, însă acele cuvinte le erau foarte cunoscute liderilor Cosei Nostra, iar Carlo Gambino nu era dispus să cadă din nou în aceeaşi capcană.

Gambino aranjase ca asasinii să îl omoare pe Bonanno când acesta îl va vizita pe vecinul său, Pete Licavoli, şef al familiei din Detroit205. Ei au montat un explozibil puternic în garajul lui Licavoli şi altul în curtea casei lui Bonanno. Bombele au explodat, fără să provoace vreo victimă. Nu şi-au îndeplinit obiectivul, însă l-au convins pe Joe Bonanno de faptul că Comisia nu-i va permite niciodată să se întoarcă la afacerile sale, sub amenințarea cu moartea, atât a lui, cât şi a fiului său, Salvatore Bill. Carlo Gambino a ordonat ca Joe să rămână în Tucson până în ziua în care va muri, iar fiul său, Bill, în casa sa din San José, în California.

Paul Sciacca şi-a păstrat puterea până în 1970, când a fost obligat să se retragă din cauza incompetenţei sale. Sciacca a fost înlocuit de un grup format din Phillip Rusty Rastelli, Joseph Zicarelli, Joseph Difillippi şi Natale Evola. Problema era că cei patru aveau viziuni diferite în ceea ce priveşte conducerea afacerilor familiei, în aşa fel încât Comisia a intervenit din nou şi l-a numit de facto pe Natale Evola ca şef al celor din familia Bonanno.

După dispariţia lui Joseph Maglioco, un caporegime al lui Profaci, numit Joseph Colombo, care avea mai puţin de patruzeci de ani, a preluat conducerea familiei. Colombo, cu destule calităţi diplomatice, a reuşit să îl liniştească pe fraţii Gallo şi pe „soldaţii" lui Profaci şi să îi unească sub o conducere unică, el deţinând puterea. Cu ajutorul lui Carlo Gambino însuşi, Colombo a obţinut pacea între sectoarele din familia sa aflate în război. Înainte de a fi acceptat de către Comisie, Joe Colombo a fost pus să jure că niciodată nu va încerca să obţină controlul celorlalte patru mari familii. Gambino îi spusese lui Colombo că, dacă dorea să fie numit nou lider al familiei, trebuia mai întâi să refuze să ocupe postul lăsat de Joe Profaci în Marele Consiliu al Cosei Nostra206.

Don Carlo numise în acea funcţie pe alţi şefi de familii cu aceleaşi interese ca ale familiei Gambino. În acest fel, Comisia Naţională a Cosei Nostra îşi va deschide uşile ermetice şi secretele către celelalte familii, însă acea măsură nu a adus pacea.

Prietenii periculoase.

Războiul Gallo-Colombo, împăratul Gambino, moartea „Don"-ului, drepturile de succesiune, sfârşitul lui Giancana.

Pe 13 iulie 1967, Tommy Lucchese cădea victimă unei tumori cerebrale. În aprilie, 1969, îi va veni rândul miticului Vito Genovese, care va muri în spitalul deţinuţilor federali din Springfield (Missouri). Fără îndoială, ultimii reprezentanţi ai unei faimoase generaţii; însă viaţa mergea înainte, la fel şi afacerile.

Joseph Colombo obţinuse conducerea familiei în 1963, cu deplinul sprijin al Comisiei şi cu protecţia specială a lui Carlo Gambino.

Născut în 1914, Colombo a crescut în tipicul ghetou newyorkez, însă, cu toate acestea, visul său a fost mereu să devină medic. În realitate, intrarea lui Joseph Colombo în Cosa Nostra a fost destul de târzie. În 1938, când Joe, la douăzeci şi patru de ani, se întorcea acasă, a descoperit maşina tatălui său în dreptul unui apartament din apropiere. Joe s-a apropiat de maşină pentru a-i vedea mai bine pe oamenii care se aflau în interior. Pe locul şoferului se afla corpul fără viaţă al tatălui său, Anthony Colombo; de asemenea, fără viaţă, pe scaunul din drepta, o tânără de douăzeci de ani, despre care Joe a presupus că ar fi amanta sa.

Femeii i-au găsit gâtul tăiat, iar tatălui său i se aplicase cravata siciliană. Poliţia a declarat că bătrânul Anthony încălcase o regulă importantă a Mafiei: interzicerea de a atinge copiii altui membru al Cosei Nostra.

Se pare că tânăra era fiica unui mafiot local lipsit de importanţă; însă Joseph nu era dispus să accepte această situaţie. Joe Colombo dorea răzbunarea.

În primul rând, i-a căutat pe cei doi bărbați care îi omorâseră tatăl. Torpila era un tip ce deținea o carmangerie şi care, în timpul liber, pentru a câştiga bani în plus, făcea câte un ciubuc de la şefii din zonă. Într-o noapte, când ieşea din carmangerie, cineva îl lovi cu o bâtă de baseball în ceafă. Soția măcelarului îl găsi băgat într-o pungă, legat de mâini şi picioare şi cu căluşul pus, să nu poată țipa. Punga o agățaseră de un cârlig de carmangerie, în congelator. Când poliția şi medicii legişti au scos cadavrul, corpul părea o statuie de gheață.

Următorul obiectiv al lui Colombo va fi Mike Cuțite Slatieri, un tip care nu folosea arme de foc, doar cuțite, pe care le manevra cu multă îndemânare. Într-o seară, Joe Colombo l-a urmărit pe Slatieri până la un bordel. Acesta apelase la serviciile unei prostituate. Colombo a aşteptat ca acesta să se dezbrace, până să intre în cameră. Odată intrat, Slatieri se repezi spre jacheta sa pentru a apuca una dintre armele sale, dar Joe a fost mai rapid şi îl împuşcă în cap.

Colombo i-a dat cincizeci de dolari femeii, cu mențiunea că, dacă va mai călca vreodată în New York, o va omorî.

Când a ajuns poliția în local, cadavrul lui Mike Slatieri era gol, aşezat pe un scaun, iar două cuțite lustruite îi erau înfipte în ochi. O parte din răzbunarea fiului lui Anthony Colombo era dusă la bun sfârşit, însă mai rămânea în viață Don-ul, tatăl fetei.

Colombo şi-a schimbat numele şi a reuşit să intre în banda mafiotului. După opt luni a reuşit să se apropie foarte uşor de el, iar, înainte de a-l împuşca în ceafă, i-a spus: „Asta e pentru tatăl meu, Anthony Colombo". Răzbunarea era împlinită, însă, după acel eveniment, Joe şi-a abandonat visul de a deveni medic. Se întrezărea o îndelungată şi profitabilă carieră în Cosa Nostra.

Om de acțiune în cheiuri, perceptor de taxe, cămătar şi sechestrator în Brooklyn, Nassau şi în aeroportul JFK, mereu la ordinele familiei Profaci, Joseph Colombo a reuşit să supraviețuiască războiului dintre Maglioco şi Bonanno207, însă poate nu o va face şi în războiul său personal cu cei din familia Gallo.

Mulți au discutat despre înțelegerea ca Joseph Colombo să nu ocupe postul de şef al familiei Profaci, mai ales pentru că doi dintre candidați aveau mai multă experiență: Salvatore Mineo şi Joseph Giacovelli, de exemplu. Însă Colombo a ştiut mereu cine era, de fapt, cel care avea puterea în Comisie. Cu o zi înainte de alegerea sa, Joseph Colombo l-a vizitat pe Carlo Gambino, pentru a-şi prezenta omagiile. După ce i-a sărutat mâna şi a pronunțat cuvintele de rigoare în dialect sicilian, a ştiut imediat că Gambino, Capo di tutti Capi, îl va sprijini în lupta cu ceilalți şefi. Gambino îl folosea pe Colombo ca pe un sclav, iar din acel moment în care Joe Colombo a preluat conducerea familiei Profaci, aceasta a devenit o diviziune a familiei Gambino208.

O conversație înregistrată de către FBI dintre Sam Decavalcante şi şeful său adjunct, Frank Majuri, confirma suspiciunile despre lipsa de experiență a lui Colombo:

Decavalcante: Ce experiantă are ăla Colombo, ca să ocupe funcția de şef?

Majuri: A avut doar mici activități la sfârşit de săptămână, pe parcursul întregii sale vieți. (Râsete)

Când Joseph Colombo a fost aprobat de către Comisie, Carlo Gambino l-a sprijinit pe neofitul Don în expansiunea afacerilor şi menținerea granițelor sale bine închise, pentru evitarea vreunei rebeliuni. Ceea ce nu ştia Colombo era faptul că Gambino se întâlnise în secret cu principalii capi ai familiei Profaci pentru a le promite că, dacă îşi vor menține „soldații" liniştiți, familia Gambino le va da tuturor afaceri profitabile. În acest fel, Carlo Gambino a crezut că va putea să cumpere pacea de la familia Profaci; însă, din nou, a comis o eroare de calcul. Nu se gândise la frații Gallo.

Deocamdată, Colombo conta pe puternicul sprijin al lui Gambino, iar acesta, abia împlinind şaptezeci de ani, reprezenta o adevărată garanție. În primi ani ai deceniului, sub conducerea sa, cea care acum era cunoscută ca familia Colombo a cunoscut o perioadă de pace şi afaceri profitabile, controlând jocurile de noroc din Brooklyn şi Queens, furturile de mărfuri din aeroportul JFK, distribuția ilegală de țigări scutite de taxe pe toată suprafața New York-ului, şi controlul cămătarilor din zona Manhattan-ului.

Însuşi Joe Colombo ducea o viață de lux şi extravaganță, foarte asemănătoare celei lui Al Capone209, un pesonaj pe care îl admira. Don-ul trăia într-o mare vilă, în Brooklyn, având propria-i pistă de curse de cai şi un garaj pentru douăzeci de maşini. Însă un singur lucru îl deranja pe şeful familiei Colombo: puținul respect al societății nord-americane, mai ales a celei anglo-saxone, față de italieni, pe care-i priveau ca pe nişte autentici mafioți. Filmul Naşul, al lui Coppola, sau cărțile lui Gay Talese şi ale celor doi Bonanno nu ajutau la schimbarea acestui mod de a gândi.

Cu permisiunea Comisiei, Joseph Colombo a înființat Liga Drepturilor Civile Italo-americane, însă nu a obținut prin aceasta altceva decât să intre în vizorul Agențiilor federale, care cercetau legăturile din Crima Organizată.

De exemplu, Joe a organizat o mare manifestare a Ligii, când FBI-ul l-a reținut pe fiul său, Joseph. Acesta fusese acuzat că a emis monede de argint, dolari comemorativi cu o greutate mai mică decât trebuiau să aibă. Problema a fost că Joseph le vindea pe piața monetară internațională cu o valoare superioară celei reale.

Liga a acționat rapid şi l-au pus pe tava agenților federali pe un bărbat care se ocupa cu presele, care a declarat că el a fost cel care manipulase greutatea monedelor, fără consimțământul lui Joseph Jr. Acuzațiile împotriva lui Colombo au fost retrase. Naşul a văzut prin aceasta un triumf datorat presiunilor din partea Ligii, deşi eliberarea sa a fost obținută în cel mai pur stil mafiot.

Oamenii lui Colombo i-au dat o sumă enormă de bani celui ce se ocupa cu presele, odată cu promisiunea că familia va avea grijă de soția şi de cei trei copii ai bărbatului. „Dacă îți ții gura în timpul celor patru ani de detenție, familia va avea grijă de ai tăi. Fiii tăi nu vor avea niciodată probleme", îi spuseră.

Sigur este că Liga creată de Joseph Colombo începea să apară în titlurile diferitelor mijloace de comunicare, însă acest fapt nu le pica foarte bine membrilor Comisiei.

Încă purtau amintirea acelei Federații Democratice a Organizațiilor Italo-americane, FIADO210, care a avut în perioada anilor '60 o mare popularitate în rândul comunității italiene, când a organizat o campanie națională împotriva imaginii pe care o afişa despre ei popularul serial Intangibilii lui Elliot Ness. FIADO a inițiat un boicot împotriva firmei de țigarete Chesterfield, principal sponsor al serialului. După trei luni de boicotare din partea italienilor din Statele Unite, firma proprietară a Chesterfield a decis să îşi retragă anunțurile.

De exemplu, printre reuşitele Ligii create de către Colombo, se număra faptul că a reuşit să obțină ca în scenariul filmului Naşul să nu apară niciodată cuvintele „Mafia" sau „Cosa Nostra". În schimbul acestui fapt, Colombo i-a asigurat pe producătorul şi pe regizorul filmului că, în timpul rulării, nu vor avea nici o problemă cu sindicatele industriei cinematografice.

Au reuşit, de asemenea, ca directorul FBI-ului, J. Edgar Hoover, să accepte protestele împotriva imaginii italienilor ce reieşea din seria de televiziune FBI. Hoover nu reuşi să obțină acest lucru, însă, cel puțin, i-a obligat pe producătorii seriei să elimine stema oficială a Agenției federale din toate episoadele. O altă izbândă a fost determinarea unei firme ce producea sos de tomate să elimine jargonul italian folosit în reclama acesteia difuzată la televizor. De fapt, ceea ce voia Joseph Colombo să obțină prin Liga sa Italo-americană, era să schimbe proasta impresie a anglosaxonilor şi a nord-americanilor despre ei. Activitatea bătrânului Joe în Ligă l-a făcut să neglijeze afacerile familiei sale, iar aceasta putea fi o chestiune periculoasă, ca şi faptul că atrăgea atenția mass-mediei asupra diferiților şefi ai Cosei Nostra.

Pe 28 iunie 1971, de Ziua Unității Italiene, Joseph Colombo a fost eroul; însă nu a fost singurul. Pe neaşteptate, Carlo Gambino a apărut printre oamenii care celebrau acea zi specială pe străzile Micii Italii. Acela trebuia să fie un mesaj pentru Colombo, care transmitea clar faptul că şefii Cosei Nostra nu vedeau cu ochi buni atracția pe care o simțea şeful familiei Colombo pentru mass-media. Joseph Decicco şi-a dat demisia de la conducerea Ligii, invocând motive de sănătate. Tony Scotto, responsabil de cheile familiei Gambino, a respins postul pe motiv că avea prea mult de muncă. Acesta era semnul cel mai evident că şefii Comisiei îşi retrăgeau sprijinul față de Ligiă şi, implicit, față de Joseph Colombo.

În aceleaşi zile, unul dintre cei mai periculoşi inamici ai lui Colombo era pus în libertate după ce a executat o îndelungată condamnare într-o închisoare federală de maximă securitate. Joe Nebunul Gallo era în stradă, iar dorința sa de putere nu scăzuse deloc în acea celulă strâmtă, în care îşi petrecuse câțiva ani. Când Joe a ajuns cu un taxi în vechiul său cartier din Brooklyn, lucrurile se schimbaseră. Larry Gallo murise de cancer în 1968, iar celălalt frate al său, Albert, a făcut ca familia sa să piardă destul de multă putere. Albert nu avea acelaşi spirit dur ca fratelui său, Joe, însă situația se va schimba.

Colombo, suspectat din ce în ce mai mult de către şefii familiilor din țară, pierdea sprijinul lui Carlo Gambino şi al Comisiei. Cu Joe Nebunul pe străzi,

tensiunile dintre „soldații” lui Colombo şi cei din familia Gallo îşi făceau prezența din ce în ce mai mult pe străzile din New York. Joseph Colombo ştia ce îl aşteaptă, de aceea a decis să se retragă în mod strategic, pentru a căuta sprijinul mai multor şefi din Cosa Nostra. După puține săptămâni, „soldații” săi au început să invadeze teritoriile celor din familia Gallo şi ale altor familii, purtând afişe ale Ligii de la o petrecere organizată de către Colombo pentru sărbătorirea Zilei Unității Italiene. Oamenii lui Joe Gallo şi ai celorlalte bande au intrat în magazinele italiene şi au smuls afişele. Doar magazinele din cartierele ce se aflau sub controlul familiei Gambino şi-au exprimat deschis refuzul acelor afişe. Mulți dintre „sodații” familiei Colombo l-au informat pe Naş despre ce se întâmplase cu oamenii lui Gallo.

În sfârşit, luni, 28 iunie 1971, evenimentele au luat o întorsătură radicală. În acea zi, zeci de mii de italo-americani mergeau printre indicatoarele stradale instalate pe Columbus Circle din New York. Entuziasmul datorat petrecerii inunda toate colțişoarele străzilor decorate cu mari pancarte care sugerau mândria de a fi italieni, pe muzica Corul Sclavilor, din opera lui Giuseppe Verdi, Nabucco. Trăiască Italia! Facem parte din Statele Unite! Italia şi Mândrie! şi alte sloganuri asemănătoare erau cel mai des auzite.

Pe la 11:30 în acea dimineață însorită, Joseph Colombo a ajuns la locul unde avea loc festivitatea, însoțit de bodyguarzii săi. Cei mai apropiați sfătuitori ai şefului au încercat să îl convingă să nu participe la petrecere. Prea multă lume, ceea ce va îngreuna protejarea lui Joseph Colombo, dacă cineva încerca să îl atace.

„Soldații” lui s-au împrăştiat în toată piața pentru a anihila orice atentat care ar putea pune în pericol viața Naşului. Apariția lui Joe Colombo în Columbus Circle a fost apoteotică. Sute de persoane l-au înconjurat în câteva secunde pe şeful familiei Colombo, în timp ce acesta strângea mâinile, săruta copiii mici şi îi îmbrățişa pe oamenii cei mai de încredere.

Dintr-o dată, mai mulți ziarişti autorizați s-au apropiat, cu scopul de a obține declarații de la Joe Colombo. Unul dintre ei, un tânăr de culoare, care avea un Bolex de 16 milimetri, îşi mută camera şi îl filmă pe Colombo vorbind cu alți reporteri. Tânărul îşi coborî camera, şi scoase din geanta pe care o purta de-a curmezişul pieptului un pistol automat de 7,65 milimetri. Fără să fie văzut de către bodyguarzi, falsul ziarist puse pistolul în dreptul capului lui Joseph Colombo şi trase de trei ori. Colombo se prăbuşi la pământ cu părți din creier împrăştiate în jurul său. Unul dintre „soldații” familiei şi-a scos arma şi a tras în atacant, care fugea înspre el, uitându-se în urmă. Prima împuşcătură, care l-a nimerit în picior, îl doborî; a doua, între ochi, l-a omorât.

Bătrânul Joseph Colombo a fost transportat la apropiatul spital Roosevelt, unde a fost resuscitat timp de cinci ore. Chiar în acea noapte, un membru al echipei de chirurgi a transmis presei că Joseph Colombo era în afara pericolului, însă că pierderea masei encefalice l-a lăsat pe Don complet paralizat, fără a putea vorbi, auzi sau merge. Naşul va trăi în stare vegetativă timp de şapte ani, până când s-a stins, în sfârşit, în 1978.

Cercetările Departamentului de Poliție din New York duceau spre un singur suspect, Joe Nebunul Gallo. Detectivii de la omucideri au descoperit că

atacantul, Jerome A. Johnson, de douăzeci şi cinci de ani şi de rasă neagră, fusese închis în aceeaşi închisoare federală în care fusese închis şi Joe Gallo. Mai mulți gangsteri din Harlem au fost interogați, dar niciunul dintre ei nu a putut să garanteze că l-a văzut pe Johnson în compania lui Gallo sau a vreunuia dintre oamenii săi.

Detectivii au aprofundat cercetările şi au descoperit că „Johnson a avut contact doar cu un gangster de culoare albă”. Se pare că Jerome A. Johnson era un client fidel al unui local de homosexuali de pe strada Christopher, în Village. Localul îl avea ca proprietar pe Paul Dibella, un „soldat” al familiei Gambino, şi era administrat de Michael Umbers, un cunoscut traficant de pornografie şi asociat al familiei Gambino211. Umbers şi Johnson au fost văzuți împreună în timpul săptămânii anterioare atacului împotriva lui Joseph Colombo.

Poliția nu a putut găsi probe suficiente ale implicării lui Carlo Gambino în atentatul de asasinare a şefului familiei Colombo, deşi erau convinşi că fusese Don Carlo cel care ordonase executarea lui Colombo. La sfârşitul anului 1971, şeful familiei Gambino ocupa deja cea mai înaltă ierarhie în cadrul Comisiei Naționale a Cosei Nostra.

În conclavul de şefi s-a decis în unanimitate că succesorul la conducerea familiei Colombo trebuia să fie pe placul lui Don Carlo212. Candidatul era Vincent Aloi, un băiat bun de trezeci şi opt de ani, fiul unui bun prieten al lui Gambino şi prieten al lui Tommy însuşi, fiul mai mic al lui Don Carlo. Şeful familiei Gambino a reuşit să-l convingă pe Joseph Colombo să-l accepte pe Vincent drept caporegime al familiei sale.

Acum, tânărul Aloi avea maxima putere a familiei, cu ajutorul lui Gambino. Liga Italo-americană de Depturi Civile a dispărut din comunitățile italiene. Cu Colombo şi Liga sa supuşi la tăcere, Carlo Gambino a domnit peste crima Organizată din New York, deşi mereu a refuzat să fie numit în mod oficial Capo di tutti Capi. El nu avea nevoie de asta, din moment ce cuvântul său în cadrul Comisiei, în Cosa Nostra şi în cadrul Mafiei era, pur şi simplu, lege213.

Joe Gallo s-a mutat într-un apartament cu soția sa pe strada numărul 14, în Manhattan, şi s-a încojurat cu trupele rebele, ca un soi de gardă pretoriană. Imaginea sa în fața celorlalți „sodați” era a adevăratului învingător al războiului Gallo-Colombo, însă el ştia în adâncul sufletului că nu câştigase nimic.

La jumătatea lunii ianuarie a anului 1972, Joe Nebunul s-a întors din exilul său şi şi-a petrecut timpul plimbându-se prin barurile şi restaurantele cele mai faimoase ale oraşului zgârie-norilor. Era foarte probabil să fie văzut alături de fratele său, Albert, stând la masa 10 din Sardi’s, în plin Times Square. În scurt timp, figura lui Joe devenise populară şi a început să se amestece cu lumea din Broadway. La masa sa stăteau personaje cum ar fi producătorul şi regizorul Neil Simon, actrița Joan Hackett, sau actorul Jerry Orbach. Dar, în pofida polularității sale, Carlo Gambino nu era la fel de prost ca Joseph Colombo şi nu avea de gând să permită ca Joe Gallo să treacă de linia impusă de către atotputenicul şef al Cosei Nostra.

La mijlocul lunii martie, Gallo a fost convocat de către Carlo Gambino, care i-a recomandat să fie un băiat bun. „Vreau străzi paşnice pentru a putea face afaceri profitabile. Dacă le tulburi, vei provoca aşa o situaţie, încât nu vom mai putea face afaceri profitabile; atunci te voi obliga să plăteşti pentru asta”, îi spuse Don Carlo.

„Ce treabă dată dracului vreţi să fac, Naşule?”, întrebă Gallo. Gambino, cu acel surâs ce îl caracteriza, îi spuse: „În primul rând, vreau să nu mai intervii în operaţiunile mele din estul Harlem-ului. Vreau să-ţi iei mâinile murdare de pe afacerile mele şi de pe droguri. Acela este acum teritoriul meu”. Însă cuvintele acelea nu au avut efect asupra lui Joe Gallo.

Incidentul va fi relatat de revista Time, cu un titlu simbolic, care spunea: „Gallo îl scuipă pe puternicul Gambino”. Fără îndoială, Joe Gallo se îndrepta spre moarte, înfruntându-l pe Carlo Gambino.

Pe 12 martie, Joe a decis să invadeze cu „soldaţii” săi Harlem-ul lui Gambino şi să ocupe mai multe localuri cu jocuri de noroc controlate de către Carmine Şarpele Persico, îndepărtat de afaceri din cauza faptului că îndeplinea o sentinţă de paisprezece ani pentru sechestrare, într-o închisoare federală din Atlanta. În ziua de 17, Gallo, divorţat de soţia sa, s-a căsătorit cu o asistentă medicală numită Sina Essary şi a adoptat-o pe fiica acesteia de zece ani, ca pe propria sa fiică.

Pe 7 aprilie, Joe, Sina, Carmela Gallo şi garda sa de corp, Pete Grecul Dipioulis, s-au întâlnit pentru a sărbători cei patruzeci şi trei de ani ai lui Joe Gallo. Pe la ora trei după-amiaza, Joe şi însoţitorii lui s-au îndreptat spre restaurantul lui preferat, Umberto’s Clam House, pe strada Mulberry, în Mica Italie. După o oră, patru bărbaţi înarmaţi cu pistoale au intrat în local. Doi dintre ei au început să caute masa unde era aşezat Joe Gallo.

Gangsterul nu şi-a dat seama de descinderea torpilelor în local, însă Sina, soţia lui Joe, şi Carmela Galo, da. Joe a privit chipurile celor două femei şi a văzut în ochii lor un amestec de surprindere şi teroare. În acel moment, Gallo şi Dipioulis s-au întors spre locul în care se uitau femeile.

Garda de corp era pe punctul de a se ridica în picioare, să încerce să îşi scoată din teacă arma, când o voce îi spuse: „Tu, fiu de căţea!”. În câteva secunde, magazinul de fructe de mare s-a transformat în câmp de bătălie, cu ceilalţi comeseni lungiţi la pământ, sub mese214.

Două gloanţe îl atinseseră pe Pete Grecul Dipioulis, unul dintre ele în cap. Altele două l-au nimerit pe Gallo, unul dintre ele în genunchi, ceea ce l-a făcut să cadă la podea, iar al doilea în stomac. De durere, a pierdut arma. Joe Nebunul striga la soţia lui, paralizată de panică, să îi arunce un pistol, în acelaşi moment în care unul dintre executori s-a apropiat de la spate şi l-a împuşcat în cap. Gallo era mort când cei patru au fugit afară, au urcat într-un Ford negru şi au dispărut215.

Din cartierul său general, Albert Gallo, moştenitorul bandei de rebeli, a decis să contraatace. Primele obiective ar fi importanţii capi ai mai multor familii: Alphonse Persico, fratele lui Carmine şi Joe Yacovelli, din familia Colombo; Nick Bianco, un mafiot sub conducerea lui Raymond Patriarca, şef al

familiei din Noua Anglie care participase la medierile din timpul războiului Gallo-Profaci216, cu aproape un deceniu în urmă.

Micile bătălii dintre cei din familiile Gallo, respectiv Colombo, au continuat să aibă loc în următoarele luni cu consimțământul lui Carlo Gambino. Ideea machiavelicului Don Carlo era că, cu cât sunt mai mulți morți în ambele bande, cu atât mai mult s-ar destabiliza familiile, ceea ce le-ar face să piardă puterea în diferite sectoare. Gambino era mereu atent la aceste situații, pentru a le anexa familiei sale.

Pe 1 iulie 1972, Thomas Eboli, unul dintre membri Consiliului care conducea familia Genovese, a fost asasinat prin împuşcare pe o stradă din Brooklyn. În acea zi, Eboli, de şaptezeci şi unu de ani, ieşea din casa sa din Crown Heights, Brooklyn. Şoferul şi bodyguardul său, Joseph Sternfeld, deschidea portiera Cadillac-ului când un bărbat dintr-o furgonetă vopsită cu roşu şi galben a tras de cinci ori în fața şi în ceafa Don-ului. Carlo Gambino finanțase cu patru milioane de dolari o operațiune de trafic de narcotice a lui Eboli. Agenții federali au descoperit afacerea şi Gambino a pierdut banii. Acela a fost motivul pentru care a ordonat uciderea şefului familiei Genovese.

Cu Eboli eliminat din bătălie, Gerardo Catena în închisoare şi Mike Miranda, la şaptezeci şi opt de ani, destul de înaintat în vârstă pentru a putea acționa în vreun fel, Gambino a dobândit controlul asupra familiei Genovese. Începuseră asasinatele selective ale liderilor mafioți. În total, douăzeci şi doi de membri ai Cosei Nostra au fost executați. Singura mare câştigătoare a tuturor acelor conflicte va fi, fără îndoială, familia Gambino.

Frank Funzi Tieri, noul şef al familiei Genovese, Carmine Tramunti, şef al familiei Lucchese şi Natale Evola, şef al familiei Bonanno, au decis să îi aducă omagii lui Don Carlo Gambino.

După câteva luni de la asasinatul lui Joseph Colombo, soția lui Don Carlo, Kathryn, va muri de cancer în casa sa din Brooklyn217.

Kathryn Castellano Gambino, nepoata mamei lui Don Carlo şi sora lui Paul Castellano, sosise în Statele Unite cu puțin înaintea soțului ei. Ea, liniştită şi politicoasă, trăise, conform celor din familie şi prietenilor, o viață exemplară. Agenți ai FBI îşi amintesc că au vizitat casa lui Gambino pentru a-l interoga pe Don: „În timp ce aşteptam, doamna Gambino ne-a invitat în salon şi ne-a oferit ceai şi fursecuri. Era amabilitatea întruchipată”, îşi aminteşte unul dintre agenții federali.

În ziua înmormântării sale, mii de persoane s-au adunat în fața bisericii Sfintei Fecioare Maria, unde soția lui Gambino mergea în fiecare duminică din viața sa. Fiind vorba despre un eveniment privat, „soldații” familiei şi agenți ai poliției din New York îi îndepărtau pe curioşi şi pe ziariştii care încercau să se apropie să facă vreo fotografie cu puternicii capi ai Crimei Organizate.

În vara anului 1972 puternicul Don începu să fie cuprins de boală. Deplasările sale s-au redus, iar când mergea, era mereu ajutat de doi dintre „soldații” lui. Una dintre ultimile sale apariții în public va fi acel 4 iulie, la sărbătoarea națională a Statelor Unite, pe străzile Micii Italii. Don Carlo, cu numeroase escorte, mergea încet pe Mulberrys Street, salutând şi ducându-şi

mâna la pălărie. Din când în când, se oprea la vreo cafenea, în timp ce patru dintre gărzile sale de corp îi restricționau intrarea acesteia.

Era permis accesul la masa lui Don Carlo doar pentru cei care veneau cu petiții exprese pentru Naşul lor. Un bătrân s-a apropiat de Gambino şi i-a spus că soția sa era foarte bolnavă, însă pentru că nu avea fonduri, nu putea să îi cumpere tratamentul de care avea nevoie. Don Carlo i-a ordonat secretarului său să îi trimită acelui bărbat banii necesari pentru tratamentul soției sale.

Un alt bărbat îi povestise că, nişte tineri cu care ieşea fiica lui de şaisprezece ani, au violat-o şi lovit-o în interiorul unei maşini. Acel tată nu a apelat la poliție, în căutarea dreptății; îl prefera pe Don Carlo.

Săptămâna următoare, cei doi adolescenți au fost sechestrați de către „soldații” familiei Gambino. Unuia dintre ei i-au tăiate testicolele, iar celuilalt, două degete de la mâna dreaptă. După aceea, oamenii lui Don Gambino i-au transportat pe cei doi la secția de urgențe a unui spital, unde i-au abandonat. Aceasta era dreptatea pe care o făcea Don Carlo Gambino. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Aceste audiențe informale în cartierele italiene îi aduceau lui Don Carlo mai mulți adepți, dar şi viitori „soldați” pentru cauza Cosei Nostra.

Din ce în ce mai bolnav şi slăbit, Gambino s-a refugiat în fortăreața din Bay Ridge, în Staten Island, înconjurată non-stop de gărzi foarte bine înarmate. Unicul musafir care era acceptat în casă era părintele Logatto, care făcuse parte din Comisia de Drepturi Umane, în timpul mandatului primarului John Lindsay. Poate că sănătatea sa s-a deteriorat puternic când agenții federali l-au reținut în luna martie a anului 1970, suspectat că a condus asaltul asupra unei firme de maşini blindate din Bronx şi a cărui captură se estima la aproximativ treizeci de milioane de dolari, bani gheață. De atunci, Naşul a suferit patru atacuri cerebrale.

În 1974, sănătatea lui Carlo Gambino s-a înrăutățit grav. De la casa sa şi cu ajutorul a doi dintre ai săi consiglieri, conducea cu o mână de fier puternica sa organizație, în timp ce bea supă fierbinte. Era înconjurat doar de către membrii cei mai apropiați din familia sa de sânge, cum ar fi frații săi, Joe şi Paul, fiii săi, Tommy, Carl şi Joe şi verii lui, Peter şi Paul Castellano.

În ianuarie 1975, inima Don-ului zvâcnea pentru ultima dată. Acel om puternic, care nici măcar nu se ridica din pat, începu să se gândească la succesiune. Cel mai portivit candidat pentru a ocupa postul de şef al familiei Gambino era şeful adjunct, Aniello Dellacroce, care, de la cartierul său general din Ravenite Social Club, din Mica Italie, conducea miile de „soldați” ai familiei.

O altă variantă la succesiune ar fi Carmine Fatico, la conducerea importantelor operațiuni ale familiei, începând cu Bergin Hunt and Fish Club, din cartierul Queens.

Însă, alesul va fi vărul lui Don Carlo, Paul Castellano, fiul surorii mamei sale. Paul, sau Marele Paul, cum era cunoscut, petrecuse un an în închisoare după cele întâmplate la Apalachin, pentru că a refuzat să dezvăluie în fața Marelui Juriu motivele organizării conclavului. Paul era un om cu acelaşi sânge, „sânge da suo sânge”, va spune însuşi Gambino în agonia sa. De asemenea, Paul a dat dovadă de o fidelitate fără limite față de familie timp de

aproape mai mult de jumătate de secol. Pe patul de moarte, Carlo Gambino l-a numit pe Paul Castellano succesor al său la conducerea atotputernicei familii Gambino.

Aniello Dellacroce va fi premiat cu controlul absolut al tuturor afacerilor familiei din zona Manhattan-ului. În sfârşit, pe 15 octombrie, 1976, în casa sa din Massapequa, în Long Island, Carlo Gambino murea, la şaptezeci şi patru de ani. Don Carlo era înconjurat de fiii lui Tommy, Carl şi Joe şi de soțiile lor; de fiica sa, Phyllis şi soțul ei; de frații săi Paul şi Joe; de verii săi, Peter şi Paul Castellano, noul şef al familiei; şi de Providencia Villano, cumnata sa.

După ce a verificat dacă Don murise, fiul său, Tommy, l-a sunat pe reverendul Dominick Sclafani, care i-a făcut ultima sfântă împărtăşanie. „A murit cu conştiința împăcată", va spune după câteva zile sacerdotul. Carlo Gambino, unul dintre cei mai mari criminali ai istoriei Cosei Nostra, murise în patul său, ceva cu adevărat foarte ciudat pentru un Naş.

Lungul şir de maşini funerare, aproape o sută, după cronica din The New York Post, escortau sicriul lui Don Carlo. Însoțind cortegiul, mii de vecini din Brooklyn pe care Gambino îi ajutase mergeau încet kilometri întregi, în semn de respect.

În prima maşină, Paul Castellano, îmbrăcat cu un elegant costum negru şi cravată de aceeaşi culoare, se lăsa zărit, în timp ce înalți conducători ai familiei se apropiau de el pentru a-i săruta mâna, şi a-şi prezenta condoleanțele. Era destul de clar cine era moştenitorul.

Deşi fusese unul dintre criminalii cei mai faimoşi din istorie, de la Al Capone sau Lucky Luciano, Carlo Gambino era al treilea dintre faimoşii bărbați a căror viață s-a stins în acel an, chiar după milionarii Howard Hughes şi Paul Getty. „Carlo Gambino construise în douăzeci de ani una dintre cele mai mari corporații din America, ce avea la bază scurgeri de sânge, corupție şi extorsiune", va declara după câțiva ani Bruce Mouw, şef al Escadronului Gambino, al FBI.

Cu câteva luni înainte era, de asemenea, asasinat unul dintre cei mai cunoscuți gangsteri din Statele Unite şi poate unul dintre cei care păstrau cele mai multe secrete. În 1966, Paul Ricca şi Tony Accardo deciseseră să-l elimine din afaceri pe Sam Giancana, din cauza popularității sale, puțin recomandabilă pentru afaceri, pe care o căpătase în anii cât a fost şef al familiei din Chicago. Giancana fusese substituit de către trei şefi interimari, Sam Battaglia, Phil Alderisio şi Jackie Cerone, până la numirea definitivă a lui Joseph Aiuppa, ceea ce nu i-a plăcut lui Giancana. Pentru dorința sa de celebritate, l-au eliminat.

Legăturile cu cei din familia Kennedy, în special cu Preşedintele asasinat; relațiile sale cu stelele de la Hollywood, ca Frank Sinatra şi Rat Pack-ul său; implicarea sa în „presupusul" asasinat al lui Marilyn Monroe; misterioasa sa relație cu CIA-ul, cu intenția de-al asasina pe Fidel Castro sau invazia de la Bahía Cochinos, cu cardinalul Paul Marcinkus, Michele Sindona şi finanțele Vaticanului, îi confereau statutul de frumoasă încărcătură explozibilă, pe care nimeni nu voia să o aibă în preajmă.

Încă din acea zi a eliberării sale forțate din funcție, Sam Giancana, însoțit de fidelul său consigliere şi frate, Chuck Giancana, a decis să se stabilească în

Mexic, sub protecția lui Jorge Castillo, puternicul sfătuitor al preşedintelui Luis Echeverría. De acolo, a început să opereze sprijinit de către Richard Cain, un fost polițist din Chicago, devenit gangster. Ideea lui Sam era să stabilească o rețea de control a jocurilor de noroc în principalele oraşe de la coasta țărilor latino-americane. Cu ajutorul familiei din Chicago, Giancana a început o etapă teribilă de călătorii în Peru, Venezuela, Bolivia, Panamá, Chile, Brazilia, Columbia, Honduras, Guatemala, Nicaragua şi Costa Rica, în căutarea de asociați.

FBI-ul crede că în timpul acestei etape Momo Giancana a colaborat cu o echipă de asasini ai CIA, care se ocupau cu impunerea ordinelor acestuia în acele regiuni, executându-i pe insuportabilii lideri sindicali, lideri studențeşti sau ai partidelor de stânga218.

Cu interpretul său alături, Richard Cain, fostul Naş al Chicago-ului, mergea din țară în țară, întărindu-şi alianțele politice. Se pare că ei îi ajutau pe diverşi lideri politici să scape de insuportabilii opozanți, iar, ca răsplată, primeau o concesiune a jocurilor de noroc într-unul dintre oraşele de la coastă.

Unul dintre punctele forte ale noilor afaceri ale lui Giancana ar fi relațiile acestora cu Biserica Catolică, pe care însuşi fostul şef al familiei din Chicago o definea în bigrafia sa: „Acei preoți sunt mai periculoşi decât oricare dintre puştanii din Chicago. Nu trebuie să le întorci niciodată spatele, că altfel rămân ei cu toți banii”219.

Din 1958, gangsterul a menținut relații cu ierarhii eclesiastici. Cardinalul Cody, înlocuitorul cardinalului Strich, care fusese chemat la Roma să ocupe o funcție importantă, a fost primul „asociat” al lui Giancana. Memo spunea despre el că, deşi era un om bolnăvicios, a ştiut mereu să tragă foarte bine sforile pentru a menține o relație strânsă cu familia din Chicago. În timpul şederii lui Cody în Statele Unite, milioane de dolari, nu se ştie de unde, au apărut în conturi speciale ale băncii Continental Illinois, o instituție financiară cu importante legături în Finibank, o bancă elvețiană, proprietate a Vaticanului şi condusă de procurorul Michele Sindona, omul de contact pe care Giancana i l-a oferit lui Carlo Gambino220.

Timp de trei ani, Giancana a trimis corespondență specială, din Chicago în Washington, pentru a schimba bani gheață în bonuri, care erau mai apoi depozitați în Finibank şi alte instituții financiare controlate de către Sindona, în Roma, Londra şi Atena. Cu ajutorul cardinalului Cody, Sam Giancana transfera milioane de dolari lunar Băncii Vaticane, care, la rândul ei, îi transfera la Finibank, iar de acolo la diferite bănci, mai ales în Panamá.

Operațiunile lui Sindona erau „binecuvântate” de către puternicul cardinal Paul Marcinkus.

Din Mexic, Sam Giancana a țesut o plasă de putere şi alianțe, care i-au atras atenția familiei din Chicago, în special, iar lui Tony Accardo, în particular. Bătrânul gangster s-a decis să-l supravegheze îndeaproape pe vechiul Naş. „Cred că ar trebui să nu-l pierdem din vedere pe Momo Giancana”, îi spuse Accardo lui Aiuppa.

Într-o zi, Giancana a luat legătura cu Sam Battaglia, aflat la conducerea familiei în absența lui Joey Aiuppa, pentru a-i comunica faptul că vrea să facă

o călătorie-fulger în oraş. În aceeaşi dimineață în care Giancana trebuia să plece în călătorie, a primit un telefon de la Accardo, care îl informa că familia îi permitea să meargă doar până în aeroportul O'Hare din Chicago. Giancana a acceptat, şi a decis să se întâlnească într-o sală a terminalului aeroportului cu Accardo şi cu Paul Ricca. Sam îl respecta pe Ricca, însă nu şi pe Accardo, pe care-l definea ca „un măcelar îmbrăcat în haine scumpe”221.

În vara lui 1967, FBI-ul a aflat de prezența lui Sam Giancana în Mexic, prin intermediul numărului din septembrie al revistei Life. Reporterul publicației în Chicago, Sandy Smith, închiriase chiar un elicopter pentru a putea fotografia zone ale luxoasei reşedințe a mafiotului, din Cuernavaca. Textul care însoțea fotografiile relata vasta carieră a lui Giancana, ca şi strânsele relații cu importanți membri ai Guvernului din Mexic.

De la cartierul general al FBI-ului, din Washington, biroul din Chicago a primit ordine să intensifice supravegherea lui Giancana şi a asociaților săi, în special a lui Richard Cain. Din nefericire pentru el, consilierul lui Momo a fost condamnat, împreună cu alți douăzeci şi patru de membri ai familiei din Chicago, de către un tribunal federal.

În nesfârşitele sale deplasări, Momo a călătorit la Rio de Janeiro, unde se va întâlni cu Meyer Lansky; la Roma, pentru a fi primit în audiență specială de către papa Paul al VI-lea; şi la Acapulco, pentru a o vizita pe noua sa iubită, Phyllis Meguire.

Ordinele date de către FBI au fost foarte explicite, iar agentul federal David Hale, de la biroul din Tucson, le-a luat ca atare. Ideea lui Hale era să-i închidă pe cei din familia lui Giancana şi pe prietenii săi, pentru a-l obliga pe acesta să se întoarcă în statele Unite şi astfel să îl poată aresta.

Primul obiectiv al agentului era casa lui Bonnie Giancana, fiica lui Momo, şi a soțului ei, Tony Tisci, în Tucson, un oraş aflat sub controlul familiei Bonanno, din New York.

Într-o seară, în timp ce Bonnie era în salonul casei împreună cu cei doi copilaşi, cineva trase în ferestre, la nimereală. După două săptămâni, casa lui Bonanno din oraş şi a altor conducători din familia din Tucson au fost asediate. Explozibile puternice au fost detonate în grădini, garaje şi la intrările în casele gangsterilor.

După câțiva ani, o cercetare din interior va demonstra că agentul federal David Hale era în spatele tuturor acelor atacuri. Hale a fost obligat să îşi dea demisia din FBI. Unicul martor care putea să îl relaționeze cu asaltarea casei lui Bonnie Giancana a fost găsit cu gâtul tăiat într-un motel din apropierea Tucson-ului. După acel eveniment, Hale a fost pus în libertate, fără acuzații, iar cazul a fost închis.

În acel an, 1968, Sam Giancana s-a mutat în San Cristóbal, un elegant oraş din zona Las Quintas, în Cuernavaca. Momo petrecea ore întregi jucând golf şi făcând plimbări îndelungate. Într-o zi, în timp ce juca cu prietenul său, Chuck Nicoletti, au auzit la radio vestea asasinării lui Bobby Kennedy în Hotelul Ambasador din Los Angeles, după un miting din timpul campaniei de alegere a democraților pentru prezidențiale. Asasinul fusese un anume Sirhan

Bishata Sirhan, un imigrant iordanian ajuns în Statele Unite în 1957, care îşi căuta minutul de glorie.

În următorii ani, Momo s-a îndepărtat treptat de afacerile sale clandestine şi s-a ocupat cu jocul de golf. Din când în când, vorbea la telefon cu vechii săi prieteni, cum ar fi Joseph Bonanno, stabilit acum în Tucson, după exilul care i-a fost impus de către Comisie, şi chiar cu Carlo Gambino, pentru a se interesa de sănătatea sa.

Pe 19 iunie 1975, membrii Comitetului de Inteligență a Senatului au ajuns la Chicago cu intenția de a-l supune unui interogatoriu pe Sam Giancana. Momo fusese deportat în Mexic, chiar cu un an înainte. Intenția senatorilor era de a aranja mutarea în siguranță a lui Giancana din confortabila sa reşedință din Oak Park, în sala de audiențe a Senatului din Washington. Senatorii şi agenții federali credeau chiar că Giancana ar putea deveni un PCI222, un criminal cu posibilități de a deveni un informator al Guvernului.

Primul interogatoriu al lui Sam Giancana era pregătit pentru seara de 24. Senatorul Frank Church şi colegii săi erau extrem de interesați de relațiile lui Giancana cu CIA-ul şi cu tentativa de asasinare a lui Fidel Castro.

În seara de 19, Sam se afla singur în casă. Relația sa cu Phyllis Meguire se deteriorase destul de tare, din momentul în care fostul şef al familiei din Chicago fusese reținut de către autoritățile de la Imigrație, din Mexic, şi trecut de frontiera cu Statele Unite, la mijlocul anului 1974.

Sam era în bucătărie, pregătindu-şi o omletă, când auzi soneria de la uşă. Gangsterul a întrebat cine era la capătul celălalt al interfonului. Vocea îi era cunoscută, astfel că apăsă butonul roşu pentru a permite accesul musafirului. Nu era necesar să ia pistolul din cutia aflată pe masă, lângă patul său. Musafirul era de încredere maximă.

Îmbrăcat într-o cămaşă, pantaloni negri şi nişte pantofi, Momo l-a invitat pe musafir să îl însoțească în bucătărie, unde îşi pregătea cina. În timp ce ținea cu o mână tigaia, iar cu cealaltă furculița, celălalt scoase arma de 22 de milimetri calibru, cu amortizator şi, după ce pronunță cuvintele: „Sam, nu e nimic personal, doar afaceri”, trase în capul lui Giancana223.

Faimosul gangster, care păstra cel mai mare număr de secrete dintre toți, a căzut pe podeaua rece din bucătărie. Un fir de sânge continuu îi curgea din spatele capului. Încă cu ochelarii pe ochi, Momo încerca să se întoarcă ca să poată respira şi să nu se înece cu propriul sânge.

Torpila trimisă îşi ținti din nou cu arma în dreptul frunții lui Giancana şi trase din nou, chiar de două ori.

După aflarea despre asasinarea lui Sam Momo Giancana, William Colby, director al CIA, a declarat în mod oficial: „Noi nu am avut nimic de-a face cu moartea sa. Nu ştim nimic despre asta”.

Puțin câte puțin, ițele afacerilor murdare ale lui Giancana şi ale CIA-ului au început să se descurce, după ani de cufundare în mizeria cloacelor Guvernului nord-american. De exemplu, una dintre chestiunile descoperite de către ziariştii de la Chicago Tribune va fi relația fostului Naş al Cosei Nostra din Chicago cu şahul Mohamed Reza Pahlevi. La începutul anilor ’70, Momo vizita

necontenit oraşul Beirut. Acolo a reuşit să facă parte din exclusivistul Club Campo, unde l-a cunoscut pe împăratul Iranului. „Prin Sam Giancana, CIA a operat în țară liber şi şi-a antrenat temuta Savak, poliția secretă a regimului", au scris reporterii publicației din Chicago.

Investigațiile făcute de către Unitatea de Inteligență a Departamentului de Poliție din Chicago (CPD), sub conducerea lui Jerry Gladden, prezentau mai multe piste diferite depre cine ar fi putut să organizeze sau să ordone asasinarea lui Giancana. Prima dintre ele lua în considerare posibilitatea de a fi fost asasinat la ordinul lui Tony Accardo. Puternicul şef din Chicago era sătul de neîncetatele intervenții ale lui Giancana în afacerile familiei, conduse de către Joseph Aiuppa.

A doua posibilitate era ca el să fi fost asasinat de vreun executor, la ordinele CIA-ului. Agenția era în acel moment cea mai puțin interesată de faptul că Giancana putea să dezvăluie în fața Comisiei de Inteligență a Senatului ceea ce ştia despre relațiile de spionaj nord-american, în complotul de asasinare a liderului cubanez.

A treia opțiune ar fi aceea cum că Sam Momo Giancana ar fi putut fi asasinat la ordinele lui Carlos Marcello, şeful familiei din New Orleans. Marcello făcuse publică, în mai multe ocazii, necesitatea lichidării lui Giancana, din cauză că ştia despre operațiunile de trafic de droguri în est, între Costa Rica şi Panamá, spre Statele Unite.

A patra opțiune dată de către cercetători ar fi cea a implicării în asasinat a lui Santo Trafficante Jr., şeful familiei din Florida. Trafficante Jr.224 moştenise de la tatăl său, Santo Trafficante Sr., primele rețele de trafic de narcotice spre Statele Unite.

Don-ul din Florida colaborase foarte strâns cu inteligența militară a Statelor Unite, în cazul operațiunilor sale din Laos, Vietnam şi Cambodgia, prin asociații mafiotului traficanți de narcotice din Hong Kong şi Thailanda. Se pare că Sam Giancana stabilise primele legături între militari, CIA şi Santo Trafficante.

A cincea supoziție din mâinile lui Gladden ar fi posibilitatea ca Momo Giancana să fi fost asasinat la ordinul lui Carlo Gambino. Vechiul şef al familiei din Chicago cunoştea legăturile şefului familiei Gambino cu traficul de heroină.

După câțiva ani se vor cunoaşte şi relațiile lui Sam Giancana cu cardinalul Paul Marcinkus şi cu bancherul Michele Sindona225. Omul de legătură al acestor operațiuni, fostul polițist Richard Cain, apăruse în maşina sa, asasinat, pe data de 20 decembrie 1973, împuşcat în gură.

Bancherul Sindona a fost un apropiat consilier financiar al Papei Paul al VI-lea şi „unul dintre cei mai periculoşi criminali ai societății italiene", după cum va relata un procuror din țara aceea. De exemplu, consilierul a apelat la un „soldat" dintr-o familie mafiotă din Sicilia pentru a-l asasina pe un auditor angajat de către Guvernul Italiei pentru a lichida societățile financiare ale lui Sindona. Auditorul era găsit spânzurat chiar în vestibulul casei sale.

Analistul financiar ştia, de asemenea, că autoritățile nord-americane erau pe urmele sale, astfel că a decis să ia legătura prin telefon cu un asasin pe nume Luigi Ronsisvalle. Obiectivul lui Michele Sindona era John Kenney,

asistentul procurorului general al Statelor Unite. Kenney conducea de câțiva ani buni o extinsă investigație a afacerilor murdare ale lui Sindona în Statele Unite.

Analistul financiar i-a ordonat lui Ronsisvalle ca, odată mort Kenney, să i se introducă în corp heroină sau cocaină, pentru ca poliția să considere că moartea sa ar avea legătură cu drogurile.

Într-un final, asasinul s-a retras când a descoperit că, probabil, Sindona îl înregistrase când i-a dat ordinul să se ocupe de Kenney. În sfârşit, Michele Sindona a fost condamnat de către un tribunal al Statelor Unite la douăzeci şi cinci de ani de închisoare pentru conspirație, şi a fost cerută extrădarea sa în Italia, unde avea de îndeplinit o condamnare de ani de zile pentru delapidare de fonduri publice, falsificare de documente publice şi conspirație pentru a duce la faliment mai multe instituții financiare. În 1986, cu câteva luni înainte de a fi extrădat şi în timp ce bea o ceaşcă de cafea în celula sa, Sindona a murit. Legistul descoperise că fusese înveninat pentru a nu dezvălui secretele pe care le ştia.

Cazul asasinării analistului financiar încă nu a fost rezolvat, la fel ca şi cazul lui Sam Momo Giancana. Ambii au dus cu ei în mormânt mii de secrete, pe care doar ei le ştiau.

Chuck Nicoletti, confidentul lui Momo, va fi asasinat în 1977, imediat după ce un Comitet de Cercetare Special al Congresului îl citase pentru a da declarații.

George De Morhenchildt, un alt asociat al lui Giancana, s-a „sinucis" în acelaşi an, chiar cu o zi înainte de a fi chemat de către acelaşi Comitet să dea declarații. Lui îi vor urma Jack Ruby, asasinul lui Lee Harvey Oswald; David Ferrie, Guy Banister şi mulți alții.

Urmau ani prosperi, o etapă de mari afaceri pe care Cosa Nostra nu era dispusă să le piardă. Anii conspirațiilor făceau loc altora, de glorie.

Ora afacerilor.

Jimmy Fratianno, Johnny Roselli, Tony Spiltro şi sângerosul oraş al jocurilor.

Time Magazine226 publica în anii aceia un mare reportaj despre lumea Crimei Organizate, făcând publice cele mai întunecate secrete ale Cosei Nostra. Acel articol scris de Sandy Smith, care ocupa prima pagină, încerca la modul serios să pună pe masa nord-americanilor, în timp ce dejunau, ceea ce săvârşise Mafia în Statele Unite de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi până în prezent. Articolul era însoțit de fotografiile „cinstiților" oameni de afaceri şi de „adorabile" chipuri de bunici care, după Smith, aparțineau celui mai înalt Consiliu al Cosei Nostra.

Paginile includeau imagini cu Tony Accardio, Aniello Dellacroce, Carmine Galante, Funzi Tieri, Tony Corallo, Dominik de Bella, Angelo Bruno, Carlos Marcello sau Joe Bonanno. De asemenea, reporterul de la Time explica că un aşa zis Tony Spilotro controla Las Vegas-ul şi Jimmy Nevăstica Fratianno domina San Francisco-ul sub ordinele lui Mike Rizzitello, un capo al familiei din Los Angeles. Atlantic City se afla sub dominația familiei din New York, în

timp ce Las Vegas şi Miami se transformaseră, la sfârşitul anilor şaizeci şi începutul anilor şaptezeci în oraşe „deschise”.

Articolul estima că Cosa Nostra câştiga aproape patruzeci şi opt de mii de milioane de dolari profit brut, aproape douăzeci şi cinci de mii de milioane de dolari, sumă netă, pe an. Corporaţia Exxon, cea mai mare din Statele Unite, obţinuse în acelaşi an cincizeci şi unu de mii de milioane de dolari bruţi şi două mii şase sute de milioane de dolari neţi. Mafia câştiga cu douăzeci şi două de mii de milioane de dolari mai mult decât cea mai mare întreprindere din ţară.

În 1976, autorităţile Trezoreriei estimau că fiecare cetăţean american plătea Cosei Nostra doi cenţi în oricare operaţiune zilnică pe care ar realiza-o. De la a schimba o simplă fereastră, afacere aflată sub controlul familiei Gambino, a cumpăra o pâine, familia Lucchese controlând distribuţia cuptoarelor şi familia Bonanno pe cea a făinii, a merge la cinema şi a plăti un bilet, familia din Los Angeles controlând sindicatele cinematografice, precum şi cea mai mare parte a sălilor de cinema, a bea un pahar în orice bar din Statele Unite, familiile din Chicago, Denver şi Cleveland controlând cea mai mare parte a distribuţiei băuturilor alcoolice care se livrau în toată ţara, a încărca maşina cu combustibil, familia din Detroit controla aprovizionarea cu piese de schimb pentru automobile şi cu mâna de lucru, familia din Dallas distribuţia de combustiblili, la a mânca un simplu filé, familia Gambino şi familia Colombo dominând distribuţia de carne în marile spaţii comerciale.

Unul dintre membrii cei mai activi ai Mafiei în acei ani a fost Jimmy Fratianno. Născut în 1917, Fratianno a devenit membrul Cosei Nostra cu cel mai înalt rang, după Joseph Valachi şi Vinnie Teresa, care va deveni informator federal până la sosirea lui Sammy Taurul Gravano227, consigliere al familiei Gambino în prima parte a anilor nouăzeci.

Fratianno, pe care toţi îl ştiau drept Nevăstuica, îşi câştigase porecla în timpul anilor adolescenţei sale pe străzile dure ale cartierului italian din Cleveland. Poliţia a încercat să îl captureze de şapte ori, însă tânărul Jimmy reuşea mereu să scape utilizând sistemul de canalizare al străzii pe care locuia mama lui. După aceea, prietenii au început să îl numească Nevăstuica, nume care îl va însoţi până la moartea sa, din cauze naturale, în 1993.

Jimmy Fratianno era, fără îndoială, un autodidact, un asasin cu sânge rece pe care nu îl deranja să execute un gangster rival dacă i-o ordona Naşul său. În luna noiembrie a anului 1947, gangsterul a început să opereze în Miami Beach, un oraş de bogătaşi în care era uşor să faci afaceri. În anii aceia era o zonă deschisă, în ciuda prostestelor constante în faţa Comisiei din partea lui Santo Trafficante Jr., şeful familiei din Florida.

Fratianno s-a cazat la exclusivistul Jockey Club, unde se aflau şi personalităţi precum Perry Como, Pierre Dupont sau Fess Parker228. Dar pentru Jimmy să facă afaceri în Miami era şi o bună ocazie să îşi salute vechiul prieten, Johnny Roselli. Acesta se mutase în Florida împreună cu familia sa, după ce a ieşit dintr-un penitenciar federal.

Tehnic vorbind, el era un „soldat” al familiei din Chicago. Fusese reprezentantul lui Sam Giancana în Las Vegas, până când a devenit adevăratul

creier al finanțelor familiei. Nu exista afacere pe care să o facă Mafia din Chicago fără să ia în considerare părerea lui.

Roselli, al cărui nume real era Filippo Sacco, se născuse în orașul italian Esteria, în 1905 și ajunsese în America, împreună cu mama lui, după șase ani. S-au stabilit într-un mic cartier italian din estul Boston-ului, unde mama a cunoscut un agent de pariuri care, în scurt timp, a devenit tatăl vitreg al lui Roselli. De fapt acesta a fost cel care l-a introdus pe Johnny Roselli în lumea crimei.

La început, făcea doar pe mesagerul ducând și aducând dintr-o parte a orașului pariurile zilei. La cincisprezece ani a început să câștige bani din asta. Roselli a abandonat școala în clasa a șaptea și s-a înrolat în liniile lui Al Capone, până la căderea acestuia la începutul anilor treizeci. A început să își facă un nume rapid în cadrul puternicii familii din Chicago, ceea ce l-a făcut să se transforme în reprezentantul ei în afacerile de la Hollywood. Prima condamnare de trei ani i-a fost impusă după ce a extorsionat diferite sectoare ale industriei cinematografice din California, pentru care a câștigat mai mult de un milion de dolari în vremea aceea229.

Roselli adora Hollywood-ul, iar Hollywood-ul îl adora pe Roselli. Exclusivul Friars Club a devenit în puțin timp cel mai mare centru de pariuri al clasei conducătoare a mecăi cinematografice. De exemplu, în 1968, în timpul unei partide de poker, Roselli a câștigat pentru familie aproape patru sute de mii de dolari. Oponenții lui erau cântărețul Tony Martin și actorii Phil Silver și Zeppo Marx, fratele mai puțin popular din Groucho, Harpo și Chico.

Roselli a ghicit rapid în Zeppo Marx, unul dintre cei mai faimoși jucători din industria cinematografică, un asociat bun pentru a atrage lumea cinematografiei cu milioane de dolari în buzunar, pe care i-ar fi ușor să o exploateze.

Prima afacere pe care amândoi au înființat-o a fost aceea de a-i trage pe sfoară pe agenții de pariuri din Santa Anita, în California. Ideea era să poziționeze spioni în zone strategice ale hipodromului. Când caii intrau pe ultima linie, spionii îi informau pe Roselli și pe Zeppo Marx prin stații asemănătoare cu cele folosite de armată.

Aceștia își contactau agenții de pariuri pe coasta estică pentru ca ei să parieze pe calul care era pe cale să câștige. Până în anii șaizeci, comunicarea pariurilor se făcea printr-un complicat sistem de telegrafuri, dar Roselli și Marx descopriseră că în transmiterea de informații dintre coasta de vest și cea de est era un timp mort de jumătate de minut, de care ei profitau pentru a paria în New York pe calul care intra primul pe ultima linie dreaptă.

Prin acest sistem, Johnny Roselli și Zeppo Marx au obținut un profit de aproape optezci și patru de mii de dolari pe vremea aceea, până când familia din Los Angeles a aflat de operațiune. Frank Desimone, șeful Cosei Nostra din California, l-a chemat pe Roselli și i-a spus că, dacă va mai repeta „experimentul” în hipodromurile controlate de familie, se va ocupa personal de el. Astfel și-a găsit sfârșitul asocierea dintre faimosul gangster și unul dintre frații Marx230.

Când Fratianno şi Roselli s-au revăzut, acesta din urmă îmbătrânise. Acel Roselli cu un aspect impunător, cu costumele lui croite pe măsură, apărea acum cu părul complet alb, încovoiat, târându-şi picioarele vârâte în pantofi de trei sute de dolari perechea. Îndepărtat de afaceri, trăia o viață bună şi tihnită, în parte mulțumită comisioanelor pe care le primea pentru intrarea milionarului Howard Hughes în Las Vegas231.

În acea zi de grație din 1966, sosirea milionarului în Las Vegas a fost ca un soi de miracol. Hughes ajungea în oraşul jocurilor cu buzunarele pline de bani gheață232.

Obligat de o rezoluție a unui Tribunal federal, Hughes a vândut TWA (Trans World Airlines), ceea ce i-a adus un profit net de 470 de milioane de dolari. Milionarul ştia că, dacă lăsa în bancă banii obținuți în urma tranzacției, Fiscul îl va obliga să plătească aşa numitul Impozit de Utilități Nedistribuite. Era absolut necesar ca Huges să reinvestească profitul în termen de doi ani. Altă dispoziție cu privire la impozite cerea ca veniturile pasive, precum rate, dividende, câştiguri de capital sau dobânzi, să nu fie niciodată mai mari de douăzeci la sută din capitalul brut. Excentricul milionar ştia că nici o altă afacere nu ar genera în timp minim un profit mai mare decât jocurile de noroc. Huges ştia, de asemenea, că în Nevada nu se plăteau impozite speciale.

Nu a fost un oarecare cel care l-a condus direct la poarta hotelului Desert Inn, ci Johnny Roselli. „Pentru Hughes, a cumpăra hoteluri sau cazinouri era doar o chestiune de moment. Nu ştia nimic despre ele, nici cum să le administreze. Avea, însă, bani, mulți bani. Eu nu am făcut altceva decât să îl ajut să îi cheltuiască”, va spune după câțiva ani Roselli însuşi233.

Etajul nouă al hotelului Desert Inn a devenit cartierul lui general din Las Vegas, folosindu-l pe Johnny Roselli ca mesager. Sub protecția perdelelor groase şi a uşilor de oțel păzite de oameni înarmați, „spectrul capitalismului nord-american”, aşa cum îl definea presa economică a țării, era pe punctul de a se alătura uneia dintre cele mai mari operațiuni de cumpărare de hoteluri şi cazinouri din toată istoria. Pentru Las Vegas aceasta a însemnat o transfuzie cu sânge proaspăt.

În anii aceia, prețul terenului în oraş intrase în picaj, iar sute de afaceri falimentaseră. Interesul familiilor pentru cazinouri scăzuse din cauza presiunii constante la care le supuneau agenții FBI trimişi de J. Edgar Hoover şi de Comisia Jocurilor de noroc a statului Nevada234.

Cu sosirea lui Howard Huges în Las Vegas s-a pus în mişcare un întreg aparat de propagandă în favoarea magnatului. În jurul lui s-a constituit un triumvirat prin care treceau toate problemele înainte să ajungă în mâinile lui. Responsabilii erau Johnny Roselli, Robert Maheu, omul lui Huges în Las Vegas, fost agent FBI, specialist în spionaj, şi Edward P. Morgan, avocat din New York şi expert în „relații publice” între milionari şi membri ai Mafiei. Maheu îl va acuza câțiva ani mai târziu pe Roselli înaintea unui Comitet senatorial pentru implicarea sa în complotul CIA-ului pentru asasinarea lui Fidel Castro.

Howard Huges spusese foarte clar în discursul său că venirea lui va presupune eradicarea oamenilor Cosei Nostra din afacerile din Las Vegas, în timp ce se înconjura de membri ai Mafiei care să-l ajute să le realizeze. Johnny

Roselli ştia că Las Vegas avea nevoie de bani şi aceştia puteau să fie ai lui Howard Huges. La urma urmei, sosirea magnatului fusese o mişcare pregătită de el însuşi şi executată de Maheu, Morgan şi Hank Greenspun, editor al ziarului The Sun în Las Vegas235.

Fiecare dintre cei patru exercita o funcţie diferită. Greenspun, un bărbat care era cunoscut în Las Vagas ca un ziarist integru, a devenit şeful de presă de facto al lui Howard Hughes. Nimeni şi nimic nu se mişca în Las Vegas fără să citească articolul lui Greenspun. Prin el, ziaristul spunea de unde să se cumpere, cine să fie votat sau cine să fie urât. „Ceea ce cititorii nu ştiau era că The Sun al lui Hank Greenspun avea grave probleme financiare şi avea nevoie rapid de bani lichizi dacă nu voia să-şi închidă porţile", îi mărturisi Johnny Roselli lui Jimmy Fratianno. Mulţumită amestecării Mafiei, care a făcut anumite „presiuni", şi la sfatul expres al lui Robert Maheu, Howard Hughes a cumpărat cea mai mare parte din mass-media din Las Vegas. Maheu îi spusese lui Hughes că, dacă voia să controleze fiecare rând care era transmis prin mijloacele de comunicare în masă, cel mai bine era să le cumpere.

Într-o săptămână, magnatul era proprietar al ziarului Review-Journal, unul dintre cele care combăteau cel mai mult expansiunea lui Hughes în Las Vegas, şi al postului de televiziune KORK-TV, asociat al NBC-ului. The Sun şi KLAS-TV erau proprietatea lui Greenspun, aşa că acestea nu puneau nici o problemă. În realitate, şi după spusele scriitorului Michael Drosnin, autor al magnificei biografii a magnatului intitulată Citizen Hughes, pe milionar nu îl interesa să controleze o parte din mass-media pur şi simplu pentru că nu dădea un ban pe ce ar putea spune presa despre el. „El era enorm de bogat şi asta îţi permite să te distanţezi de orice ar spune sau scrie ziariştii despre tine", va spune câţiva ani mai târziu scriitorul Michael Drosnin. Maheu s-a văzut obligat să îl convingă că mediile de comunicare în chestiune erau scoase la vânzare şi că aceasta ar putea constitui o piedică în expansiunea sa. Hughes, în politica sa de a cumpăra tot ce stătea în calea lui sau a intereselor lui, a decis să le achiziţioneze. Comisia Federală a Comunicaţiilor, FCC, nu a stat în cale câtuşi de puţin intrării lui Hughes în mass-media din Las Vegas.

Bob Maheu, un bărbat obez, pe jumătate chel, cu ochi neastâmpăraţi şi mereu asudat, era un simplu responsabil cu relaţiile publice până să intre în scenă Howard Hughes. Chiar din acel moment, Maheu va trece în funcţia de şef executiv al Operaţiunilor Navada Howard Hughes. La început, pe Roselli, Maheu, Morgan şi Greenspun nu îi deranjau presiunile din partea familiei din Los Angeles şi din partea altor şefi ai Hughes Tool Company, care nu vedeau cu ochi buni amestecul lui Roselli, mafiot condamnat, în afacerile multimilionarului.

Ca să evite primele presiuni, Roselli şi-a sunat Naşul, Joey Aiuppa, şef al familiei din Chicago, să îl scape de oamenii din Los Angeles de sub conducerea lui Nick Licata, care l-a înlocuit pe şeful familiei lui Frank Desimone, după asasinatul acestuia. Johnny Roselli ştia cum să scape de şefii de la Hughes Tool Company. Pentru asta l-a sunat pe prietenul lui, Jimmy Fratianno. El ştia cum să îi trateze pe tipii aceia.

William Kessner era unul dintre şefii afacerilor lui Hughes, cel care făcuse cele mai dure presiuni în consiliul administrativ al Hughes Tool Company. Aceasta companie din Houston era cea care primea toate cererile de finanțare, nu pentru aprobare, ci pentru predarea imediată cu scopul realizării operațiunilor din Las Vegas.

În acea dimineață, în timp ce se îndrepta spre maşină pentru a ajunge la biroul lui din centrul Houston-ului, s-a apropiat de el Fratianno împreună cu un bărbat identificat ca Bomp.

De fapt, era Frank Bompensiero236, un executor cu sânge rece al Mafiei. Bompensiero s-a apropiat de Kessner şi, strângându-l cu forță de braț, i-a spus: „Un prieten de-ai mei vrea să vorbească cu tine. E mai bine să îl asculți cu atenție". Şefului nu i-a fost frică, ba chiar afişa o oarecare înfumurare înaintea acelor oameni fără educație cu nume ciudate italiene.

Kessner l-a întrebat pe Fratianno ce anume voia să vorbescă cu el. Jimmy Fratianno i-a răspuns: „Un prieten de-ai mei vrea să nu îl mai presezi, să nu-l mai freci la cap. Dacă continui să îi spui lui Huges ce rău este prietenul meu, nu va mai avea de ales decât să vină să vorbească cu voi, şi asta nu e deloc bine – îi spunea mafiotul lui Kessner cu voce înceată. Putem să facem afaceri bune cu toții, dar dacă cineva se opune, există riscul să se retragă iminent".

Fără să spună vreun cuvânt, şeful s-a întors fără să îşi privească interlocutorul şi s-a urcat în maşină. După câteva minute avea o discuție cu un agent de poliție în fața căruia îl denunța pe Fratianno pentru amenințări. În seara aceea, la o reuniune specială a consiliului administrativ al Hughes Tool Company, Kessner a ordonat să fie trimişi la Las Vegas William Marhard, un fost bodyguad al milionarului, şi James Ballard, un american de origine franceză. Ballard era, de fapt, un soi de asasin plătit, şef şi trimis special, la ordinele lui William Kessner.

Misiunea lui era să ocolească rândul de consilieri care îl înconjurau pe Hughes în refugiul său de la etajul nouă al hotelului Desert Inn şi să îi explice că, în ciuda discursurilor lui împortiva Crimei Organizate, Mafia era aceea care îi controla investițiile în oraşul jocurilor de noroc, dar Johnny Roselli nu va permite ca nimeni să se apropie de Hughes câtuşi de puțin, chiar dacă ar trebui să omoare pentru asta.

Roselli avea propriile lui preocupări. După o etapă înfloritoare de afaceri prospere, Las Vegas începea să se desumfle şi multe familii ale Crimei Organizate se retrăgeau din poziții strategice. Nu vor aştepta dezastrul care se apropia de afacerile cu cazinouri. De exemplu, Moe Dalitz îşi îndeplinea sentința într-o închisoare federală pentru fraudă fiscală, Allard Roen, din familia din Chicago, se declarase vinovat într-un caz de fraudă de acțiuni ale hotelului Flamingo, iar Johnny Drew, de la Stardust, era, de asemnea, închis pentru evaziune fiscală. Roselli nu mai voia probleme, cu atât mai puțin provocate de un tip din Houston care nu făcea altceva decât să pună bețe în roate ideii sale de a stoarce bani de la Howard Hughes.

Pentru aceasta, Johnny Roselli a contactat un executor al Mafiei numit Israel Spărgătorul de Gheață Alderman, un asasin căruia îi plăcea să îşi ucidă victimele introducându-le un spărgător de gheață prin urechi.

Într-o dimineață, o femeie care se ocupa cu curățenia în motelul Clayton din Las Vegas, a descoperit trupul lipsit de viață al lui William Marhard, unul dintre trimişii lui Kessner. Cadavrul încă mai avea înfiptă în urechea stângă dalta cu mâner de lemn. După puține zile, James Ballard va apărea mort într-o maşină cu un alt spărgător de gheață înfipt în ureche.

Aproape în acelaşi timp, William Kessner, şeful de la Hughes Tool Company din Houston, în mod misterios, îşi trăgea un glonte în cap în propriul lui birou, lăsând în urmă o văduvă şi patru copii mici. În acea dimineață, cineva l-a văzut pe Frank Bompensiero în aeroportul din Houston cu o servietă mică în mână237.

„L-am convins pe Hughes să cumpere Desert Inn – îi spuse Roselli lui Fratianno – acum avem probleme. Am vorbit cu Joey Aiuppa, şef al familiei din Chicago să încerce să îl convingă pe John Scalise, şef al familiei din Cleveland să îi vândă partea sa din Desert Inn lui Hughes”. În anii aceia, puternicul şef al Cosei Nostra din Ohio se afla sub presiunea supravegherii din partea FBI-ului238.

„Scalise voia să se retragă, voia să lase totul şi să se retragă în Florida. Ceea ce nu voia John Scalise era să ajungă în Leaveanworth”239, relată Fratianno federalilor, când acesta devenise informator240.

Într-o zi, Johnny Roselli lua prânzul în restaurantul din Flamingo, când un bărbat îmbrăcat cu un costum gri croit prost s-a apropiat de masa lui. Gangsterul şi-a dat seama imediat că era vorba de un fibi241. Agentul era Jack Barron şi îşi petrecuse câțiva ani încercând să îi vâneze pe Johnny Roselli şi pe Jimmy Fratianno.

FBI-ul încerca să îl determine pe Roselli să devină informator. Pentru Barron, mafiotul era un potențial PCI, şi, dacă reuşea, putea trăi liniştit numai din prăzile pe care acesta i le-ar fi dat, cum făcea agentul federal Jack Armstrong cu informatorul lui, Frank Bomp Bompensiero.

Să ai un informator de nivel înalt din Cosa Nostra presupunea să înlocuieşti lungile ore de pază, într-o maşină, sorbind cafea rece cu apă, cu un birou confortabil în sediul local al FBI-ului. Barron s-a aşezat la aceeaşi masă la care se afla Roselli şi l-a înştiințat deschis că fie cooperează, fie va face tot posibilul să fie deportat în Italia, care era mai rău ca moartea pentru Roselli.

Timp de mai multe săptămâni, Barron se plimbase prin elegantul cazinou urmărindu-l pe mafiot fără să se apropie de el. Agentul federal ştia că nu trebuia să-l ardă242, dacă vreun asociat de-ai lui Roselli ar descoperi că se află sub supreveghere.

Johnny Roselli i-a cerut sfatul prietenului său, Joseph Shimon, veche legătură între CIA şi poliția din Washington. Shimon lucra acum ca detectiv particular, iar printre clienții săi se afla Robert Maheu. „Eu în locul tău le-aş spune un rahat fibi-lor. Dacă le dai informații, te poți da drept mort”, îl sfătui detectivul.

Ieşind din biroul lui Shimon din Washington, Johnny Roselli a hotărât să îi viziteze pe James O’Connel, fost şef al CIA în operațiunea „Mangusta”243, şi pe William King Harvey, oficialul sub a cărei conducere se afla „dosarul Roselli”. Mafiotul voia ca Harvey, fost agent al FBI şi fost şef al Departamentului

German al OSS244 în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, să intervină în favoarea lui înaintea federalilor. Pe scurt, ceea ce Roselli voia era ca Harvey şi O'Connel să îl scape de fibi.

James O'Connel reuşise să evite o declarație din partea lui Bob Maheu înaintea unui Comitet de Investigații al Senatului, numai spunându-i preşedintelui acestuia, senatorul Edward Long, că Maheu fusese implicat în operațiuni secrete ale CIA. În cazul lui Johnny Roselli, agentul CIA a vorbit cu şeful securității în operațiunile secrete ale Agenției, Sheffield Edwards, să îi comunice FBI-ului că Roselli voia să devină informator al federalilor, însă că, în acelaşi timp, îi era teamă să nu fie ucis de vreo torpilă a Mafiei, dacă aceasta descoperea că Roselli renunțase la a fi un PCI pentru a se transforma în informator.

În anii aceia, relațiile dintre cele două Agenții nu erau chiar bune. FBI-ul acuza în mod constant CIA-ul de amestec în investigațiile federale sau că trebuia să înghețe altele pentru că suspecții erau implicați în operațiuni ale spionajului nord-american.

Jimmy Fratianno şi-a anunțat prietenul că se afla într-o poziție periculoasă dacă hotăra să devină informator federal. Roselli fusese implicat în cele mai ascunse secrete ale Mafiei în ultimii treizeci de ani, în operațiunile ciudate ale CIA-ului cu Cosa Nostra în timpul anilor şaizeci, în afacerile obscure cu Giancana şi clanul Kennedy şi într-o mulțime de alte lucruri. Dacă Roselli vorbea, cădeau multe persoane influente245.

În ultimii ani, Howard Hughes investise aproape două sute de milioane de dolari în Nevada încercând să obțină controlul absolut asupra jocurilor de noroc în stat. Magnatul voia să instituie un soi de monopol.

După Desert Inn, Hughes a achiziționat hotelurile-cazinouri Sands, Frontier, Castaways şi Landmark Tower şi cazinourile Silver Slipper din Las Vegas şi Harolds Club din Reno. De asemenea,a achiziționat două aeroporturi, compania aeriană Airwest, cu flota ei de şaizeci de avioane care deserveau şaptezeci şi trei de oraşe din Statele Unite, Canada şi Mexic, şi aproape toate terenurile mari din jurul principalului bulevard din Las Vegas. Ideea lui nu era să ridice construcții pe acestea, ci să îi mențină la distanță pe eventualii competitori.

Primul obstacol din drumul lui Howard Hughes va fi Stardust. Magnatul, prin intermediul lui Maheu şi al lui Roselli, oferise pentru acesta aproape treizeci de milioane de dolari, dar în acel moment Departamentul de Justiție a anunțat că va iniția o investigație din partea diviziei sale anti-monopol împotriva lui Howard Hughes. Aceea era o lovitură puternică pentru milionar. Guvernul Statelor Unite era singurul lucru care îi provoca o adevărată teroare magnatului, şi ceea ce îşi dorea cel mai puțin era să îl înfrunte.

Puțin câte puțin, interesul lui Howard Hughes pentru Las Vegas a început să scadă când pierderile deja atingeau zece milioane de dolari. În sfârşit, cu acelaşi mister cu care sosise, magnatul s-a evaporat. La finalul şederii sale în oraşul jocurilor, Howard Hughes nu construise nimic, fusese doar un titlu într-un ziar, după cum va afirma ani mai târziu, din refugiul său,

Jimmy Fratianno, păzit prin Programul Federal de Protecție a Martorilor, cunoscut cu siglele WITSEC.

În decembrie 1975, un nou eveniment venea să agite şi mai mult spiritele în lumea obscură a Las Vegas-ului şi în sinistra afacere a cazinourilor şi a jocurilor de noroc. Asasinatul Tamarei Rand va figura ca o întâmplare întunecată în istoria Mafiei.

Allen Glick era în acel moment şeful suprem al Argent Corporation, proprietară a hotelurilor-cazinouri Stardust, La Hacienda, Fremont şi Marina. Argent le finanța operațiunile în mod ilegal prin deturnarea unor mari sume de bani provenite din puternicul fond de pensii al Sindicatelor Camionagiilor din Statele Centrale. Glick deturnase în mai puțin de nouă ani aproape şaizeci şi două de milioane de dolari, dar cazinourile erau un puț fără fund şi aveau nevoie de mai mulți bani în fiecare zi.

Allen Glick a decis atunci să îi propună Tamarei Rand, o proprităreasă a unor terenuri din San Diego, să investească două milioane în Argent Corporation. Contractul semnat între cei doi stabilea ca, în afara unui profit net calculat la cinci milioane de dolari pe an, Rand să primescă lunar o sumă de aproape o sută de mii de dolari şi funcția de consultant al hotelului-cazino La Hacienda.

În timpul anului 1974, doamna Rand a primit profiturile investiției sale, dar la sfârşitul anului 1975, Glick a decis că nu era necesar să plătească în continuare suma pe care o fixase cu ea. Tamara Rand l-a sunat pe Glick şi l-a amenințat că, dacă nu îndeplinea prevederile conntractului, îl va duce la tribunal.

Omul familiei din Chicago în las Vegas l-a sunat pe Joey Aiuppa şi i-a explicat problema cu Tamara Rand. Răspunsul Naşului a fost: „Rezolvă cum vrei, dar sa nu permiți ca nebuna aceea să ajungă prin tribunale”.

Glick şi-a sunat asociata şi i-a dat întâlnire în luxosul lui birou de la Stardust. Femeia de cincezi şi patru de ani a ajuns cu avocatul ei şi cu o servietă plină de documente pe care le adunase despre operațiunile desfăşurate de Glick în cazinouri. Şeful suprem al Argent Company a încercat să o convingă să nu lase situația să ajungă în tribunale. Glick a spus, adresându-se avocatului Tamarei Rand, chiar că ar fi periculos dacă asta ajungea să se întâmple.

Femeia s-a ridicat şi a spus doar: „Ne vedem în tribunal”.

După discuție, Allen Glick a ridicat din nou receptorul şi l-a sunat din nou pe Aiuppa să îl informeze de rezultatul întâlnirii. Şeful Cosei Nostra din Chicago i-a spus atunci omului său din Las Vegas: „Ai făcut ceea ce trebuia. Eşti un tip bun. Acum e rândul meu. Voi vorbi cu Tony Spilotro să se ocupe de asta”.

Tony Furnica Spilotro246 se născuse în 1938 şi de la o vârstă foarte fragedă deja realizase misiuni speciale pentru Mafie în Las Vegas, sub ordinele lui Johnny Roselli. „El era un artist în munca lui – va declara Fratiano FBI-ului – niciodată nu rata un «contract»„. Spilotro, la numai optsprezece ani, a fost „adoptat”, profesional vorbind, de Sam Nebunul Destefano, unul dintre cei mai teribili asasini şi torționari din toată istoria Cosei Nostra.

Destefano era un torționar sadic şi Spilotro, elevul lui cel mai avantajat din subordinea lui Tony Accardo, Joey Aiuppa şi Jackie Cerone.

În noaptea de 9 noiembrie 1975, Tony Spilotro a ajuns cu maşina chiar până la porțile vilei elegante pe care o avea Tamara Rand în cartierul exclusiv Mission Hills, în împrejurimile San Diego-ului. Executorul şi-a parcat maşina pe o stradă depărtată de poarta principală. A trebuit doar să o escaladeze ca să ajungă în grădina vastă plină de tufe de trandafiri.

Din spatele unei ferestre a putut observa cum Tamara Rand îşi aplica o mască verde pe față în fața unei măsuțe de toaletă roz pline de sticluțe. Spilotro a intrat în vilă prin uşa din spate care dădea în bucătărie.

Executorul a urcat scările acoperite de covoare şi a intrat în dormitor. Doamna Rand nu a avut timp să strige: Tony Spilotro i-a tras cinci gloanțe în cap cu pistolul lui de calibrul 22. La câteva secunde după execuție, Spilotro dispărea de la locul crimei în acelaşi fel în care ajunsese acolo247.

Chiar din acea zi, Tony Spilotro a devenit un om indispensabil pentru câțiva dintre cei mai importanți Naşi ai Mafiei care se foloseau de nemaipomenitele lui calități de asasin fără excepție.

Spilotro şi Destefano au devenit adevărata forță de şoc a Cosei Nostra în Nevada şi în statele învecinate. Vor obține acest statut mulțumită retragerii lui Marshall Caifano, care trebuia să părăsească Las Vegas-ul din cauza atenției pe care o atrăsese asupra sa.

Tony Spilotro şi mentorul lui teribil au devenit stăpânii oraşului jocurilor de noroc, transformându-l în foarte scurt timp într-o autentică zonă de război, între 1971, an în care a călcat în Las Vegas pentru prima dată, şi 1986, an în care Michael a fost asasinat împreună cu fratele lui. Viața lui Spilotro, a frumoasei lui soții, Nancy, şi a lui Lefty Roshental, un jucător expert aflat sub ordinele familiei din Chicago, au reprezentat modelul autorului Nicolas Pillegi pentru scrierea cărții sale, Cazino, care va fi ecranizată după câțiva ani de regizorul Martin Scorsese.

Cel care era unul dintre cei mai faimoşi asasini ai Mafiei a ignorat rapid edictele care veneau din Chicago, Florida, Cleveland, Los Angeles sau New York. Spilotro şi Destefano ucideau fără nici un „contract”248, iar aceasta a reprezentat începutul sfârşitului carierei promițătoare a lui Spilotro în Cosa Nostra.

Într-o zi a ajuns în oraşul jocurilor de noroc un învestit aflat la ordinele lui Santo Trafficante Jr., şeful familiei din Florida. Intenția acestuia era să îi facă loc familiei în aprovizionarea cu băuturi alcoolice a barurilor din marilor cazinouri. Într-o noapte, oamenii lui Trafficante au decis să atace o încărcătură de whisky care se afla sub controlul lui Michael Spilotro.

Ca în cei mai buni ani ai „prohibiției”, oamenii din Florida i-au bătut pe şoferii camioanelor şi au distrus încărcătura, în valoare de mii de dolari. Michael l-a sunat atunci pe fratele lui, Tony.

Acesta, furios, a decis, însoțit de Sam Destefano, să bată străzile iluminate ale Las Vegas-ului în căutarea trimisului lui Trafficante. Într-un magazin din împrejurilmile oraşului, Spilotro şi Destefano l-au găsit pe Jack

Dapezzio, un vechi contabil al familiei din Florida şi fost bodyguard al lui Santo Trafficante.

Sam Destefano „lichidase” duzine de persoane din ordinul lui Sam Giancana, Paul Ricca, Jackie Cerone, Joey Aiuppa şi acum al lui Tony Spilotro.

Cazierul lui cuprindea toate tipurile de delicte, de la simplul furt până la extorsiune, trafic de narcotice, torturi, violuri, pedofilie sau exhibiționism. Se povesteşte chiar că în timpul unei cine din 1955 la care asistau Sam Giancana, atunci şef al familiei din Chicago, Sam şi Michael Destefano, Don-ul i-a ordonat lui Sam să îşi execute fratele chiar acolo. Michael era dependent de heroină şi, ca să îşi plătească doza, fura de ceva timp bani din câştigurile familiei din pariuri. Surprins, la început, Sam Destefano şi-a scos arma, a proptit-o în capul fratelui său sigur pe sine, şi a tras. După aceea a continuat să mănânce.

Altă anecdotă care se povesteşte despre pățaniile Nebunului Destefano este cea întâmplată în 1969, când Peter Cappelletti a încercat să îl asasineze aruncând mai multe grenade prin fereastra casei sale. Problema lui Cappelletti a fost că, exact în acel moment, Destefano ieşise pe uşa din spate a casei să arunce gunoiul, când grenadele au explodat.

Să se răzbune, Sam Destefano a intrat într-o noapte în casa lui Cappelletti, care locuia cu soția şi cu fiica lui adolescentă. Torpila l-a apucat pe gangster şi l-a legat de un radiator din casă. În fața ochilor soției şi fiicei sale, Destefano l-a torturat pe Cappelletti şi chiar a urinat pe el. Înainte să îl omoare cu o împuşcătură în ceafă, Sam Destefano le-a dezbrăcat şi le-a violat pe soția şi pe fiica lui Cappelletti. „Eu vă las în viață, dar dacă scoateți un cuvânt, mă voi întoarce”, le spuse asasinul femeilor.

Acum, însoțit de Tony Spilotro, l-au răpit pe trimisul lui Trafficante şi l-au transportat într-un atelier abandonat. Spilotro voia să ştie unde înmagazinau alcoolul care venea din Florida, dar gangsterul nu era dispus să le dezvăluie această informație.

Tony Spilotro i-a ordonat lui Destefano să îl facă să vorbească pe tipul acela prin orice mijloc. Sam Nebunul le-a spus oamenilor săi să îl răstoarne pe trimisul lui Trafficante şi să îi aşeze capul pe o roată care se afla pe masă. Sam Destefano a început să întoarcă manivela în timp ce roata se închidea presând capul victimei. La final, presiunea a făcut să îi sară ochii. „A avut mult curaj – spuse Destefano – a preferat să moară decât să spună ceva. Era un om demn de respect, un învestit”249. Acea asasinare a altui membru al Cosei Nostra fără permisiunea Comisiei a însemnat o ruptură definitivă între Tony Spilotro şi familia din Chicago.

În februarie 1973, Sam Destefano făcea o masă din lemn în garajul frumoasei sale rezidențe din vestul Chicago-ului când s-au auzit două împuşcături. Prima i-a nimerit un umăr, făcându-l pe Destefano să se întoarcă. A doua l-a lovit în inimă, omorându-l pe loc.

„Contractul” îi fusese acordat lui Tony Spilotro din ordinul lui Giancana, ca formă de a plăti datoria pe care o avea față de familia din Florida pentru că îl omorâse pe omul lui Trafficante. Spilotro şi-a făcut bine treaba, aşa cum îl învățase mentorul său, Sam Destefano.

Cu trecerea timpului, relațiile lui Tony Spilotro cu soția lui, Nancy, au devenit de domeniu public, la fel ca şi discuțiile lor aprinse care se treminau cu vreun obiect zburând. Într-o noapte, Nancy, ca să îl facă gelos pe soțul ei, a decis să intre într-un bar unde se consuma marijuana. Când Tony şi fratele lui, Michael, au ajuns în local, însoțiți de câțiva „soldați” ai familiei, Nancy era pe tejgheaua acelei taverne, complet drogată şi pe jumătate dezbrăcată, în timp ce mai mulți membri ai unei bande din Los Angeles din Infern250 vărsau whisky pe ea.

Spilotro a decis să dea ordinul de atac oamenilor săi. După bătălie, paisprezece îngeri ai infernului au fost grav răniți cu bâte de baseball şi cuțite. Unora dintre ei le-au tăiat chiar şi degetele în timpul bătăii. La sfârşit, localul a fost incendiat cu tot cu câteva motociclete înăuntru.

În dimineața următoare, fotografia lui Tony Spilotro apărea în toate ziarele din Las Vegas sub titluri mari precum: „Spilotro face să izbucnească războiul în Las Vegas” sau „Război între italieni şi îngerii infernului”. Aceea a fost, fără îndoială, picătura are a umplut paharul răbdării lui Joey Aiuppa, şeful familiei din Chicago.

În anii aceia, Spilotro îşi conducea afacerile particulare dintr-un mic birou din hotelul-cazinou Dunes, unde se mutase după ce şi-a vândut magazinele de suveniruri din Cazino Circus-Circus.

Pe 16 martie 1978, Tony a fost chemat de către Naşul Joey Aiuppa, după o întâlnire de mai mult de două ore într-un restaurant din Palm Springs. Numele lui Spilotro apăruse de mai multe ori în timpul interceptărilor la care unitatea specială a FBI-ului, la ordinele agentului special William Roemer, peste câțiva ani autor a diverse cărți despre Crima Organizată, i-a supus pe câțiva dintre gangsterii din Las Vegas. În vremea aceea, afacerile lui Tony Spilotro se extindeau prin statele Nevada, Illinois şi California.

Puțin câte puțin, oamenii familiei Spilotro au început să ocupe poziții în zone controlate de alte familii. Phil Alderisio în Tucson, Chris Petti în San Diego, Joey Hansen în Los Angeles şi Paul Schiro în Phoenix. În 1979, Joe Bonanno a prezentat un protest formal înaintea Comisiei pentru a denunța invaziile continue ale oamenilor lui Spilotro într-o zonă pe care Bonanno o controla de când a trebuit să se retragă acolo după ce a fost învins în numitul „Război al clanului Bonanno”251.

Comisia i-a răspuns vechiului şef al familiei Bonanno din New York că ar trebui să fie el cel care negociază cu Tony Spilotro şi că poate nu era atât de rău ca bătrânul Bonanno să cedeze parte din teritoriul lui. Pentru Joe Bonanno, Spilotro era un „rahat fără clasă şi cu mult tupeu care trebuia curmat. Un asasin fără scrupule, care se credea deasupra binelui şi a răului”252.

Vechiul şef nu era dispus să cedeze nici un dram de putere, nici teritoriu, acelui tip venit din Las Vegas. Deja intervenise în „dispariția” lui Johnny Roselli, un peşte din Cosa Nostra cu o greutate mai mare decât a lui Spilotro.

În anul 1975 Roselli decisese să depună mărturie înaintea audienței speciale a Comitetului de Inteligență a Senatului, chiar la cinci zile după asasinarea lui Sam Giancana. După trei ore de declarații despre relațiile

obscure dintre CIA şi Mafie, avocatul lui Johnny Roselli i-a recomandat să se înconjoare de bodyguarzi, dar vechiul reprezentant al familiei din Chicago în Las Vegas nu credea că este convenabil253. „De fapt, Johnny nu se gândea că moartea lui ar putea să intereseze pe cineva, însă s-a înşelat”, va afirma Jimmy Fratianno în fața FBI-ului.

După ce Mike Rizzi, un „soldat” al familiei din Chicago, a fost învestit ca membru al Cosei Nostra, i-a invitat la cină pe Louis Dragna şi pe Johnny Roselli. Pentru Fratianno era clar că moartea lui Roselli îi interesa pe Tony Accardo şi pe Joey Aiuppa. Rizzi, Dragna şi Roselli s-au întâlnit să cineze în restaurantul Trader Vic’s al hotelului Beverly Hilton. Mike Rizzi era încântat să cunoască o legendă vie precum Johnny Roselli.

Noul învestit ştia că exista un „contract” al cărui obiectiv era Roselli, emis de Joe Bonanno şi de Santo Trafficante, dar Rizzi mai ştia şi că, dacă îi spunea asta, Roselli ar vrea să ştie care este sursa acestei informații. După cină, Rizzi i-a zis lui Johnny Roselli doar: „Ai grijă. Cineva este pe urmele tale. Ai grijă cu cine umbli”.

Jimmy Fratianno, care avea mai multă putere decât Rizzi în cadrul Cosei Nostra, şi-a permis chiar luxul de a-i recomanda lui Roselli să aibă grijă cu Aiuppa, Accardo, Trafficante şi Bonanno. Vechiul reprezentant al familiei din Chicago în Las Vegas era mai mult intrigat decât agitat. Poate pentru că nu se gândise niciodată că cineva din Cosa Nostra ar putea să emită un „contract” pe numele lui.

Pe 16 iulie 1976, Johnny a fost văzut într-un elegant costum alb de în cinând cu Santo Trafficante în restaurantul Landing din Fort Lauderdale. Pe 28 a aceleiaşi luni, a ieşit din casa surorii lui ca să cumpere ziarele din ziua aceea. Atunci a fost ultima dată când a fost văzut în viață.

Maşina sa a fost găsită abandonată în garajul aeroportului internațional din Miami. Jimmy Fratianno ştia că „contractul” care îl avea ca țintă pe bunul lui prieten, Johnny, fusese respectat, însă mai ştia şi că niciodată, nimeni nu va afla de el. Fratianno era sigur că niciodată nu va apărea cadavrul, însă s-a înşelat.

În zorii zilei de 6 august254, nişte pescari care navigau pe apele din Cayo Vizcaino au văzut un corp străin plutind. Au dus barca mai aproape, lăsând obiectul la tribord. Ceea ce plutea nu era altceva decât un butoi de ulei de vreo două sute de litri găurit şi înconjurat cu un lanț gros care să îl mențină sub apă, dar fără să se ştie cum, şi în ciuda balastului, acel butoi plutea.

Pescarii, cu ajutorul cârligelor, au urcat obiectul la bord, luând legătura cu garda de coastă. Imediat ce au acostat, agenți ai poliției din Miami şi ai gărzii de coastă au coborât butoiul din orificiile căruia ieşea un miros oribil.

Ajutați de un sudor au reuşit să îl deschidă. În interiorul lui se afla un cadavru căruia îi fuseseră tăiate cu un fierăstrău picioarele, care se aflau, de asemenea, în butoi. Divizia de omucideri a Departamentului de Poliție din Miami a obținut o amprentă clară a degetului mic al mâinii drepte. Restul dispăruse prin descompunere.

Raportul medicului legist a confirmat că trupul găsit îi aparținea lui Johnny Roselli. Acelaşi document arăta că fusese asfixiat punându-i-se o

pungă de plastic pe cap, ceea ce i-a provocat moartea şi că apoi a fost înjunghiat de douăzeci şi două de ori. Se pare că asasinii au aşteptat prea mult să îl introducă pe Roselli în butoi şi, când au vrut să o facă, rigor mortis deja se instalase. Unul dintre asasinii trimişi a încercat să îi rupă picioarele lui Roselli ca să poată îndoi corpul şi să îl introducă înăuntru, dar, nefiind posibil, au hotărât să îi taie picioarele cu un fierăstrău în zona inghinală. „Treaba pe care au făcut-o cu Johnny a fost un dezastru absolut, o treabă executată de un novice, tocmai ceea ce se putea aştepta de la o familie condusă de cretinul şi ineptul Joey Aiuppa. Au fost atât de proşti încât nu au luat în calcul faptul că, descompunându-se, cadavrul se va umfla şi că asta însemna că butoiul va urca la suprafață – va explica Fratianno în lungile sale conversații din închisoare cu scriitorul Ovid Demaris, autor al biografiei sale –; nu ştiau nici cum se foloseşte un butoi: în loc să îi taie picioarele trebuiau să îi scoată măruntaiele sărmanului Johnny înainte să îl scufunde”255.

Pe 28 octombrie 1976, Dominik Brooklier, puternicul şef al familiei din Los Angeles, a ieşit din închisoare după ce a ispăşit o sentință lungă pentru conspirație. Prima lui măsură a fost să se întâlnească cu acela care era pe atunci adjunctul lui, Jimmy Fratianno. „Ce mai face Frank Bompensiero? – îl întrebă Brooklier. Mai are gura la fel de mare?”.

„Acum e mult mai liniştit. În fiecare zi ajunge acasă la patru după-amiaza şi nu mai iese decât dacă îl sun eu”, răspunse Fratianno. „Cu cine altcineva mai ia legătura?”, întrebă din nou Naşul din Los Angeles. „Numai cu vreo doi tipi. Cu Spilotro Tony şi cu Chris Petti, un prieten de-ai lui”, spuse şeful adjunct.

„Am motive să cred că Thomas Marson, Jimmy Fratianno, Irving Shapiro, Tony Spilotro şi alții au comis şi încă mai comit delicte în detrimentul Statelor Unite, adică, în calitate de angajați sau asociați ai… Alfa Chemical Corporation din Nevada,… desfăşoară… un soi de activitate de extorsiune”256. Raportul FBI spunea în continuare: „O sursă confidențială, care în această declarație sub jurământ va fi menționată cu denumirea Sursa Unu257, l-a informat pe agentul special J. A.… că o mică fabrică de detergent pentru comerț era pe punctul de a fi instalată în Las Vegas pentru furnizarea de detergenți la hotelurile din Las Vegas. Spilotro i-a spus Sursei Unu că parte din fonduri vor fi sustrase din fondul de pensii al Sindicatului Camionagiilor din Statele Centrale”.

În timpul deceniului în care Frank Bompensiero, Sursa Unu, a fost informatorul lui Jack Armstrong, mafiotul s-a bucurat de ce era mai bun din ambele părți. În timp ce oferea informații FBI-ului despre ce făceau asociații lui, federalii îl lăsau în pace să poată face afaceri. Pentru Armstrong şi şefii lui era mai bine să pescuiască peşti mai mari decât unul mic precum Bompensiero.

Pe 31 ianuarie 1977 s-a descoperit cine era cu adevărat Frank Bompensiero. În acea dimineață, Jimmy Fratianno a primit un telefon de la Mike Rizzi. Acesta i-a comunicat lui Fratianno că afacerea cu pornografia, Forex, în care se amestecaseră, era un paravan pentru FBI şi pentru cei doi agenți responsabili de ea.

Eşti sigur de asta? – întrebă Fratianno.

Absolut. Tipii aceia s-au apropiat de mine şi, după ce mi-au arătat legitimațiile lor, mi-au înmânat o citație federală să depun mărturie înaintea unui Mare Juriu – răspunse Rizzi.

Jack Armstrong şi Jack Barron erau atât de nerăbdători să îl aresteze pe Jimmy Fratianno, încât erau dispuşi chiar să îl sacrifice pe Bompensiero.

Vreau să ştiu: cine ți-a vorbit de Forex? – întrebă furios Fratiano.

La ce te referi? spuse Bompensiero.

Nenorocita de Forex era un paravan pentru FBI. Ce joc crezi că joci? – strigă Fratianno de la celălalt capăt al liniei.

S-a lăsat o linişte mortală, iar Bompensiero, după ce l-a asigurat pe Fratianno că va cerceta sursa informației, a închis.

Pe 2 februarie, Frank Bompensiero l-a sunat din nou pe Jimmy Fratianno să îi spună că tipul care îi dăduse informația era Adio Pasăre Neagră258. Acest comentariu a făcut ca Fratianno să relizeze ce îi spuseseră de atâtea ori Roselli şi Brooklier: Bompensiero era informator FBI.

Cum se numea tipul? – întrebă Fratianno.

Lasă-l, e sub pământ – răspunse emoționat Bompensiero.

Jimmy Fratianno ştia că era imposibil să se „ocupe" de cineva într-un timp atât de scurt, în două zile, cu atât mai mult cu cât acesta era informator federal.

În dimineața aceea, Fratianno a intrat într-un garaj ca şef interimar şi a ieşit ca un simplu „soldat". Aşezat pe o maşinuță de golf fără roți, Dominik Brooklier, şef al familiei din Los Angeles, i-a spus lui Fratianno: „Apreciem ce ai făcut pentru noi, dar acum, că sunt bine, preiau din nou controlul familiei".

Joi, 10 februarie, dimineața, Brooklier a vorbit din nou cu Fratianno şi i-a indicat să îl sune pe Bompensiero la ora şase chiar în seara aceea. La ora prevăzută, a sunat telefonul cabinei din fața casei lui Frank Bompensiero. A ridicat receptorul şi a auzit vocea prietenului său:

Bună, Jimmy – spuse Bompensiero.

Ce faci? – întrebă.

Mi-au spus că rahatul ăsta de Brooklier preia şefia familiei. Cu noi cum rămâne? – întrebă Bompensiero.

Eu sunt uşurat că am scăpat de funcția de şef interimar. Despre tine nu ştiu – spuse Fratianno.

Bine, te las, Jimmy, pentru ca e frig aici.

Jimmy Fratianno ştia că aceea era ultim dată când vorbea cu cel care fusese prietenul lui în ultimii patruzeci de ani, deşi îl turnase FBI-ului. Fostul şef al familiei din Los Angeles s-a îndreptat spre restaurantul Montefusco să ia cina. În timp ce savura nişte spaghete vongole, un „soldat" din Los Angeles a intrat în fugă în localul Sal Amarena. „L-au ucis pe Bompensiero – spuse Amarena. Ce părere ai, Jimmy?". Fratianno îl privi şi, fără să spună un cuvânt, a continuat atacul asupra farfuriei cu paste.

După ce a pus în furcă telefonul din cabină, Frank Bompensiero, de şaizeci şi unu de ani, încă în papuci, se pregătea să traverseze din nou strada îndreptându-se spre casă, când un Cadillac Sevilla de culoare argintie s-a oprit în fața lui. Tommy Ricciardi şi Jack Locicero, care erau în interiorul ei, au

început să tragă asupra lui. După câteva secunde, şoferul a coborât din vehicul, s-a apropiat de Bompensiero, care era încă în viață, la pământ, şi, după ce i-a spus: „Eşti un rahat şi un trădător”, i-a băgat țeava în gură şi a tras.

Pe 16 mai 1977, revista Time a publicat un reportaj de mari dimensiuni despre lumea Cosei Nostra. În primul paragraf, Jimmy Fratianno era citat chiar de două ori. Textul era presărat cu mici fragmente precum: „Aniello Dellacroce foloseşte o sosie să îl reprezinte când merge la evenimente cu multă lume”, „Fratianno este mereu înconjurat de patru gărzi de corp” sau „Carlos Marcello, din familia din New Orleans, îşi porneşte maşina cu o telecomandă ca nu cumva să îi fi pus cineva explozibil”. „De la moartea lui Carlo Gambino, doi şefi au concurat pentru coroana Crimei Organizate din New York: Carmine Galante, şef al familiei Bonanno, şi Aniello Dellacroce, descris ca fiind noul şef al familiei Gambino”, comunica articolul din Times.

Publicitatea adusă de prestigioasa publicație îi complica şi mai mult viața lui Fratianno. Dominik Brooklier era pur şi simplu gelos că numele său nu apărea între marile nume ale Cosei Nostra din Statele Unite. Chiar din acel moment şeful familiei din Los Angeles şi-a început campania de hărțuire şi distrugere împotriva lui Jimmy Fratianno.

Primele semne care arătau că Brooklier ar putea să emită un „contract” care să îl aibă ca țintă pe Fratianno au apărut în primele săptămâni ale lunii iunie 1977. Timp de mai multe zile, Fratianno încercase să îl contacteze pe şeful din Los Angeles prin fiul lui, Tony Brooklier, avocat în oraş. Jimmy îl cunoştea pe tânărul Brooklier de când era în scutece, dar, când a vorbit cu el la telefon, i-a părut un străin.

Acela va fi primul semnal că moartea îl păştea. Atunci, Fratianno l-a contactat pe Larry Lawrence, un fost agent FBI şi prieten al său. De la un telefon public, mafiotul i-a spus fostului membru al Unității Speciale împotriva Crimei Organizate a Agenției federale: „James Licavoli şef al familiei din Cleveland are un om infiltrat în biroul vostru local al FBI-ului. Este vorba despre o femeie, iar aceasta le oferă informații foarte valoroase despre mişcările voastre. Ei ştiu, mulțumită spioanei, că Tony Hughes şi Curly Montana sunt informatori federali”. Fratianno ştia că, dacă într-un viitor foarte îndepărtat ar avea nevoie de protecția FBI-ului, înainte va trebui să le ofere ceva grozav, iar informatoarea de la biroul din Cleveland era aşa ceva.

Mişcarea următoare a lui Dominik Brooklier a fost să ceară o întrevedere cu Joey Aiuppa şi cu Tony Accardo. Acolo, şeful familiei din Los Angeles a recomandat un „contract” împotriva lui Jimmy Fratianno.

„Sunt sigură că Brooklier încearcă să convingă LCN259 din Chicago să emită un «contract» pe numele meu – îi spuse Fratianno lui Jim Ahearn, al doilea om la conducerea FBI-ului din San Francisco. Dacă cineva îl va duce la capăt, acela va trebui să fie un învestit al LCN din Chicago, de vreme ce Los Angeles nu mai are pe nimeni cu suficientă experiență să îl poată executa. Sunt un peşte gras şi un câine bătrân, iar ei ştiu asta”.

Cel însărcinat să îi facă felul lui Fratianno va fi Marshall Caifano. „Trebuie să vii în Chicago să discutăm câve ceva. Joey Aiuppa vrea să

vorbească cu tine”, spuse Caifano. „Despre ce vreți să vorbim? Şi, dacă vreți să vorbiți cu mine, de ce nu veniți aici?”, răspunse Fratianno. El era sigur că, dacă mergea la Chicago, aceea va fi ultima dată când se urcă în avion260.

„Contractul” lui Jimmy Fratianno a trecut atunci la Tony Spilotro cu ordinul să ajute familia din Los Angeles să rezolve „problema”. Jimmy era hotărât să devină informator federal. „Dacă ei vor să mă lichideze, sunt deştepți. Vor sfârşi toți în închisoare de pe urma a tot ce ştiu despre fiecare dintre ei”, gândi Fratianno.

„Am petrecut câteva luni încercând să îl convingem pe Fratianno că era necesar să îl includem în WITSEC Programul Federal de Protecție a Martorilor”, îi spuse Gerald Shur autorului261. „A trecut destul de mult timp până s-a hotărât să facă pasul. Fratianno era mai preocupat să se răzbune pe Brooklier decât să îl protejăm”. Torpilele angajate să îl execute pe Jimmmy erau Mike Rizzitello, un „soldat” liber care îndeplinea misiuni pentru diferite familii, precum cele din Los Angeles, Chicago, Detroit sau Cleveland, şi Joey Hansen, un „soldat” din subordinea lui Tony Spilotro.

La sfârşitul anului 1977, Jim Ahearn i-a înmânat lui Jimmy Fratianno un ordin de detenție ca suspect pentru două asasinate în Cleveland. În acel moment, mafiotul a devenit oficial informator al Guvernului. Doi ani mai târziu, cu informații furnizate de Fratianno FBI-ului, judecătorii federali au emis un total de 217 ordine de detenție. O sută nouăzeci şi cinci de membri ai Cosei Nostra au fost judecați şi condamnați la diferite perioade de închisoare, inclusiv Dominik Brooklier, şef al familiei din Los Angeles, Samuel Sciortino, şef adjunct al aceleiaşi familii, Tom Dragna, Thomas Ricciardi, Jack Locicero, Mike Rizzitello, Funzi Tieri, Angelo Marino, Russel Bufalino, şef al familiei din nord-estul Pensylvanniei, Marshall Caifano, şi lista continua. Altul dintre cei cercetați de FBI după dezvăluirile lui Fratianno va fi Tony Spilotro262.

Reprezentantul familiei din Chicago în Las Vegas continua să calce pe teren minat operând de fiecare dată în mod din ce în ce mai independent de directivele date de familie. Spilotro scotea în mod constant bani de la Stardust, în parte ca să mențină nivelul înalt de viață la care îl obliga soția lui, Nancy.

Chiar în acea epocă, oameni apropiați lui Tony şi fratelui său, Michael, au devenit informatori FBI, fapt care a trimis la închisoare un număr important de personalități din Cosa Nostra a familiilor din Milwaukee, Kansas City şi Chicago.

Rătăcirile lui Tony Spilotro au fost discutate de Comisie, care a decis să emită un „contract” pentru el şi pentru fratele lui. Exact din acel moment pentru ei începea numărătoarea inversă. Pentru Joey Aiuppa, decizia Înaltului Consiliu al Crimei Organizate însemna unda verde.

Într-o dimineață din 1986, şase agenți FBI au intrat în rezidența lui Joey Aiuppa din Chicago cu un mandat federal de arestare, acuzându-l că a furat milioane de dolari din diferite cazinouri din Las Vegas. După intrarea lui în închisoare, Joe Ferriola şi-a asumat interimar controlul familiei din Chicago.

Noul şef i-a sunat pe Tony Spilotro şi pe fratele lui să se prezinte în fața Consiliului familiei din Chicago. Spilotro ştia că îi sosise clipa, la cei patruzeci

şi opt de ani ai săi, după ce a făcut atâtea pentru familie. Era sigur că va fi numit şef al puternicei familii din Chicago.

În acea dimineață de 16 iunie 1986 a călătorit împreună cu Michael din Las Vegas, dar, înainte de a pleca, Spilotro a lăsat ordin să se organizeze o mare petrecere în onoarea celui care va fi numit noul şef. Aceea va fi ultima zi din viața sa.

Ambilor gangsteri li se va da întâlnire în împrejurimile oraşului Enos, în statul Indiana. Acolo, din ordinele lui Joey Aiuppa, au fost bătuți brutal cu bâte de baseball. Prima lovitură îi va rupe mandibula lui Tony. Sângele care îi curgea din cap l-a lăsat aproape orb pe Michael[263].

Amândoi, încă în viață, au fost aruncați într-o groapă săpată în mijlocul unui lan de porumb şi îngropați de vii cu ajutorul unui excavator. Tony încă mai tuşea înecându-se cu propriul sânge, iar Michael plângea, în timp ce tone de pământ îi acopereau complet[264]. Unul dintre cei mai faimoşi executori ai Mafiei, acelaşi care trimisese personal în mormânt aproape treizeci de persoane, era ucis la rândul său de oamenii cu care lucrase în timpul ultimilor treizeci de ani.

În timp ce în vestul Statelor Unite şi în Chicago aveau loc schimbări în ierarhia diferitelor familii, în parte din cauza valului provocat de „problema Spilotro”, New York-ul trăia ani de pace, chiar dacă conspirațiile din jurul noului şef nu încetau să existe.

Carmine Galante şi Aniello Dellacroce tocmai ieşiseră din închisoare, dar revista Time, în articolul publicat pe 16 mai 1977, a comis o greşeală de calcul. Aniello Dellacroce era, de fapt, şeful adjunct al familiei Gambino sub conducerea lui Paul Castellano. Oricum, deşi noul şef al familiei Gambino nu urma să îl piardă din vedere pe Dellacroce, lovitura de stat împotriva lui nu va veni din partea adjunctului său, ci din linia de caporegimi conduşi de un bărbat numit John Gotti. Cineva conspira să îi cânte un recviem Naşului.

Dominik Brooklier a murit în urma unui infarct în iulie 1984, în celula lui din Centrul Federal Metropolitan de Corecție din Tucson.

Joey Aiuppa a fost condamnat la o perioadă lungă într-o închisoare federală pentru furt, extorsiune şi conspirație pentru jefuirea mai multor cazinouri din Las Vegas. Aiuppa ordonase personal executarea lui Jimmy Fratianno, Johnny Roselli, Tony Spilotro, Michael Spilotro şi Frank Bompensiero, deşi niciodată nu s-a putut dovedi asta şi, drept urmare, nu a putut fi judecat. Când a fost pus în libertate, Aiuppa pierduse controlul absolut al familiei din Chicago.

Jimmy Fratianno a murit din cauze naturale în octombrie 1993. Ultimii şaisprezece ani de viață şi i-a petrecut sub manta protectoare a numitului Program Federal de Protecție a Martorilor (WITSEC).

Cadavrele lui Tony şi Michael Spilotro au fost dezgropate şi trimise la departamentul de medicină legală al Universității din Indiana. Biroul Şerifului Districtului Newtown a trimis factura cu toate cheltuielile biroului local al FBI-ului din Indianopolis. Aceştia au refuzat să o deconteze. Pentru a suporta costurile, Biroul Şerifului Districtului Newtown a pus la vânzare nişte tricouri imprimate cu cuvintele: „Frații Spilotro, Firmă de Îngrăşăminte”.

Recviem pentru un Naş.

Marele Paul Castellano, „Ofensiva Giuliani”, proces la Comisie şi violentul an de tranziţie.

Paul Castellano fusese, fără îndoială, Naşul Mafiei cel mai bogat din toată istoria Cosei Nostra. Din bucătăria vilei sale, cunoscută ca şi „Casa Albă”, de trei milioane şi jumătate de dolari şi şaptesprezece camere, situată în State Island, conducea destinele a mii de oameni şi afaceri, estimate la mii de milioane de dolari.

Însă, Castellano nu era doar şeful a sute de sedii de sindicate, atotputernic şef al altor familii din Cosa Nostra, ci şi preşedintele corporaţiilor milionare şi proprietarul unui pachet de acţiuni pe Wall Street, ale căror valoare este inestimabilă. Putea să provoace o grevă în chei doar printr-un apel telefonic, să oprească construirea unui mare zgârie-nori, dându-le ordinul sindicatelor din sector şi, desigur, să decidă viaţa sau moartea oricăruia dintre oamenii săi sau a celor care făceau afaceri cu el sau cu familia Gambino. Big Paul, născut în Brooklyn, în 1915, căpătase puterea în 1976, după moartea vărului său, Carlo Gambino. După ce a fost numit şef al familiei, consigliere-ul ei, Joe N. Gallo şi doi dintre cei mai puternici caporegimi ai săi, James Failla şi Ettore Zappi, şi-au prezentat respectul şi loialitatea în faţa noului Don. Dellacroce, unicul care putea să pună frâu dorinţelor lui Gambino de a-l numi pe Castellano noul lider al familiei, se afla în închisoare, ispăşind o pedeapsă scurtă.

Aniello Dellacroce era informat de fiecare mişcare pe care o făceau membrii familiei Gambino, mulţumită protejatului său, John Gotti. Paul Castellano ştia că avea nevoie de un semn de respect din partea lui Dellacroce, dacă dorea să fie confirmat ca nou şef al familiei.

Pentru aceasta, va aştepta până în ziua Acţiunii de Graţiere, când Dellacroce va fi eliberat. Întâlnirea va avea loc pe 24 noiembrie, în modesta casă a unuia dintre capi din familia Gambino, Anthony Nino Gaggi. În casa din cartierul Bensonhurts s-au aşezat la masă Aniello Dellacroce, Gallo, Failla, Zappi, Lombardozzi şi câţiva dintre capi din cel mai înalt rang, ca John Gotti. Şeful imediat al lui Gotti, Carmine Fatico, nu a fost convocat, ceea ce însemna că el va fi avansat, într-un mod sau altul.

Prima sarcină a lui Castellano va fi să domolescă dorinţele de putere ale lui Dellacroce, care se arătase vădit ofensat de decizia lui Carlo Gambino de a nu-l numi succesor. Paul Castellano a luat cuvântul pentru a confirma că, din acel moment, Aniello Dellacroce se va ocupa cu coordonarea celor mai profitabile afaceri ale familiei în Queens şi Manhattan, incluzând şi operaţiunile din zona sub controlul lui John Gotti şi Carmine Fatico, din Ozone Park.

La aceeaşi întâlnire, Castellano a lăsat să se vadă clar de către oamenii săi cănu va accepta în timpul mandatului său asasinarea poliţiştilor sau traficul de droguri, pedepsindu-le cu moartea. Dorea o domnie ferită de supravegherea agenţilor federali. În sfârşit, Aniello Dellacroce a decis să se ridice şi să-şi prezinte respectele faţă de noul Don. Lui Paul Castellano i-a luat mai puţin de jumătate de oră ca să obţină sprijinul lui Dellacroce. Doar el ştia că îl cumpărase, acordându-i o putere economică neuzitată. Din acel moment,

Dellacroce, la cei şaizci şi doi de ani, ştia că soarta sa până în ziua în care va muri va fi de a se supune şi de a-şi prezenta respectul față de diferiți Naşi care vor trece prin viața sa, cum i se întâmplase deja cu Vincent Mangano, Albert Anastasia şi Carlo Gambino.

Castellano va dovedi aceleaşi semne de nepotism ca şi şeful anterior, la fel şi favoruri preferențiale pentru cei trei fii sau față de Tommy, fiul lui Carlo Gambino. Acest fapt îi va mânia pe capi şi „sodați" şi, în mod special, pe un tânăr, John Gotti, cu reale obiective de a accede la puterea familiei. Castellano dorea oameni de afaceri, avocați şi economişti în jurul său. John Gotti dorea o familie de modă veche, în cel mai adevărat sens al tradiției siciliene, învestiți dispuşi să omoare şi să moară pentru onoarea familiei. Acea teorie va fi primul semn al rebeliunii ce avea să izbucnească.

Castellano se vedea pe sine mai mult ca pe un om de afaceri, decât ca pe un lider al Cosa Nostra. Ura violența cu care-şi tratau Dellacroce sau Gotti victimele. Ba chiar, mulți „soldați" din familie îl acuzau că nu a folosit un pistol în viața lui, şi, cu atât mai puțin, că nu a omorât pe nimeni. Paul Castellano prefera să-şi folosească puterea prin amenințare, decât să folosească violența gratuită.

Acea poziție i-a conferit poreclele de Unchiulului Paul, Pauli, sau, simplu, Papa; acesta din urmă era preferata lui. El însuşi se vedea ca un papă de pe vremea Renaşterii, ca un autentic Borgia. „Acel fiu de măcelar se credea cu sânge albastru", spuse într-o zi însuşi Gotti, într-o conversație cu al său consigliere Sammy Gravano, înregistrată de către FBI. Chiar poziția sa trufaşă a provocat anumite suspiciuni printre membrii celorlalte patru familii din New York ce formau Comisia. Frank Funzi Tieri, şef al Genovezilor, Anthony Tony Ducks Corallo, şef al familiei Lucchese, Carmine Şarpele Persico, al celor din Colombo şi Carmine Galante al familiei Bonanno simțeau că Castellano îi trata ca pe nişte gunoaie. Acei învestiți doreau un semn de respect de la noul şef, al cărui unic merit a fost de a fi vărul drept şi cumnat al puternicului Carlo Gambino. În realitate, Paul Castellano îi disprețuia pe acei oameni care îngenunchiaseră la picioarele lui Gambino, iar ei ştiau asta.

Şeful familiei Gambino se simțea mai liniştit şi în siguranță printre directori, decât printre gangsteri. Castellano era fericit atunci când se întâlnea cu corpul său directiv, format din Ira Waldbaum, de la Waldbaum's Supermarkets; Pasquale Conte, de la Key Foods Corp; Julie Miron, preşedinte la Miron Lumber Co. din Brooklyn; Robert Mathews, de la Mathews Industrial Piping, şi cu Frank Perdue, care era cunoscut ca Regele Puiului. În cazul tuturor acestor companii, familia Gambino avea o mare influență.

Castellano intrase în consiliile lor de administrație prin mituire sau prin contracte speciale. De exemplu, în Waldbaum a intrat după ce a fost timp de doi ani „protector" şi „sfătuitor" special al proprietarului, Ira Waldbaum. În firma Mathews s-a implicat după ce a strâns timp de trei ani de zile o plată lunară de o sută de mii de dolari, pentru a menține pacea în sindicate şi a elimina tentativele de grevă din companie. Robert Mathews i-a plătit familiei Gambino un comision de zece milioane de dolari, după acordul ca firma sa să reconstruiască marele conducte de furnizare a petrolului în Port Mobil, din

Staten Island. Frank Perdue s-a asociat cu Castellano când a avut nevoie de ajutorul lui pentru a livra pui în marile centre comerciale, în restaurantele din Manhattan şi să pună capăt unei dure greve care punea în pericol supravieţuirea proiectului de procesare pe care Perdue îl avea în statul Virginia.

Castellano a trimis doi „soldaţi" comandaţi de Gotti, să încerce să îl „convingă" pe liderul de sindicat local să contramandeze greva. A doua zi, lucrătorii s-au întors la muncă, după trei luni de proteste265. „Cred că aş putea deveni cel mai bun intermediar al muncii din Statele Unite. Dă-mi o bâtă de baseball şi cei care sunt împotriva intereselor familiei se vor întoarce la muncă", va spune într-o zi Gotti către consigliere al său, Sammy Gravano.

Pe 28 iulie 1977, John Gotti era eliberat din închisoarea din Green Haven. Ispăşise doar doi ani de închisoare, complice la moartea lui James Mebratney266. În 1972, Emanuele Manny Gambino, nepot al lui Don Carlo, a fost sechestrat când ieşea din casa sa, într-o dimineaţă. Trupul lui Manny va fi descoperit într-un canal de scurgere, în anul următor, cu clare semne că fusese torturat. Unghiile de la mâini îi fuseseră smulse, ca şi toţi dinţii din gură, iar amprentele îi fuseseră şterse cu acid sulfuric.

Familia Gambino a stabilit că asasinatul fusese opera Mafiei irlandeze, care încerca să controleze partea de vest a Manhattan-ului. Cel mai puternic dintre irlandezi era un gangster numit James Mebratney. Carlo Gambino a decis să emită un „contract" pentru asasinarea irlandezului. Don-ul îi ordonă lui Aniello Dellacroce să se ocupe de această chestiune, care, la rândul său, i-a angajat pe trei dintre cei mai violenţi executori din familia Gambino. Într-o noapte, John Gotti, Angelo Ruggiero şi Ralph Galione au fost informaţi de faptul că Mebratney fusese văzut într-un bar din Brooklyn, fără nici un fel de protecţie.

Planul pus la cale de către Gotti şi ai lui era să se prefacă că sunt poliţişti şi să-l aresteze pe Mebratney pentru acuzaţia de asalt armat. Problema a fost că irlandezul, chiar beat fiind, nu avea chef să fie reţinut de către trei detectivi de la divizia de furturi a Departamentului de Poliţie din New York. Galione, prieten al asasinatului Manny Gambino, a încercat să-i pună cătuşele, în timp ce l-a apucat de o mână. În acel moment, Mebratney şi-a băgat mâna lăsată liberă în buzunarul canadienei sale negre, şi a scos un pumnal. Cu cătuşele prinse de o mână şi agitând cuţitul în cealaltă, irlandezul s-a îndreptat spre Galione, care era pe podea, să i-l înfigă în gât. Ralph Galione şi-a scos arma şi l-a împuşcat de trei ori. James Mebratney a căzut mort.

Detectivii de la omucideri au decis să urmărească pista lăsată de către „soldaţii" familiei Gambino către însuşi Don Carlo. Într-o după-masă, patru poliţişti au decis să-i facă o vizită Naşului pentru a-l interoga. Puternicul şef al Cosei Nostra era umilit de incompetenţa de care a dat dovadă unul dintre „soldaţii" lui.

A doua zi, Ralph Galione a fost găsit omorât de un glonte în ceafă, într-un container de gunoi în locul cel mai ascuns din cartierul Queens. Don-ul fusese umilit şi cineva trebuia să plătească pentru asta.

Poliţia a continuat să sape până când a dat peste cineva care i-a informat că îl văzuse pe Gotti şi pe Ruggiero aşteptându-l pe Galione la ieşirea din bar.

În final, FBI-ul a ordonat punerea informatorului sub protecția WITSEC. Martorul a declarat din nou în procesul asasinării lui James Mebratney că îi văzuse pe Gotti şi pe Ruggiero. Cu Galione mort, ambii bărbați din familia Gambino au fost declarați vonovați, însă pedepsele lor au fost reduse.

Don Carlo angajase un faimos şi ambițios avocat, Roy Cohn, fiul unui judecător din New York, care se licențiase în Drept în Columbia Law School, la doar optsprezece ani. Lista sa de clienți îi includea pe Tony Fat Salerno, şeful Genovezilor; Carmine Galante, şef al familiei Bonanno, şi mai mulți membri ai familiei Gambino, cum ar fi Carmine Fatico, Aniello Dellacroce, Tommy şi Joe Gambino, Angelo Ruggiero şi, bineînțeles, John Gotti. Lui Cohn i-a venit ideea ca Gotti să se declare vinovat de acuzațiile de colaborare în încercarea de sechestrare şi atacare a lui James Mebratney, în schimbul unei sentințe neînsemnate într-o închisoare federală. Procurorul Districtului Staten Island a acceptat pactul şi Gotti a fost condamnat la patru ani de închisoare, fără posibilitatea de a fi eliberat condiționat.

În vara anului 1977, Gotti, devenit un om important în cadrul familiei Gambino, s-a refugiat, din nou, înconjurat de ai săi, soția sa şi cei patru copii, în casa sa din Howard Beach şi în cartierul său general din Bergin Hunt and Fish Club din Ozone Park. După cinci luni de la eliberarea sa, John Gotti şi alți opt dintre ai săi goombati267 au depus un jurământ sfânt față de Cosa Nostra. La sfârşitul ceremoniei, John Gotti, la treizeci şi şapte de ani, a fost numit capo în locul lui Carmine Fatico, care se confrunta cu un proces, în care era acuzat de evaziune fiscală. La ordinele lui Dellacroce, Gotti şi oamenii săi au devenit o puternică forță de şoc.

Alianța dintre Aniello Dellacroce şi John Gotti va deveni o adevărată problemă pentru Naş. De fiecare dată mai des, Castellano se refugia în vila268 sa, înconjurat de capi şi „soldați” de maximă încredere ca James Failla, protejatul acestuia, Frank Decicco şi Thomas Bilotti, care făcea câteodată pe bodyguardul şi şoferul lui Don. O altă prezență constantă la „Casa Albă” era inteligentul şi filosoficul consigliere al familiei Gambino, Joe N. Gallo.

Omul de încredere al lui Castellano era cu adevărat independent, mulțumită puterii pe care o dobândise după atâția ani în serviciul familiei Gambino. Din bucătăria casei lui, Paul Castellano conducea un imperiu care manevra în fiecare zi mii de milioane de dolari.

FBI-ul reuşise să instaleze mai multe microfoane în diferite locuri din rezidența Naşului. În analele cercetărilor Agenției federale cu privire la Crima Organizată vor deveni istorie conversațiile amoroase dintre Paul Castellano şi servitoarea lui, columbiana Gloria Olarte, de care se îndrăgostise iremediabil. Cum Olarte nu vorbea engleză, Castellano a cumpărat un joc infantil, care putea fi achiziționat din orice magazin cu jucării, care, la introducerea unui cuvânt în limba engleză, oferea automat traducerea în spaniolă.

„Era de-a dreptul ridicol să asculți declarațiile de amor ale unui tip de şaizeci de ani către servitoarea lui de treizeci şi şapte, care conversează prin intremediul jucăriei aceleia”, va declara un agent federal269. Dar microfoanele instalate dezvăluiau şi că şeful familiei Gambino nu îl situase în fruntea Asociației Internaționale a Stivuitorilor pe unul dintre ai lui capi, Anthony

Scotto. „Puterea noastră creşte în Internaţionala Stivuitorilor. Urcăm, urcăm spre conducere. Când preşedintele va fi de-ai noştri, deja nimeni nu va mai putea să ne ţină piept pe sutele de kilometri de chei din acest oraş”, îi va spune Paul Castellano unui vizitator.

În mod curios, microfoanele fuseseră plasate de doi experţi agenţi federali care se dăduseră drept reporteri ai revistei Casa şi Grădina. Cu pretextul de a fotografia una dintre cele mai frumoase vile din zonă, agenţii FBI au pătruns în casa lui Paul Castellano şi au plantat aproape unsprezece microfoane. Altă conversaţie înregistrată de FBI în Bergin Hunt and Fish Club arăta cum John Gotti îl califica pe Paul Castellano drept Papa, dar ceea ce viitorul Naş al familiei Gambino nu ştia era că federalii se făcuseră cu doi informatori din interiorul propriului său cartier general din Ozone Park. Informatorii, cu codurile BQ11766-OC şi BQ 5558-TE270, acesta din urmă cunoscut ca Wahoo, furnizau date despre activităţile lui Gotti începând cu 1966. Practic, tot ceea ce spunea John Gotti în Bergin era interceptat de federali. Drept consecinţă a acestei urmăriri, FBI-ul a decis să iniţieze o operaţiune de informaţii împotriva mentorului lui Gotti, Aniello Dellacroce. BQ 5558-TE a declarat că, în fiecare săptămână, acela îl vizita pe acesta în cartierul lui general de la Ravenite Social Club, pe Mulberry Street, numărul 247, în inima Micii Italii newyorkeze. Ravenite a fost supus supravegherii douăzeci şi patru de ore din zi271.

„Gotti era un adevărat animal. Când un subordonat nu îi returna apelurile, îl trimitea pe Ruggiero Angelo să îi incendieze casa sau să îi arunce o grenadă în interiorul ei, fără să îi pese dacă înăuntru erau şi copiii acestuia”, afirma un membru al Escadronului Gambino din FBI. Dar abia în 1980 Gotti a demonstrat ce era el cu adevărat.

În primăvara acelui an, Frank Gotti, fiul de doisprezece ani al lui John, a fost lovit de un camion când circula pe stradă cu bicicleta. Copilul a murit pe loc sub greutatea roţilor vehiculului. John Favara, şoferul de cincizeci şi unu de ani, era un tehnician care monta mobilă. Frank fusese oaia albă dintre copiii lui Gotti, tatăl ţinea la el ca la ochii din cap. Moartea lui le-a provocat un adevărat shock tuturor membrilor familiei, şi, mai ales, soţiei lui Gotti, Victoria. După înmormântare, Favara a început să primească ameninţări telefonice şi de alt tip.

Un apel anonim l-a informat pe inspectorul Poliţiei din Brooklyn că „şoferul care l-a asasinat pe Frank Gotti va fi executat în zilele următoare”; maşina lui John Favara a fost furată şi făcută bucăţi pe un teren apropiat de casa lui. În altă zi, când Favara şi-a deschis căsuţa poştală, a găsit în interiorul ei un anunţ mortuar şi o fotografie a micuţului Frank.

Un „soldat” al lui Gotti, care îl cunoştea pe şofer, i-a recomandat să se mute din cartier dacă nu voia să sufere un accident grav, astfel încât, în plină noapte, John Favara, soţia lui şi cei cinci copii ai săi au dispărut. Lucrurile păreau să revină la normal când lui Favara i-a trecut prin minte să o viziteze pe Victoria Gotti, mama copilului, să îşi exprime regretul pentru neplăcuta şi nenorocita moarte a fiului ei. Soţia lui Gotti, văzându-l pe Favara venind pe stradă, a alegrat înaintea lui cu o bâtă de baseball în mână. Loviturile pe care i le-a aplicat l-au trimis la spital cu o arcadă spartă şi cu capul spart.

Chiar în acea noapte, Favara a dispărut din nou, până când, zece zile mi târziu, când ieşea de la serviciu, a fost sechestrat de trei bărbați care l-au lăsat inconştient folosind o bară de fier. Un martor al scenei a denunțat răpirea la poliție în timp ce, în aceeaşi zi, soția lui Favara denunța dispariția lui.

Detectivii NYPD i-au arătat fotografia lui Favara lui Leon Papon, proprietarul unui restaurant situat chiar în fața locului în care l-au sechestrat pe şoferul de camion. Poliția şi-a continuat investigațiile până când, într-o noapte, trei oameni de-ai lui John Gotti au intrat în locuința lui Papon şi i-au recomandat să îşi închidă afacerea şi să se care. După cinci zile, în localul gol se afla un afiş pe care se putea citi „De închiriat". Papon primise şi pricepuse mesajul din partea lui Gotti.

John Favara nu a fost găsit niciodată, iar după şase luni va fi declarat mort în mod oficial. Peste ani, Wahoo va declara că a fost martor la ordonarea executării lui Favara de către John Gotti însuşi. Alt informator va declara că John Favara fusese introdus viu într-o maşină şi băgat într-o presă de fiare vechi sub ochii lui Gotti. Cubul metalic a fost îmbarcat, cu cadavrul lui Favara înăuntru, pe un mic iaht şi aruncat în apele Hudson-ului. Două versiuni ulterioare vor afirma că asasinii fuseseră Angelo Ruggiero, Tony Rampino, Willie Boy Johnson şi Roy Demeo, responsabilul familiei Gambino cu furturile de maşini, toți aceştia aflați în subordinea lui John Gotti.

Acel asasinat va marca un înainte şi un după în figura din ce în ce mai marcantă a „căpitanului" familiei Gambino. Membrii cei mai relevanți ai familiei prinseseră mesajul, ceea ce Paul Castellano nu făcuse.

Big Paul se simțea din ce în ce mai bine fiind un lider invizibil al Cosei Nostra. Acel reportaj apărut în mai 1977 în revista Time despre lumea Crimei Organizate în Statele Unite nici măcar nu îl pomenea. Reporterul publicației îl califica pe Aniello Dellacroce ca şef al familiei Gambino, şi asta nu l-a deranjat deloc pe Paul Castellano.

La sfârşitul anilor şaizeci, a apărut în scenă Jimmy Coonan, un tip de origine irlandeză care, din Hell's Kitchen, îşi extinsese puterea de la strada 34 Vest la strada 57 Est, şi de la bulevardul numărul opt până la râul Hudson. Coonan şi oamenii lui, la ordinele a trei asasini numiți Mickey Featherstone, Jimmy Meelroy şi Kevin Kelly, se ocupau cu sechestrarea, asasinarea şi tranşarea tuturor acelor membri ai altor bande care se opuneau politicii lui de expansiune. Timp de douăzeci de ani, Coonan şi ai săi au implementat o politică de teroare pe care nici poliția nu a putut să o spulbere de vreme ce, dacă nu exista cadavru, nu exista crimă. Destinația finală a celei mai mari părți a cadavrelor victimelor bandei de irlandezi era uzina de tratare a reziduurilor din Ward's Island. Cu colaborarea unor operatori, Coonan reuşea să deschidă cazanele uriaşe şi să arunce acolo resturile celor care, cu câteva ore mai devreme, le cauzaseră vreo problemă.

Cu trecerea timpului, loviturile lui Jimmy Coonan au început să fie de fiecare dată mai îndrăznețe. Jafuri, atacuri, răpiri, extorsiuni şi chiar asasinări ale unor membri ai Cosei Nostra treceau prin fața ochilor unui Paul Castellano mai preocupat de cotarea acțiunilor sale decât de puterea familiei Gambino. Castellano nu a schițat nici un gest nici măcat când a aflat că Coonan

asasinase un perceptor al familiei. Poate că Castellano spera ca acesta să îşi vină în fire după ce s-ar fi întâlnit cu el, dar irlandezii aveau faima că sunt mai răzbunători decât italienii.

Castellano i-a trimis atunci un mesaj lui Coonan să stabilească o întâlnire la restaurantul Tommaso, în Bay Ridge, în Brooklyn272. Localul era situat chiar la intrarea unuia dintre cluburile sociale ale familiei Gambino, condus de puternicul capo Jimmy Failla273.

La reuniune au asistat Roy Demeo, Paul Castellano, adjunctul său, Aniello Dellacroce, al său consigliere, Joe N. Gallo, caporegimi Carmine Lombardozzi şi Anthony Nino Gaggi şi Funzi Tieri, şef adjunct al familiei Genovese. Din partea irlandezilor au asistat Coonan şi Featherstone.

După ce au luat masa, Tieri i-a şoptit ceva la ureche lui Castellano şi, imediat, şeful clanului Gambino l-a întrebat pe Coonan despre asasinatul unor oameni ai Cosei Nostra. Jimmy Coonan a pledat nevinovat, asigurându-l că nu avea nici o legătură cu asta. Castellano s-a ridicat şi, arătând cu un deget spre fețele irlandezilor, le spuse: „Acum sunteți aliații noştri. Nu ne plac cowboii şi nici sălbatecii. Dacă mai comiteți vreo greşeală, veți înfrunta puterea celor Cinci Familii”. De atunci înainte, dacă Coonan voia să facă vreo afacere, legală sau nu, trebuia să se consulte mai întâi cu Nino Gaggi sau cu Roy Demeo. Castellano plănuia să se folosească de oamenii lui Coonan ca forță de şoc în posibilele lui înfruntări cu alte bande sau chiar cu alte familii. Eddie Măcelarul Cummiskey a fost pus sub ordinele unor caporegimi ai familiei ca să îi învețe pe „soldați” cum să dezmembreze cadavrul victimei şi să îl facă să dispară.

„Soldații” lui Gambino, selectați de însuşi Paul Castellano, trebuiau să îi supravegheze pe oamenii lui Coonan şi să strângă banii încasați de aceştia pentru familie. În fiecare miercuri, Demeo mergea din Brooklyn până în partea de vest a oraşului să se întâlnească cu un „soldat” de-ai lui Coonan, numit Tommy Collins, să vorbească despre afacerile în desfăşurare.

A doua pace instituită de Paul Castellano va avea loc pe 6 aprilie 1979, la magazinul de fructe de mare Martini’s Seafood, tot în Bay Ridge. Sicilienii, sau zips274 începuseră să opereze pe teritorii ale familiei cu heroină siciliană, fără să ceară permisiunea Don-ului. Agențiile federale detectaseră fluxul constant de heroină provenită din Italia prin portul francez din Marsilia, aflat sub controlul din ce în ce mai puternicelor carteluri siciliene. Pentru Paul Castellano aceea era o formă stupidă de a atrage atenția, ceva ce nu îşi dorea în nici un caz.

Traficul de narcotice era un delict federal grav pentru care puteai sa fii condamnat la aproape patruzeci de ani de închisoare într-o puşcărie de maximă securitate, dar profiturile erau atât de mari încât chiar şi familiile cele mai conservatoare când venea vorba de a pune mâna pe droguri decideau să cedeze; dar nu şi familia Gambino. Unul dintre cei prezenți la summit-ul de la Palermo275 fusese Carmine Galante276, acum şef al familiei Bonanno. Galante, un asasin nemilos, deja ispăşise o pedeapsă de doisprezece ani pentru trafic de narcotice în închisoarea federală din Lewisburg, în statul Pennsylvania, dar acea condamnare lungă nu a reuşit să îl convingă că ar trebui să abandoneze periculoasa afacere cu droguri277.

Şeful clanului Bonanno hotărâse să treacă peste deciziile Comisiei şi să desfăşoare negocieri directe cu Salvatore Toto Catalano, reprezentantul acelor zips în New York.

Carmine Galante încerca să îi determine pe ceilalți şefi de familii, care refuzau să se amestece în afaceri atât de periculoase precum traficul de droguri, să se răzgândească. Din ordinul său, mai mulți dintre „soldații" familiilor Genovese şi Gambino au fost ciuruiți în plină stradă. Motivul era că şeful clanului Bonanno voia să obțină monopolul asupra drogurilor în Manhattan, New Jersey, Brooklyn şi Queens.

În sfârşit, setea de putere a lui Galante a început să deranjeze alți şefi din Comisie. În prima zi a lunii iulie din 1979 s-au întâlnit Santo Trafficante, şeful familiei din Florida, Frank Funzi Tieri, şef al familiei Genovese, Jerry Catena, şef adjunct al familiei Genovese, Paul Castellano, şef al familiei Gambino şi Aniello Dellacroce, şef adjunct al clanului Gambino. La acea întâlnire, de nu mai mult de treizeci de minute, s-a hotărât emiterea unui „contract" pe numele lui Carmine Galante. Votul final l-a dat Joseph Bonanno din rezidența sa din Tucson, în favoarea executării lui Galante.

În ziua de 12, la unsprezece zile de la întâlnire, şeful clanului Bonanno lua prânzul pe terasa în aer liber a restaurantului Joey and Mary's, din Bushwick, o zonă din Brooklyn. Afacerea îi aparținea lui Joseph Turano, un văr al lui Galante, care, în ziua aceea, se afla în vacanță în Italia cu soția sa. În timpul mesei, constând în paste şi perişoare, şeful clanului Bonanno a dat mai multe telefoane. După ce a terminat, având încă o ceaşcă de cafea pe masă, a decis să îşi aprindă o țigară, moment în care trei bărbați mascați au intrat în zona în care se afla el. Unul dintre ei, în poziție de tragere, i-a spus: „Acesta e pentru tine, Carmine", şi, după câteva secunde, deschidea focul asupra puternicului şef al Cosei Nostra. Primul foc l-a nimerit pe Carmine în gât, răsturnându-l din scaun; cel de-al doilea, în umărul drept, iar al treilea în gură. Şeful familiei Bonanno a murit pe loc cu trabucul încă arzând în gura sa278.

Cu Galante scos din circulație, Paul Castellano avea intenția să rămână cu întreg tortul obținut din urma profiturilor traficului de droguri. Prima mişcare a clanului Gambino va fi să stabilească o întâlnire cu Catalano şi cu ai lui zips la restaurantul Martini's din Bay Ridge. Ideea lui Castellano era ca sicilienii să plătească franciza ca să poată vinde droguri în zonele de sub controlul familiei Gambino. Pentru Don, aceea însemna să obțină un mare profit fără vreo dificultate. „Dacă sicilienii erau arestați pentru traficul de narcotice, membrii familiei Gambino se aflau la adăpost, de vreme ce încasau bani numai pentru a permite traficul în zonele lor de influență", va declara Louis Freeh279, asistentul procurorului din Districtul de Sud din New York. „Noi ştiam că sicilienii voiau să le plătească acelor westies280 ca să le permită să îşi distribuie heroina în zonele de sub controlul celor Cinci Mari Familii", asigură Freeh.

Acum, avându-i la mână pe sicilieni şi pe irlandezi, Paul Castellano îi avea în subordine pe cei mai violenți asasini din toată istoria New York-ului; dar, de fapt, nu avea prea multă nevoie de ei, putând conta pe Roy Demeo. Acesta, un cunoscut asasin din subordinea familiei Gambino, era, de

asemenea, un faimos extorsionist, cămătar, traficant de droguri, responsabil pentru furtul de maşini de lux în familie şi autor al cel puţin treizeci şi şapte de asasinate comise între luna ianuarie a anului 1975 şi iunie, 1982. Din luxoasa lui casă din Massapequa Park, Demeo îşi plănuia asasinatele ca şi cum ar fi fost un general înaintea unei bătălii. Se ştie chiar că executorul clanului Gambino a ordonat să fie construită o pivniţă bine iluminată unde îşi ducea unele dintre victime. „Odată ce intrai la subsol, nu mai ieşeai cu viaţă de acolo", va declara Sammy Gravano, fost consigliere al lui John Gotti. „Roy răspundea direct în faţa «căpitanului» familiei, Nino Gaggi, iar acesta în faţa lui Paul Castellano. Roy şi trupele sale Joey Testa, Ronnie Ustica, Paul Dordal, Henry Borelli, Anthony Senter, Ronald Turekian şi Edward Rendini acţionau ca executori la ordinele lui Castellano – relată Gravano281 într-o înfăţişare înaintea tribunalului din New York. Activitatea lor principală era furtul de vehicule de lux de pe străzi, din parcări, reprezentanţe şi restaurante şi, folosind acte false, transportul lor în ţări din Orientul mijlociu şi Kuweit".

Roy Demeo nu accepta obstacole în calea sa. Potenţiali martori, competitori, membri ai propriei sale bande, sau pur şi simplu oameni care treceau pe stradă, erau executaţi fără milă. Un distribuitor de douăzeci de ani care a fost martor la unul dintre asasinatele lui Demeo a fost lovit cu maşina de către acesta şi ucis cu un glonte tras în cap, pe aceeaşi stradă. Altă tânără de nouăsprezece ani a primit o împuşcătură în frunte pentru simplul fapt că era iubita unui concurent al lui Roy Demeo.

Dar unul dintre asasinatele care le-au atras atenţia cel mai mult membrilor Cosei Nostra din Statele Unite a fost acela al lui Frank Amato. „Soldat" al familiei Gambino, Amato se căsătorise cu Constance, fiica lui Castellano. Don-ul primise rapoarte care arătau că Frank Amato fusese văzut cu diferite femei şi că îndrăznise chiar să îi lovească fiica, atunci când era însărcinată.

Într-o seară a sunat telefonul de la „Casa Albă". De cealaltă parte a liniei, Connie Castellano îşi suna tatăl plângând şi îi povestea că soţul ei, Frank, tocmai o lovise cu bestialitate şi că îi rupsese buza, care sângera abundent. Paul Castellano a pus telefonul în furcă şi a pus să fie chemat Roy Demeo.

„Vreau să îl duci la o plimbare pe Frank", ordonă Naşul clanului Gambino. Pe 20 septembrie 1980, Demeo, Nino Gaggi şi Joey Testa l-au cules pe Amato de la uşa casei sale. Aceea a fost ultima zi în care a fost văzut cu viaţă ginerele lui Paul Castellano.

Dominik Montiglio, „soldat" al clanului Gambino care a devenit informator FBI, asigura că, în acea dimineaţă, Demeo, Gaggi şi Testa l-au dus pe Amato într-un apartament gol din Brooklyn pe care Roy Demeo îl folosea ca şi cameră de tortură. „Imediat ce au intrat în cameră, ginerele lui Castellano a întrebat cine urma să fie ucis. În acel moment, Gaggi şi Testa l-au imobilizat pe Amato şi, dintr-o singură lovitură de secure, Demeo i-a tăiat degetele de la ambele mâini – relatează Montiglio. Curgându-i sângele şiroaie din mâini, Amato le cerea călăilor lui să aibă milă şi îi implora să îl împuşte; însă Demeo voia să se distreze. Gaggi şi Testa i-au scos pantalonii lui Frank Amato şi Roy i-a tăiat testicolele chiar acolo. După aceea, l-au ucis cu lovituri de cuţit, l-au

tranşat şi i-au împrăştiat membrele prin diferite locuri din oraş, aşa cum îi învățase Eddie Măcelarul Cummiskey, specialistul irlandez al lui Jimmy Coonan."

La sfârşitul anului 1982, excesele lui Roy Demeo şi alor lui în materie de asasinate şi trafic de droguri au făcut ca Paul Castellano să trebuiască să ia situația în propriile mâini. FBI-ul a înregistrat o conversație în vila Don-ului, în care Castellano îi comunica lui John Gotti că trebuia să îl lichideze pe Roy Demeo. Gotti ştia de la fratele lui, Gene, că Demeo era responsabil pentru moartea a mai mult de treizeci de persoane, şi ceea ce îl interesa cel mai puțin pe John era să înfrunte o asemenea forță de şoc. Văzând că acel „contract" nu se îndeplinea, Castellano a decis să i-l încredințeze lui Nino Gaggi, superiorul direct al lui Roy Demeo. „Îngrijeşte-te de el, Nino", îi spuse Castellano lui Gaggi într-o dimineață, ordin care va rămâne înregistrat de către FBI.

Pe 10 ianuarie 1983, la fel ca în fiecare dimineață, Gaggi a ajuns la apartamentul lui Demeo, însoțit de Testa, ca să meargă împreună spre Brooklyn. La un moment dat din călătoria lor, Gaggi era aşezat în spatele lui, şi-a scos arma, a spijinit-o de ceafa lui Demeo şi a tras. Corpul executorului Cosei Nostra va apărea după cinci zile în portbagajul maşinii sale. Chiar în momentul în care Demeo era executat, procurorul Districtului de Sud al New York-ului începea să pună cap la cap puzzle-ul care va permite acuzarea legală a mai multor membri ai familiei Gambino, inclusiv Paul Castellano, Nino Gaggi şi douăzeci şi nouă de învestiți ai Cosei Nostra. La începutul anului 1984, procurorul Rudolph Giuliani obținea condamnarea fermă a douăzeci dintre ei pentru cincizeci şi una de acuzații. Acela va fi doar începutul aşa numitei „Ofensive Giuliani" împotriva Crimei Organizate282. La cei treizeci şi patru de ani ai săi, Giuliani, care ocupa al treilea post în ierarhia Departamentului de Justiție, a convins noua administrație a preşedintelui Ronald Reagan să lanseze cea mai mare ofensivă cunoscută împotriva Cosei Nostra. „În timpul unei reuniuni a Cabinetului preşedintelui Reagan la Casa Albă m-am ridicat şi le-am spus Preşedintelui şi membrilor Cabineltului său că trebuia să dea o lovitură puternică Crimei Organizate şi traficului de narcotice controlat de aceasta", declară Giuliani. Viitorul primar al New York-ului asistase la reuniune însoțindu-l pe procurorul general, William French Smith.

Pe 14 octombrie 1982 în timpul unei vizite la sediul Departamentului de Justiție, preşedintele Ronald Reagan a anunțat alocarea unei părți suplimentare de cinci milioane de dolari din venituri pentru combaterea Crimei Organizate şi a traficului de droguri. Reagan a lansat anunțul în fața unei audiențe formate din agenți FBI, INS, ATF, DEA, ai Serviciului Secret al Departamentului de Justiție, însoțit de procurorul general Smith, directorul FBI-ului, William Webster, şi procurorul general asociat, Rudolph Giuliani.

În primăvara lui 1984, postul de procuror al Districtului de Sud din New York a rămas vacant, iar Giuliani a crezut că era o bună platformă politică să se transfere în oraşul zgârie-norilor, în care îşi aşezau tabăra după bunul lor plac membrii celor Cinci Familii. Din biroul lui din One Saint Andrew Plaza din Manhattan, Rudolph Giuliani va deveni unul dintre cei mai mari biciuitori ai Mafiei din toată istoria New York-ului. El era primul italo-american care ocupa

funcția aceea, iar presiunea lui asupra Mafiei va fi văzută nu doar ca un act de răzbunare, ci, mai curând, ca un act de justiție. Giuliani încă îşi mai amintea cum, copil fiind, bunicii săi, proveniți din Lucca, în regiunea Toscana, îi povesteau istoriile întunecate ale Mâinii Negre şi ale unor oameni precum Giuseppe Balsamo283, care îşi extorsionau propriii compatrioți. „Încă îmi mai aduc aminte că, atunci când eram copil, părinții mei mă amenințau spunându-mi că, dacă eram obraznic, Mâna Neagră va veni să mă caute”, afirma Giuliani însuşi.

Prima lui lecție i-a dat-o lui Ronald Goldstock, adjunctul procurorului general al statului New York aflat la conducerea Forței Speciale Colective împotriva Crimei Organizate284. Agenții lui reuşiseră să instaleze un microfon în elegantul Jaguar cu care Anthony Corallo, şef al familiei Lucchese, se deplasa prin oraş. Înregistrările obținute din maşina lui Corallo, precum şi descoperirile diferitelor escadroane ale FBI-ului care investigau activitatea celor Cinci Familii, au fost suficiente pentru Giuliani. Prima lui lovitură în calitate de procuror al Districtului Sudic al New York-ului trebuia să fie răsunătoare. Rudolph Giuliani era decis să lovească în plin conducerea Cosei Nostra, chiar în centrul Comisiei.

Paul Castellano a fost primul Naş care a apărut pe lista de acuzați în cazul deschis de Giuliani. Dosarul final includea acuzarea a douăzeci şi unu de membri ai familiei Gambino, inclusiv Castellano şi a unsprezece membri ai familiei Lucchese, inclusiv şeful ei, Anthony Corallo. În februarie 1985, acuzațiile se extindeau la şefii şi adjuncții celor Cinci Familii ale Cosei Nostra din New York, acuzați pentru conspirație şi pentru că fac parte din Comisie.

Numele celor care apăreau în document erau: Paul Castellano şi Aniello Dellacroce din familia Gambino, Anthony Tony Salerno din familia Genovese, Carmine Şarpele Persico din familia Colombo, Anthony Corallo din familia Lucchese şi Phillip Rusty Rastelli din familia Bonanno şi însuşi Joe Bonanno, retras în Arizona. Puțin după aceea, Giuliani l-a acuzat formal şi pe Paul Castellano de conspirare pentru asasinatul lui Carmine Galante cu şase ani în urmă.

Ofensiva lui Rudolph Giuliani cuprindea, de asemenea, acuzarea formală pentru aşa numita Pizza Connection285 a douăzeci şi doi de membri ai familiei Bonanno, incluzând diverşi lideri de zips sicilieni, pe consigliere al familiei Gambino, Joe N. Gallo, şi pe caporegime Joseph Armone. Acuzațiile şi citațiile nu au întârziat să ajungă în mâinile lui John Gotti, Angelo Ruggiero şi ale altor zece membri ai bandei lor acuzați de trafic de narcotice, şi ale lui Paul Castellano şi Aniello Dellacroce, pentru complicitate la delict şi pentru conspirație.

Înarmat cu mii de pagini de transcrieri286 ale înregistrărilor realizate de FBI diferiților membri ai Cosei Nostra, Rudolph Giuliani a devenit cel mai mare coşmar al Crimei Organizate. Atacul său asupra Comisiei era pe cale să izbucnească.

Din aprilie 1982, FBI-ul înregistrase toate conversațiile care au avut loc în casa lui Angelo Ruggiero în Cedarhurst (Long Island). Federalii instalaseră

microfoane în dormitoarele, în sufrageria şi în bucătăria omului de încredere al lui John Gotti.

Într-o conversaţie interceptată, Ruggiero vorbea deschis cu John Carneglia, un „soldat” al clanului Gambino, despre poziţia lui Castellano faţă de droguri:

Ruggiero: Castellano nu ştie că facem trafic cu babania287 de la zips.

Carneglia: Cred că el vrea să facă trafic, dar menţinându-şi mâinile curate. Preferă Paul Castellano ca treaba murdară să o facă alţii.

Ruggiero: Mereu a fost aşa. El Castellano niciodată nu s-a mânjit cu nimic. Îi preferă pe alţii să facă treaba murdară.

FBI-ul avea, cu înregistrările realizate în casa lui Ruggiero, suficiente probe pentru a-i trimite la judecată sub acuzare federală pe omul de încredere al lui John Gotti, pe Gene Gotti şi pe alţi unsprezece membri ai familiei Gambino. Angelo Ruggiero credea că federalii nu aveau suficiente dovezi împotriva lui, şi de aici imaginile cu gangsterul zâmbind în faţa judecătorului, însă el nu conta pe mărturia unuia dintre cei mai vechi informatori ai FBI-ului din Bergin Hunt and Fish Club, cartierul general al lui Gotti.

Informatorul federal era Willie Boy Johnson, „soldatul” familiei Gambino care ajutase la lichidarea lui John Favara, şoferul care l-a ucis pe Frank, fiul lui John Gotti. În timpul procesului, Johnson a dezvăluit că Ruggiero şi vechii lui goombati distribuiseră o mare cantitate de heroină în zone din Michigan, Wisconsin şi în provinciile canadiene Manitoba şi Ontario.

La o reuniune a lui Paul Castellano cu Aniello Dellacroce şi John Gotti, a spus că suspecta că unul dintre „soldaţii” lui, Pete Tambone, făcea trafic cu babania, şi că, poate, era necesară emiterea unui „contract”.

O conversaţie înregistrată între Ruggiero şi traficantul Eddie Lino făcea referire la întâlnirea dintre Castellano, Dellacroce şi Gotti:

Ruggiero: John este foarte nervos.

Lino: De ce? Ce i-a spus Castellano?

Ruggiero: Rău, rău. Paul Castellano vrea ca John Gotti să se ocupe de lichidarea tuturor celor care pun mâna pe babania.

Lino: Serios?

Ruggiero: El Castellano i-a spus lui John Gotti că trebuie să ne supravegheze pentru că poate noi ştim despre operaţiunile lui Pete Tambone. Ce crezi că mi-a zis Pete Tambone ieri? Asta rămâne între noi doi.

Lino: Tu crezi că aş fi în stare să vorbesc?

Ruggiero: Suntem protejaţi de John Gotti deocamdată.

Paul Castellano l-a informat pe John Gotti că convocase Comisia cu scopul ca acesta să aprobe emiterea unui „contract” pe numele lui Pete Tambone. „Dacă îl lichidăm pe Tambone pentru trafic de droguri, va fi învăţătură de minte pentru restul membrilor familiei dacă le trece prin cap să pună mâna pe babania”, îi spuse Castellano lui Gotti. Angelo Ruggiero şi fraţii Gotti aveau probleme serioase din cauza apropierii lor de Tambone. Tensiunea dintre grupurile din familie a crescut când Angelo Ruggiero, Gene Gotti, John Carneglia şi alţi unsprezece membri ai bandei lor au primit în mână citaţii federale pentru trafic de droguri.

O conversație dintre Ruggiero şi Aniello Dellacroce dezvăluia ostilități clare în cadrul familiei Gambino:

Dellacroce: Încercăm să vedem ce conțin casetele înregistrate la tine acasă. Eu nu-l pot opri pe tipul ăsta Paul Castellano. Acum trebuie să fim prudenți. Eu prefer să nu ştiu ce ați făcut.

Ruggiero: Eu nu vreau asta.

Dellacroce: Ştiu că nu vrei, dar spune-le alor tăi să nu facă nimic.

Ruggiero: Trebuie doar să aşteptăm. Ia-o cu calm. Dacă vorbeşti, de ce, ce vei obține cu asta? Fii calm până când îți va spune ceva sau până îți va trimite un mesaj prin John Gotti288.

Benzile înregistrate de FBI demonstrau doar că Ruggiero încălcase codul Cosei Nostra şi normele impuse de Naşul ei. Ruggiero ştia că numele său şi cel al lui Eddie Lino vor fi pronunțate în Comisie, şi aceea însemna doar că puteau decide eliminarea lor. Dacă Paul Castellano ajungea să asculte benzile înregistrate de FBI, însemna pedeapsa cu moartea imediată pentru cei doi „soldați" din Bergin Hunt and Fish Club. Indiscrețiile lui Angelo Ruggiero îi plasaseră la strâmtoare pe protectorul său, Aniello Dellacroce, şi pe John Gotti.

Agenții federali Andris Kurins şi Joseph O'Brien, membri ai Escadronului Gambino şi autori ai cărții Boss of Bosses. The Fall of the Godfather. The FBI and Paul Castellano, au inițiat aşa numita „Operațiune a Ravagiilor", care consta în a-i presa la maximum pe capii familiei Gambino. „Ideea era ca, din cauza presiunilor la care îi supuneam pe membrii familiei Gambino, şeful ei, Paul Castellano, să îşi vadă activitatea redusă. De când ieşea din casă şi până se întorcea seara, îl supuneam unei urmăriri intense şi evidente, pentru ca Paul Castellano să ştie că îl supravegheam", declara agentul special Kurins în cartea sa.

O nouă persprectivă de cercetare a lui Castellano s-a ivit atunci când FBI-ul a descoperit că cineva emise un „contract" de jumătate de milion de dolari pentru cine reuşea să-l asasineze pe agentul special FBI numit Joseph Pistone, care fusese infiltrat timp de şase ani în familia Bonanno, cu numele de Donnie Brasco289.

Brasco, sau, mai bine spus, Pistone, a reuşit să închidă, mulțumită informațiilor furnizate, mai mult de o sută de membri relevanți ai Cosei Nostra, dar agentul infiltrat nu a găsit nicăieri ceea ce italienii numeau Onorabila Societate. Sub ordinele unui capo numit Sonny Black, un asasin căruia îi plăcea să le smulgă apendicele nazal victimelor sale, şi protejat de Lefty Ruggiero, Joseph Pistone a reuşit să urce în ierarhia Cosei Nostra, ceea ce i-a permis să stabilească bune relații comerciale cu familia Trafficante din Florida, cu familia Balistrieri din Milwaukee şi cu familia din Chicago290.

În parte din cauza presiunilor exercitate de Brasco însuşi, Lefty Ruggiero a fost închis pentru o lungă perioadă, protejându-l astfel de brațul lung al lui Black, care îl considera vinovat pentru aducerea în familie a unui agent FBI. În 1989, Ruggiero, la şaizeci şi şapte de ani, a fost pus în libertate din cauza stadiului avansat de cancer de care suferea şi care îi va provoca moartea la scurt timp. Timp de cinci ani, Joseph Pistone a trecut, în calitate de martor, prin diverse tribunale, până când, în 1977, după douăzeci de ani în FBI, a decis

să se retragă împreună cu familia lui şi să se înscrie în Programul Federal pentru Protecția Martorilor.

Emiterea unui „contract" pe numele unui agent federal era ceva intolerabil, astfel încât agenții Kurins şi O'Brien l-au contactat pe însuşi Paul Castellano. Agenții FBI ştiau foarte bine că singurul care putea să anuleze „contractul" împotriva colegului lor, Joseph Pistone, era şeful familiei Gambino, care controla toate deciziile Comisiei Cosei Nostra.

O'Brien i-a explicat lui Castellano că FBI-ul primise informații care indicau că fusese şeful familiei Gambino cel care emisese „contractul" pe numele lui Pistone. Nu era adevărat; adevărul este că sursele îi indicau pe Santo Trafficante şi pe Joe Ferriola, şef al familiei din Chicago, însă Paul Castellano nu avea de ce să ştie asta.

La sfârşitul conversației, Paul Castellano i-a spus agentului că îi dă cuvântul său că acel „contract" împotriva lui Joseph Pistone va fi revocat. O'Brien a cerut mai multe garanții din partea lui Castellano. Acesta a ridicat atunci mâna şi i-a spus agentului FBI: „Dumneavoastră ştiți bine cine sunt eu. Ceea ce spun eu este lege în anumite cercuri. Nimeni nu îl va atinge pe colegul vostru. V-o garantez".

Pe 25 martie 1985, şase agenți federali au sunat la uşa rezidenței lui Castellano cu un mandat federal de arestare pentru implicarea lui în cazul Comisiei. Un tânăr agent i s-a adresat lui Castellano într-un mod disprețuitor când acesta le-a cerut să îi permită să se îmbrace.

O'Brien şi Kurins l-au dat pe novice la o parte şi, îndreptându-se spre Naş, l-au invitat să urce la etaj ca să se poată îmbrăca. Paul Castellano era în ochii celor doi agenți un delincvent, dar şi un om de onoare.

Diverse unități federale au început să îi rețină, în acelaşi timp, pe Tony Salerno, şeful familiei Genovese, Tony Corello, şeful clanului Lucchese, Carmine Persico, şeful clanului Colombo, Aniello Dellacroce, sef adjunct al clanului Gambino, şi Joseph Bonanno, de optzeci şi doi de ani, aflat în refugiu la Tucson.

În maşina Guvernului care îl transfera la închisoare, Castellano i-a întrebat pe cei doi agenți doar despre conversațiile lui cu Gloria Olarte, servitoarea şi amanta lui: „Nu ascultăm conversații private. Dacă nu au legătură cu cazul, le ştergem", îi spuse Joseph O'Brien ca să îl linişească.

În timpul procesului, Castellano a apărut îmbrăcat impecabil şi însoțit în permanență de avocatul său, James La Rosa, cu Tony Salerno şi avocatul lui, Roy Cohn aşezați foarte aproape de ei. În public se afla soția lui, Nina Castellano, fiica lui, Connie, şi cei trei fii ai acesteia, Joe, Phil şi Paul Jr. După două ore şi jumătate de audiențe, şefii adjuncți au fost puşi în libertate condiționată, fiind nevoiți să plătească o cauțiune de un milion de dolari fiecare, iar şefii, două milioane de dolari de persoană. În ultimele patruzeci şi opt de ore, viața lui Paul se schimbase total. Poziția lui de şef al Comisiei îl situa pe primul loc în lista procurorului federal.

În timpul lunilor iunie şi iulie ale anului 1985, tensiunile din familie erau pe cale să provoace o ruptură definitivă. În primele săptămâni din iunie, Paul Castellano a aflat că doi caporegimi ai lui Dellacroce făceau trafic cu heroină şi

că, probabil, trebuia să pună să fie executați. Dar şeful adjunct nu era de acord. Dacă Aniello Dellacroce îşi asasina cei doi caporegimi, dispărea o mare sursă de venituri provenite de la „soldații” Gambino din Cherry Hill, baza de operațiuni a celor doi oameni de încredere ai săi. Oricum, deja ştia că, dacă o făcea, trebuia să pună să fie lichidați şi Gene Gotti, Angelo Ruggiero, John Carneglia şi, desigur, creierul tuturor, John Gotti. Informatorul FBI din banda lui Gotti, cunoscut ca Wahoo, le-a spus federalilor că descoperise în Our Friends Social Club din Ozone Park că John şi Gene Gotti, Ruggiero şi Carneglia erau siguri că, mai devreme sau mai târziu, Paul Castellano va emite un „contract” pe numele lor. Era adevărat; Paul Castellano descoperise trădarea oamenilor lui şi aceea însemna moartea imediată, precum şi că John Gotti clevetea să devină succesorul lui. Wahoo le-a spus celor de la FBI că Castellano voia să-l numească drept consigliere, şi mai târziu succesor la conducerea familiei Gambino, pe omul lui de încredere, Tommy Bilotti. Acela era începutul conspirației din partea oamenilor lui Gotti împotriva Papei.

La sfârşitul lunii iunie, familia Gambino a decretat stare de război. Război împotriva agenților Guvernului şi război între diferite grupări mafiote. „Războiul civil” a devenit evident pentru FBI când aceştia au interceptat o conversație în casa lui Dellacroce între acesta, Ruggiero şi Gotti:

Dellacroce: Ce vreți să îmi spuneți despre el? Eu nu pot să evit ca Paul să asculte benzile înregistrate la tine acasă la Ruggiero. Acum că tu nu ți-ai ținut gura închisă, e mai bine să o faci înainte ca cineva să decidă ce trebuie făcut. Tu, John Gotti, e mai bine să te menții un timp departe de Paul.

Pe 12 iunie, Paul Castellano a început să se gândească, în singurătatea celulei sale, la retragerea sa din poziția de şef al familiei Gambino. Greşeala lui a fost că a vrut să finalizeze toate problemele rămase nerezolvate înainte să plece, inclusiv „problema Gotti”. Pentru asta, după ce a fost pus în libertate, l-a convocat pe John Gotti la o întâlnire la „Casa Albă”. Castellano voia o tranziție paşnică şi controlată, aşa cum făcuse cu ani în urmă vărul lui, Carlo Gambino, cu el şi cu Aniello Dellacroce.

Naşul i-a spus lui Gotti că, în timpul anilor săi de închisoare, afacerile familiei vor fi conduse de un triumvirat format din Tommy Gambino, Tommy Bilotti şi el însuşi. Dellacroce era deja prea bolnav, cu un cancer la stomac în stare foarte avansată, pentru a fi luat în calcul.

Gotti i-a spus Naşului că îi părea bună alegerea lui Gambino, însă că aceea a lui Bilotti era o decizie mai puțin nimerită. John Gotti ştia că „soldații” nu vor accepta niciodată un om pe care îl numeau „sugeciorapi”, pentru că îşi petrecuse toată cariera în familie după pantalonii lui Castellano.

Ideea lui Castellano era să îl numească pe Tommy Bilotti şef adjunct în locul lui Dellacroce, fără ca Gotti să ştie asta; la urma urmei, era o decizie pe care nu era obligat să o discute cu nimeni291.

În august, tensiunile din clanul Gambino îşi făceau simțită prezența din ce în ce mai mult, în parte din cauza celor patru acuzații federale cu care trebuiau să se confrunte diferiți şefi ai familiei. Castellano petrecea din ce în ce mai mult timp cu avocații săi, conduşi de James Larossa, din cauza cercetărilor

pentru „cazul Demeo şi Comisia”. Ruggiero şi Gene Gotti nu îşi abandonaseră afacerile cu heroină în ciuda avertismentelor lui Aniello Dellacroce.

Şeful adjunct nu ieşea din casa lui şi, în unele zile, nici măcar nu cobora din pat, ceea ce a făcut ca John Gotti să îşi asume conducerea unora dintre cele mai importante operațiuni ale familiei fără permisiunea Don-ului292.

Mişcările au început să aibă loc când FBI-ul şi agenții OCTF au descoperi că oamenii lui Gotti îşi abandonau pozițiile din Ozone Park şi se mutau la Ravenite Social Club pe strada Mulberry a Micii Italii. FBI-ul a înregistrat o conversație în care Gotti dansa de fericire strigând: „Toți membrii Comisiei sunt de partea mea. Ei vor ca eu să preiau conducerea. Prietenii noştri vor veni din toate colțurile țării să îşi exprime respectul față de mine”.

La începutul lunii septembrie, Gotti a primit un nou semn de respect, când Tommy Gambino însuşi i-a mărturisit: „Paul Castellano îşi pregăteşte retragerea şi mi-a spus că doreşte să mă numească succesorul său şi pe Tommy Bilotti şef adjunct. Înainte să o facă, vrea să îi prezint o garanție”293. În următoarele trei luni întâmplările s-au succedat iremediabil pe calea tragediei.

În luna octombrie, Paul Castellano petrecea mai multe ore cu avocații săi şi cu amanta sa decât cu diferiți şefi ai familiei. Singura lui dorință era să-şi rezolve problemele cu justiția şi să se retragă în Florida să se odihnească împreună cu Gloria Olarte.

În zorii zilei de 2 decembrie, a sunat telefonul din rezidența Don-ului. De celălalt capăt al liniei, o voce l-a informat că Aniello Dellacroce, de şaptezeci şi unu de ani, tocmai a decedat înconjurat de ai săi. Pe bancheta din spate a Lincoln-ului Town negru al său, condus de Tommy Bilotti, şeful lui adjunct, încerca să îşi amintească prima dată când îl văzuse. Dellacroce era un pistolar din subordinea lui Albert Anastasia, şi Don-ul şi-l amintea cu părul vâlvoi, îmbrăcat cu un costum ieftin şi purtând o cravată portocalie.

Ajuns la rezidență, mai mulți oameni din familie s-au apropiat repede de el să îi sărute mâna şi să îl îmbrățişeze şi să îl sărute de două ori pe obraji, cei care erau de mai mare încredere. John Gotti şi ai săi au preferat să se mențină la distanță, într-un plan secund, dar, ceea ce au putut să observe, într-adevăr, era că cei mai fideli „soldați” şi capi ai lui Castellano îi acordau o mai mare atenție lui Bilotti, ca şi cum ar şti că acesta urma să ocupe oficial funcția de adjunct la conducerea familiei Gambino.

Gotti încă îşi mai amintea conversația înfierbântată cu Dellacroce în care acesta îi strigase: „Tu nu poți da o lovitură împotriva şefului. Şeful este şeful, iar tu nu poți să schimbi asta. Dacă o faci, te vei pune împotriva Comisiei; atunci puterea ta nu va fi reală dacă nu obții sprijinul ei. Ca să fii şef trebuie să fii aprobat de toți membrii – îi spuse istoricul şef adjunct. Dacă îl ataci pe şef, afacerile şi stabilitatea familiei vor fi în pericol”.

FBI-ul a descoperit sentimentele lui Tommy Gambino într-o înregistrare interceptată în bucătăria lui Castellano:

Gambino: Mie niciodată nu mi-au dat o şansă când o meritam, dar acum, la cei cincizeci de ani ai mei, am o familie, nişte copii care nu au nimic de-a face cu familia. Trebuie să le asigur o existență, propria lor existență, şi dacă accept postul de şef al familiei, nu voi putea să le-o ofer. Înțelege-mă, Paul, nu

vreau să te simți înşelat. Pentru mine este un privilegiu ca te-ai gândit la mine ca la succesorul tău, dar cred că sunt alții mai dispuşi şi cu mai puține lucruri personale de pierdut.

Fiul mai mare al lui Carlo Gambino îşi dorea o viață departe de atenția presei şi a poliției. Tatăl lui îşi dorise pentru ei o carieră în lumea afacerilor legale, dar numele lui în lumea Cosei Nostra cântărea mai mult decât orice. Acum era momentul să le acorde o şansă fiilor lui. Toate acestea le cunoştea bine John Gotti, şi pentru el era o bună ocazie să obțină sprijinul fiului lui Don Carlo Gambino în demersul lui pentru a deține puterea supremă a familiei. Până nu decidea momentul loviturii finale era mai bine să îşi mențină în continuare masca de fidel al lui Gambino şi Bilotti. Înainte trebuia să mai obțină sprijinul unor oameni, credincioşi lui Paul Castellano.

Pe 12 decembrie, evenimentele s-au succedat cu rapiditate când Paul Castellano l-a informat pe John Gotti despre decizia pe care tocmai o luase. Don-ul le-a spus oamenilor săi de maximă încredere, Frank Decicco şi Jimmy Failla, că plănuia să dizolve banda lui John Gotti şi să îi transfere pe membrii acesteia la alte bande, sub ordinele a diferiți caporegimi ai familei. Pentru aceasta, Naşul i-a cerut lui Decicco să stabilească o întâlnire cu Gotti pe 16 decembrie, să ia cina la restaurantul Spark Steak House, în Manhattan.

Decicco şi Failla deja îi comunicaseră oficial lui John Gotti că niciodată nu vor accepta ordine de la o paiață ca Bilotti, ceea ce semnifica sprijinul tacit al celor doi pentru planurile lui Gotti de a obține puterea familiei Gambino.

În seara precedentă, Gotti se asigurase de sprijinul Comisiei după o conversație cu Vincent Gigante, puternicul şef al familiei Genovese.

Un escadron format din opt trăgători va fi cel însărcinat cu atacul împotriva Naşului şi a şefului său adjunct. Împărțiți în două echipe, prima era formată din John Carneglia, Eddie Lino, Salvatore Scala şi Vinnie Artuso. Cea de-a doua, din Anthony Rampino, Iggy Alogna, Joe Watts şi Angelo Ruggiero294.

Ziua era foarte rece, ca oricare alta din iarna newyorkeză. Paul Castellano avea agenda plină cu destule întâlniri. La unsprezece şi jumătate dimineața, Tommy Bilotti a ajuns la poarta „Casei Albe” să îl ia pe Paul Castellano. Când strălucitorul Lincoln Town negru s-a oprit la uşă, Bilotti a putut vedea cum şeful îşi lua rămas bun de la Gloria Olarte cu un sărut pe obraz.

Prima lui întâlnire va fi prânzul cu al lui capo Jimmy Failla şi cu John Riggi, şef al familiei din New Jersey, cu scopul de a rezolva un conflict de muncă de pe chei. După întâlnire, pe la două şi jumătate după-amiaza, Tommy Bilotti l-a condus până la Manhattan unde avea o întrevedere la biroul avocatului său, James Larossa, pe Madison Avenue numărul 41. Castellano voia să termine cât mai repede ca să poată aloca timp cumpărăturilor de Crăciun înainte de reuniunea de la Sparks Steak House. Bilotti rezervase o masă pentru cinci persoane pentru ora cinci seara, pe numele domnului Boll.

Castellano era mulțumit de veştile pe care i le dăduse Larossa despre posibilitatea de a face recurs la sentință, însă setea de putere a lui John Gotti făcea să nu se poată simți liniştit. Moartea recentă a lui Aniello Dellacroce îi dăduse aripi lui Gotti, care dorea puterea familiei cât mai curând. Castellano

credea că niciodată nu va îndrăzni să îl atace personal, deşi pe Tommy Bilotti da. „Ai grijă cu Gotti, Gravano şi Ruggiero. Ei nu vor îndrăzni să mă atace deschis pe mine fără permisiunea Comisiei, deşi tu eşti, într-adevăr, un obiectiv la care pot să ajungă”, i-a mărturisit cu îngrijorare Don-ul adjunctului său.

La ora patru seara, Bilotti şi Castellano s-au îndreptat spre diverse magazine să cumpere sticluțe de parfum, una dintre ele pentru Gloria şi celelalte pentru secretarele avocatului său. În timp ce Naşul îşi făcea cumpărăturile, cele două echipe de executori luau poziții în împrejurimile străzii 46 Est, numărul 210, unde se afla Sparks Steak House. La puține minute după ora cinci, Frank Decicco, Jimmy Failla şi Armond Dellacroce, fiul lui Aniello, intrau în restaurant să îşi ocupe locurile la masa rezervată.

Virând pe Third Avenue, din Lincoln-ul lui Castellano s-a putut zări un brad mare la intrarea în Sparks. Naşul se simțea comod în ziua aceea, în ciuda temei pe care urma să o trateze în doar câteva minute.

Paul Castellano, de şaptezeci de ani, era aşezat pe partea dreaptă a banchetei din spate a Lincoln-ului. Tommy Bilotti, de patruzeci şi unu, conducea maşina. La ora cinci şi jumătate, vehiculul s-a oprit chiar în fața uşii restaurantului. În acel moment, Bilotti, care, în mod curios, nu era înarmat, a zărit trei bărbați cu haine negre care se apropiau cu pas rapid de maşina Don-ului. Alți trei veneau din partea din spate, dar aceştia nu au fost observați de bodyguardul ineficient al şefului familiei Gambino.

Castellano şi Bilotti şi-au recunoscut atacatorii când aceştia s-au apropiat cu pistoalele într-o mână şi cu walkie-talkies în cealaltă. Bilotii şi-a deschis portiera când una dintre torpilele care veneau din spate l-a împuşcat de trei ori. Şeful adjunct a avut timp numai să strige la Naşul său înainte de a cădea mort în plină stradă, dar deja era prea târziu. Altă torpilă se situase în picioare în fața uşii din spate şi trăgea în interior. Patru gloanțe au străpuns corpul lui Paul Castellano, deşi Don-ul a avut timp să-şi deschidă portiera. Un al doilea executor îl aştepta pe trotuar şi l-a împuşcat în gât295. Don-ul a căzut mort întins pe trotuar cu capul sprijinit pe treapta Lincoln-ului. Urmele asasinilor erau şterse de fulgii de zăpadă care începeau să cadă peste oraşul zgârie-norilor296.

Ronald Goldstock, director al Forței Speciale Colective împotriva Crimei Organizate, OCTF, se afla la un cocktail când a primit apelul de la Secțiunea de Omucideri a Departamentului de Poliție din New York. „Tocmai l-au asasinat pe Paul Castellano în centrul Manhattan-ului”, îi spuse detectivul care se ocupa cu investigația. Pagerele agenților de la petrecere au început să sune, provocând o mare zarvă.

Goldstock a ajuns la intrarea în Sparks Steak House la trei sferturi de oră de la asasinat. Cadavrele lui Bilotti şi Castellano, încă întinse pe jos, acoperite cu două fețe de masă din restaurant, aveau în buzunarele lor 3.300 de dolari, în cazul lui Don, şi 6.300 de dolari, în al adjunctului. Sticluța de parfum pentru Gloria Olarte încă se afla pe bancheta din spate, împachetată într-o delicată hârtie roz pentru cadouri.

Paul Castellano va fi îngropat la trei zile de la uciderea sa în vechiul cimitir Moravo din Dongan Hill, în Staten Island. Nici John Gotti, nici altul

dintre oamenii lui nu au asistat la ceremonie sau la înmormântare. Acela era un semn clar că în moartea lui Castellano nu era nimic personal, ci doar afaceri.

La începutul anului 1986 au început să se facă publice verdictele pentru „cazul Comisiei”, şefii celor Cinci Familii, între care se aflau Tony Fat Salerno din clanul Genovese, Tony Corallo de la Lucchese şi restul şefilor, care au fost condamnaţi la o sută de ani de închisoare fiecare şi la plata a 250.000 de dolari amendă. Dacă Castellano nu ar fi fost asasinat, sigur ar fi primit aceeaşi sentinţă, dar cel puţin continua să trăiască.

Pe 20 decembrie 1985, John Gotti prelua puterea familiei Gambino. Anii întreprinderilor şi ai şefilor lăsau loc unei noi etape de acţiune şi de executori. Cosa Nostra se întorcea la originile sale, cu noul Don.

Ultimii ani.

John Gotti, ascensiunea, domnia şi căderea ultimului „Don”. Bătălia din tribunale şi fuga lui Sammy Gravano „Nimic nu-i era superior sau inferior… El însuşi se expulzase de pe pământ… Gândirea sa era era absolut lucidă, deşi, adevărul e că, închis în el însuşi cu o intensitate înfiorătoare; dar lucid… Însă spiritul său era bolnav… Totul îi aparţinea; dar aceasta nu avea nici o importanţă. Ceea ce era cu adevărat important era că ştia cine era, cui îi aparţinea, câte puteri ale întunericului îl revendicau ca fiind al lor”. Acest citat, extras din romanul lui Joseph Conrad, Inima întunericului, era preferatul lui John Gotti. După noul Naş al familiei Gambino, textul reflecta cu perfecţiune ceea ce el însuşi era, ceea ce el însuşi simţea.

Gotti a preluat puterea maximă a familiei după asasinatele lui Castellano şi a lui Bilotti. A doua zi după atac, FBI-ul i-au fotografiat pe noul Don şi pe oamenii lui surâzând şi îmbrăţişându-se la uşile lui Ravenite Social Club, în Mica Italie, în New York. John Gotti şi Frank Decicco vorbeau veseli pe stradă, acoperindu-şi buzele cu palmele. Gangsterii ştiau că FBI-ul foloseau surdo-muţi ca să le citească pe buze.

Agenţii federali au observat, de asemenea, cum capi din familia Gambino şi cei care au sosit din alte zone din apropiere, cum ar fi New Jersey, intrau în Ravenite ca să vorbească cu Gotti.

La două zile de la asasinatul lui Paul Castellano, „căpitanii” familiei Gambino s-au întâlnit la o conferinţă specială la restaurantul Cesar’s East, pe strada 58, pe Third Avenue, pentru a discuta despre numirea noului Don. Joe N. Gallo, în calitate de consigliere, era în fruntea mesei.

În zilele următoare, detectivii de la Diviziunea de Omucideri şi din FBI l-au pus sub atentă urmărire pe John Gotti. Între 22 şi 31 decembrie 1985 au fost depistate mai multe întâlniri ale lui Gotti cu Jimmy Failla şi Frank Decicco, în restaurantul Tommaso. „Era clar că Gotti simţea nevoia să caute ajutoare sigure pentru a fi numit şef al familiei”, va spune un agent federal, care l-a urmărit pe Gotti în acele zile.

Pe 24 decembrie, spre seară, un şir lung de maşini Cadillac a început să se plimbe prin faţa clubului Ravenite, de-a lungul străzii Mulberry. Stând în uşă, cu mâinile în şolduri, acel nou Duce al Crimei Organizate, John Gotti, i-a spus lui Decicco: „Uite cum vin la mine. Ei ştiu cine este noul şef”297.

Departamentul de Poliție din New York, în doar patru zile, a fotografiat aproape două sute de învestiți, ajungând la noul cartier general al lui John Gotti, în Manhattan. În sfârşit, ziua cea mai aşteptată a sosit când, pe 30 decembrie, Joe N. Gallo şi-a convocat toți „căpitanii", inclusiv pe Angelo Ruggiero, Sammy Gravano, Gene Gotti şi George Decicco pentru a participa la o reuniune de urgență în apartamentul său, în partea de jos a Manhattan-ului. „Trebuie să votăm şi să alegem un nou Don", spuse Gallo. În continuare, toți învestiții prezenți au început să pronunțe numele lui John Gotti, transformându-l în cel de-al şaselea şef al puternicei familii Gambino, de la înființarea acesteia, în 1897.

Moartea lui Anastasia a fost un adevărat shock pentru Gotti, pe care tânărul îl vedea ca pe un autentic idol, ca pe adevăratul său erou. „Contractul" împotriva lui Paul Castellano propus de către Angelo Ruggiero a fost aprobat doar de cincizeci la sută dintre cei prezenți. „Ceilalți cincizeci la sută s-au abținut", va asigura după câțiva ani Sammy Gravano, ex consigliere şi informator federal în fața tribunalului în procesul împotriva lui John Gotti298.

După ce a fost aprobat, noului şef îi rămânea doar să-i aleagă pe oamenii care vor face parte din garda sa pretoriană. Frank Decicco va fi numit şef adjunct. În acest fel, Gotti îşi plătea o datorie restantă gangsterului care se prefăcea că este om de încredere al lui Castellano şi al lui Bilotti, însă, în acelaşi timp, îl informa pe acesta despre fiecare mişcare a lor.

A doua decizie luată de către John Gotti a fost de a-l îndepărta de afacerile familiei pe Tommy Gambino, aceeaşi persoană care refuzase postul de şef oferit de către propriul său unchi, Paul, când încă se afla în viață.

Pentru Gotti, Tommy reprezenta mai mult modalitatea de a face afaceri a lui Paul Castellano, decât aceea a propriului său tată, Carlo Gambino. John Gotti voia să facă afaceri în maniera sa, şi era mai aproape, în acest sens, de Vito Genovese sau Albert Anastasia. La urma urmei, acesta din urmă era eroul lui Gotti.

La mai puțin de un an după asasinarea lui Vincent şi a lui Phil Mangano299, John Joseph Gotti s-a mutat cu familia sa, formată din soția sa, Fannie, şi cei cinci copii, John Jr., Carmine, Vincent, Gene şi Richard, din sudul Bronxului într-un apartament din Brownsville, o zonă din Brooklyn. Tatăl lui John Gotti, care lucra pentru Departamentul de Sănătate, a ajuns într-un cartier în care majoritatea locuitorilor erau italieni sau evrei, controlat de violenții oameni ai lui Albert Anastasia.

John Gotti, născut pe 27 octombrie, 1940, avea doisprezece ani când a ajuns în Brooklyn, ținut de mână de către mama lui. La colegiul public, Jerry Capeci şi Gene Mustain scriu în cartea lor, Gotti, Rise and Fall, că John Gotti i-a impresionat pe profesorii săi prin inteligența sa, dar şi prin temperamentul său puternic. Se povesteşte că băiatul, la cinciprezece ani, a fost exmatriculat pentru că a lovit un profesor cu care s-a constrazis în legătură cu rezultatul unui examen. Johnny Gotti susținea că lucrarea sa nu are nici o greşeală, ceea ce, însă, profesorul nu credea.

Pe străzi, a avut contact foarte repede cu amici, iar în gaşcă îi vedeau pe acei oameni demni de respect care conduceau enorme Cadillac-uri, şi care se

întâlneau în cluburi sociale, purtând inele cu diamante, ceasuri de aur şi lanţuri groase în jurul gâtului. Alături de fraţii săi, cobora din Bronx în Mica Italie pentru a hoinări pe străzi. Noul şef al familiei Gambino avea şaptesprezece ani când Albert Anastasia fusese asasinat în Hotelul Park Sheraton, din New York. Adolescentul se afla la intrarea în East Social Club, unde se întâlneau oamenii lui Anastasia, când s-a primit vestea asasinării Don-ului. Printre oamenii loiali care cereau răzbunarea se aflau Aniello Dellacroce, Paul Castellano sau Joe Biondo.

Eroii lui John Gotti erau bărbaţi ca Lucky Luciano şi Albert Anastasia; de asemenea, era un împătimit cercetător al legendelor despre aceştia. Printre goombati se vorbea despre cazinouri, despre peripeţiile lui Meyer Lansky, Bugsy Siegel sau ale lui Frank Costello. În 1957, Gotti era perceptor de taxe pentru familia condusă de Carlo Gambino. Într-o seară, când se afla la intrarea unui bar din Mica Italie, o patrulă de poliţie s-a oprit pentru a le cere actele de identitate. Mai mulţi dintre prietenii lui Gotti au refuzat, până când întâmplarea a luat o întorsătură personală, între italieni şi poliţişti. Unul dintre agenţi a lovit cu intenţie piciorul scaunului pe care era aşezat Gotti, cu spătarul rezemat de perete.

Viitorul Naş al familiei Gambino s-a ridicat, atunci, şi fără să spună vreun cuvânt, l-a lovit cu putere pe poliţist în bărbie. Gotti a fost reţinut pentru încălcarea ordinii publice, însă întâmplarea nu va trece neobservată de către Angelo Bruno, un „sodat” al lui Gambino. Bruno a văzut imediat posibilităţile acelui violent adolescent, însoţit de gaşca ce nu îl părăsea niciodată. Gotti avea deja caracteristicile unui conducător.

A fost capo al lui Anastasia, apoi a lui Carlo Gambino, Carmine Fatico300, cel care l-a adoptat pe puştan şi l-a condus cu severitate pe durele căi ale Cosei Nostra, prin meandrele obscure ale Crimei Organizate. John Gotti admira abilitatea lui Don Carlo de a folosi în acelaşi timp violenţa şi diplomaţia. „Fără una dintre ele, nu este posibilă cealaltă. Dacă pierzi una, le pierzi pe ambele şi, prin urmare, puterea. Doar prin intermediul fricii poţi evita violenţa. Nimeni nu te va provoca dacă ştie că ai o mare doză de violenţă la îndemână”, spunea însuşi Carlo Gambino.

În 1966, John Gotti era deja un „soldat” la ordinele lui Fatico, unul dintre cei douăzeci şi patru de caporegimi ai familiei Gambino. Carmine Fatico conducea o forţă ce depăşea o sută de oameni şi soarta Crimei Organizate în zona de est a New York-ului. Şeful adjunct al lui Gotti era chemat să ocupe funcţii importante în cadrul familiei; la urma urmei, oamenii săi aduceau aproape treizeci de milioane de dolari pe an în vistieria Naşului Carlo Gambino301. De asemenea, Fatico avea faima de a fi unul dintre asasinii cei mai eficace din Cosa Nostra. „Treaba sa nu era făcută ca din topor. Era curată, iar şefii familiilor apreciau felul său de a acţiona”, va declara Sammy Gravano302.

În aceeaşi perioadă, Gotti o cunoaşte pe Victoria Digiorgio, o frumuseţe brunetă, fiica unui fermier italian de origine evreiască. La un an de căsătorie, Gotti şi Victoria au avut primul copil, Angela, născută în aprilie 1961.

În acea perioadă, John Gotti şi colegul său, Salvatore Ruggiero, fuseseră prinşi în timp ce încercau să fure maşini din depozitul firmei de închiriat automobile, Avis. Amândoi vor fi condamnați la şase luni de închisoare. Totuşi, nu a fost această întâmplare cea care a provocat criza matrimonială, ci puținul sprijin pe care Victoria i l-a dat soțului ei în timpul procesului, ceva de nepermis în familia unui viitor membru al Mafiei. Soția lui John Gotti era prea independentă şi nu era dispusă să petreacă toată ziua închisă în bucătărie, gătind paste cu perişoare şi sos de tomate.

Când a ieşit Gotti din închisoare, Fatico i-a ordonat să-şi concentreze forțele în aeroportul JFK, cu scopul de a face mai mulți bani pentru familie. Pentru John, acesta a fost un mare noroc şi a fost prima lui mare ocazie de când a devenit membrul familiei. Ordinul mutării sale fusese dat în mod expres de către însuşi Carlo Gambino. Urcați în două camioane şi purtând asupra lor doar declarația de bagaje, John Gotti şi mai mulți dintre oamenii săi s-au prezentat la terminalul de bagaje de la United Airlines, într-o zi a anului 1969. Într-o singură zi au scos prin instalațiile aeroportului aproape două sute de haine pentru femei, de firmă franțuzească, cât şi un mare număr de articole electronice japoneze şi două sute de ceasuri de diferite modele, marca Rolex. Acea operațiune a fost atât de simplă, încât peste două săptămâni, cu acelaşi camion, şi-au reluat atacul asupra aceluiaşi terminal al United Airlines. De data aceasta, John Gotti, fratele său, Gene şi Angelo Ruggiero au fost prinşi cu mâța-n sac. În momentul în care agenții federali au intrat în terminalul de bagaje, Ruggiero încerca să încarce un container cu siglele UA pictate pe laturi.

Condamnați de către un judecător federal, cei trei au fost trimişi timp de patru ani la penitenciarul din Lewisburg. Coridoarele sale lungi, galeriile sale obscure şi strâmtele sale celule fuseseră căminul altor istorici membri ai Crimei Organizate, cum ar fi Carmine Galante, şef al familiei Bonanno sau Jimmy Hoffa, faimosul lider al Sindicatelor Camionagiilor. În timpul îndelungatelor plimbări prin curtea mică a închisorii, John Gotti şi Angelo Ruggiero l-au cunoscut pe Tony Rampino, traficant de heroină, şi pe Tony Roach, care peste câțiva ani va deveni şoferul şi asistentul personal al lui Gotti, când acesta a fost numit şef al familiei Gambino.

„Pentru John Gotti, trecerea pe la Lewisburg a fost ca şi cum ar fi trecut pe la universitate", spune Gravano. „John îşi petrecea timpul adresând întrebări celor aproximativ cinci sute de membri ai Cosei Nostra, de diferite ranguri, care erau închişi în aceeaşi închisoare cu el"303.

Ba chiar, John Gotti a fost protejat timp de doi ani, cât a fost închis, de către Carmine Galante, care i-a oferit postul de capo al familiei Bonanno odată ce acesta a fost pus în libertate. Gotti a refuzat oferta, însă Galante nu s-a supărat şi au continuat să aibă o relație bună, până în ziua asasinării Naşului familiei Bonanno, pe data de 12 iulie, 1979304.

În semn de respect, de primul Crăciun petrecut de către Gotti ca şef al familiei Gambino, a primit zece mii de dolari din partea fiecăruia dintre cele douăzeci şi patru de bande care compuneau familia. La mijlocul anului 1986, FBI-ul a înregistrat o conversație dintre Gotti şi George Remini, unul dintre

capii familiei, despre necesitatea ca noul Don să îl aprobe pe Joe N. Gallo drept consigliere, în caz contrar să caute un altul pentru acel post:

Gotti: Şi spui că vor să vorbească cu mine despre al meu consigliere. Permite-mi să-ți spun ceva: eu nu sunt Pauli Castellano. Eu sunt John Gotti. Ei au un nou şef şi aşa trebuie să înțeleagă. Iar dacă nu o vor face, va fi mai rău pentru ei. Eu voi decide când trebuie să numesc un nou consigliere.

Remini: Dar se spune că vrei să îl suspenzi pe Joe Gallo din funcția de consigliere.

Gotti: Joe era consigliere al lui, iar eu nu sunt Paul Castellano. În orice fel, dacă vor să fie „căpitanii" care să voteze demiterea lui Joe Gallo, aşa vom face. Chiar mâine plănuiesc să-i avansez la gradul de „căpitani" pe Georgie, Louie, Freddie şi Tom. Ei vor fi cei care vor vota pentru a-i lua locul de consigliere lui Joe Gallo.

În septembrie 1986, situația avea să se schimbe pentru John Gotti şi câțiva dintre „soldații" lui, pornind de la o simplă discuții în legătură cu traficul. Într-o zi, un mecanic de frigidere de treizeci şi cinci de ani, pe nume Romual Piecyk, circula cu camionul său pe o stradă din Queens, când se trezi blocat de un Cadillac negru, în două rânduri.

Maşina era parcată prost în fața barului Crazy Corner, un local al cărui proprietar era Frank Coletta, un „soldat" al familiei Gambino. Într-un atac de furie, Piecyk îl învinui țipând pe Coletta că-şi lăsase prost parcată maşina. Omul lui Gotti a ieşit din bar şi-l lovi în față pe şoferul camionului. Acesta apucă atunci o bară de fier, pe care o purta sub scaun, se îndreptă spre Cadillac-ul lui Coletta şi o izbi în geamuri. Din cauza tărăboiului, „soldații" familiei Gambino, inclusiv şeful ei, John Gotti, au ieşit în stradă şi l-au văzut pe Piecyk, încercând să ajungă la Frank Coletta, care se închisese în maşina sa. Gotti îl apucă pe camionagiu de braț, îl aruncă la pământ şi începu să-l calce în picioare, până când a venit poliția305.

Romual Piecyk a depus o plângere împotriva lui Coletta şi lui Gotti pentru asalt şi furtul a 350 de dolari, care camionagiul susține că i-au fost luați când stătea lungit, călcat în picioare. Ambii mafioți au fost reținuți şi închişi.

Când avea să înceapă procesul, Romual şi soția sa au urcat pe scara juraților şi s-au întâlnit cu un John Gotti înconjurat de fotografi şi camere de luat vederi. Camionagiul l-a întrebat pe unul dintre reporteri cine era acel tip. „Este un peşte mare al Mafiei. Se spune că este marele Naş al Cosei Nostra", răspunse ziaristul. Dintr-o dată, îl cuprinse frica pe acel imigrant polonez. Când i-a venit rândul să declare, Piecyk nu îşi amintea absolut nimic şi în realitate, nu ştia bine care dintre cei doi acuzați a fost cel care l-a lovit.

Procesul lui Piecyk a fost relativ insignifiant în palmaresul de delicte al lui John Gotti, însă, cu trecerea timpului, rezultatul a avut un efect mult mai devastator pentru Don. Procesul a făcut ca şeful Cosei Nostrasă atragă atenția mass-mediei din ce în ce mai mult. Mai multe articole au început să fie publicate în ziarele din New York, unde apărea un Naş cu o tunsoare impecabilă, costume de mii de dolari, cămăşi de mătase şi pânză de în albă şi cu pantofi italieni de trei sute de dolari. Chiar ziarul The New York Post făcea

comparații între elegantul Gotti şi vulgarii Tony Salerno sau Anthony Corallo, cu toții membri ai Comisiei306.

John Gotti a devenit cunoscut în toată țara, când a trebuit să se înfrunte cu o acuzație federală, care îi includea pe Aniello Dellacroce şi pe jumătate din marii conducători ai familiei Gambino. Procesul a început pe 7 aprilie 1986, cu trei lui şi jumătate după asasinarea lui Castellano. Milioane de nord-americani au putut să-l urmărească la televizor, la fel cum îl văzuseră pe Frank Costello cu aproape jumătate de secol înainte, declarând în fața Comitetului Kefauver307.

În aceeaşi săptămână, Gotti era entuziasmat de construirea restaurantului său, Bankers Brokers, foarte aproape de Battery Park. John O'Connor, unul dintre inspectorii Sindicatului Tâmplarilor, a primit un telefon anonim care indica faptul că, la noul restaurant care se construia în Battery Park, lucrau oameni care nu făceau parte din sindicat. O'Connor l-a advertizat pe constructor că ar putea avea probleme cu celelalte construcții ale sale, dacă nu îi concedia pe lucrătorii care munceau la construcția restaurantului lui John Gotti. După ce a plătit cinci mii de dolari amendă, O'Connor a promis că se va întoarce.

Ziua următoare, fără a şti cine era stăpânul restaurantului, un pichet al sindicatului a decis să intre în acțiune, provocând daune de 35.000 de dolari. Gotti l-a trimis pe caporegime al său, Angelo Ruggiero, şi pe unul dintre oamenii lui Jimmy Coonan308 să-i dea o lecție lui O'Connor.

„Contractul" a fost amânat, când pe 7 aprilie a început procesul de la Curtea Federală din Brooklyn. Procurorul Diane Giacalone îl urmărea de partu ani pe John Gotti, care în mod automat a trecut pe primul loc în lista ei, după moartea lui Dellacroce şi a lui Castellano. Gotti a garantat cu un milion de dolari cauțiune până la încheierea procesului, însă, o nouă lovitură va fi dată asupra liniei de plutire a familiei. Şeful ei adjunct, Frank Decicco va fi omorât de o bombă cu ceas, montată în maşina sa, când ieşea de la micul dejun, din Restaurantul Tommaso, din Brooklyn.

Explozia a făcut ca trupul lui Decicco să sară prin plafonul maşinii şi să cadă la două sute de metri depărtare. Moartea sa complica mai mult alcătuirea juriului care trebuia să dea verdictul de nevinovăție sau de vinovăție membrilor familiei Gambino. Pentru a-l înlocui pe Decicco, John Gotti l-a numit pe Joseph Armone, un caporegime care lucra pentru familie de aproape trezieci şi cinci de ani. Giacalone ştia cu siguranță că asasinatul lui Decicco îi va intimida pe posibilii jurați, cum se întâmplase cu Romual Peicky. În sfârşit, pe 13 mai, procurorul a obținut un ordin federal pentru a revoca eliberarea lui Gotti. Şeful familiei Gambino s-a predat şi a fost închis în Centrul Corecțional Metropolitan, din Manhattan, până când juriul se va reuni după trei luni.

Din celula sa, Gotti i-a trimis un mesaj lui Coonan, să ducă la capăt „contractul" împotriva lui John O'Connor. Într-o noapte, când acesta ieşea din sediul sindicatului, un bărbat l-a împuşcat de patru ori în fese şi în coapse. Gotti nu ştia că acest asalt se va întoarce împotriva sa după doi ani şi jumătate.

În sfârşit, pe 18 august, după trei luni de întreruperi, începea drama Statele Unite vs. John Gotti şi aliații. Actorii primului act al căderii lui Gotti vor

fi judecătorul Eugene Nickerson, procurorul Diane Giancalone, avocatul apărării Bruce Cutler şi, bineînțeles, juriul309.

Cel mai mare duşman cu care avea să se înfrunte Gotti, în toată cariera sa de criminal, va fi o tânără de treizeci şi şase de ani, asistentă a procurorului Statelor Unite. Giacalone, de ascendență italiană, era renumită pentru irascibilitatea sa şi spiritul său libertin, însă nimeni nu-i punea la îndoială profesionalismul şi înaltele concepte morale. Născută în Ozone Park, domeniul lui John Gotti, Giacalone, a crescut într-o familie catolică din pătura de mijloc. Procurorul se va licenția magna cum laude la Queens College Law School. Nici bine nu a început să lucreze la Procuratură, că Diane Giacalone a dezvoltat o antipatie specială pentru acei tipi care se plimbau prin jurul localului Bergin Hunt and Fish Club, ca şi cum cartierul ar fi fost al lor. „Încă îmi amintesc că îi vedeam pe acei tipi cu ceasuri de aur plimbându-se de parcă legile în această țară nu ar fi existat, parcându-şi Cadillacurile negre pe trotuare”, afirma într-un interviu procurorul Giacalone.

Cercetarea acesteia asupra lui John Gotti a început în septembrie 1981, şi s-a sfârşit în februarie, 1986. Grosul dosar va fi arma pe care o va folosi Giacalone pentru a-l învinge pe atotputernicul John Gotti.

Pe 16 septembrie, un juriu compus din şase bărbați şi şase femei a fost selectat din treizeci şi cinci de persoane. Cei doisprezece membri vor fi protejați, iar adevăratele lor identități vor fi menținute secrete. Unicul lucru care se ştia despre ei era că doi erau italo-americani, doi erau negri şi alții doi foşti membri ai Corpului Marinei. Ceea ce îi unea era faptul că toți ştiau cine era acel tip bine îmbrăcat, pe care urmau să-l judece.

Procesul deschis pe 25 septembrie a fost transmis la nivel național de către principalele medii de comunicare, ceea ce a avut un impact foarte mare asupra manifestațiilor cetățenilor din Ozone Park, Bensonhurst şi Howard Beach, care cereau libertatea Naşului. Discursul lui Giacalone, îmbrăcată cu un costum al cărui sacou avea culoarea roşie, ce i-a conferit porecla Dama în Roşu, a durat aproape nouăzeci de minute. Discursul său detaliat se întorcea în anul 1973, anul asasinării lui James Mebratney. După ce a descris atacul asupra gangsterului irlandez, Giacalone a insistat asupra poziției lui John Gotti în organigrama Crimei Organizate din toată țara. Înainte de a cere ca şeful familiei Gambino să fie declarat vinovat, procurorul s-a aşezat în scaunul său, pentru a-i oferi cuvântul avocatului apărării.

„În tot acest discurs atât de lung al acuzării, nu se află nici o dovadă care să facă legătura dintre clientul meu şi familia Gambino”, spuse Cutler, adresându-se juriului. Giacalone făcuse un rezumat al tipului de persoane care intrau în Bergin, deşi avocatul apărării lui Gotti spuse că era vorba de un club social deschis tuturor locuitorilor din zonă.

James Cardinali, traficant de heroină, condamnat de cinci ori pentru asasinat; Salvatore Polizzi, traficant de heroină şi jefuitor de bănci; Dominick Lofaro, traficant de heroină, jucător, cămătar şi asasin, care şi-a mărturisit vina; Mathew Traynor, traficant de heroină, jefuitor de bănci, condamnat pentru sperjur şi informator al Guvernului, erau unii dintre oamenii din familie, care apăreau în lista lui Diane Giacalone. Însă intrarea lui Polizzi în

Programul de Protecție a Martorilor va da peste cap juriul, pentru prima dată. „Soldatul” Gambinilor fusese eliberat fără acuzații, în schimbul mărturiei sale împotriva vechiului său Don.

Mărturia lui Polizzi împotriva lui John Gotti va fi dezastruoasă şi îl va implica pe şeful familiei Gambino în multiple crime, cămătărie, jocuri ilegale, sechestru şi furt de maşini. Giacalone dorea de la Polizzi o declarație acuzatoare care să demonstreze faptul că acesta practicase traficul de heroină şi cocaină, sub ordinele exprese ale lui John Gotti. Interogatoriul lui Bruce Cutler a fost verosimil, cel puțin în ochii membrilor juriului:

Cutler: La câte afaceri murdare ați participat dumneavoastră?

Polizzi: Nu sunt sigur.

Cutler: Câte doze de droguri ați vândut?

Polizzi: Nu aş putea să fac un calcul.

Cutler: Câți bani ați furat de-a lungul vieții?

Polizzi: Poate milioane de dolari.

Cutler: Pe câți oameni i-ai constrâns?

Polizzi: Pe destui.

Cutler: Nu ați avut două persoane minore de cincisprezece ani lucrând pentru dumneavoastră ca prostituate şi le făceați rost de clientelă bogată, pentru a întreține relații cu copilele îmbrăcate ca elevele de liceu?

Polizzi: Nu este adevărat.

Cutler: Nu este adevărat că ați obligat-o pe una dintre fete, Barbara, să întrețină relații sexuale cu dumneavoastră, în schimbul drogurilor?

Polizzi: Nu este adevărat.

Cutler: Nu a fost soția dumneavoastră implicată în traficul de droguri?

Polizzi: Nu.

Cutler: Nu este adevărat că ați fotografiat-o pe soția dumneavoastră şi pe cele două fete făcând sex explicit, iar mai apoi ați vândut materialul unui cunoscut pornograf?

Polizzi: Nu este adevărat.

Interogatoriul lui Polizzi[310] din partea avocatului apărării a avut efectul scontat, având în vedere că i-a determinat pe membrii juriului să nu îi dea mult credit declarației sale împotriva lui John Gotti. Însă, surprizele acuzării împotriva lui Gotti vor continua de-a lungul întregului proces.

James Cardinali, care împlinea o sentință de zece ani pentru tentativă de omor, va deveni martorul cheie al acuzării. Cardinali a făcut legătura dintre Gotti şi diverse crime şi ordonarea asasinării a trei gangsteri rivali.

Avocatul lui Tony Rampino, alt inculpat, a încercat aceeaşi strategie pe care a folosit-o Bruce Cutler cu Salvatore Polizzi, dar, de data aceasta, nu a mers. David Depetris, avocatul lui Rampino, îi răspunse fostului „soldat” al lui Gambino[311].

Depetris: Nu este adevărat că dumneavoastră ați făcut o înțelegere cu procurorul Giacalone dacă îl veți acuza pe domnul Rampino şi pe domnul Gotti?

Cardinali: Aşa este.

Depetris: Nu este adevărat că aveați de îndeplinit o sentință în închisoare, pentru asasinat?

Cardinali: Lucrul acesta e ştiut de toată lumea. A apărut şi în ziare.

Comentariul a stârnit râsul participanților la proces, ba chiar a lui John Gotti însuşi.

Depetris: Câți oameni ați ucis?

Cardinali: Trei tipi neimportanți. Erau traficanți de droguri în Florida. Însă cred că unul a rămas în viață. Nu am reuşit să îi dau lovitura de grație pentru că în acel moment a intrat un agent de securitate în parking şi nu am putut să-l lichidez.

Depetris: Nu este aşa că i-ați omorât pe cei trei traficanți după ce ați ajuns la o înțelegere cu doamna Giacalone?

Cardinali: Da, dar trebuia să muncesc. Dacă guvernul nu mă voia ca informator, eu nu aveam de gând să pierd vreo misiune. Nu-mi puteam permite ca treaba mea să devină un talmeş-balmeş.

Tonul rece folosit de către James Cardinali i-a făcut pe unii din public să surâdă din nou, dar, în mod curios, cei doisprezece membri din juriu au păstrat liniştea. La sfârşitul interogatoriului, avocatul Depetris s-a adresat juraților şi a comentat: „Doamna Giacalone este complice la asasinat, cum am demonstrat prin mărturia domnului Cardinali. Ea preferă să se omoare oameni, chiar şi traficanți de droguri, eliberându-şi asasinul cu scopul de a-i acuza pe clienții noştri, domnii Gotti şi Rampino". Comentariul a făcut ca judecătorul Nickerson să îl pună la punct pe avocat.

La sfârşitul lui decembrie, credibilitatea lui James Cardinali ca martor nu mai era valabilă, ceea ce a putut confirma însăşi procurorul Diane Giacalone. Însă aceasta avea o listă de aproximativ şaptezeci şi opt de martori pentru a-l înfrunta pe marele şef al Gambinilor.

Unul dintre martorii Procuraturii era Matthew Traynor, un jefuitor de bănci care era condamnat pentru prădarea unei case de economii. Giacalone ştia că Traynor acționase de mai multe ori pentru familia Gambino, însă, când era pe punctul de a-l cita pentru a depune mărturie împotriva lui John Gotti, jefuitorul de bănci se răzgândise. Traynor s-a gândit atunci să devină martorul apărării.

În timpul mărturiei lui Matthew Traynor, acesta a afirmat că procurorul cazului i-a oferit ca plată pentru a declara împotriva lui John Gotti, droguri şi o micşorare a pedepsei sale. Giacalone i-a răspuns lui Traynor că nu ea fusese cea care i-a oferit doguri, ci un agent al DEA, numit Edward Magnuson, căci Agenția anti-drog dorea să îl folosească drept martor într-un caz de trafic de heroină, în statul Florida.

În sfârşit, judecătorul Nickerson a intervenit şi a declarat că procesul se transforma într-un adevărat circ, în care avocații apărării se ocupă cu discreditarea procurorului Diane Giacalone în loc să se ocupe de apărarea clienților lor. Nickerson a interzis în acel moment includerea mărturiei lui Traynor în raportul final al cazului. Pe 11 februarie, Giacalone a prezentat şaptesprezece martori care au demonstrat necredibilitatea lui Matthew Traynor, ca martor al apărării.

Pe 6 martie 1987, după patru ore de şedinţă, juriul l-a declarat pe John Gotti, şef al familiei Gambino, „nevinovat” în acuzaţiile care i se aduceau312. Chiar în aceeaşi zi, presa newyorkeză îl va boteza pe Don cu porecla de Don Teflon, pentru abilitatea mafiotului de a de aluneca din lanţurile legii.

Victoria sa în tribunale i-a conferit lui John Gotti o notorietate fără precedent în istoria Cosei Nostra. În timpul anilor 1987 şi 1988, era foarte probabil să îl vezi pe Naş la volanul maşinii sale Mercedes Benz negre, captând atenţia mass-mediei, continuând să fie şeful neînduplecat al Crimei Organizate.

Prima sa decizie după ce a ajuns acasă, după eliberarea sa, va fi ordonarea asasinării lui Salvatore Polizzi, martor al procurorului Diane Giacalone. Polizzi fusese eliberat după reducerea cu cinci ani a pedepsei sale pentru trafic de droguri, însă el era conştient că, din momentul în care va păşi pe stradă, oamenii lui Gotti îl vor aştepta.

Asasinatul lui Salvatore Polizzi va fi folosit ca exemplu pentru restul „soldaţilor” familiei Gambino, pentru mulţi dintre cei care şi-au dat drumul la gură în faţa agenţilor federali. Gotti ştia că, dacă va dori să menţină disciplina, nu putea permite ca Polizzi să rămână viu, însă problema a fost că acesta intrase în Programul de Protecţie a Martorilor, sub controlul Departamentului lui Marshals, iar uciderea sa era prea riscantă313.

După două săptămâni de la eliberarea sa, Gotti a primit o lovitură dură atunci când fratele său, Gene, Angelo Ruggiero şi Joseph Carneglia au foat acuzaţi de trafic de heroină. Cei trei au fost prinşi din cauza gurei sparte a lui Ruggiero, care a fost înregistrat de către FBI, vorbind despre afacerile cu trafic de narcotice. Înregistrările care i-au fost făcute lui Angelo Ruggiero erau suficiente pentru a-i trimite după gratii pe cei trei bărbaţi din familia Gambino.

Când procesul era pe punctul de a începe, Angelo Ruggiero murea de cancer de stomac într-un spital newyorkez. Anthony Rampino, un alt om de încredere al lui John Gotti în Bergin Hunt and Fish Club, era şi el reţinut pentru trafic de droguri. Încarcerarea veteranului şef adjunct Joseph Armone l-a obligat pe Gotti să restructureze ierarhia familiei Gambino, numindu-l pe Frank Locascio ca şef adjunct şi pe Sammy Taurul Gravano, consigliere. Armone şi Gallo314, dezamăgiţi de direcţia în care mergea familia după ordinele lui Gotti, şi-au abandonat în mod voluntar posturile din cadrul Crimei Organizate. După câţiva ani, ambii vor muri în închisoare.

Procuratura i-a dat lui Armone posibilitatea de a fi eliberat, dacă va declara împotriva vechilor săi goombati, însă, mafiotul, respectând codul pentru care trăise şi pentru care era dispus chiar să moară, a decis să nu-şi vândă şeful. Joseph Armone a fost condamnat la zece ani de închisoare.

La sfârşitul anului 1988, oamenii care îl ajutaseră pe Gotti să urce la conducerea Cosei Nostra la doi ani de la asasinarea lui Paul Castellano, erau morţi sau se aflau în închisoare: Decicco, Cardinali, Ruggiero, Carneglia, Rampino, Armone, Gallo şi propriul său frate, Gene.

Pe 25 ianuarie 1989, FBI-ul a interceptat o conversaţie între Vincent Gigante, excentricul şef al familiei Genovese şi cel care va încerca să îl omoare pe Frank Costello, în 1957315. Gigante organiza un complot pentru asasinarea lui Gotti. Din fericire pentru şeful familiei Gambino, FBI-ul a putut să

înregistreze în Restaurantul Casella din Hoboken (New Jersey), unul dintre localurile preferate ale „soldaților” lui Genovese, cum se organiza conspirația împotriva lui.

FBI-ul l-a avertizat pe Gotti. Ba chiar i-a fost oferită acestuia protecție federală, însă adevărul era că Naşul ştia bine cum să-şi poarte singur de grijă. În săptămânile de după advertisment, trei „soldați” ai familiei Genovese au fost găsiți morți în diferite puncte ale oraşului, inclusiv şeful adjunct al lui Gigante. La sfârşitul aceleiaşi luni, când John Gotti se pregătea să intre în localul Dean Deluca, pentru a savura una dintre extraordinarele şi faimoasele sale gustări, şase agenți federali l-au înconjurat şi l-au încătuşat. Gotti era reținut pentru conspirație în tentativa de asasinare a sindicalistului John O'Connor.

Acuzarea, bazată pe casetele înregistrate în februarie 1986 de către federali, arăta cum Gotti îi ordona lui Ruggiero să ia legătura cu irlandezii lui Coonan să îi dea o lecție lui O'Connor. Naşul irlandez i-a angajat pe Kevin Kelly, Kenneth Shannon, James Meelroy şi Joseph Schlereth.

În luna martie a aceluiaşi an, va cădea şi Peter Gotti, fratele mai mare a Don-ului, acuzat de fraudarea a milioane de dolari ai Departamentului de Imobile din New York. Peter a reuşit, prin extorsiune, să devină furnizorul exclusiv al geamurilor pentru ferestrele clădirilor publice protejate. Ceea ce Departamentul de Imobile nu ştia, era faptul că însuşi Peter Gotti plătea găşti de adolescenți să arunce cu pietre în aceleaşi ferestre pe care le furniza el. Fratele Don-ului câştiga aproape cincizeci de cenți pentru fiecare fereastră care era înlocuită.

FBI-ul şi Forța Specială Statală Colectivă împotriva Crimei Organizate, au început să-i țească o capcană lui John Gotti.

Pe 11 mai, 1989, Phillip Leonetti, şef adjunct al familiei din Philadelphia şi Atlantic City, sub conducerea şefului vărsător de sânge Nicky Scarfo, a fost închis pentru complicitate la delict şi conspirație pentru fraudă şi asasinat. Leonetti va fi condamnat să petreacă patruzeci şi cinci de ani într-o închisoare federală. Pentru a-şi vedea pedeapsa redusă, Phillip Leonetti a decis să devină informatorul FBI-ului, sub protecția WITSEC. Şeful adjunct, datorită poziției sale de rang înalt în Cosa Nostra, va avea multe de mărturisit depre afacerile fostului său şef şi Don al familiei Gambino, John Gotti.

Trei ore a durat înfățişarea lui Phillip Leonetti înaintea unui Mare Juriu federal din Manhattan, pe 30 noiembrie 1989. Fostul adjunct al familiei din Philadelphia a vorbit despre legătura şefului Gambinilor cu asasinarea lui Paul Castellano şi a şoferului acestuia, Thomas Billoti. Se pare că Sammy Gravano, pe atunci „căpitan” al familiei, a avut o întâlnire cu Nick Scarfo, într-un restaurant din Trenton. Gravano căuta sprijinul lui Scarfo pentru noul şef al familiei, John Gotti. Leonetti a spus în fața Marelui Juriu că Scarfo se întâlnise în casa lui Edward Garofalo, un „sodat” al Gambinilor, cu însuşi Gotti, Decicco, Gallo, Ruggiero şi Corrao. Înainte de a se aşeza, Leonetti a amintit faptul că Gotti i-a spus lui Sarfo: „Am OK-ul Comisiei pentru asasinarea lui Paul Castellano”316.

Conform lui Leonetti, Scarfo s-a întâlnit cu un consigliere al familiei Genovese, Bobby Manna, şi l-a întrebat dacă într-adevăr Marele Sfat al Cosei

Nostra îi oferise lui Gotti „contractul” pentru lichidarea lui Castellano. Manna a răspuns: „Da, îl are. A fost unanim”. În fața Marelui Juriu federal, Phillip Leonetti a afirmat că, pentru a duce la bun sfârşit asasinarea lui Paul Castellano, John Gotti a contat pe neprețuitul sprijin al lui Joseph Messina, şeful familiei Bonanno, pe care-l admira. Cu ajutorul lui Nicky Scarfo, Gotti a obținut sprijinul şefilor familiilor Lucchese şi Colombo.

Walter Mack, procuror special împortiva Crimei Organizate, l-a întrebat pe Leonetti de ce depunea mărturie împotriva lui Gotti, întrebare la care fostul şef adjunct al familiei din Philadelphia a răspuns: „Paul Castellano era un cavaler şi un om de afaceri. John Gotti este un gangster căruia îi place să omoare oameni. Dacă ai vreo problemă cu el sau cu vreunul dintre oamenii lui, ai dat de dracul. Poți să începi din timp să îți sapi groapa de mormânt, pentru că mai devreme sau mai târziu vei ajunge în ea”.

Diane Giacalone avea o nouă piesă de artilerie de lansat împotriva lui Gotti. Cu mărturia lui Phillip Leonetti, Guvernul avea acum probe consistente pentru a duce la bun sfârşit acuzarea formală împotriva lui John Gotti, pentru conspirația la asasinarea lui Paul Castellano şi a lui Thomas Billoti. O nouă etapă întunecată va începe pentru Don.

În cartierul său general din Ravenite Social Club, Gotti încerca să se ocupe de afacerile familiei, în timp ce, la o distanță de câțiva kilometri, într-un birou al Procurorului Districtului Sudic al Manhattan-ului, se forma o echipă de elită ce-i pregătea lovitura de grație şefului familiei Gambino. De această dată, procurorul Robert Morganthau nu voia greşeli. În preajma procurorului se aflau Michael Cherkasky, şef al Diviziei Speciale împortiva Crimei Organizate; Barbara Ditata, asistenta procurorului Forței Speciale Colective; şi Jeffrey Schlanger, asistent al procurorului Districtului. Pe 8 ianuarie 1990, prima apariție a lui John Gotti în fața curții va fi transmisă de peste două sute de medii de comunicație, chiar şi străine317.

Şeful Cosei Nostra a sosit cu un surâs larg şi îmbrăcat impecabil, strângând mâinile unor reporteri pe care-i cunoştea personal. Şapte femei şi cinci bărbați vor face parte din juriu. Din nou, tactica lui Bruce Cutler, avocatul lui John Gotti, era să centreze atenția spre fostul şef adjunct, Frank Decicco. La urma urmei, era mort, iar acesta putea fi ultimul serviciu făcut familiei Gambino.

Zilele procesului au fost monotone, cu atacuri şi contraatacuri din partea procurorului şi a apărării, până în a douăzeci şi doua zi, când procurorul l-a chemat să declare pe Vincent Peştele Cafaro. La cei cincizeci şi şase de ani ai săi, Cafaro fusese un „soldat” al familiei Genovese, de la vârsta de optsprezece ani şi acționase la ordinele directe ale lui Anthony Fat Salerno. Cafaro spuse că-l auzise pe Gotti vorbind despre alianța stabilită între Paul Castellano şi James Coonan. Acea întâlnire îi va transforma pe irlandezi în forța de şoc a familiei Gambino318.

Cele două zile de mărturii s-au sfârşit cu o întrebare adresată lui Cafaro de către Michael Cherkasky:

Cherkasky: Credeți că John Gotti este un puternic şef al Cosei Nostra?

Cafaro: Da.

Cherkasky: Credeți că este un om puternic, în cadrul Crimei Orgnizate?

Cafaro: Gotti este şeful familiei Gambino. Este un om foarte puternic, cu destinele a mii de vieți în mâini. El poate decide soarta unui om, dacă trăieşte ori moare, doar dând un telefon.

Cherkasky: Credeți că John Gotti şi-a exercitat această putere?

Cafaro: Sunt sigur de asta. John Gotti este un om care nu cunoaşte mila pentru cei care au trădat familia. Dacă-l înfrunți, mori.

Al doilea martor al Guvernului împotriva lui Gotti va fi James Patrick Meelroy, unul dintre gangsterii lui Coonan. Procurorul dorea ca Meelroy să dezvăluie legăturile şefului familiei Gambino cu atentatul împotriva lui John O'Connor. Presa newyorkeză îl prezenta pe martorul zilei, de patruzeci şi cinci de ani, ca pe un asasin vărsător de sânge şi un torționar inuman. Adevărul este că mărturia lui Meelroy a fost una dintre cele mai terifiante mărturii din câte s-au auzit în vreo curte de judecată, împotriva unui membru al Cosei Nostra. Sam Nebunul Destefano, mentorul lui Tony Spilotro, era, cu adevărat un novice, pe lângă Meelroy: „Eu voiam să fiu decorator de interioare, însă părinții mei m-au educat să repar pantofi", spuse gangsterul irlandez.

După ce a lucrat într-o fabrică de cabluri, a fost ospătar, portar, bodyguard, comisionar la hotel, măturător, până la sfârşitul anilor '70, când a aderat la banda lui James Coonan.

Procurorul Cherkasky l-a întrebat pe Meelroy cum îl cunoscuse pe Coonan. „L-am cunoscut în închisoare. Coonan controla banda irlandezilor, şi, ai lui, pe toți locuitorii din Hell's Kitchen. Acolo i-am cunoscut şi pe Mickey Featherstone, Kevin Kelly, Tommy Collins, Kenny Shannon şi pe Joe Schlereth"319, a răspuns Meelroy. Mărturia irlandezului le-a făcut pielea de găină membrilor juriului şi publicului ce asista la proces:

Cherkasky: Mai aveți procese pe rol?

Meelroy: Da. Mai multe.

Cherkasky: Ați negociat vreun acord cu procurorul acestui caz pentru a beneficia de o reducere a pedepsei dumneavostră?

Meelroy: Nu. Însă, am decis să vorbesc din proprie inițiativă.

Cherkasky: De ce?

Meelroy: Pentru că niciodată în viața mea nu am spus adevărul şi acum vreau să o fac. Acum nu am nici un motiv să mint.

Cherkasky: Care era legătura dintre banda lui Coonan şi familia Gambino?

Meelroy: Erau asociați, prieteni. Chiar şi noi făceam multe treburi murdare pentru familia Gambino. Eu, de exemplu, am omorât multe persoane, în urma indicațiilor lui Danny Marino, un capo din familia Gambino.

Cherkasky: Ați omorât pe cineva?

Meelroy: Da, pe câțiva. Dacă Jimmy Coonan îmi spunea: omoară, eu omoram. Am asasinat un număr considerabil de tipi pentru Coonan. El mi-i arăta, iar eu îi lichidam.

Cherkasky: Îi ştiai pe nume?

Meelroy: Nu pe toți. L-am omorât pe William Walker, pentru că m-a insultat. L-am împuşcat în gură. L-am omorât pe Vincent Leone, pe care îl

ştiam de zeci de ani de zile. L-am strangulat cu un cablu de oțel. L-am omorât pe un tip pe care nu-l cunoşteam pentru că s-a pus cu mine. I-am înfipt un cuțit în față. Mi-am omorât un prieten pentru că mi-a spus că într-o zi va trebui să mă lichideze. Am făcut-o înaintea lui şi l-am împuşcat în ceafă. Am omorât un vânzător dintr-un magazin de animale de companie, pentru că nu m-a servit. Voiam doar o zgardă anti-purici. L-am împuşcat în ceafă. Cred că nu se aştepta la asta.

Cherkasky: Ce nume poartă profesia ta în lumea crimei?

Meelroy: Este simplu. Sunt un asasin profesionist. Un curățitor, un lichidator, un executor.

Cherkasky: Ați ucis mai multă lume la ordinele familiei Gambino?

Meelroy: Aproape un sindicalist al Localului 817 pe săptămână. Îi lichidam la ordinele Gambinilor pentru că făceau afaceri în afara Sindicatului Camionagiilor.

Rândul la interogatoriu i-a venit lui Bruce Cutler, avocatul lui John Gotti:

Cutler: Dacă am înțeles bine, dumneavoastră nu vă e ruşine de nimic din ce ați făcut. Omorâți un tip înfingându-i de mai multe ori cuțitul în față, şi nu vă e ruşine cu asta. Omorâți un om nevinovat într-un magazin de animale de companie, şi nu vă e ruşine cu asta. Cred că, dacă vi s-ar cere, ne-ați omorî până şi pe toți cei prezenți în această sală.

Meelroy: Dacă mi s-ar ordona, aş face-o. La optsprezece ani rupeam mandibule pentru cincizeci de dolari.

Cutler: Ați afirmat că ați fost cu John Gotti şi Frank Decicco în seara precedentă atacului împotriva domnului John O'Connor. Însă aceasta era cu adevărat imposibil, pentru că domnul Gotti era cu soția sa în Florida. V-a promis Guvernul că vă va pune sub protecția WITSEC?

Meelroy: Da.

Cutler: Nu erați dumneavoastră asociatul lui Michael Featherstone? Cu ce vă ocupați?

Meelroy: Da, îl cunoşteam. Mickey Featherstone320 este un maestru. A ucis aproximativ treizeci de persoane, pe care le ciopârțea personal, ca să le facă pierdută urma.

Cutler: V-a spus vreodată dacă John Gotti, apăratul meu, sau vreun membru al familiei Gambino, îi ordonase vreunul dintre acele asasinate?

Meelroy: Nu era nevoie. Ştiam că lucram pentru familia Gambino, ca forță de şoc. Unele dintre asasinatele acelea le-am făcut pentru Gambini, iar altele pentru Jimmy Coonan.

Clar era că benzile înregistrate în Ravenite Social Club de către FBI demonstrau legătura dintre John Gotti şi oamenii lui James Coonan, implicarea lor în noile afaceri ale familiei, ca şi în asaltarea lui John O'Connor.

Pe 30 ianuarie, echipa acuzării a folosit caseta înregistrată pe data de 7 februarie 1986, în care vorbeau cei doi acuzați, John Gotti şi Anthony Guerrieri321.

Gotti: Tu ştii că îl putem găsi pe John O'Connor?

Guerrieri: Sunt sigur, însă ceea ce nu ştiu e dacă putem să-l găsim chiar în noaptea asta.

Gotti: Vezi dacă poţi să-l găseşti înainte de sfârşitul săptămânii. Tu ştii.

Guerrieri: Nu-ţi face griji. Care este Localul Sindicatului?

Gotti: 608. Numele lui este John O'Connor, John O'Connor. Cred că e 16 şi ceva, foarte aproape de Broadway. 1694 pe Broadway, ceva de genul. E Sindicatul Tâmplarilor.

Guerrieri: Cu alte cuvinte, vrei să-l vezi.

Gotti: El este un om de afaceri.

Guerrieri: Vrei să vorbesc cu el, sau aşa ceva?

Gotti: Nu. Vrem ca tu să observi cum umblă, cu cine umblă.

Guerrieri: Oh! Oh!

Gotti: Unde merge. Vreau să ştiu dacă se poate ajunge la el.

Înregistrările demonstrau clar implicarea lui John Gotti şi a lui James Coonan în atacarea lui John O'Connon. După nouă zile de la întâmplarea cu sindicalistul, Mickey Featherstone l-a vizitat pe Kevin Kelly, membru al bandei lui Coonan, în închisoarea din Rikers Island. Autorităţile statale şi federale au înregistrat conversaţia din sala de vizite în care ambii irlandezi vorbeau despre atacul asupra lui John O'Connor şi relaţia sa cu John Gotti. Acea casetă va fi ascultată în sala de tribunal din Manhattan.

În realitate, Gotti se înşelase cu privire la obiectivul său. O'Connor, în dimineaţa cu pricina, acceptase o mită de la italieni pentru a trece cu vederea peste construirea Restaurantului Bankers Brokers. Sindicalistul primise acei douăzeci şi cinci de mii de dolari, fără să ştie şeful său, Pascal Meguinnes, preşedinte al Uniunii Sindicatelor Tâmplarilor din America şi principalul rival al lui O'Connor însuşi. Meguinnes a fost cel care a dat ordin să fie distrus restaurantul familiei Gambino. După câţiva ani, John O'Connor a fost acuzat, judecat şi condamnat pentru o sută douăzeci şi şapte de cazuri de extorsiune, constrângere şi delicte relaţionate cu Sindicatul. Acuzaţiile propriului lider de sindicat împotriva familiei Gambino au servit drept bază pentru Forţa Statală Colectivă împotriva Crimei Organizate, pentru a prezenta probe împotriva acestuia.

Mărturia lui Meelroy împotriva lui John Gotti va fi în mod clar coroborată cu casetele înregistrate de către FBI, cu Michael Featherstone, Kevin Kelly, Anthony Guerrieri şi cu Gotti însuşi.

Juriului i-a luat trei zile să decidă „nevinovăţia" acuzaţilor în cazul John O'Connor. Când purtătorul de cuvânt al juriului a citit sentinţa, John Gotti a ţipat de bucurie şi s-a aplecat asupra avocatului său pentru a-l săruta pe ambii obraji. Din nou, Don Teflon scăpa din ghiarele legii. Aceea a fost o zi de sărbătoare pe străzile Micii Italii, însă acuzarea nu avea să rămână atât de liniştită.

După şapte zile de la punerea sa în libertate, John Gotti l-a numit şef adjunct pe Frank Locascio, înlocuindu-l pe încarceratul Joseph Armone. Între luna mai a anului 1989 şi ianuarie 1990, mai multe dintre înaltele ierarhii ale familiei Gambino au fost condamante la diferite pedepse la închisoare, dintre care chiar fraţii Don-ului. Peter a fost condamnat la cincisprezece ani pentru furt de maşini, iar Gene, la cincizeci de ani, pentru trafic de heroină.

Pe 22 aprilie 1990, John Gotti va apărea din nou pe copertele revistelor, cu ocazia căsătoriei fiului său, John Jr., pe care tatăl său îl pregătea pentru ca, într-o zi, să preia controlul familiei. Logodnica era Kim Albanese, o tânără frumoasă de douăzeci şi doi de ani, fiica unui instalator de mochete din Long Island. Martorii mirelui: John Ruggiero, fiul lui Angelo şi Vincent Corrao, capo al familiei şi unul dintre cei mai buni prieteni de-ai lui John Jr.

Locul ales pentru petrecere va fi exclusivistul Helmsley Palace Hotel, din Manhattan, la a cărui poartă flutura steagul tricolor al Italiei, un semn de distincție rezervat doar pentru situațiile în care localul găzduia un înalt demnitar din țara europeană. Însă, Leona Helmsley îi era datoare lui John Gotti; la urma urmei, şeful familiei Gambino păstrase la distanță fantoma grevelor hotelierilor.

În timp ce John Gotti ciocnea în cinstea căsătoriei fiului său, doi dintre oamenii săi cei mai fideli erau reținuți pentru acuzația de conspirație şi obstrucționare a justiției, în cercetarea asasinării lui Paul Castellano şi a şoferului său, Thomas Bilotti.

Pe 4 iulie, proaspeții căsătoriți au anunțat naşterea primului nepot al lui Gotti, iar presa scotea în relief acest eveniment cu titluri ca: „Il bambino di tutti bambini", însoțind ştirea cu fotografiile asasinaților Louis Dibono şi Eddie Lino, doi oameni din Familia Gambino. Dibono a fost găsit strangulat în portbagajul maşinii sale, parcate la World Trade Center. Lino a fost găsit împuşcat în ceafă într-un canal de scurgere a gunoaielor din Brooklyn.

Miercuri, 12 decembrie, cincisprezece agenți federali i-au arestat pe John Gotti, pe şeful adjunct Frank Locascio şi pe consigliere Sammy Gravano, în Ravenite Social Club. Acum acuzarea era de complicitate la comiterea un delict, conspirație pentru asasinat, extorsiune, fraudă în plata de impozite, obstrucționare a justiției şi trafic de droguri. Acuzarea acoperea chiar şi vinovăția de a fi conspirat pentru asasinarea lui Castellano şi a lui Bilotti322. De această dată steaua norocoasă a lui Gotti începea să-şi piardă din strălucire.

Amplul dosar judiciar, care însuma aproximativ două mii patru sute de pagini de acuzare, la care a avut acces autorul, relata în detaliu viața şi minunile lui John Gotti şi ale asociaților săi, începând cu anul 1985, până în ziua arestării sale, în 1990.

În cinci pagini, agenții FBI şi cei de la OCTF enumerau cu nume şi prenume persoanele ucise din ordinul expres al lui John Gotti. În listă apăreau Paul Castellano, Tommy Bilotti, Liborio Milito, Robert Dibernardo, Gaetano Vastola, din familia din New Jersey, Louis Dibono şi mulți alții, până la un număr total de şaptezeci şi nouă323.

De această dată, procurorul Districtului de Est din New York, Andrew Maloney, ştia că avea un caz de necombătut împotriva puternicului şef al familiei Gambino. Până când a început procesul, operațiunile familiei au rămas sub controlul lui Vincent Corrao, capo al familiei Gambino în Mica Italie; al lui John D'Amico şi Jimmy Failla, capi în Queens şi Brooklyn. John Gotti Jr. va avea rolul de legătură între tatăl lui, închis în Centrul Corecțional Metropolitan (MCC) din Manhattan, şi asociații lui aflați în libertate.

Gotti, Gravano şi Locascio lâncezeau în celulele lor, în timp ce mass-media îşi centra atenția pe războiul din Golf, provocat după invazia din partea Irakului a învecinatului emirat Kuweit. În acele momente, presa era mai interesată de puțurile petrolifere dintr-o mică țară arabă decât de chestiunile legate de Cosa Nostra.

Pe 13 aprilie, Barholomew Bobby Borriello, şofer şi gardă de corp a lui John Gotti, a fost găsit mort, împuşcat de trei ori în cap, în casa sa din Brooklyn. Veştea morții sale a ocupat primele pagini ale tuturor ziarelor. După FBI, Barriello era suspectat că ar fi participat la asasinarea lui Castellano, iar John Gotti apărea ca principalul creier al executării sale. Zvonurile spuneau că Bobby Borriello era pe punctul de a negocia un acord cu FBI-ul, în schimb ei să închidă ochii în fața posibilelor acuzații de trafic cu heroină cu care avea să se confrunte.

În ziua înmormântării sale, John Gotti Jr., ca şi cum ar fi vorba despre noul Naş al Gambinilor, şi-a prezentat condoleanțele văduvei şi celor patru fii ai lui Borriello. Tânărul John trebuia să-şi mențină capul sus şi onoarea familiei intactă, în timp ce Don-ul, şeful adjunct şi consigliere vor rămâne în închisoare până la începerea procesului.

Cei din familia Gambino doreau să răzbune moartea „soldatului", iar, într-adevăr, nu John Gotti ordonase asasinarea sa, cum credea FBI-ul, ci fusese o reglare de conturi între membrii cu funcții mai puțin importante din familie.

Pentru a justifica detenția lui Gotti, Gravano, Locascio şi a lui Gambino, înainte de proces, procuratura a declarat că deținuții erau „oameni violenți şi periculoşi şi că lăsați în libertate, ar putea distruge dovezi incriminatoare necesare pentru a duce la bun sfârşit acuzarea". Pentru a-şi exemplifica afirmațiile, procurorul Maloney i-a permis judecătorului Glasser să asculte o casetă în care Gotti, Locascio şi Gravano puneau la cale asasinările lui Robert Dibernardo, respectiv Louis Dibono.

Pe 7 august 1991, John Gotti, Sammy Gravano şi restul, au intrat în sala de audiențe, din celulele din MCC, pentru a asculta deciziile judecătorului Leo Glasser: „Având în vedere probele aduse de către Procuratură, am decis să accept demersurile procesului împotriva inculpaților John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio şi Thomas Gambino, care va începe, ca întrevedere preliminară, pe 23 septembrie a anului în curs". În ziua în care trebuia să înceapă procesul, din pricina, în mare parte, a faptului că mai mulți dintre acuzați nu îşi găseau avocat care să-i apere, Glesser a decis să dea o nouă dată. Aceasta va fi ziua de 15 ianuarie 1992. Până atunci, Gotti, Locascio şi Gravano vor petrece trei luni după gratii.

Aproape ca un cadou, marea surpriză va apărea la biriul procurorului Maloney. Imediat după, acesta a convocat o conferință de presă pentru a anunța în fața surprinşilor reporteri de tribunale că Procuratura Districtului de Est din Manhattan va chema un martor care-l văzuse pe John Gotti în apropierea lui Sparks Steak House în ziua asasinării lui Paul Castellano şi a lui Thomas Bilotti, pe 16 decembrie 1985. „Cine-ar putea fi nenorocitul de martor despre care vorbesc?", a fost auzit Gotti spunând în închisoare. Martorul, nu

doar că îl văzuse pe John Gotti la locul faptelor, ba chiar i-a identificat pe cei opt membri ai echipei care i-a executat pe Castellano şi Bilotti.

După unsprezece zile, John Gotti a ştiut că consigliere al său, Sammy Taurul Gravano luase decizia de a deveni informatorul Guvernului şi de a se înscrie în Programul Federal de Protecție a Martorilor, cu scopul de a-şi vedea redusă posibila şi aproape sigura sa lungă condamnare. Pentru prima dată în îndelungata sa viață, încă şef al familiei Gambino, John Gotti a simțit frica[324]. Sammy Gravano era cel care ştia cele mai mari secrete ale şefului său, cunoştințe adunate în cei patruzeci de ani de strânsă colaborare.

Gravano devenea, astfel, învestitul în cel mai mare rang al Cosei Nostra care va depune mărturie într-un proces împotriva Mafiei. În ziua următoare, va apărea pe prima pagină a The New York Post, un mare portret al acestui consigliere, sub titulatura de „Regele Şobolan”[325].

Consigliere mărturisi cum Gotti îl însărcina cu asasinarea capului familiei Robert Dibernardo; a lui Liborio Milito, asasinat pe 8 martie 1988; a lui Louis Dibono, asasinat pe 4 octombrie 1990 şi lista continuă. Pe lângă valoroasa mărturie a lui Gravano, procurorul Maloney îi avea pe martorii CS-1, CS-2, CS-3, CS-4 şi CS-6[326], care au transmis informații despre familia Gambino, începând cu doi ani în urmă, iar CS-5 şi CS-7, în ultimele şase luni.

CS-1 şi CS-6 au confirmat că Gravano îi omorâse pe Dibono şi pe Garafola. Pe 12 decembrie, lista de acuzații s-a extins la William Piest, fost detectiv al Departamentului de Poliție din New York, şi la capi ai familiei, Vincent Corrao şi George Helbig, pentru complicitate la delict şi conspirație. Piest, făcând parte din Divizia de Informații a NYPD, îi transmitea informații suspecte lui John Gotti despre chestiuni relaționate cu cercetările membrilor familiei Gambino. Fostul polițist fusese numit să îi protejeze pe membrii juriului care i-au declarat nevinovați pe Gotti şi pe Anthony Guerrieri, în procesul din 1990. Sammy Gravano va declara după câteva luni că el însuşi îl plătea pe Piest cu două mii de dolari pe săptămână ca să vorbească cu membrii juriului şi să îi convingă să nu-l declare vinovat pe Gotti. Phil Leonetti, din familia din Philadelphia, a declarat FBI-ului că John Gotti îi înmânase „contractul” pentru a-l lichida pe Frank Decicco, montându-i o bombă în maşină.

Puternicele mărturii ale lui Gravano, respectiv Leonetti, la care se adaugă orele de conversații înregistrate de către FBI şi OCTF în Ravenite Social Club, aduceau suficiente probe pentru a-l trimite pe John Gotti în închisoare, pentru tot restul zilelor sale.

În luna februarie a anului 1992, a început procesul, devenit unul dintre cele mai mari evenimente informative ale anului. Marile posturi de televiziune vor filma totul non-stop, de pe platourile montate în apropierea clădirii tribunalului, protejat de către Serviciul Marshals al Statelor Unite. Chiar Mary Murphy, de la ABC News, a calificat procesul în prima sa cronică ca pe: „o adevărată competiție de box între cei mai importanți oameni din categoria grea a Procuraturii Statelor Unite şi ai Crimei Organizate”. Nu încăpea cea mai mică îndoială că circul era deja montat şi pregătit să-şi înceapă reprezentația.

Vedeta va fi, fără îndoială, Sammy Gravano, când a mărturisit, într-o zi, în fața juraților cu gura căscată că el însuşi a omorât nouăsprezece oameni, la ordinul lui John Gotti.

La un moment dat, în timpul procesului, procurorul Maloney l-a întrebat pe Gravano dacă regreta ceea ce făcuse, întrebare la care consigliere a răspuns rece: „De ce ar trebui să regret? Oamenii pe care i-am omorât nu erau nevinovați. Mulți dintre ei o meritau. Pentru americani e mai bine ca ei să fie morți, şi nu în închisoare, unde cheltuie o parte din impozitele plătite de oamenii cinstiți”327. A doua zi, ziarele vor apărea cu titlul „19!”, făcând referire la tipii asasinați de către Sammy Gravano.

Patru casete înregistrate arătau clar conversații dintre John Gotti şi Frank Locascio, cu melodii în fundal, ca O Sole Mio sau Mona Lisa, unde Don-ul ordona executarea neloialului Robert Dibernardo328.

„John era şeful, iar eu, mâna sa executivă, brațul său al legii”, spuse Gravano în mărturia sa de la tribunal. „John spunea doar: acel tip mă deranjează. Eu îi luam urma şi îl împuşcam în ceafă. Era simplu. Ordinele sale erau concrete, iar acțiunile mele, reflexe”. Însă, cel care până atunci era câinele fidel şi consigliere al lui Gotti, s-a transformat în informator, după ce a ascultat o conversație înregistrată de către agenții FBI, unde Gotti şi Locascio vorbeau despre posibilitatea ca Gravano să fi complotat împotriva Don-ului cu diferiți capi şi „soldați” ai familiei. Într-un moment al conversației, Frank Locascio îi recomandă lui John Gotti să emită un „contract” împotriva lui Gravano, consigliere al său. „Lasă-mă să mă gândesc”, atât spuse Gotti.

Atmosfera era tensionată când Sammy Gravano a intrat în sală, pe 2 martie 1992. Fostul consigliere, îmbrăcat într-un costum gri şi cravată roşie, şi-a ridicat mâna dreaptă şi a jurat pe Dumnezeu că va spune „adevărul, şi nimic altceva decât adevărul”. Declarația sa a avut efectul dorit de către echipa acuzării, având în vedere că a arătat ororile şi a descris cu lux de amănunte asasinatele ordonate de către John Gotti. În total, Sammy Gravano asasinase cu sânge rece nouăsprezece persoane. Într-un moment al declarației sale, o bătrână a intrat în sală, țipând: „asasinule! asasinule!”. Patru marshals au reuşit să o facă pe femeie să tacă şi să o scoată din sală. Un ziarist de la The New York Post a urmărit-o pentru a-i lua un interviu. Aceasta i-a mărturisit că venise să se răzbune pe Sammy Gravano pentru că îi asasinase pe cei doi fii ai ei, frații Carino.

În următoarele zile, martorii au venit pe rând la bară pentru a povesti viața şi miracolele celui care fusese botezat cu numele de „ultimul Don”.

Asasinat, furt, extorsiune, executare, lichidare, tortură, pornografie, jocuri de noroc ilegale, au fost unele dintre cuvintele folosite de către martorii Procuraturii.

În una dintre etapele procesului, Gravano a dezvăluit munca de la o zi la alta din Cosa Nostra. Încasări din traficul de droguri, din extorsiuni, din prostituție, erau atribuțiile unui capo al Cosei Nostra. Mai mult, a asigurat că îi dădea lui John Gotti în fiecare săptămână aproape o sută de mii de dolari, provenind din extorsionarea firmelor de construcții din New York şi New Jersey.

Acum îi venea rândul lui Albert Krieger, avocatul lui Gotti:

Krieger: Ați făcut vreun pact cu biroul procurorului?
Gravano: Da.
Krieger: V-a promis o reducere a condamnării dumneavoastră, în caz că veți fi declarat vinovat?
Gravano: Da.
Krieger: Cum se numeşte un tip care decide să-şi toarne prietenii?
Gravano: Informator.
Krieger: Are şi alt nume?
Gravano: Şobolan.
Krieger: Vă simțiți un trădător?
Gravano: Am decis să vorbesc pentru că am aflat că, după atâția ani, cât am fost loial familiei, John Gotti voia să emită un „contract" împotriva mea. Cine credeți este mai şobolan dintre noi?

Procurorul Maloney a continuat să-i pună întrebări lui Gravano despre unul dintre cazurile de asasinat comis de el:

Maloney: L-ați ucis pe Michael Debatt?
Gravano: Da.
Maloney: De ce?
Gravano: Mi-a ordonat John Gotti.
Maloney: În mod expres?
Gravano: În mod expres.
Maloney: Însă ați fost dumneavoastră cel care ați decis să îl executați.
Gravano: Aşa este. Am dat lovitura cu doi oameni de-ai lui Jimmy Coonan: Michael Featherstone şi Kevin Kelly.
Maloney: Ați putea să explicați cum ați procedat?
Gravano: L-am chemat pe Debatt la o întâlnire în clubul pe care-l dețineam în Bensonhunts, într-o zi de noiembrie, în 1987. Nu-mi amintesc ziua. Michael Featherstone şi Kevin Kelly au aşteptat ca el să ajungă în spatele localului. Când a ajuns Debatt şi a trecut de uşă, l-am lăsat să se apropie şi i-am aplicat o cravată siciliană329; problema e că a început să dea din picioare şi să urineze în pantaloni. Îmi lăsa podeaua clubului plină de urina lui. Atunci, Michael a decis se îl ducă în spate. Irlandezii l-au dezbrăcat, lăsându-l doar în chiloți, şi l-au băgat legat şi cu un căluş în gură într-un lavoar plin de apă fierbinte. Acelui sărman nenorocit a început să i se desprindă pielea, până când, la final, după ce fu scufundat timp de patru ore, era jupuit complet. La sfârşit, Kevin l-a strangulat.
Maloney: De ce l-ați omorât?
Gravano: Pentru că ordinul l-a dat John, iar când şeful familiei dă un ordin, acesta nu se discută; se execută, şi basta. John Gotti ne-a spus că Debatt îşi băgase nasul în cutia familiei cu încasările din prostituție. Eu nu puneam întrebări când John dădea un ordin.

După acea relatare, sala rămase înmurmurată. Nimeni nu a putut explica cum trei oameni la comanda expresă a lui John Gotti au putut să facă aşa ceva. Printre cei prezenți în sală, care au ascultat acea poveste de groază, se aflau actorii Mickey Rourke şi Anthony Quinn. Acesta din urmă chiar a dat

mâna cu Don-ul, explicând presei că a asistat la proces pentru a-şi pregăti un rol pentru un posibil film despre Paul Castellano.

În acele zile a avut loc o întâlnire în Boston între membrii familiilor Genovese, Gambino, Lucchese şi Bonanno, cu scopul de a decide executarea lui Debra, soţia lui lui Sammy Gravano şi a celor doi copii, Karen, de şaisprezece ani şi Gerard, de nouăsprezece ani. Cel delegat spre a duce la bun sfârşit asasinatul va fi James Martorano, un capo al familiei din Noua Anglie, condusă de către Francis P. Cadillac Frank Salemme.

Cu o zi înainte de a săvârşi cele trei asasinate, o unitate specială a Serviciului Marshals al Statelor Unite a pătruns în casa lui Gravano şi i-a dus pe toţi membrii familiei într-un loc necunoscut, sub protecţia WITSEC, unde se află chiar şi în ziua de azi330.

Pe 1 aprilie 1992, judecătorul Glasser, în curtea care se afla la etajul patru al tribunalelor din Brooklyn, citea din teancurile de hârtii pe care le avea pe masă. În acea dimineaţă, John Gotti era foarte bine dispus, ba chiar zâmbăreţ, în timp ce se dichisea cu hainele sale de două mii de dolari, înainte de a ieşi din celula sa din MCC, spre sala de tribunal. Juriul decisese un verdict în doar două zile de deliberări, şi nu într-o săptămână, cum prevăzuse presa.

La ora unu şi zece minute, după-amiaza, un ziarist a intrat în cafeneau care era situată în faţa tribunalului, ţipând: „Au deja un verdict". Reporterii şi avocaţii apărării lui John Gotti au ieşit în stradă, şi s-au îndreptat spre clădirea ce-i găzduia pe juraţi. La ora unu şi douăzeci şi două de minute, judecătorul Glasser a citit nota care tocmai trecuse de biroul juraţilor. La ora unu şi treizeci şi unu de minute, după-amiaza, Louise Schaillat a citit verdictul împortiva lui John Gotti.

După ce toţi acuzaţii au fost obligaţi să rămână în picioare în sală, Schaillat a început să citească: „Pentru acuzaţia numărul 1: conspiraţie pentru asasinare şi asasinarea ulterioară a lui Paul Castellano, acest tribunal îi declară pe acuzaţi vinovaţi", spuse Schaillat. Când Gotti a auzit cuvântul „vinovat", făcu o mutră de surprindere, însă a reuşit să îşi revină în timp ce biroul juraţilor continua să citească următoarele acuzaţii: „Pentru acuzaţia numărul 2: conspiraţie pentru asasinare şi asasinarea ulterioară a lui Thomas Bilotti, acest tribunal îi declară pe acuzaţi vinovaţi. Pentru acuzaţia numărul 3: conspiraţie pentru asasinare şi asasinarea ulterioară a lui Robert Dibernardo, acest tribunal îi declară pe acuzaţi vinovaţi". Pe când termina de ascultat înşiruirea legală, John Gotti, zâmbind, îi dădu o palmă avocatului său, şi-i spuse: „Nu-ţi face griji. Asta nu e tot".

Pe 23 iunie 1992, John Gotti, din nou în picioare în faţa judecătorului Glasser, a ascultat sentinţa care i se cuvenea pentru îndelungata sa carieră în fruntea uneia dintre cele mai puternice familii ale Crimei Organizate, una dintre cele mai cunoscute în istoria Cosei Nostra. La ora zece dimineaţa a acelei zile, judecătorul Glasser spuse cu voce gravă: „Odată văzute acuzaţiile şi demonstrată fiind culpabilitatea în cazul acestora, acest tribunal a decis să vă condamne la închisoare pe viaţă, fără posibilitatea de a fi eliberaţi în mod

condiționat, în viitor, şi plata a două sute cincizeci de mii de dolari amendă şi a tuturor costurilor procesului".

Glasser şi-a scos ochelarii pentru a-i curăța în timp ce continua să citească ordinele tribunalului federal din Brooklyn: „Începând cu acest moment, ambii acuzați, John Gotti şi Frank Locascio, vor trece sub jurisdicția Serviciului Marshals al Statelor Unite, pentru a fi predați Departamentului Federal al Penitenciarelor Statului Illinois şi vor fi încarcerați pe viață în închisoarea federală de maximă securitate din Marion, pentru a-şi ispăşi sentințele. Aceasta este hotărârea Curții". În doar zece minute, judecătorul federal încheia viața criminală a celui care până la arestarea sa din 1990 fusese cel mai puternic lider al Cosei Nostra a întregii națini331.

Pe 24 iunie 1992, la ora şapte dimineața, John Gotti trecea de uşile ermetice ale închisorii din Marion, urmând să ajungă într-a şasea galerie, celula 6-37. Când s-a închis uşa locului care avea să-i fie cămin din acel moment, au rămas în urma sa elegantele haine şi scumpii pantofi italieni de piele, ca şi miile de teribile poveşti de mutilări, asasinate şi torturi.

Printre noii săi tovarăşi de viață, noua sa familie, se numărau Nicodemo Nicky Scarfo, şeful familiei din Philadelphia; Jimmy Coonan, şeful bandei de irlandezi; John Walker, ofițerul naval care a transmis informații clasificate vechii Uniuni Sovietice; Jonathan Polland, care a spionat pentru Israel; şi oficialul de la CIA, Edwin Wilson, care, fiind agent al Guvernului Statelor Unite, a intervenit în vânzarea ilegală de arme pentru colonelul libanez Muammar el-Gaddafi şi a conspirat pentru asasinarea a opt martori la „afacerile" sale.

Fără îndoială, Gotti fusese ultimul Don, ultimul mare Naş al Mafiei, ultimul dintr-un neam ce a început cu Giuseppe Battista Balsamo şi pe care l-au moştenit alții, ca Lucky Luciano, Meyer Lansky, Vito Genovese, Frank Costello, Albert Anastasia, Joseph Bonanno, Tommy Lucchese şi, de ce nu, însuşi Gotti.

„Post scriptum"

Moştenitorii şi noii proprietari.

John Gotti a rămas, în mod oficial, şeful familiei Gambino până la începutul anului 1997, fiind înlocuit de fiul său, John Gotti Jr., sub formă interimară. Junior era, din 1933, doar un mesager al ordinelor tatălui său, până ce a început, puțin câte puțin, să dea propriile ordine. Gotti Sr. vedea cu ochi buni intenția fiului său de a deveni noul Naş, ceea ce membrii cu funcțiile cele mai importante din familia Gambino nu acceptau. Pe parcursul acelei etape conduse de către incompetentul fiu al lui Don, familia Gambino a început să-şi piardă din influența pe care o avea în sectorul construcțiilor, în chei şi în aeroporturi.

„Soldați" şi capi din familia Gambino au început să facă afaceri pe cont propriu, până şi caporegime al familiei, Danny Marino, a decis să preia controlul în mod paşnic şi să-l înlocuiască pe fiul lui John Gotti în luna iunie a anului 2000. Gotti Jr. nici măcar nu fusese aprobat de către Comisie, Consiliul Suprem al Cosei Nostra, în aproape şapte ani de când era şef interimar. Şefii Mafiei nu vedeau cu ochi buni tinerețea şi lipsa de experiență a celui care dorea să devină noul Don.

Marino a fost „soldatul” care, în luna mai a anului 1963, şi în timpul înmormântării tatălui lui Carmine Lombardozzi, responsabil de afacerile familiei Gambino, pe Wall Street, l-a lovit pe agentul FBI, John Foley. Acel act va declanşa lupta deshisă dintre J. Edgar Hoover şi membrii Cosei Nostra.

Învestit în funcție, după câteva luni de conflict între partizanii lui John Gotti Jr. şi ai săi, Danny Marino a adus în familia veche de sute de ani sânge nou şi idei revoluționare ce făceau parte din teoria de „cooperare pentru supraviețuire”. Crima Organizată jamaicană, nigeriană, chineză, japoneză sau rusă, ba şi marile firme nord-americane, începeau să liciteze pentru avuțiile Cosei Nostra. De exemplu, o importană corporație cu sediul în New York a negociat cu familiile Gambino, Bonanno şi Lucchese „într-o competiție de cecuri” concesionarea strângerii de gunoaie, una dintre afacerile tradiționale din Manhatan, Brooklyn, Queens şi încă câteva oraşe din New Jersey.

În ultimii nouă ani, noii lideri ai Cosei Nostra au început să schimbe mentalitatea familiilor lor, o strategie pe care a început deja să o proiecteze Lucky Luciano în anii ’50 şi pe care a dezvoltat-o Paul Castellano în anii ’80, prin aliată cu bandele irlandeze ale lui James Coonan, care s-a dovedit a fi atât de profitabilă pentru familia Gambino.

Summit-urile de la Las Vegas II, pe 6 şi 7 octombrie, în 1995 şi summit-ul de la Troika, de pe 11 februarie 1996, le dezvăluiau FBI-ului şi celorlalte Agenții federale americane noua strategie a Cosei Nostra. În oraşul Nevada s-a stabilit cooperarea cu yakuzele japoneze şi cu triadele chineze, în Restaurantul Troika din New Jersey, cooperarea cu mafiile ruse, din ce în ce mai puternice. Pentru membrii Comisiei, formată din James Marcello, şef al familiei din Chicago; Peter Milano, şef al familiei din Los Angeles; John Jackie Nose D’Amico, şef al familiei din New Jersey; Danny Marino, şef adjunct al familiei Gambino; Dominick Quiet Dom Cirillo, şef al familiei Genovese; Joe Defede, şef al familiei Lucchese, Alfonse Allie Boy Persico, şef al familiei Colombo şi Joseph Messina, şef al familiei Bonanno, era necesară căutarea de noi alianțe pentru a propaga influența Cosei Nostra.

Primele contacte au avut loc cu Yoshi Teriyaka, daigashi (şef adjunct) al yakuzei Boryokudan; Kasuo Ursul Taoka, oyabun (şef) al yakuzei Yamaguchi-Gumi şi Masao Ori, oyabun al yakuzei Sumiyoshi-Kai[332], care controlau pornografia şi traficul de herionă, provenind din aşa-numitul „Triunghi Auriu”, prin frontierele Republicii Myanmar, Laos şi Thailanda[333].

Japonezii vor fi folosiți de noua Cosa Nostra, la fel cum a procedat în vremea sa Paul Castellano, în anii ’80, cu bandele irlandeze. Yakuza va fi noua forță de şoc a italienilor pe străzile Statelor Unite.

Prima dispută în care vor fi folosite serviciile particulare ale japonezilor a avut loc la sfârşitul anului 1997 şi începutul lui 1998, când bandele jamaicane au încercat să ocupe, prin violență, zonele care se aflau sub controlul Cosei Nostra. Cele mai puternice bande antiliane, Jungle Posse şi Spangler Posse, se concentrau pe zonele din Bronxul de Sud newyorkez[334].

Prima dintre ele era condusă de un anume Marvin Jarv[335], născut în periculosul ghetou Spanish Town. Jarv ajunsese în Statele Unite la sfârşitul anilor ’80 şi reuşise, în scurt timp, să dobândească o mare putere printre

sferele criminale jamaicane. Noul lider menținea, având la bază o violență neobişnuită şi teroarea, controlul traficului de droguri şi de arme în sudul Bronx-ului şi în cartierele mărginaşe, chiar în Harlem.

Comisia a decis atunci să le dea frâu liber japonezilor pentru a lupta împotriva traficanților jamaicani. Timp de opt săptămâni, Bronx-ul a devenit un eşafod. Înarmați cu arme scurte, cei din yakuza îi sechestrau pe traficanții lui Marvin Jarv în jeepuri negre cu geamuri fumurii. rămăşițele lor tranşate apăreau în pachete trimise către bandele jamaicane, ca învățătură de minte.

Într-o seară de iulie, în anul 1998, Naşul antilian a fost sechestrat. Chiar în aceeaşi seară a fost decapitat, iar cadavrul său a fost agățat, cu capul în jos, de una dintre uşile metroului. Începând cu acea zi, puterea bandelor jamaicane a început să scadă, însă nu să dispară.

Michael Zaffarino, capo al familiei Bonanno, va fi mutat la Tokio de către şeful lui, Joseph Messina, cu scopul de a menține contactul în mod constant cu kumicho, preşedintele unui fel de Comisii ale Crimei Organizate japoneze. Pentru yakuze, Zaffarino era un om de onoare, un şchiop, un aliat care merita tot respectul din lume. În scurt timp, acesta a devenit un soi de ambasador al Cosei Nostra în Imperiul Soarelui Răsare, un reprezentant special al celor douăzeci şi opt de familii, în afacerile lor din sud-estul asiatic.

Relațiile cu triadele chineze au fost şi ele fructuoase pentru asiatici şi italo-americani. Primele contacte cu triadele au debutat în luna februarie 1994, însă abia în iunie sau iulie, anul 2000, au devenit o cooperare strânsă între ambele grupuri criminale. Michael Zaffarino, omul Mafiei în Tokio, a informat Comisia Cosei Nostra că se apropiaseră de el Henry Chin, shan chu (lider) al triadei Wah Ching din San Francisco; Hung Tai, fu shan chu (şef adjunct) al triadei 14K din New York, Johnny Kon, shan chu al triadei On Leong Tong, din New York, şi Larry Kui, fu shan al triadei Gun Sing din Brookyn336. Planul era ca triadele să se ocupe cu transformarea opiumului în heroină, precum şi cu transportul către principalele porturi din Statele Unite. Învestiții Cosei Nostra vor avea sarcina de a o distribui în stradă337.

Comisia a stabilit că şaptezeci şi cinci la sută din profituri va reveni familiilor, iar cei douăzeci şi cinci la sută rămaşi, chinezilor. Propunerea a declanşat un conflict deschis între diversele triade, pe străzile din San Francisco şi New York. Pe de o parte, cele care credeau că italienii le dădeau pomană şi, pe de cealaltă, cei care credeau că era mai bine să accepte, în cel mai pur stil asiatic de a gândi, douăzeci şi cinci la sută din ceva fiind mai bine decât cincizeci la sută din nimic. De această dată italienii au primit ordinul de la Naşii lor să nu se amestece în războiul ce avea să izbucnească. După trei luni de ucideri şi împuşcături pe străzile din Brooklyn şi Manhattan, triadele 14K şi Gun Sing, în favoarea ideii de a negocia cu Cosa Nostra, au fost câştigătoare338. Astăzi încă mai este valabil acest acord.

Relațiile cu mafiile ruse au început exact pe 11 februarie 1996, după întâlnirea cu liderii Cosei Nostra în Restaurantul Troika, în Fairview (New Jersey). Şefii familiilor doreau să stabilească negocieri seriose cu Vyacheslav Ivankov, din banda Solontsevskaya, şi cu Alexander Slepinin, al bandei Dolgoprudnaya. Ambii Naşi ruşi controlau mare parte din sex-shop-urile din

Manhattan, şi din cele apropiate de Times Square, precum şi traficul de cocaină şi de heroină din fostele republici ale vechii Uniuni Sovietice spre Statele Unite, prin țările europene precum Polonia, Germania, Finlanda şi Suedia339.

Cu banda lui Ivankov, cele Cinci Mărețe familii din New York au stabilit un acord de cooperare mutuală în afacerile pornografiei şi ale prostituției. Cu banda lui Slepinin, au negociat asistența mutuală în traficul de droguri, un acord care încă este valabil.

În dimineața de luni, 10 iunie 2002, John Gotti va muri la şaizeci şi unu de ani în spitalul pentru deținuți federali din Springfield, în statul Missouri, unde fusese mutat din celula sa din închisoarea federală de maximă securitate Marion (Illinois) după ce îi fusese detectat un cancer la gât în stadiu final. Cel care a fost unul dintre cei mai puternici Naşi ai Cosei Nostra era închis de aproape un deceniu, iar moartea a fost singura care l-a salvat de o pedeapsă pe viață, primită în urma mai multor acuzații. Sammy Taurul Gravano şi familia sa au rămas ascunşi sub o nouă identitate, undeva în Statele Unite, sub supravegherea Programului Federal de Protecție a Martorilor.

Autorul le-a propus responsabililor de la WITSEC să-i înmâneze un chestionar scris fostului consigliere al lui Gotti, însă Serviciul Marshals a respins propunerea pe ultima sută de metri, considerând că acesta ar putea pune în pericol securitatea lui Gravano. Un „contract" emis de către Comisie a oferit un milion de dolari pentru capul fostului om de încredere al lui John Gotti, în cadrul familiei Gambino. Sammy Gravano ştie că, dacă într-o zi scade câtuşi de puțin gradul de securitate a WITSEC, poate fi executat de vreo torpilă.

Fostul consigliere ştie că încălcarea regulii omertà este considerată cea mai gravă în cadrul Cosei Nostra, şi, drept urmare, trebuie să moară. Această regulă respectată de către „soldații" lui Giuseppe Battista Balsamo, la sfârşitul secolului al XIX-lea, menținută în timpul secolului al XX-lea, va fi valabilă şi în secolul al XXI-lea, iar fără învestiți ca Joseph Valachi, Jimmy Frattiano sau Sammy Gravano, universul Cosei Nostra va continua să fie o puternică umbră în cadrul Crimei Organizate. Forțele poliției şi Agențiile federale au, în secolul al XXI-lea, un nou front de luptă deschis.

Cosa Nostra, Onorabila Societate, Sindicatul, sau oricum s-ar numi, a ştiut să se adapteze vremii; puternica Mafie italo-americană nu-şi mai marchează granițele pe străzile din cartierele Queens, Brooklyn, Harlem sau Manhattan. În zilele noastre, zonele sale de influență acoperă țări întregi, mulțumită cooperării cu mafiile asiatice, europene, africane, antiliane sau latino-americane. Alianțele sale au permis crearea a adevărate corporații multinaționale ale Crimei Organizate. Această nouă strategie a obligat, de asemenea, forțele poliției să caute noi colaborări cu alte Agenții ale legii în țări atât de diferite, ca Spania, Japonia, Columbia, Olanda, Germania, Federația Rusă sau China340.

Acum, azi, în timp ce dumneavoastră traversați, ca turist, luminatele bulevarde din New York, cochetele şi decoratele străzi din Mica Italie din Manhattan, „soldații" Cosei Nostra, învestiți ai celor Cinci Mărețe familii, continuă să-şi supravegheze afacerile, o activitate pe care o vor desfăşura timp de secole întregi, deoarece, pentru ei, „pistolul şi pumnalul sunt instrumentele

care te țin în viață şi care îți aduc moartea. Cosa Nostra este mai presus de oricare alt lucru în viață. Mai presus de familie, mai presus de țară, mai presus de Dumnezeu”341.

Anexe.

I.

Scurte biografii.

Barbara, Joseph (1905-1959)

Proprietar al vilei în care s-a desfăşurat summit-ul de la Apalachin în 1957. Barbara avea o asigurare de viață specială datorită relațiilor sale bune cu diferite corpuri de poliție pe care le punea în serviciul familiilor din Cosa Nostra. Ajuns în Statele Unite la doar zece ani, a lucrat la scurt timp ca ucigaş plătit pentru familia din Buffalo şi apoi ca asasin pentru familia din Pennsylvania. Joseph Barbara era un expert în metoda cravata siciliană. Cariera lui criminală cuprinde aproape trei decenii şi jumătate. Cu câteva zile înainte să apară în fața Comisiei pentru chestiunea „Fiasco-ului de la Apalachin” a murit din cauza unui atac cardiac.

Bompensiero, Frank; alias Bomp (1905-1977)

Trădător al Cosei Nostra, Bompensiero a fost informator federal timp de ani buni. Cariera lui a fost dintre cele mai ciudate, de vreme ce, în timp ce conțină să execute persoane pentru Cosa Nostra, pe de cealaltă parte oferea informații FBI-ului. Una dintre „misiunile” cele mai extravagante pe care a trebuit să le ducă la cxapăt a fost asasinarea a doi lideri ai familiei din Detroit care, fără să ştie, îl angajaseră fiecare să îl omoare pe celălalt. Bompensiero şi-a făcut treaba şi i-a ucis pe amândoi. Bomp se afla sub conducerea lui Jack Dragna, şef al familiei din Los Angeles, şi menținea relații strânse cu Jimmy Fratianno, alt informator federal. Bompensiero a fost acuzat şi de asasinarea Tamarei Rand, femeie de afaceri aflată în legătură cu Mafia din Las Vegas. În februarie 1977, la zece ani după ce devenise informator al Guvernului, Bomp a fost asasinat în plină stradă.

Bonanno, Joseph (1905-2002)

Unul dintre liderii mitici ai Cosei Nostra, Bonanno a ajuns în America din Sicilia; la puțin timp, familia lui se va întoarce în Castellammare din Golf. El şi-a trăit adolescența între bandele de pe stradă, până când a fost obligat să plece din Statele Unite. A putut să se întoarcă în 1925, după o scurtă etapă în Cuba. A lucrat sub ordinele lui Capone, iar în 1927 pentru Salvatore Maranzano. Cu sprijinul lui Lucky Luciano şi al lui Meyer Lansky, Bonanno a devenit milionar mulțumită unor bune investiții, până când Luciano a decis să formeze cele Cinci Familii. Una dintre acestea era familia Bonanno. În 1960, Bonanno a încercat să pătrundă în zonele de sub controlul altor familii, în Arizona, în Cuba lui Batista şi în Haití. În 1963 a încercat să obțină controlul Brooklyn-ului după moartea lui Joe Profaci şi să asasineze câțiva şefi, precum Carlo Cambino, Lucchese, Magaddino şi Desimone. Complotul a fost descoperit şi Bonanno a fost obligat să plece în exil la Tucson după o scurtă sechestrare. În 1983 şi-a publicat memoriile, deşi a refuzat să depună mărturie în fața unui Mare Juriu în legătură cu ceea ce dezvăluise în cartea sa. În mai 2002 a murit

în urma unui atac cardiac la nouăzeci şi şapte de ani, aflându-se încă în exil în Tucson.

Cardinella, Salvatore; alias Diavolul (1880-1921)

Cariera lui s-a desfăşurat mai întâi în cadrul Mâinii Negre din New York, şi, puţin timp după aceea, în Chicago. A ucis pentru prima dată când avea doar şaisprezece ani. Se estimează că, până la sfârşitul carierei sale, asasinase prin strangulare nu mai puţin de douăzeci de persoane. Pentru aceasta, îşi confecţionase un cablu zimţat din oţel cu două mânere şi un nod culisant. Când victima avea cablul în jurul gâtului începea să se zbată pentru a slăbi nodul, însă, fiind zimţat, o strangula mai rapid. Cardinella a fost arestat, judecat şi condamnat la moarte. Cu o zi înainte să fie executat, Salvatore Cardinella a fost găsit spânzurat în celula sa fără semne de violenţă. Italianul preferase să nu încalce codul omertà în schimbul înlocuirii pedepsei capitale cu închisoarea pe viaţă.

Colosimo, Jim; alias Big Jim (1871-1920)

Jim Colosimo a ajuns în 1895 în Chicago şi s-a transformat rapid într-un puternic şef al Mafiei. Cu ajutorul celor doi bodyguarzi şi asasini ai săi, Michael Kenna şi John Coughlin, a implementat un regim de teroare pe care l-a condus din propria sa cafenea, Colosimo's Bar, de pe bulevardul South Wabash. Colosimo a transformat prostituţia din Chicago în adevărate fabrici de sex. Fiecare prostituată câştiga de la clienţi câte 2 dolari, din care Big Jim îşi trăgea 1,20 dolari. Colosimo plătea Mâinii Negre până când şi l-a adus din Brooklyn pe Johnny Torrio să pună capăt acestei situaţii. Torrio nu a devenit doar şeful adjunct al familiei, dar a şi hotărât să-i curme viaţa lui Colosimo. Pentru asta, şi-a adus din New York un tânăr de nouăsprezece ani numit Alphonse Al Capone şi pe Frankie Yale, care, după cum se spune, au fost cei care au tras în Big Jim Colosimo în sera de 11 mai 1920.

Dewey, Thomas E. (1902-1971)

Dewey era un cavaler neînfricat, fără nici o îndoială. Biografii lui dau o mare importanţă faptului că a fost candidat la preşedinţie din partea Partidului Republican în 1944 şi în 1948 decât faptului că a fost unul dintre cei mai mari biciuitori ai Mafiei. În calitate de procuror special şi de procuror al districtului, a trimis mai mulţi gangsteri la închisoare şi în scaunul electric. Când Dutch Schultz i-a cerut permisiunea lui Luciano să îl omoare pe Dewey, acesta a refuzat, ceea ce a provocat înfruntarea dintr ei. Dewey a reuşit să îl trimită la închisoare pe Luciano pentru cincizeci de ani, deşi câteva decenii mai târziu îi va acorda o graţiere specială în calitate de guvernator al statului, pentru serviciile aduse cauzei aliaţilor în cel de-al Doilea Război Mondial. Dewey a semnat atunci deportarea lui Lucky Luciano în Italia. Cu ani mai târziu, Thomas Dewey a refuzat să se prezinte înaintea Comitetului Kefauver. S-a retras definitiv din viaţa publică şi a practicat avocăţia într-un mic sat. A murit în 1971, înconjurat de soţia sa, de copiii săi şi de nepoţi.

Ferro, Vito Cascio; alias Don Vito (?-1934)

Membru al Mâinii Negre şi puternic şef al Mafiei din Palermo. La începutul secolului al XX-lea, Vito Ferro a emigrat spre Statele Unite cu scopul de a-şi lărgi sfera activităţilor criminale. În New York s-a pus la ordinele

Naşului Giuseppe Balsamo, până când a fost expulzat din oraş penntru că fusese implicat în asasinatul unui alt membru al organizației. Vito Cascio Ferro a fost principalul suspect în cazul asasinatului agentului Joseph Petrosino. Cascio Ferro a continuat să fie şeful Mafiei din Palermo timp de aproape un sfert de secol, până când Benito Mussolini a decis să declare război Mafiei. Cascio Ferro a fost închis şi se zvoneşte că a fost executat în închisorile Ducelui în 1934.

Gigante, Vincent (1926-)

Faimos pentru că a fost torpila care a încercat să îl omoare pe Frank Costello în 1957, primii lui paşi i-a făcut în calitate de asasin al Cosei Nostra la ordinele lui Vito Genovese. Costello, deşi îi văzuse fața, nu l-a turnat la poliție, respectând aşa numitul cod omertà. Când Genovese a luat controlul familiei, l-a chemat alături de el pe Gigante. Datorită unui complot organizat de Luciano, Costello, Lansky şi Gambino, au reuşit să îl trimită la închisoare pe Vito Genovese şi pe douăzeci şi patru dintre liderii lui, inclusiv Gigante, care a fost condamnat la şapte ani de închioare. În anii şaptezeci a ocupat din nou poziții cu responsabilitate în Cosa Nostra până ce, în 1987, după arestarea lui Fat Tony Salerno, Vincent Gigante a fost numit şef al familiei Genovese. Gigante se plimba în pijama şi în halat pe străzile Micii Italii. Teoria lui era că, dacă îl aresta FBI-ul, putea să îşi reducă pedeapsa fiind considerat nebun. Dar acea tactică nu i-a fost de folos, întrucât a fost condamnat la doisprezece ani. Chiar în anul în care a fost pedepsit cu închisoarea a pierdut puterea în fața lui Liborio Barney Bellomo. Vincent Gigante încă mai trăieşte, la cei şaptezeci şi şase de ani ai săi, în casa lui din Manhattan.

Hill, Virginia (1918-1966)

Poate că Hill a fost femeia ce mai faimoasă în istoria Cosei Nostra. Ziarele insistau să o numească „Regina Gangsterilor”. În 1951, când a fost citată să depună mărturie înaintea Comitetului Kefauver, un senator a întrebat-o despre imoralitatea pe care şi-o proclamase ea însăşi. Hill s-a ridicat şi i-a spus politicianului: „Domnule senator, sunt cea mai bună târfă din toată lumea. Doar atât, domnule senator, doar atât”. Prin patul ei trecuseră cei mai faimoşi gangsteri ai epocii, precum frații Fischetti, Tony Accardo, Frank Nitti, Joe Adonis, Frank Costello şi Bugsy Siegel, adevărata ei dragoste. Deşi era realmente îndrăgostită de Siegel, a furat cantități importante de bani din Cazinoul Flamingo, care aparținea Sindicatului. După asasinarea lui Siegel, Lansky i-a ordonat lui Hill să înapoieze până şi ultimul dolar. Hill îi dădea banii lui Luciano, în exilul său italian. În martie 1966, după o supradoză de somnifere şi cocaină, va muri singură, în sărăcie absolută.

Hoffa, Jimmy (1913-1975)

Hoffa a fost cel mai puternic sindicalist din toată istoria Statelor Unite şi, de asemenea, cel mai corupt. Între 1961 şi 1964, ani în care Robert Kennedy a ocupat funcția de procuror general al Statelor Unite, Hoffa a devenit obiectivul lui numărul unu. În 1962 a fost acuzat că folosise fonduri ale unei întreprinderi de încadrare în muncă pentru camionagii pentru a plăti extorsiuni. A fost condamnat la opt ani de închisoare. Când încă mai avea câteva luni până la finalizarea pedepsei, în 1971, preşedintele Richard Nixon i-a acordat grațiere

prezidențială. Fusese cercetat pentru deturnarea banilor din fondurile de pensii ale Sindicatului Internațional al Camionagiilor din Statele Centrale. Pe 30 iulie 1975, după ce a luat masa la un restaurant dintr-o suburbie a Detroit-ului, a fost răpit de oamenii lui Tony Provenzano. Din acea zi nu s-a mai ştiut nimic niciodată despre Jimmy Hoffa şi nici măcar nu i-a fost găsit cadavrul. În 1988 liderul sindical a fost declarat mort în mod oficial.

Hoover, J. Edgar (1895-1972)

Primul director al FBI-ului după fondarea Agenției federale în 1920. Ani la rând, Hoover a negat existența unei Mafii organizate, a unui Sindicat al Crimei condus de un grup restrâns de oameni care formau un soi de guvern obscur numir Comisia. Prieten al faimosului jurnalist Walter Winchell, prin intermediul căruia l-a cunoscut pe Frank Costello, care, în anii care au urmat, îl ajuta să câştige pariurile la cursele de cai, iar în schimb el privea în altă parte atunci când se puteau iniția cercetări federale împotriva oamenilor lui Costello. După summit-ul de la Apalachin, în 1957, Hoover a continuat să apere Mafia, afirmând că aceasta nu există. Chiar şi în zilele dinaintea morții sale, în 1972, continua să afirme că Cosa Nostra era o invenție a preseri. După câțiva ani, după deschiderea arhivelor istorice ale FBI-ului, s-a demonstrat că Agenția federală cercetase oficial Mafia încă din 1932.

Lansky, Meyer (1902-1983)

El a fost unul dintre cei mai mari lideri ai Mafiei din Statele Unite. Puterea economică ce trecea prin mâinile lui era mai mare decât ce a a preşedintelui General Motors. Maier Suchowljansky era un evreu dintr-un sat mic din Polonia. Lansky, fiind evreu şi nu italian, nu a putut niciodată să fie un învestit al Cosei Nostra, dar capul său era o autentică enciclopedie despre cele aproape şase decenii în care a făcut parte din ea, sau, mai bine spus, a fost legat de ea. Prieten al lui Luciano, Costello şi Siegel, el a fost cel care a schițat strategia Cosei Nostra, mai întâi în Cuba şi apoi în Las Vegas. Tot Lansky a fost cel care a prezentat Comisiei ideea de a trimite pe cineva să îl ucidă pe Siegel, când acesta a chleltuit mai mulți bani decât trebuia la construcția Hotelului-cazinou Flamingo. Meyer Lansky a fost, de asemenea, organizatorului aşa numitei Asasini, S. A., o unitate specială comandată de Albert Anastasia, un soi de escadron de execuție sub ordinele directe ale lui Lucky Luciano. În 1970, Lansky a fost acuzat de diferite delicte federale din cauza relației sale cu Crima Organizată. Pentru a fugi de persecuția Guvernului, Lansky a invocat naționalitatea sa israelită sau aşa numita „lege de reîntoarcere”, dar Guvernul israelit a preferat să scape de o aşa problemă refuzând să accepte intrarea lui în țară. În 1973 a fost acuzat de neplată a impozitelor, dar, în mod curios, a fost declarat nevinovat. Guvernul a fost incapabil să îl încarcereze pe Meyer Lansky până ce acesta a murit liniştiți în vila lui din Miami, în 1983, la optzeci şi unu de ani.

Lepke, Louis Buchalter (1897-1944)

În anii treizeci, Louis Buchalter, cunoscut ca Louis Lepke, era cel mai faimos gangster din Statele Unite. Foarte mic de statură, avea un puternic accent evreiesc, ceea ce îl făcea motivul de haz al tuturor asociaților săi, Meyer Lansky, Frank Costello, Joe Adonis, Dutch Schultz şi Lucky Luciano. Sistemul

lui de a îşi executa victimele i-a atras atenția lui Anastasia, care l-a recrutat pentru al lui Asasini, S. A. La sfârşitul anilor treizeci, Lepke a devenit obiectivul principal al lui Edgar Hoover şi Thomas Dewey. Pe 24 august 1939, Lepke a fost arestat pe o stradă din New York. A fost condamnat la treizeci şi nouă de ani de închisoare pentru trafic de droguri. Pe 12 noiembrie 1941, Abe Reles, un vechi asociat al lui Lepke care devenise informator, a sărit în mod misterios pe fereastra hotelului în care stătea ascuns. Louis Lepke, din cauza legăturilor cu Reles, a fost acuzat de unsprezece asasinate şi dus la scaunul electric în martie 1944.

Mangano, Vincent (1888-1951)

Succesor al Naşului Mâinii Negre, Giuseppe Balsamo. Puterea sa a dispărut la puțin timp după ce a obținut-o, după selecțiile făcute de Lucky Luciano şi de ai săi în anii treizeci. Mangano le-a supraviețuit şi a putut să îşi permită o retragere comodă după un deceniu. Mangano şi fratele lui, Philip, l-au înfruntat pe Albert Anastasia, un om foarte apropiat de-ai lui Louis Lepke, Frank Costello şi Luciano. Ceea ce nu ştia Mangano era că Anastasia era şeful călăilor din Asasini, S. A. Pe 19 aprilie 1951, Phil Mangano a apărut mort cu trei împuşcături în cap. Fratele lui, Vincent, a dispărut. Mangano încercase să caute sprijin la vechii lui prieteni Joe Profaci şi Joe Bonanno, dar aceştia au preferat să rămână neutri în dispută, în parte ca să nu se întâlnească cu Lucky Luciano. Se crede că lui Vincenzo Mangano i s-a aplicat metoda butoiul. Corpul lui nu a fost găsit niciodată.

Megurn, Jack; alias Mitralieră (1904-1936)

James Demora, adevăratul lui nume, avea o personalitate mai asemănătoare cu cea a unui actor de Hollywood decât cu cea a gangsterului tipic Al Capone. În 1925, Megurn câştiga aproape 650 de dolari pe săptămână asasinând gangsteri rivali. Într-o altercație, Megurn, armat cu un cuțit, l-a desfigurat pe rivalul său şi i-a tăiat limba. După ce Capone a fost închis pentru evaziune fiscală, Megurn a început să îşi trăiască viața eliberat de normele stricte ale familiei din Chicago. Pe 14 februarie, chiar atunci când se sărbătorea aniversarea „Măcelului de Sfântul Valentin", trei bărbați i-au ieşit în cale şi l-au împuşcat.

Moretti, Willie (1894-1951)

Protector al lui Frank Sinatra, Moretti era unul dintre şefii Sindicatului din New Jersey. Prieten al lui Frank Costello, forțele lui reprezentau aproape şaizeci de oameni care respectau întru totul ordinele sale. În 1951, Willie Moretti a fost citat să depună mărturie înaintea Comitetului Kefauver. În fața acelui grup de senatori, lui Moretti i-au scăpat prea multe informații despre problemele Cosei Nostra, inclusiv strânsele lui legături cu Costello. Pe 4 octombrie 1951, Moretti a fost asasinat într-un restaurant din New York în timp ce lua masa. La cei cincizeci şi şapte de ani pe care îi avea, Moretti, fără să îşi dea seama, încălcase legea omertà şi a plătit pentru asta.

Ness, Elliot (1902-1957)

Licențiat la Universitatea din Chicago la douăzeci şi şase de ani, Ness a fost pus la conducerea unității speciale a „prohibiției", ceea ce l-a tranformat în cel mai faimos duşman al lui Al Capone. Cu numai douăzeci de oameni, pe care

presa i-a denumit Intangibilii, s-a dedicat urmăririi fără odihnă a operațiunilor clandestine ale gangsterului din Chicago. După căderea lui Capone, Ness a continuat să conducă unitatea specială din Chicago şi, mai târziu, în Tennessee, în Kentucky şi Ohio. După sfârşitul „prohibiției”, Ness a fost ales să ocupe funcția de director la Sănătatea Publică a oraşului Cleveland, în 1935. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Ness a fost Director federal al Diviziei de Protecție Socială a Biroului de Apărare. După război, a lucrat într-o afacere privată de securitate până la moartea sa, la cincizeci şi patru de ani, în 1957,
O'Banion, Charles Dion; alias Dinie (1892-1924)

Naş al irlandezilor din Chicago, era calificat de poliție ca fiind un adevărat psihopat căruia îi plăcea să observe cum erau torturate victimele sale. Se estimează că O'Banion a ordonat moartea a cel puțin cincizeci şi şapte de gangsteri rivali. Dimineața era prezent în florăria sa şi îşi rezolva problemele în cadrul Crimei Organizate, iar seara îşi juca rolul de soț perfect şi tată adorabil a cinci fetițe. Irlandezului îi plăcea să trateze problemele de afaceri în camera din dosul florăriei şi să ordone asasinatele în timp ce făcea un aranjament floral. O'Banion a fost asasinat pe 9 noiembrie 1924 de către Albert Anselmi, unul dintre cei mai eficienți asasini din subordinea lui Al Capone.

Sietta, Ignazio Lupo; alias Lupul (1887-1944)

Asasin al Mâinii Negre. Se estimează că a ucis aproape şaizeci de persoane, chiar dacă niciodată nu au găsit dovezi împotriva lui. Serviciul Secret l-a arestat pentru falsificarea de fişe telefonice, iar judecătorul l-a condamnat la treizeci de ani de închisoare, din care a săvârşit doar zece. A fost pus în libertate în 1920. I s-a acordat permisiunea de a călători în Italia cu speranța că nu se va mai întoarce în Statele Unite, ceea ce a făcut în 1922. În anii treizeci, metodele lui deveniseră neadecvate şi şi-a dedicat timpul unei afaceri cu o loterie. În 1936 s-a întors la închisoare dintr-un ordin prezidențial al lui Roosevelt. În 1941 s-a întors în Brooklyn, unde deja nimeni nu îşi mai amintea de el. A murit în mizerie în anul 1944.

Torrio, John; alias Johnny, Creierul (1882-1957)

Creier al Sindicatului Crimei şi puternic Naş al Mafiei din Chicago timp de cinci ani, Torrio va rămâne în istorie pentru că a fost mentorul faimosului Alphonse Al Capone. Torrio a condus războiul împotriva irlandezilor lui Dion O'Banion după asasinatul lui Big Jim Colosimo. Pe 24 ianuarie 1925 a fost împuşcat de trei ori în stomac, în piept şi în braț. În timpul convalescenței lui a decis să îi cedeze puterea omului său de încredere, Al Capone, şi să se retragă cu o avere pe vremea aceea apropiată de treizeci de milioane de dolari. Torrio a fost numit de Lucky Luciano consilier al aşa numitului Sindicat al Crimei, şi a asistat, ca atare, la faimoasa conferință din Atlantic City în 1929, unde s-a aprobat lichidarea temutului gangster Dutch Schulz pentru că voia să îl asasineze pe procurorul Thomas Dewey. În aprilie 1957, în timp ce se bărbierea într-o frizerie din Brooklyn, a suferit un atac de cord care i-a curmat viața, la cei şaptezeci şi cinci de ani ai săi.

Valachi, Joseph M. (1903-1971)

În lunile septembrie şi octombrie ale anului 1963, vocea gravă a lui Valachi s-a putut auzi prin intremediul televizorului depunând mărturie

înaintea Comitetului Meclelland. Dezvăluirile erau cu adevărat groaznice, la fel ca relatările detaliate ale diferitelor asasinate pe care le comisese el însuşi. Valachi începuse să colaboreze cu Mafia în anii douăzeci la ordinele lui Salvatore Maranzano, până ce, în 1930, şi-a depus jurământul în Cosa Nostra. Ulterior va ajunge să facă parte dintre sicarii lui Vito Genovese. În 1959 a fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare pentru trafic de droguri şi trimis la penitenciarul federal din Atlanta. În 1962, Vito Genovese a ordonat să fie executat Valachi, dar, înainte ca cei doi „soldați" ai lui să o poată face, Valachi a sunat la Programul Federal de Protecție a Martorilor şi s-a lăsat în grija lor, în schimb devenind informator. Mărturia lui a ajutat la identificarea a 317 membri ai Cosei Nostra. Valachi a murit în 1971, víctimă a unui cancer de plămâni.

Volstead, Andrew J. (1860-1947)

Legiuitor şi avocat nord-american născut în Goodhue (Minnesota), Volstead a fost congresman în Statele Unite din 1903 în 1923. El a fost responsabil de aşa numita lege Acta Volstead, documentul care a fost aprobat în ciuda veto-ului preşedintelui Wilson, şi care a devenit al Optsprezecelea Amendament constituțional, care va fi cunoscut popular ca „legea seacă". Legea interzicea orice tip de băutură alcoolică cu un volum mai mare de 5 la sută. Legea Volstead le oferea agenților federali puterea să cerceteze şi să urmărească încălcările Amendamentului. În sfârşit, în 1933, Acta a fost modificată, permițând consumul de vin şi de bere, până ce, la sfârşitul aceluiaşi an, al Optsprezecelea Amendament a fost abolit. Andrew Joseph Volstead va muri în 1947, printr-o glumă a destinului, cu numai o săptămână înainte de Al Capone, pe care legea sa îl îmbogățise şi îl făcuse omul cel mai puternic din Crima Organizată din Chicago.

Ziegler, George; alias Împuşcătură, Fred Goetz, Creierul (1897-1934)

Ziegler era asasinul tipic ieşit din rândurile coloriste ale lui Capone în anii douăzeci şi treizeci. Erou sportiv al Universității din Illinois, a obținut funcția de locotenent în Primul Război Mondial şi a fost medaliat pentru curaj ca pilot al Forțelor Aeriene. La întoarcerea sa, a descoperit că avea un mare talent pentru a face rost de bani. A început să lucreze pe cont propriu, ca asasin plătit. Ziegler, împreună cu Claude Maddox, Fred Burke şi Gus Winkle, făcea parte dintr-un grup de asasini cu sânge rece şi eficienți, care câştigau aproape două mii de dolari pe săptămână făcând ceea ce ştiau ei mai bine. În 1933 s-a alăturat bandei lui Barker-Karpis, însă superiorii săi i-au atras atenția că nu îşi mai doreau publicitate. Pe 22 martie 1934, Ziegler bea cafea în barul lui preferat, când un bărbat care a intrat pe uşa din spate l-a împuşcat în cap. Se pare că Ziegler furase aproape două sute de mii de dolari de la banda lui Capone. Văduva sa a fost obligată să restituie banii.

Zwillman, Abner; alias Longy (1899-1959)

Zwillman a fost, împreună cu Meyer Lansky, unul dintre membrii celei mai faimoase organizații Kosher Nostra din Crima Organizată. Apropiat al lui Lucky Luciano şi mai mult al lui Meyer Lansky, Zwillman a devenit adevăratul şef al familiei din New Jersey, deşi, ca şi în cazul lui Lansky, niciodată nu a putut fi învestit din cauza originii sale evreieşti şi nu italiane. Moştenitor al

imperiului lăsat de Dutch Schultz după asasinarea sa, Longy Zwillman a devenit un Capone al oraşului New Jersey. În 1949 i-a oferit ajutor economic candidatului democrat pentru postul de guvernator, Elmer Wene. Acesta i-a refuzat sprijinul şi a pierdut alegerile. În anii cincizeci a invadat un mare număr de afaceri legitime prin extorsiune, fapt pentru care a fost citat să dea declarații în fața Comitetului Meclelland. Zwillman a comis greşeala să considere că puterea lui era comparabilă cu cea a lui Luciano sau Lansky şi a votat împotriva lui Vito Genovese care se afla în drumul său spre şefia Cosei Nostra. După ce Albert Anastasia a fost asasinat, Zwillman a început să piardă controlul. Pe 27 februarie 1959, Longy Zwillman a luat un pistol şi şi-a tras un foc în tâmplă. Moartea lui a provocat primul conflict deschis între Meyer Lansky şi Lucky Luciano. Lansky îl acuza pe Naş că îşi abandonase camaradul în fața lupilor lui Vito Genovese.

ÎI.

Structura unei familii.

Surse: FBI, Departamentul de Justiție, NYPD, OCTF, ATF.

1 Doar trei oameni din Cosa Nostra au ocupat această funcție: Salvatore Maranzano, Lucky Luciano şi Carlo Gambino.

2 Şef suprem al unei familii.

3 O familie poate avea un mare număr de caporegimi.

4 O familie poate avea câteva mii de soldați cu diferite atribuții.

III.

Cele 28 de familii ale Cosei Nostra l. Familia din Boston (Massachusetts)

Anul întemeierii: 1919

Primul Naş: Gaspare Messina (până în 1924) (Asasinat)

Naşi:

Phil Bucola (până în 1954) (Retras)

Raymond Patriarca, Sr. (până în 1985) (Moarte naturală)

William Grosso (până în 1986) (Asasinat)

Raymond Patriarca, Jr. (până în 1989) (În închisoare)

Francis P. Cadillac Frank Salemme (până în 1992) (În închisoare)

Nicholas Nicky Bianco (în prezent)

Domeniile controlate:

Jocurile de noroc în Rhode Island şi Boston.

Jocurile mecanice.

Vopsitoriile.

Transportul pe autostradă.

Împrumuturile

2. Familia din Buffalo (New York)

Anul întemeierii: 1921

Primul Naş: Stefano Magaddino (până în 1960) (Moarte naturală)

Naşi:

Salvatore Sam Pieri (interimar din 1960 până în 1974)

Fred Lupul Randaccio (până în 1980) (Moarte naturală)

Johnny Papalia (până în 1982) (Asasinat)

Joseph Fino (până în 1985) (Retras)

Joseph Todaro, Sr. (până în 1992) (Retras)
Joseph Todaro, Jr. (în prezent)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Împrumuturile.
Sindicatele.
Cazinourile.
Taxiurile.
Narcoticele.
Serviciul de curățenie în clădirile publice.
Fabricarea cimentului.
Fabricile de bere
3. Familia din Chicago (Illinois)
Anul întemeierii: 1890
Primul Naş: Jim Big Jim Colosimo (până în 1920) (Asasinat)
Naşi:
Johnny Torrio (până în 1925) (Retras)
Alphonse Al Capone (până în 1932) (În închisoare)
Frank Nitti (până în 1943) (Sinucis)
Tony Accardo (până în 1947) (Interimar până la punerea în libertate a lui Ricca)
Paul Ricca (până în 1957) (Retras)
Sam Momo Giancana (până în 1966) (Asasinat în 1975)
Sam Battaglia (până în 1967) (În închisoare)
Phil Alderisio (până în 1969) (În închisoare)
Jackie Cerone (până în 1970) (În închisoare)
Joey Aiuppa (până în 1986) (În închisoare)
Joe Feriola (până în 1989) (Moarte naturală)
Sam Carlisi (până în 1993) (În închisoare)
John Difronzo (până în 1995) (În închisoare)
James Marcello (în prezent)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Prostituția.
Sindicatele (prin Jimmy Hoffa)
Aprovizionarea piețelor.
Colectarea gunoiului.
Narcoticele.
Taxiurile.
Cazinourile.
Controlul hipodromurilor şi al curselor de câini.
Asaltul băncilor.
Sechestrările.
Furtul de maşini şi vânzarea de piese.
Abonamentele pentru gunoi
4. Familia din Cleveland (Ohio)

Anul întemeierii: 1926
Primul Naş: John Big Joe Lonardo (până în 1927) (Asasinat)
Naşi:
Joe Porrello (până în 1929) (Asasinat)
Frank Milano (până în 1933) (Retras)
Big Al Polizzi (până în 1944) (Retras)
John Scalise (până în 1976) (Moarte naturală)
James Licavoli (până în 1983) (Retras)
Joseph Joe Loose Iacobacci (în prezent)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Sindicatele.
Prostituția.
Cazinourile.
Zahărul.
Spălarea banilor
5. Familia din Dallas (Texas)
Anul întemeierii: 1921
Primul Naş: Carlos Piranio (până în 1930) (Retras)
Naşi:
Joseph Piranio (până în 1956) (Asasinat)
Joe Civello (până în 1963)
(Civello s-a văzit implicat în conspirația pentru asasinatul preşedintelui Kennedy după ce s-au descoperit strânsele lui legături cu Jack Ruby, asasinul lui Lee Harvey Oswald.)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Narcoticele.
Prostituția.
Cluburile de noapte
6. Familia din Denver (Colorado)
Anul întemeierii: 1902
Primul Naş: Lou Blonger (până în 1922) (Mort în închisoare)
Naşi:
Peter Carlino (până în 1931) (Asasinat)
Sam Carlino (până în 1933) (Moarte naturală)
Eugene Smaldone (până în 1953) (În închisoare)
James Colletti (până în 1972) (Retras)
James Spinuzzi (până în 1975) (Retras)
Clarence Smaldone (până în 1999) (Moarte naturală)
(Nu se cunoaşte şeful actual.)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Prostituția.
Furtul de maşini.
Importul şi exportul de brânzeturi.

Importul şi exportul de ulei de măsline
7. Familia din Detroit (Michigan)
Anul întemeierii: 1921
Primul Naş: Gaspare Milazo (până în 1930) (Asasinat)
Naşi:
Gaetano Gianola (până în 1944) (Asasinat)
Joe Vitale (până în 1964) (Moarte naturală)
Joseph Zerilli (până în 1977) (Moarte naturală)
Jack Tocco (până în 1998) (În închisoare)
Anthony Tony Jack Giacalone (până în 2000) (Retras)
Peter Corrado, John Sciarrota y John Jarjosa (în prezent)
(Corrado, Sciarrota şi Jarjosa îşi împart puterea în familie în prezent.)
Domeniile controlate:
Narcoticele.
Spațiile de parcare.
Cluburile sportive.
Cluburile de noapte.
Pariurile.
Spălătoriile.
Concesionarea de automobile Cadillac.
Cazinourile.
Restaurantele.
Sindicatele de transporturi.
Fondurile de pensii
8. Familia din Kansas City (Kansas)
Anul întemeierii: 1920
Primul Naş: Joseph Scarface Digiovanni (până în 1941) (Moarte naturală)
Naşi:
Thomas Boss Tom Pendergrast (până în 1944) (Asasinat)
Charles Carollo (până în 1947) (Retras)
Charles Binaggio (până în 1950) (Asasinat)
Giuseppe Nick Civella (până în 1977) (În închisoare)
Carl Corky Civella (până în 1983) (În închisoare)
William Willie the Rat Cammisano (până în 1995) (Moarte naturală)
Anthony Tony Ripes Civella (în prezent)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Hotelurile.
Cazinourile.
Pariurile.
Sindicatele.
Pornografia.
Prostituția.
Narcoticele
9. Familia din Los Angeles (California)
Anul întemeierii: 1925 (?)

Primul Naş: Joseph Ardizzone (până în 1931) (Moarte naturală)
Naşi:
Jack Dragna (până în 1956) (Moarte naturală)
Frank Desimone (până în 1967) (Asasinat)
Nick Licata (până în 1974) (În închisoare)
Jimmy Fratianno (până în 1977) (Interimar)
Dominick Brooklier (până în 1984) (În închisoare)
Peter Milano (în prezent)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Hotelurile.
Cazinourile.
Sindicatele cinematografice.
Narcoticele.
Cluburile de noapte
10. Familia din Madison (Wisconsin)
Anul întemeierii: 1940
Primul Naş: Carlo Peter Caputo (până în 1993) (Moarte naturală)
Naşi:
FBI-ul crede că nimeni nu a moştenit puterea familiei şi că în prezent este inactivă.
Domeniile controlate:
Restaurantele.
Spălătoriile.
Imobiliarele.
Terenurile.
Construcțiile
11. Familia din Milwaukee (Wisconsin)
Anul întemeierii: 1918
Primul Naş: Vito Guardalabene (până în 1921) (Moarte naturală)
Naşi:
Peter Guardalabene (până în 1927) (Retras)
Joseph Amato (până în 1927) (Moarte naturală)
Joseph Vallone (până în 1952) (Retras)
Sam Ferrara (până în 1961) (Retras)
John Alioto (până în 1967) (Retras)
Frank Frankie Bal Balistrieri (până în 1991) (În închisoare)
Peter Balistrieri (până în 1993) (Moarte naturală)
Joseph P. Caminiti (în prezent)
Domeniile controlate:
Restaurantele.
Imobiliarele.
Sindicatele.
Cazinourile.
Construcțiile
12. Familia din New Jersey (New Jersey)

Anul întemeierii: 1938 (?)
Primul Naş: Filippo Amari (până în 1957) (Moarte naturală)
Naşi:
Nicholas Delmore (până în 1964) (Retras)
Samuel Decavalcante (până în 1971) (Moarte naturală)
John Riggi (până în 1952) (În închisoare)
Anthony Tough Tony Provenzano (până în 1961) (În închisoare)
John Riggi (până în 1991) (Retras)
John Jackie Nose D'Amico (în prezent)
Domeniile controlate:
Restaurantele.
Sindicatele.
Jocurile mecanice.
Distribuția tutunului.
Transportul pe autostradă.
Aprovizionarea cu carne.
Colectarea gunoiului.
Controlul aeroportului din Newark
13. Familia din New Orleans (Louisiana)
Anul întemeierii: 1922
Primul Naş: Corrado Giacona (până în 1944) (Moarte naturală)
Naşi:
Frank Todaro (până în 1944) (Asasinat)
Silvestro Carollo (până în 1947) (Moarte naturală)
Carlos Marcello (până în 1994) (În închisoare)
(Nu se cunoaşte şeful actual.)
Domeniile controlate:
Restaurantele.
Hotelurile.
Aprovizionarea benzinăriilor.
Prostituția.
Narcoticele.
Furnizarea de alcool.
Cluburile de noapte
14. Familia Gambino din New York (New York)
Anul întemeierii: 1897 (?)
Primul Naş: Giuseppe Battista Balsamo (până în 1923) (Retras)
Naşi:
Vincent Mangano (până în 1951) (Asasinat)
Albert Anastasia (până în 1957) (Asasinat)
Carlo Gambino (până în 1976) (Moarte naturală)
Paul Castellano (până în 1985) (Asasinat)
John Gotti (până în 1992) (În închisoare)
John Gotti, Jr. (până în 2000) (Interimar) (În închisoare)
Danny Marino (în prezent)
Domeniile controlate:

Restaurantele.
Hotelurile.
Construcțiile.
Prostituția.
Producția de ciment.
Colectarea gunoiului.
Narcoticele.
Cluburile de noapte
15. Familia Genovese din New York (New York)
Anul întemeierii: 1921
Primul Naş: Giuseppe Joe the Boss Masseria (până în 1931) (Asasinat)
Naşi:
Charlie Lucky Luciano (până în 1936) (În închisoare)
Vito Genovese (până în 1937) (În închisoare)
Frank Costello (până în 1957) (Retras)
Vito Genovese (până în 1959) (În închisoare)
Tommy Eboli, Jerry Catena y Mike Miranda (până în 1972) (Consiliu dizolvat)
Frank Fumi Tieri (până în 1981) (Moarte naturală)
Phillip Lombardo (până în 1981) (Retras)
Anthony Fat Tony Salerno (până în 1987) (În închisoare)
Vincent Chin Gigante (până în 1997) (În închisoare)
Liborio Barney Bellomo (până în 1998) (În închisoare)
Dominick Quiet Dom Cirillo (în prezent)
Domeniile controlate:
Restaurantele.
Construcția.
Prostituția.
Narcoticele.
Cluburile de striptease.
Serviciile aeroportului JFK.
Imobiliarele
16. Familia Lucchese din New York (New York)
Anul întemeierii: 1917
Primul Naş: Gaetano Reina (până în 1930) (Retras)
Naşi:
Gaetano Gagliano (până în 1953) (Retras)
Gaetano Thomas Lucchese (până în 1967) (Retras)
Carmine Tramunti (până în 1974) (În închisoare)
Anthony Tony Ducks Corallo (până în 1986) (În închisoare)
Vittorio Amuso (până în 1992) (În închisoare)
Alphonse Little Al D’Arco (până în 1993) (Informator)
Joe Defede (în prezent)
Domeniile controlate:
Restaurantele.
Transporturile.

Aprovizionarea benzinăriilor.
Taxiurile.
Industria textilă.
Spațiile de parcare.
Curățenia suprafețelor mari
17. Familia Colombo din New York (New York)
Anul întemeierii: 1930
Primul Naş: Joe Profaci (până în 1962) (Moarte naturală)
Naşi:
Joseph Magliocco (până în 1963) (Moarte naturală)
Joe Colombo (până în 1971) (Asasinat)
Vincent Aloi (până în 1972) (Interimar)
Joseph Yacovelli (până în 1973) (Retras)
Joseph Brancato (până în 1973) (În închisoare)
Thomas Dibella (până în 1978) (Retras)
Carmine The Snake Pérsico (până în 1984) (În închisoare)
Vic Orena (până în 1992) (În închisoare)
Andrew Russo (până în 2000) (În închisoare)
Alfonse Allie Boy Pérsico (în prezent)
Domeniile controlate:
Spălătoriile.
Transporturile.
Prostituția.
Închirierea vehiculelor de mare tonaj.
Construcțiile.
Producerea de ciment.
Colectarea de fiare vechi
18. Familia Bonanno din New York (New York)
Anul întemeierii: 1928
Primul Naş: Cola Schiro (până în 1930) (Retras)
Naşi:
Salvatore Maranzano (până în 1931) (Asasinat)
Joe Bonanno (până în 1964) (Retras)
Frank Labruzzo (până în 1966) (Retras)
Gaspare Digregorio (până în 1968) (Retras)
Paul Sciacca (până în 1970) (Retras)
Phillip Rusty Rastelli, Joseph Zicarelli, Joseph Difillippi şi Natale Evola (până în 1972) (Dizolvarea Consiliului)
Natale Evola (până în 1973) (Retras)
Phillip Rusty Rastelli (până în 1974) (În închisoare)
Carmine Galante (până în 1979) (Asasinat)
Caesar Bonaventre (până în 1980) (Retras)
Phillip Rusty Rastelli (până în 1985) (În închisoare)
Joseph Messina (în prezent)
Domeniile controlate:
Construcțiile.

Aprovizionarea cu materiale de construcție.
Oțelul.
Imobiliarele.
Terenurile.
Fabricarea cimentului.
Jocurile de noroc.
Restaurantele.
Spațiile de parcare
19. Familia din Nord-Estul Pennsylvaniei.
Anul întemeierii: 1908
Primul Naş: Santo Volpe (până în 1933) (Retras)
Naşi:
John Sciandra (până în 1940) (Asasinat)
Joseph Barbara (până în 1959) (Moarte naturală)
Russell Bufalino (până în 1975) (Moarte naturală)
Edward Sciandra (până în 1979) (Retras)
John Sciandra (până în 1985) (Retras)
William D'Elia (în prezent)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Jocurile mecanice.
Terenurile.
Furnizarea alcoolului.
Prostituția.
Distribuția de tutun
20. Familia din Philadelphia (Pennsylvania)
Anul întemeierii: 1911
Primul Naş: Salvatore Sabella (până în 1927) (Moarte naturală)
Naşi:
Joseph Bruno (până în 1946) (Asasinat)
John Avena (până în 1947) (Retras)
Joseph Ida (până în 1959) (Deportat)
Angelo Bruno (până în 1980) (Asasinat)
Phil Testa (până în 1981) (Asasinat)
Pete Casella (până în 1984) (Asasinat)
Nicodemo Scarfo (până în 1988) (În închisoare)
John Stanfa (până în 1994) (În închisoare)
Ralph Natale (până în 1998) (În închisoare)
Joey Merlino (în prezent)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Jocurile mecanice.
Cazinourile.
Terenurile.
Împrumuturile.
Importul şi exportul.

Sindicatele.
Narcoticele
21. Familia din Pittsburgh (Pennsylvania)
Anul întemeierii: 1926
Primul Naş: Stefano Monastero (până în 1929) (Moarte naturală)
Naşi:
Joseph Siragusa (până în 1931) (Asasinat)
John Bazzano (până în 1933) (Moarte naturală)
Vincenzo Capizzi (până în 1937) (Retras)
Frank Amato (până în 1956) (Retras)
John Larocca (până în 1984) (Moarte naturală)
Michael James Genovese (în prezent)
Domeniile controlate:
Oțelul.
Colectarea fiarelor vechi.
Vânzarea şi cumpărarea vehiculelor.
Aprovizionarea cu maşinării grele.
Sindicatele del oțel.
Jocurile de noroc.
Cazinourile.
Extorsiunea
22. Familia din Providence (Rhode Island)
Anul întemeierii: 1917
Primul Naş: Frank Butsey Morelli (până în 1947) (Moarte naturală)
Naşi:
Raymond Salvatore Loreda Patriarca (până în 1950) (În închisoare)
Gianni Buccola (până în 1954) (Retras)
Joseph Animal Barboza (până în 1967) (Asasinat)
Raymond Salvatore Loreda Patriarca (până în 1983) (Moarte naturală)
Raymond J. Junior Patriarca (până în 1984) (Retras)
Francesco Paul Intiso (până în 1985) (Moarte naturală)
Joseph J. R. Russo (până în 1989) (Asasinat)
Nicholas Nicky Bianco (până în 1989) (Numit şef adjunct)
Raymond J. Junior Patriarca (până în 1991) (În închisoare)
Nicholas Nicky Bianco (până în 1994) (Moarte naturală)
Luigi Giovanni Baby Shacks Manocchio (până în 1996) (În închisoare)
Raymond J. Junior Patriarca (până în 1999) (Retras)
Frank Salemme (în prezent)
Domeniile controlate:
Prostituția.
Jocurile de noroc.
Furtul de autoturisme.
Colectarea de fiare vechi.
Distribuția tutunului.
Jocurile mecanice.
Narcoticele

23. Familia din Rochester (New York)
Anul întemeierii: 1911
Primul Naş: Salvatore Sabella (până în 1927) (Moarte naturală)
Naşi:
Constenze Valenti şi Frank Valenti (până în 1957) (Arestați după Apalachin)
Jake Russo (până în 1964) (Retras)
Frank Valenti (până în 1970) (Retras)
Salvatore Sammy G. Gingello (până în 1971) (Retras)
Frank Valenti (până în 1972) (Asasinat)
Samuel Red Russotti (până în 1977) (În închisoare)
Thomas Didio (până în 1977) (Retras)
Samuel Red Russotti (până în 1993) (Moarte naturală)
Angelo Amico (până în 1998) (În închisoare)
Loren Piccarreto (până în 2000) (În închisoare)
Angelo Misuraca (în prezent)
Domeniile controlate:
Prostituția.
Construcțiile.
Terenurile.
Imobiliarele.
Importurile.
Furtul de maşini.
Jocurile de noroc
24. Familia din Rockford (Illinois)
Anul întemeierii: 1930
Primul Naş: Antonio Musso (până în 1957) (Moarte naturală)
Naşi: Joseph Zammito (până în 1973) (Moarte naturală)
Frank Buscemi (în prezent)
Domeniile controlate:
Prostituția.
Jocurile de noroc.
Narcoticele.
Construcțiile.
Terenurile
25. Familia din San Francisco (California)
Anul întemeierii: 1927
Primul Naş: Jerry Feri (până în 1928) (Asasinat)
Naşi:
Francesco Lanza (până în 1937) (Moarte naturală)
Joseph Lanza (până în 1951) (Moarte naturală)
Anthony J. Lima (până în 1953) (În închisoare)
Michael Abatí (până în 1961) (Deportat)
Joseph Jimmy Lanza (până în 1989) (Moarte naturală)
Frank Skinny Velotta sau Angelo Commito (în prezent)
Domeniile controlate:

Transporturile pe autostradă.
Aprovizionarea piețelor.
Jocurile de noroc.
Flotele de pescari.
Piețele de peşte.
Sindicatele de pescari.
Restaurantele.
Cheile.
Cazinourile
26. Familia din San José (California)
Anul întemeierii: 1942
Primul Naş: Onofrio Sciortino (până în 1959) (Moarte naturală)
Naşi:
Joseph Cerrito (până în 1978) (Moarte naturală)
Angelo Marino (până în 1980) (În închisoare)
Emmanuel Joseph Figlia (până în 1988) (Retras)
Salvatore Marino (în prezent)
Domeniile controlate:
Cazinourile.
Aprovizionarea cu combustibil.
Prostituția.
Narcoticele.
Traficul de droguri cu mafia asiatică
27. Familia din San Luis (Missouri)
Anul întemeierii: 1876
Primul Naş: John şi Vito Giannola şi Alphonse Palizzola (până în 1919)
Naşi:
Vito Giannola (până în 1923) (Asasinat)
Sam Palizzola (până în 1925) (Asasinat)
Alphonse Palizzola (până în 1927) (Asasinat)
Vito Giannola (până în 1929) (Asasinat)
Carmelo Fresina (până în 1931) (Asasinat)
Thomas Buffa şi Tony Lopiparo (până în 1946) (Asasinați)
John Giannola (până în 1955) (Moarte naturală)
John Paul Spica (până în 1959) (Retirado)
Anthony Giordano (până în 1980) (Moarte naturală)
Matthew M. Mike Trupiano, Jr. (până în 1997) (Moarte naturală)
John J. Vítale (în prezent)
Domeniile controlate:
Aprovizionarea cu produse agricole.
Furnizarea de combustibili.
Furnizarea de maşini agricole.
Prostituția.
Jocurile de noroc.
Asigurările.
Bursa.

Narcoticele.
Industria textilă.
Sindicatele textile.
Distribuția de fructe.
Plantarea de banane.
Cazinourile
28. Familia din Tampa (Florida)
Anul întemeierii: 1928
Primul Naş: Ignacio Italiano şi Joe Vaglicia (până în 1929) (Asasinați)
Naşi:
Sal Italiano (până în 1940) (Deportat)
James Lumia (până în 1950) (Asasinat)
Santo Trafficante, Sr. (până în 1954) (Moarte naturală)
Santo Trafficante, Jr. (până în 1987) (Moarte naturală)
Frank Diecidue (până în 1994) (Moarte naturală)
Vincent Loscalzo (în prezent) (În închisoare)
Domeniile controlate:
Narcoticele.
Prostituția.
Distribuția de tutun.
Transporturile pe autostradă.
Sindicatele bordelurilor.
Sindicatele din porturi.
Automatele de tutun.
Jocurile mecanice.
Hotelurile.
Închirierea de maşini.
Notă:
(Retras) Când, fiind şef, s-a retras sau a fost obligat să se retragă.
(În închisoare) Când au trebuit să abandoneze funcția pentru că au fost arestați, judecați, condamnați şi închişi.
(Moarte naturală) Când au murit din cauze naturale în timp ce conduceau familia.
(Asasinat) Când au fost asasinați în timp ce erau la conducere.
(Deportat) Când au abandonat conducerea familiei pentru că au fost arestați şi deportați în Italia.
(Informator) Când au devenit informaori ai FBI în timp ce conduceau familia.
(?) Când informația nu a putut fi confrmată de FBI sau de orice altă sursă.
IV.
Summit-uri ale Cosei Nostra.
Summit-ul din Cleveland.
Data: 5 decembrie 1928.
Locul reuniunii: Hotel Cleveland.

Asistenți: Al Capone, Joseph Profaci, Joseph Maglioco, Emmanuel Cammarata, Vincent Mangano, Phil Mangano şi alți 23 de gangsteri.

Teme tratate:

Afacerile ilegale cu alcool.

Distribuția alcoolului.

Delimitarea zonelor d distribuție.

Alegerea succesorului lui Tony Lombardo, om al lui Capone, asasinat de o bandă rivală, ca preşedinte aluniunii Naționale Italoamericane din Chicago.

Summit-ul din Atlantic City.

Data:18 mai 1929.

Locul reuniunii: Hotel Break.

Asistenți: Al Capone, Nucky Johnson, şef al familiei din Atlantic City; Greasy Guzik; Nig Rosen y Boo-Boo Hoff din Philadelphia; King Solomon din Boston; Abe Berstein din Detroit; Moe Dalitz şi Chuck Polizzi de Cleveland; Longy Zwillman din New Jersey; John Lazia din Kansas City; Daniel Walsh din Providence (Rhode Island); Lucky Luciano, Meyer Lansky, Johnny Torrio, Frank Costello, Joe Adonis, Dutch Schultz, Louis Lepke, Vincent Mangano, Frank Ericson, Frank Scalise şi Albert Anastasia.

Teme tratate:

Susținerea lui Joe Masseria sau a lui Salvatore Maranzano în calitate de Capo di tutti Capi.

Cooperarea între membrii Sindicatului.

Planurile de extindere a afacerii cu alcool în timpul „prohibiției”.

Stabilirea unei Comisii care să intermedieze luptele dintre bande.

Moartea Mafiei italiene şi crearea Mafiei americane.

Bazele pentru crearea Sindicatului Crimei.

Summit-ul din Atlantic City.

Data: 8 iulie 1946.

Locul reuniunii: Hotel Atlantic City.

Asistenți: Charles Fischetti, Willie Moretti din New Jersey; Marco Reginelli din sudul oraşului New Jersey.

Teme tratate:

Împărțirea afacerilor pentru statul New Jersey sub controlul familiei din Chicago.

Impunerea păcii între Moretti şi Reginelli.

Summiit-ul din La Havana.

Data: 22 decembrie 1946.

Locul reuniunii: Hotel Nacional.

Asistenți: Lucky Luciano, Frank Costello, Tommy Lucchese, Joe Profaci, Vito Genovese, Joe Bonanno, Albert Anastasia, Willie Moretti, Joe Adonis, Augie Pisano, Joe Magliocco şi Mike Miranda din New York şi New Jersey; Steve Magaddino din Buffalo; Santo Trafficante din Florida; Carlos Marcello din New Orleans; Tony Accardo, Charlie Fischetti şi frații săi, Joseph şi Rocco, veri ai lui Al Capone, din Chicago; Dandy Phil Kastel din Louisiana; Doc Stacher, Longy Zwülman, Meyer Lansky şi Moe Dalitz.

Teme tratate:

Condamnarea la moarte a lui Benjamin Bugsy Siegel.
Numirea lui Charles Lucky Luciano în calitate de Capo di tutti Capi.
Returnarea banilor furați din Flamingo de către Virginia Hill, amanta lui Siegel.
Summit-ul din Florida.
Data: 19 aprilie 1952.
Locul reuniunii: Pe un iaht ancorat într-un golf din Key West.
Asistenți: Vincent Mangano, Joe Profaci, Vito Genovese, Santo Trafficante şi alții.
Teme tratate:
Rezolvarea pierderilor din operațiunile dintre familii.
Participarea la cazinouri.
Summit-ul din La Martinique.
Data: 13 decembrie 1954.
Locul reuniunii: La Martinique, nightclub în oraşul Mountainside, în New Jersey.
Asistenți: Albert Anastasia, Anthony Anastasia, Gerardo Catena, Filippo Amari, Frank Costello, Thomas Lucchese, Joe Profaci şi Joe Bonanno.
Teme tratate:
Condamnarea lamoarte a lui Ruggiero Boiardo, gangster din New Jersey care furase o parte din încasările jocurilor mecanice.
Controlul cheilor din New Jersey şi New York.
Controlul Sindicatelor de Stivuitori.
Summit-ul din St. Moritz.
Data: 18 mai 1956.
Locul reuniunii: Hotelul St. Moritz (New York).
Asistenți: Albert Anastasia, Gerardo Catena, Filippo Amari, Frank Costello, Thomas Lucchese, Joe Profaci şi Joe Bonanno.
Teme tratate:
Problemele provocate de acuzarea lui Frank Costello de evaziune fiscală.
Numirea lui Vincent Aloi ca succesor al lui Costello, dacă acesta este condamnat.
Situația jocurilor de noroc în statul New York.
Summit-ul din Binghamton.
Data: 9 octombrie 1956.
Locul reuniunii: Motelul din Binghamton (statul New York).
Asistenți: Joseph Barbara, Gerardo Catena, Filippo Amari, Joe Profaci, Frank Garofalo, John Bonventre, Louis Volpe, Joe Bonanno, Santo Trafficante Jr. şi Carmine Galante.
Teme tratate:
Cercetarea Biroului Federal de Narcotice cu privire la Carmine Galante.
Traficul de narcotice între Statele Unite şi Franța, Italia, Cuba şi Canada.
Summit-ul din Palermo.
Data: 7 martie 1957.
Locul reuniunii: Gran Hotel des Palmes (Palermo, Italia).

Asistenţi: Lucky Luciano, Joe Bonanno, Carmine Galante, John Bonventre şi fraţii Magaddino, din familia din Buffalo. Din partea siciliană au participat Don Giuseppe Genco Russo, unul dintre cei mai puternici şefi ai Mafiei din Palermo, şi Gaetano Badalamenti, care urma să ocupe şefia Comisiei Mafiei din Sicilia, cunoscută sub numele Cupola, şi figură cheie în distribuția de heroină în aşa numita Pizza Connection.

Teme tratate:

Cooperarea dintre Mafia din Sicilia şi Cosa Nostra nord-americană.

Furnizarea cu heroină familiilor din Statele Unite pentru distribuția ei ulterioară pe teritoriul lor.

Summit-ul din Apalachin.

Data: 14 noiembrie 1957.

Locul reuniunii: Reşedința lui Joseph Barbara din Apalachin (statul New York).

Asistenţi: Vito Genovese, Carlo Gambino, Paul Castellano, Joe Profaci, Joseph Magliocco, Tommy Eboli, Jerry Catena, Mike Miranda, John Ormento, Joe Bonanno, Constenze Valenti, Frank Valenti, din New York; Raymond Patriarca Sr. din Boston; Stefano Magaddino din Buffalo; Joe Civello din Dallas; James Colletti din Denver; Joe Vitale din Detroit; Giuseppe Nick Civella din Kansas City; Frank Desimone din Los Angeles; Sam Ferrara din Milwaukee; Tony Provenzano din New Jersey; Carlos Marcello din New Orleans; Joseph Ida din Philadelphia; Joseph Animal Barboza din Providence (Rhode Island); John Paul Spica din Saint Louis; Santo Trafficante Jr. din Florida; Vincent Rao, Angelo Sciandra, Joseph şi Salvatore Falcone, Gabriel Mannarino, Simone Scozzari, Fran Zito.

Teme tratate:

Intrarea Mafiei în afacerea traficului de narcotice.

Naşterea unei noi Cosa Nostra.

Numirea lui Vito Genovese ca şef al familiei Genovese.

Justificarea lui Vito Genovese pentru atacarea lui Anastasia şi a lui Costello.

Încercarea lui Genovese de a fi numit Capo di tutti Capi.

Summit-ul din La Stella.

Data: 12 martie 1966.

Locul reuniunii: Restaurantul La Stella din Forest Hills (Queens, New York).

Asistenţi: Carlos Marcello din New Orleans; Santo Trafficante din Florida; Carlo Gambino, Joseph Colombo, Michelle Miranda, Tommy Eboli şi încă unsprezece membri ai Cosei Nostra.

Teme tratate:

Pedeapsa cu moartea pentru Joseph Bonanno.

Controlul cazinourilor din Las Vegas.

Traficul de narcotice.

Fidel Castro.

Sindicatele de Transporturi, precum şi controlul fondurilor lor de pensii.

Summit-ul din Bay Ridge.

Data: 8 octombrie 1978.

Locul reuniunii: Restaurantul Tommaso din Bay Ridge (Brooklyn, New York).

Asistenți: Paul Castellano, şef al familiei Gambino; şeful său adjunct, Aniello Dellacroce; al său consigliere, Joe N. Gallo; ai săi caporegimi Carmine Lombardozzi y Anthony Nino Gaggi, şi Funzi Tieri, şef adjunct al familiei Genovese. Din partea irlandezilor au asistat Jimmy Coonan şi adjunctul său, Mickey Featherstone. Roy Demeo va fi legătura dintre familia Gambino şi irlandezii.

Teme tratate:

Cooperarea dintre irlandezii lui Coonan şi afacerile familiei Gambino în partea estică a oraşului New York.

Sfârşitul atacării membrilor Cosei Nostra din partea irlandezilor.

Summit-ul din Las Vegas I.

Data: 29 septembrie 1993.

Locul reuniunii: Hotelul-cazinou Stardust din Las Vegas.

Asistenți: Michael Zapparino din familia Bonanno; Joseph Todaro Jr., şef al familiei din Buffalo; John Difronzo, şef al familiei din Chicago; Peter Corrado, co-şef al familiei din Detroit; John Jackie Nose D'Amico, şef al familiei din New Jersey; Liborio Barney Bellomo, şef adjunct al familiei Genovese; Joe Defede, şef al familiei Lucchese; Andrew Russo, şef al familiei Colombo; John Stanfa şef al familiei din Philadelphia; y Frank Skinny Velotta, din familia din San Francisco.

Teme tratate:

Confirmarea lui Danny Marino ca şef al familiei Gambino.

Controlul afacerilor familiei Gambino până la confirmarea noului şef.

Sfârşitul disputelor între John Gotti Jr. şi Danny Marino pentru controlul familiei Gambino. Compoziția noii Comisii a Cosei Nostra.

Summit-ul din Las Vegas II.

Data: 6-7 octombrie 1995.

Locul reuniunii: Hotelul-cazinou Stardust din Las Vegas.

Asistenți: Michael Zapparino din familia Bonanno; Joseph Todaro Jr., şef al familiei din Buffalo; John Difronzo, şef al familiei din Chicago; Peter Corrado, co-şef al familiei din Detroit; John Jackie Nose D'Amico, şef al familiei din New Jersey; Liborio Barney Bellomo, şef adjunct al familiei Genovese; Joe Defede, şef al familiei Lucchese; Andrew Russo, şef al familiei Colombo; John Stanfa, şef al familiei din Philadelphia; y Frank Skinny Velotta, din familia din San Francisco. Yoshi Teriyaka, dai-gashi (şef adjunct) al yakuzei Boryokudan; Kasuo Ursul Taoka, oyabun (şef) al yakuzei Yamaguchi-Gumi; Masao Ori, oyabun al yakuzei Su-miyoshi-Kai. Henry Chin, shan chu (lider) al triadei Wah Ching din San Francisco; Hung Tai, fu shan chu (şef adjunct) al triadei 14K din New York; Johnny Kon, shan chu al triadei On Leong Tong din New York, şi Larry Kui, fu shan chu al triadei Gun Sing din Brooklyn.

Teme tratate:

Cooperarea cu mafiile asiatice. Yakuza japoneză, pentru pornografie şi trafic de heroină, şi triadele chineze, pentru traficul de heroină, industria textilă, cheile şi falsificarea de articole de lux.

Summit-ul din Troika.

Data: 11 februarie 1996.

Locul reuniunii: Restaurantul Troika din Fairview (New Jersey).

Asistenţi: Peter Milano, şef al familiei din Los Angeles; Joseph Todaro Jr., şef al familiei din Buffalo; John Difronzo, şef al familiei din Chicago; John Jackie Nose D'Amico, şef al familiei din New Jersey; Liborio Barney Bellomo, şef adjunct al familiei Genovese; Joe Defede, şef al familiei Lucchese; Danny Marino, şef al familiei Gambino; Andrew Russo, şef al familiei Colombo; John Stanfa, şef al familiei din Philadelphia; şi Frank Skinny Velotta, de la familia din San Francisco. Vyacheslav Ivankov, din banda Solontsevskaya, şi Alexander Slepinin, din banda Dolgoprudnaya.

Teme tratate:

Cooperarea cu mafiile ruseşti pentru traficul de heroină şi aprovizionarea cu combustibili.

Notă:

FBI-ul a detectat două summit-uri ale Cosei Nostra între 1978 şi 1993 şi încă unul în 1997, însă nu are cunoştinţă despre asistenţi, nici despre temele tratate în cadrul lor.

Glosar de termeni.

A arde. Verb utilizat de către FBI pentru a descrie situaţia când asociaţii unui posibil informator al Mafiei descoperă că acesta se află sub urmărirea agenţilor federali, făcând imposibilă „transformarea" lui în informator.

A trimite la plimbare. Definiţie dată de către membrii Mafiei când unul dintre membri este executat.

Adio Pasăre Neagră. Expresie folsită de către Mafia pentru a indica faptul că un informator a fost executat.

As de romb. Carte de joc care semnifică pentru sicilieni moartea. Aceştia obişnuiau să o lase peste cadavrul victimelor sale.

Babania. Heroină.

Butoiul. Sistem de execuţie făcut faimos de către Ignazio Lupul Sietta, ce făcea parte din Mâna Neagră. Acesta consta în introducerea corpului victimei într-un butoi de rumeguş şi aruncarea sa în râu, pentru a se scufunda. Acest sistem a rămas demodat, până când Cosa Nostra a început să îl refolosească în 1976, la executarea lui Johnny Roselli.

Capo di tutti Capi. Şeful tuturor Şefilor. Această funcţie în cadrul Mafiei a fost stabilită de către Salvatore Maranzano în 1931, după ce a ieşit învingător cu ajutorul lui Lucky Luciano, în aşa-numitul Război al celor din Castellamare. Acest post va fi ocupat doar de către Charles Lucky Luciano şi de către Carlo Gambino.

Cărţile. Cărţi în care sunt înregistraţi toţi membrii Cosei Nostra, după ce au depus jurământul de fidelitate. Pot trece ani până când cărţile vor fi redeschise. În 1931 au fost închise şi s-au redeschis în 1957.

Cei cinci Măreți. Nume cu care se cunosc cele cinci mari dinastii ale Mafiei din New York: Gambino Lucchese, Genovese, Bonanno şi Colombo.

Comisia. Nume dat Consiliului Suprem al Cosei Nostra. Acesta nu are puterea de a da ordine, ci de a intermedia între disputele dintre familii.

Consemnarea în carte. Formă prin care Mafia îşi consemnează un membru care fusese luat în evidențele poliției, pentru acuzații relaționate cu activitatea sa mafiotă.

Consigliere. Titlu care se dă, în cadrul unei familii, uneia dintre persoanele de maximă încredre ale Naşului. Acesta îi raportează doar şefului familiei şi are aceeaşi importanță ca şeful adjunct al familiei.

Contract. Permisiune acordată de un membru înalt al Cosei Nostra pentru lichidarea altui membru al Mafiei.

Cosa Nostra. Formă în care membrii Mafiei americane se referă la ea înseşi. În înregistrările realizate de către FBI lui John Gotti, s-a descoperit că acesta se referea la Cosa Nostra cu numele de LCN. Acest termen a fost făcut public pentru prima dată în 1962, când mafiotul Joseph Valachi a devenit informator.

Cravata siciliană. Tehnică de asasinare ce constă în strangularea victimei cu un cablu de oțel.

Cupola. Nume dat Consiliului Suprem al Mafiei siciliene.

Curățitor. Denumire cu care, în cadrul Mâinii Negre, se cunoşteau specialiştii care aveau rolul de a face cadavrele victimelor să dispară, pentru a nu fi niciodată găsite.

Dagos. Nume depreciativ cu care forțele polițiste ale Satelor Unite se refereau la străinii cu pielea închisă la culoare, în principal italieni şi spanioli, la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea.

Don. Nume ce se dă unui membru important al Mafiei ca semn de respect.

Fibiş sau feebees. Nume dat de către membrii Mafiei agenților federali ai FBI.

Garanție. Statut dat de către Comisie unui şef retras şi care constă în a garanta că nici un membru al Cosei Nostra nu va atenta la viața lui.

Goombata. Cuvânt cu care membrii Cosei Nostra îşi desemnează asociații, colegii de nelegiuiri.

Italianul. Sistem de asasinare folosit de către Mafia, care constă în faptul că doi oameni îi leagă mâinile victimei, în timp ce al treilea îi înfăşoară în jurul gâtului o funie, pentru a-l strangula.

Învestit. Nume ce i se dă unui membru al unei mari familii mafiote, care a realizat jurământul de fidelitate față de Cosa Nostra.

Kosher Nostra. Joc de cuvinte, ce are la bază „Cosa Nostra”. Organizație formată din aşa-numitul grup de gangsteri evrei, condus de către Meyer Lansky, Moe Dalitz, Longy Zwillman, Doc Stacher y Bugsy Siegel.

LCN. Acronim pentru La Cosa Nostra. A se vedea Casa Nostra.

Lupara. Armă cu țevile tăiate. Armă tipică utilizată de către „soldații” mafioți din sudul Italiei.

Mâna Moartă. Sistem folosit de către asasinii Mafiei pentru a-şi imobiliza victima, înainte de a o ucide. Acesta consta în strângerea cu putere a mâinii drepte a victimei pentru ca aceasta să nu poată să-şi scoată arma din teacă şi împuşcarea ei cu stânga. Acest sistem era folosit de către asasini stângaci ca Albert Anselmi, unul dintre executorii cei mai faimoşi de-ai lui Al Capone.

Marele Şase. Sfat format de către Lucky Luciano care avea rolul de organ consultativ. Îl formau trei gangsteri de origine italiană şi trei de origine evreiască, sub conducerea lui Meyer Lansky. Originea Comisiei.

Naş. Poreclă ce se dă în semn de respect şefului unei familii mafiote.

Ochii mortului. Sistem de execuție implementat împotriva acelor membri ai Cosa Nostra care se atinseseră de soția unui alt membru al organizației. Acesta consta în imobilizarea victimei cu un cablu de oțel, în jurul gâtului, strâns suficient încât să nu-l omoare, însă destul de mult pentru a evita ca acesta să strige. Un alt executor se va ocupa să-i scoată ochii victimei cu un stilet, ea fiind încă în viață.

Omertà. Lege a tăcerii impusă tuturor membrilor Cosei Nostra. Violarea acestei legi înseamnă executarea imediată a infractorului.

PCI (Potențial Criminal Informant). Abreviere utilizată de către Agențiile federale care cercetează Cosa Nostra pentru a-i desemna pe posibilii informatori dintre membrii unei familii ale Mafiei.

Plicul. Cadou tradițional oferit de către mafioți, în ocazii speciale, cum ar fi nunțile, botezurile sau momentul împărtăşaniei. Obiceiul era ca logodnica sau copiii, după ceremonie, să le ofere un plic gol invitaților, care era înapoiat la sfârşitul petrecerii, având importante cantități de bani în interior. Cu cât ofereai mai mulți bani, cu atât mai mult respect aveai din partea tatălui logodnicei sau al copiilor.

Prieten al meu. Formă de prezentare a unui „non-membru” al Cosei Nostra, când se întâlnesc doi mafioți, referindu-se la un al treilea.

Prieten al nostru. Formă de prezentare a unui „membru învestit” al Cosei Nostra, când se întâlnesc doi mafioți, referindu-se la un al treilea.

Protectorii. Prima organizație mafiotă care datează din secolul al XVI-lea.

Raşchetare. Se spune despre acțiunea realizată de un gangster în beneficiul bandei sale, antrenând alte bande rivale. Dacă B doreşte să-l distrugă pe A, B îi va spune lui C că A pregăteşte un atac împotriva lui. Cel mai sigur, C îl va ataca pe A.

Recrutor. Nume dat acelor gangsteri neînsemnați care se ocupau cu recrutarea fetelor pentru bordelurile lui Capone.

Sancțiune. Pedeapsa cu moartea dată de Mafia unei persoane care nu-i este membră.

Sărutul morții. Semn făcut unui membru al Mafiei pentru a fi informat că Naşul lui ordonase executarea sa.

Sistemul indianului Apache. Sistem de asasinare folosit de către Mafie, aruncând o bombă din mână. Foarte utilizată de gangsteri în timpul anilor „prohibiției”. Oamenii lui Capone o utilizau pentru a pune capăt pichetărilor greviştilor.

Soldat. Membru cu un statut inferior într-o familie mafiotă. În trecut, se numeau „comisionari”.

Şobolan. Nume depreciativ cu care membrii Cosei Nostra îi definesc pe învestiții care se transformă în informatori ai Guvernului.

Torpile. Asasini trimişi de către Mafia pentru a-l pe ucide unul dintre membrii ei.

Unul de-ai noştri. Formulă cu care se face referire la un membru al Cosei Nostra sau la alt membru al organizației.

Vendetta. Răzbunare.

Westies. Nume cu care membrii Mafiei siciliene îi numeau pe oamenii din Cosa Nostra americană.

Zips. Nume cu care membrii Cosei Nostra din Statele Unite îi numeau pe membrii Mafiei siciliene. Sunt cunoscuți şi cu numele de Geeps (țigani) sau Siggies.

SFÂRŞIT

1 Date din registrele istorice ale insulei Ellis consultate de către autor, 1820-1890. Insula Ellis (New York) s-a transformat în timpul secolului al XIX-lea şi la începutul secolului al XX-lea în principala poartă de acces a cetățenilor italieni spre Statele Unite.

2 Vezi J. Philip Di Franco, The Italian Americans. The Immigrant Experience, Chelsea House Publishers, New York, 1996.

3 Vezi Cesare Mori, La Mafia al Ferri Corti, Editura Mondadori, Verona, 1932.

4 Vezi Renato Candida, Questa Mafia, Editura Sciascia, Roma, 1956.

5 Vezi Frederick Sondern, Brotherhood of Evil: The Mafia, Farrar Strauss and Cudahy, New Jersey, 1959.

6 Cesare Mori, Cruzando espadas con la Mafia, raport al inspectoratului de poliție din Sicilia, numărul 68317/662, septembrie, 1920.

7 Vezi Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, 9 iulie, 1958.

8 Vezi Glosar de termeni.

9 Vezi Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, 9 iulie 1958.

10 Vezi William Balsamo şi George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of The Mafia´s First 100 Years, New Horizon Press, New Jersey, 1999.

11 Fişa lui Balsamo, Giuseppe în arhivele istorice ale insulei Ellis, 12 noiembrie 1895. Deşi se ştie că Balsamo a ajuns pe 11, el a fost înregistrat de către Departamentul de Imigrare al Statelor Unite abia în ziua următoare.

12 Vezi Glosar de termeni.

13 Vezi Anexa I.

14 Vezi Glosar de termeni.
15 Sigla Departamentului de Poliție din New York (New York Police Department).
16 Vezi Glosar de termeni.
17 Raportul de activitate al NYPD, 1908. Capitolul: Escadronul Italian.
18 Vezi Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, 9 iulie 1958.
19 Vezi Anexa I.
20 Vezi Anexa I.
21 Vezi Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, 9 iulie, 1958.
22 Vezi Anexa I.
23Registrul de incidență al Departamentului de Poliție din New York despre tentativa de asasinare a comerciantului Gianfranco Yardi.
24 Restaurantul lui Gianfranco Yardi încă funcționează în Mica Italie din New York, iar în prezent în restaurant lucrează a patra sa generație.
25 Vezi William Balsamo şi George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of The Mafia's First 100 Years, op. cit.
26 Vezi Sean Grennan, Marjie Britz, Jeffrey Rush şi Thomas Barker, Gangs, An International Approach, Prentice Hall Inc., New Jersey, 2000.
27 Scena asasinării lui Wild Bill Lovett, în noaptea de 31 octombrie 1923 apare în raportul poliției redactat de către agenții care au ajuns la Lotus Club. Raportul face parte astăzi din arhivele istorice al Departamentului de Poliție din New York.
28 New York Daily News, 3 iulie 1928.
29 Numele legii provine de la Andrew Joseph Volstead, senatorul democrat al statului Minnesota care a redactat-o şi a prezentat-o în 1919 spre aprobarea Congresului Statelor Unite.
30 Asasinatul lui Big Jim Colosimo a rămas nesoluționat în dosarele Departamentului de Poliție din Chicago. În prezent, dosarul lui poate fi consultat la Muzeul Poliției din Chicago.
31 Vezi Anexa I.
32 Această tehnică era cunoscută sub numele de mâna moartă. Vezi Glosar de termeni.
33 Vezi Anexa I.
34 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-20034. Washington DC, 20 iunie 1928.
35 Vezi Glosar de termeni.
36 Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-20619. Washington DC, 7 noiembrie 1928.
37 Cazul 39-1-617. Departamentul de Poliție din Chicago
38 Vezi Glosar de termeni.
39 Vezi Glosar de termeni.
40 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-20619, Washington DC., 7 noiembrie, 1928.

41 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-20619, Washington DC., 7 noiembrie, 1928.

42 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-24153, Washington DC., 15 septembrie, 1930.

43 Vezi Joseph Landesco, Organized Crime în Chicago, University of Chicago Press, Chicago, 1968.

44 Vezi Anexa I.

45 Ibidem.

46 Vezi Walter Noble Burns, Los „gangsters” de Chicago. La senda roja de Chicago desde la Prohibición hasta Jack Lingle, Espasa Calpe, Madrid, 1972.

47 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-24153, Washington DC, 15 septembrie 1930.

48 Vezi Walter Noble Burns, Los „gangsters” de Chicago. La senda roja de Chicago desde la Prohibición hasta Jack Lingle, op. cit.

49 Raportul incidentului din arhivele istorice ale Departamentului de Poliție din Chicago şi ce conține acest raport Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-20619, Washington DC, 7 noiembrie 1928.

50 Vezi „Cicero: The Gang’s War”, The Chicago Evening American, 23 septembrie 1926.

51 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-24153, Washington DC, 15 septembrie 1930.

52 Vezi Capone, Alphonse, document al FBI, numărul 69-180A, Washington DC, 11 martie 1936; şi Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, Washington DC, 9 iulie 1958.

53 Vezi Glosar de termeni.

54 Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-24153, Washington DC, 15 septembrie 1930.

55 Vezi Anexa I.

56 Capone, Alphonse, document al Trezoreriei, Unitatea IRS, numărul 93122/311, Washington DC, 9 octombrie 1931.

57 Capone, Alphonse, document al Trezoreriei, Unitatea IRS, numărul 81176/212, Washington DC, 16 decembrie, 1930.

58 În acest fel era numită de către presă echipa formată din Elliot Ness, George Johnson şi Arthur Madden.

59 St. Valentine’s Day Massacre, document al FBI, numărul 62-34299, Washington DC, 23 ianuarie 1935.

60 Vezi William Balsamo şi George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of The Mafia’s First 100 Years, op. cit.

61St. Valentine’s Day Massacre, document al FBI, numărul 62-34299, Washington DC, 23 ianuarie 1935.

62 Vezi Joseph Landesco, Organized Crime în Chicago, op. cit.

63 Vezi William S. Parkington, Historia del FBI, Ediciones G. P., Barcelona, 1964.

64 Capone, Alphonse, document al Trezoreriei, Unitatea IRS, numărul 93122/311, Chicago, 9 octombrie 1931.

65 Vezi Glosar de termeni.

66 Vezi Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 39-2141, Secțiunea 1, Washington DC, 28 august, 1935.

67 Vezi Capitolul 1.

68 Vezi William Balsamo şi George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of Mafia's First 100 Years, op. cit.

69 Termen ce provine din limba rusă şi care se folosea pentru a face referire la persecuțiile antisemite de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea.

70 Vezi Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 31-44320, Secțiunea 1, Washington DC, 15 iulie 1936.

71 Vezi Hickman Powell, Lucky Luciano, The Man Who Organized Crime în America, Barricade Books, New York, 2000.

72 Joseph Valachi a devenit în 1963 informatorul cel mai faimos al Cosei Nostra. Valachi a dezvăluit, încălcând legea omertà, în fața unei Comisii Speciale a Congresului Statelor Unite, secretele experienței sale de mai mult de patru decenii în Cosa Nostra şi a ajutat la identificarea cu nume şi prenume a 317 membri relevanți ai Mafiei. Mărturia sa a dat naştere aşa-numitelor „Hârtii Valachi”.

73 Vezi Senate Sub-Comimittee on Organized Crime, 25 Years After Valachi, document al Senatului Statelor Unite, Washington DC, 1988.

74 Senate Sub-Comimittee on Organized Crime, 25 Years After Valachi, document al Senatului Statelor Unite, Washington DC, 1988.

75 Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, Washington DC, 9 iulie 1958.

76 Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 31-44320, secțiunea 1, Washington DC, 15 iulie 1936.

77 Zwillman, Abner „Longy”, document al FBI, numărul 62-36085, Washington DC, 4 noiembrie 1935.

78 Genovese, Vito, raport al FBI, numărul 92-2938, Washington DC, 24 decembrie 1957.

79 Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-81518, Washington DC, 11 iulie 1946.

80 Traducerea în limba română este „norocos, care are noroc”.

81 Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 39-2141, secțiunea 2, Washington DC, 13 iunie 1946.

82 Nume popular al Guvernului Statelor Unite.

83 Lansky, Meyer, raport al FBI, numărul 791782, Washington DC, 12 septembrie 1956.

84 Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 31-44320, secțiunea I, Washington DC, 15 iulie 1936.

85 Zwillman, Abner „Longy”, document al FBI, numărul 62-36085, Washington DC, 4 noiembrie 1935.

86 Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 39-2141, secțiunea 2, Washington DC, 13 iunie 1946.

87 Acest jaf va fi cel mai consistent până când, la sfârşitul anilor cincizeci, într.un asalt al unui vehicul blindat al Brinks Expres Company, s-a obținut o pradă de aproape de un milion de dolari.

88 Vezi pagina 47 (din cartea în limba spaniolă).

89 În 1940, patru ani după prima declarație, Nancy Presser a fost chemată din nou să facă o declarație, procurorul Districtului descoperind că fosta prostituată pomenise Rubel Ice Plant de mai multe ori în declarația ei din timpul cercetării „cazului Luciano".

90 Vezi Luciano, Charles „Lucky", document al FBI, numărul 39-2141, secțiunea 2, Washington DC, 13 iunie 1946 şi Frederik Sondern, Brotherhood of Evil: The Mafia, op. cit.

91 Vezi William Balsamo şi George Carpozi, Jr., Crme Incorporated. The Inside Story of The Mafia's first 100 years, op. cit.

92 Vezi Sid Feder şi Joachim Joesten, The Luciano Story, Da Capo Press, New York, 1954.

93 Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-940, Washington DC, 22 ianuarie 1958.

94 Vezi Leonard Katz, Uncle Frank. The Biography of Frank Costello, Drake, New York, 1973.

95 Documentele Pentagonului în legătură cu colaborarea Marinei cu Mafia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial nu au fost declasificate, nici nu există intenția aceasta. În 1951, în timpul aşa numitelor Audiențe Kefauver, Comitetul de cercetare a Crimei Organizate al Senatului i-a cerut Pentagonului să predea documentele, însă militarii au refuzat.

96 Trei decenii mai târziu, însuşi Lucky Luciano în memoriile sale postume dezvăluia că USS Normandie fusese scufundată de membri ai Mafiei, versiune care a fost susținută şi ratificată de Meyer Lansky în biografia autorizată pe care au scris-o despre el doi autori israelieni. Scopul era să provoace panică în rândul autorităților militare ca acestea să îi ceară ajutorul lui Luciano să protejeze cheiurile de sabotajele naziste, aşa cum s-a şi întâmplat.

97 Luciano, Charles „Lucky", document FBI, numărul 39-2141, secțiunea 2, Washington DC, 13 iunie 1946; ibidem, secțiunea 3, Washington DC, 10 februarie 1947.

98 Vezi Hickman, Powell, Lucky Luciano, the Man Who Orgenized Crime în America, op. cit.; Sid Feder şi Joachim Joesten, The Luciano Story, op. cit.; şi Luciano, Charles „Lucky", document al FBI, numărul 39-2141, secțiunea 4, Washington DC, 14 februarie 1949.

99 Vezi Capitolul 1.

100 Familia şi-a schimbat numele, de la Luciano la Genovese, când Vito Genovese a devenit şef în 1957, după „retragerea" liderului anterior, Frank Costello.

101 Luciano, Charles „Lucky", document al FBI, numărul 39-2141, Secțiunea 4, Washington DC, 14 februarie 1949.

102 Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-2938, Washington DC, 24 decembrie 1957.

103 În documentul Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-940, Washington DC, 22 ianuarie 1958, se menţionează despre decorare, deşi se aigură că Inteligenţa Militară nu a putut să o demonstreze, la fel şi relaţiile sale cu piaţa neagră şi cu guvernul lui Benito Mussolini.

104 Vezi Glosar de termeni.

105 Vezi William Roemer, War of the Godfathers. The Bloody confrontation between the Chicago and New York families for control of Las Vegas, Ivy Books, New York, 1990.

106 Report Nevada, document al FBI, Washington DC, 1 seprembrie 1969.

107 Vezi Lew Irwin, Sinatra, A Life Remembered. 1915-1998, Michael Friedman Publishing Group, New York, 1998.

108 Randy J. Taraborrelli, Sinatra, Behind the Legend, Rose Books Inc., New York, 1997.

109 Lew Irwin, A Life Remembered. 1915-1998, op. cit.

110 Vezi Glosar de temeni.

111 Luciano, Charles „Lucky”, document al FBI, numărul 39-2141, Secţiunea 3, Washington DC, 10 februarie 1947.

112 Vezi Anexa IV.

113 Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-3759, Washington DC, 29 iulie 1958.

114 Randy J. Tarraborrelli, Sinatra, Behind the Legend, op. cit.

115 William Roemer, Accardo, The Genuine Godfather, Ivy Books, New York, 1995.

116 Vezi Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-81518, Washington DC, 11 iulie 1946; Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-81093, Salt Lake City (Utah), 2 august 1946; Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-2812, San Francisco, 14 august 1946; Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-232, Los Angeles (California), 9 septembrie 1946; Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-2837, Los Angeles, 19 septembrie 1946.

117 Vezi Galante, Carmine, document al FBI, numărul 92-3025, Washington DC, 27 decembrie 1957.

118 Vezi Joseph Albini, All American Mafioso: The Johnny Roselli Story, Doubleday, New York, 1991.

119 Frederick Sondern, Brotherhood of Evil: The Mafia, op. cit.

120 În 1987, Gigante va fi numit şef al familiei Genovese după arestarea lui Anthony Fat Tony Salermo. A fost la conducere zece ani, până când a fost arestat, judecat şi condamnat la doisprezece ani de închisoare.

121 Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-4594, Washington DC, 13 aprilie 1960.

122 Vezi William Balsamo şi George Carpozi, Jr., Crime Incorporated, The Inside Story of The Mafia's First 100 Years, op. cit.

123 Vezi Glosar de termeni.

124 Această secvență va fi utilizată de către regizorul de cinema Fransic Ford Coppola pentru a reprezenta atentatul împotriva lui Vito Corleone, în prima parte a filmului The Godfather.

125 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 92-3405, Washington DC, 12 februarie 1958.

126 Gambino, Galo, document al FBI, numărul 92-2811, Washington DC, 2 martie 1964.

127 Comitetul de Investigare Senatorială a Crimei Organizate, cunoscut popular cu numele de Comitetul Kefauver, şi-a început audiențele pe 10 mai 1950 şi le-a finalizat pe 1 mai 1951.

128 Amendamentul Cinci împiedică autoinculparea în timpul unei declarații sub jurământ înaintea unui Mare Juriu, înaintea Congresului sau al Senatului Statelor Unite.

129 Kefauver First Interview Report, Kefauver Special Committee to Investigate Organized Crime, 1951; şi Zwillman, Abner „Longy”, document al FBI, numărul 92-3105, Washington DC, 20 ianuarie 1958.

130 Vezi Kefauver Third Interim Report, Kefauver Special Committee to Investigate Organized Crime în Interstate Commerce, 1951; şi Frederick Sondern, Brotherhood of Evil: The Mafia, op. cit.

131 Vezi Anthony Summers, Oficial y confidencial. La vida secreta de J. Edgard Hoover, Editura Anagrama, Barcelona, 1993.

132 Interviu luat de autor lui Oliver Revell, agent FBI din 1964 în 1994.

133 În 1983, Carlos Marcello a fost acuzat şi condamnat pentru excrocherie într-o afacere în care Clint Murchison, fiul, a fost intermediar.

134 Vezi Anexa I.

135 Vezi Anexa IV.

136 Vezi Anexa I.

137 Vezi Frederik Sondern, Brotherhooh of Evil. The Mafia, op. cit.

138 Vezi Bill Bonanno, Bound by Honor. A Mafioso's Story, St. Martin's Press, New York, 1999.

139 Vezi William Balsamo şi George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of Mafia's First 100 Years, op. cit.; Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-4594, Washington DC, 13 aprilie 1960; Genovese, Vito, document al FBI, numărul 90-250, Washington DC, 20 iulie 1960.

140 Natale Evola va ocupa din 1968 în 1972 conducerea supremă a familiei Bonanno, ca membru al unei Comisii Speciale împreună cu Phillip Rusty Rastelli, Joseph Zicarelli şi Joseph DiFillippi.

141 Genovese, Vito, document al FBI, numărul 58-7146, Washington DC, 10 februarie 1970.

142 Senate Sub-Committee on Organized Crime, 25 Years after Valachi, document al Senatului Statelor Unite, Washington DC, 1988.

143 Vezi Glosar de termeni.

144 Philip Kunhardt, Life în Camelot. The Kennedy Years, Little, Brown & Company, Boston, 1988.

145 Vezi Anthony Summers, Oficial y confidencial. La vida secreta de J. Edgard Hoover, op. cit.

146 Interviu al autorului cu Gerald Shur, fost fondator şi director al Programului Federal de Protecție a Martorilor (WITSEC). Vezi şi Pete Earley şi Gerald Shur, WITSEC, Inside the Federal Witness Protection Program, Bantam Books, New York, 2002.

147 Sigle de identificare pentru La Cosa Nostra.

148 Vezi Robert Rhodes, Organized Crime: Crime Control vs. Civil Liberties, Random House, New York, 1984.

149 În anii nouăzeci, Danny Marino a devenit şef al familiei Gambino, când John Gotti a fost condamnat, în 1992, la închisoare pe viață, fără posibilitatea de a fi eliberat condiționat.

150 Vezi John H. Davis, Mafia Dinasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, HarperCollins Publishers Inc., New York, 1993.

151 Vezi Anthony Summers, Oficial y confidencial. La vida de J. Edgard Hoover, op. cit.

152 În 1979, Comitetul de Cercetare a Crimei al Congresului Statelor Unite a demonstrat că FBI-ul eşuase în cercetarea obiectivelor lui Robert Kennedy. Comitetul a concluzionat şi că politica urmărită în cercetarea lui Carlos Marcelo, şef al familiei din New Orleans, cu influență asupra Crimei Organizate din Texas, fusese greşită. Niciodată nu s-a ştiut de ce Hoover însuşi a pus piedici cercetării desfăşurate de agenții săi

153 Vezi Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 87-106816, Washington DC, 25 martie 1970 şi Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 166-5477, Washington DC, 16 martie 1973.

154 Nume de cod dat avionului Preşedintelui Statelor Unite.

155 Charles Spalding, The Death of a President, Harper & Row, New York, 1967.

156 După câțiva ani, mafiotul Johnny Roselli a descoperit alianțele Mafiei cu CIA-ul în invazia de la Bahia Cochinos şi tentativa de asasinare a lui Fidel Castro. Vezi Roselli, John, document al FBI, numărul 92-3267, Washington DC, 10 martie 1964 şi Roselli, John, document al FBI, numărul 166-3200, Los Angeles, 26 septembrie 1967.

157 Vezi Cristopher Andrew, For the President's Eyes Only. Secret Intelligence and the American Presidency. From Washington to Bush, HarperCollins Publishers, Londra, 1995.

158 Vezi Seymur Hersh, La cara oculta de J. F. Kennedy. Toda la verdad sobre el poderoso clan de los Kennedy, Editorial Planeta, Barcelona, 1997.

159 Vezi Sam Giancana şi Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive Inside Story of the Mobster Who Controlled America, Warner Books, New York, 1992.

160 Vezi Seymur Hersh, La cara oculta de J. F. Kennedy. Toda la verdad sobre el poderoso clan de los Kennedy, op. cit.

161 Vezi Wesley Hagood, Presidential Sex. From Founding Fathers to Bill Clinton, Citadel Press Book, New York, 1995.

162 Vezi Sam Giancana şi Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.

163 Se calculează că în şaisprezece luni au fost înregistrate 218 casete. În mai 1976, familia Kennedy le-a donat Bibliotecii John F. Kennedy din Boston. Un raport publicat de ziarul The Washington Post a arătat că mare parte din materialul original a dispărut în mod misterios. În 1995, după moartea lui Evelyn Lincoln, fidela seretară a lui JFK, s-au descoperit într-o valiză veche din casa ei câteva dintre aceste casete.

164 Interviu relizat de autor cu Oliver Revell, agent FBI din 1964 până în 1994.

165 Vezi Sam Giancana şi Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.

166 Rat Pack, sau Banda de Şobolani, era un nume dat de către Sinatra selectului său grup de prieteni. Dean Martin, Sammy Davis Jr., Peter Lawford, şi Joey Bishop erau membri stabili, Jerry Lewis, Elizabeth Taylor, Eddie Fisher, Mike Romanoff, Natalie Wood, Robert Wagner, Shirley MacLaine, Warren Beatty sau Angie Dickinson erau „ocazionali” la chefurile date de Rat Pack.

167 Giancana, Sam, document al FBI, numărul 92-3171, Chicago, 12 septembrie 1960.

168 Vezi Christopher Andrew, For the President’s Eyes Only. Secret Intelligence and the American Presidency. From Washington to Bush, op. cit.

169 Vezi Sam Giancana şi Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.

170 Monroe, Marilyn, document al FBI, numărul 105-16672, Washington DC, 1 septembrie 1956.

171 Monroe, Marilyn, document al FBI, numărul 105-40018, Washington DC, 13 august 1963.

172 Vezi Sam Giancana şi Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.

173 Despre această versiune despre moartea lui Marilyn Monroe a scris şi faimosul ziarist Walter Winchell, în articolul său din 8 iulie 1963, publicat în ziarul The New York Mirror, intitulat „The Man Who Killed Marilyn”.

174 Vezi William Roemer, Accardo, The Genuine Godfather, op. cit.

175 După acea seară, Needles Gianola l-a informat personal pe Sam Giancana de incidentul din casa lui Marilyn Monroe şi de ce s-a întâmplat după sosirea lui Robert Kennedy. Sam Giancana i-a spus povestea fratelui său, Chuck, iar acesta, la rândul său, fiilor lui Sam, Chuck Jr. şi Sam Jr., autori ai biografiei tatălui lor, intitulată Double Cross, The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America.

176 Vezi Frank Capell, The Strange Death of Marilyn Monroe, Independent Publishers Co., New York, 1964; şi Norman Mailer, Marilyn, Grosset & Dunlap, New York, 1973. Fostul agent FBI, William Roemer a cunoscut şi povestea „posibilului” asasinat al actriței ordonat de către Sam Giancana, menționată în cartea Accardo, The Genuine Godfather, op. cit.

177 Autorul a putut să citească dosarul despre Norman Mailer în arhivele istorice ale FBI.

178 Monroe, Marilyn, document al FBI, numărul 105-40018, Washington DC, 13 august 1963. Această poveste a fost, de asemenea, relatată autorului de

către Benjamin Bradlee, fostul director al The Washington Post, în biroul publicației, în 1996.

179 Vezi Capitolul 5.

180 Nume ce îl poartă în Statele Unite sediile sindicatelor.

181 International Labour Association (Asociația Internațională a Muncii).

182 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 92-2811, Washington DC, 2 martie 1964.

183 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 87-106816, Washington DC, 25 martie 1970.

184 Vezi Anexa I.

185 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 87-106816, Washington DC, 25 martie 1970.

186 Vezi Edward Donald, El imperio de las drogas, Plaza & Janés, Barcelona, 1962.

187 Vezi Ernest Volkman, Gangsbusters. The Destruction of America's Last Great Mafia Dinasty, Avon Books, New York, 1998.

188 Thomas Gambino a fost acuzat în 1992 de către procurorul general al Districtului Manhattan de manipularea prețurilor de transport. Gambino era proprietarul a şase companii principale de transporturi, iar averea sa era de aproximativ o sută trezeci de milioane de dolari.

189 Înregistrare realizată de FBI cu Samuel DeCavalcante, şef al familiei din New Jersey, între 1964-1971. Vezi Anexa I.

190 Gambino, Carlo. Document al FBI, numărul 87-106816, Washington DC, 25 martie 1970.

191 Bill Bonanno, Bound by Honor. A Mafioso's Story, op. cit.

192 Vezi Ernest Volkman, Gangsbusters. The Destruction of America's Last Great Mafia Dinasty, op. cit.

193 Familia Profaci şi-a schimbat numele în Familia Colombo în 1963, după preluarea puterii de către Joseph Colombo.

194 Vezi Capitolul 5.

195 Central Intelligence Bureau (Biroul Central de Inteligență al NYPD).

196 Document al CIB/NYPD, despre Joe Gallo, 11 mai 1961.

197 Vezi Capitolul 6.

198 Vezi Glosar de termeni.

199 Vezi Bill Bonanno, Bound by Honor. A Mafioso's Story, op. cit.

200 Aşa-numitele „Casete ale lui DeCavalcante" au fost înregistrate de către FBI între 1961-1965. Transcrierea lor va ocupa aproximativ 2300 de pagini. Casetele demonstrează existența unui organ în cadrul Cosei Nostra, numit Comisia, ca şi încercarea lui Joseph Bonanno de a dobândi puterea supremă a Mafiei, asasinându-i pe principalii ei lideri.

201 Vezi Capitolul 3.

202 Vezi Anexa I.

203 Vezi William Balsamo şi George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of The Mafia's First 100 Years, op. cit. şi Bill Bonanno, Bound by Honor. A Mafioso's Story, op. cit.

204 Vezi Anexa IV.

205 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 166-5477, Washington DC, 16 martie 1973.

206 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 87-106816, Washington DC, 25 martie 1970.

207 Vezi Capitolul 7.

208 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 166-5477, Washington DC, 16 martie 1973.

209 Vezi Capitolul 2.

210 Federation of Italian-American Democratic Organizations. A fost fondată în 1960, de către congresistul Alfred Santangelo.

211 Colombo, Joseph, raport al Secției de Omucideri al Departamentului de Poliție din New York. New York, 28 iunie 1971.

212 Vezi John H. Davis, Mafia Dinasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.

213 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 166-5477, Washington DC, 16 martie 1973.

214 Povestea despre asasinarea lui Joe Gallo este extrasă din raportul martorilor care au dat declarații detectivilor de la Omucideri ai Departamentului de Poliție din New York, în timpul zilelor de 7 şi 8 aprilie 1972.

215 Gallo, Joseph, raport al Secțiunii de Omucideri a Departamentului de Poliție din New York. New York, 7 aprilie 1972.

216 Vezi Capitolul 7.

217 Reşedința lui Carlo Gambino se afla la numărul 2230, Ocean Parkway (Sheepshead, Brooklyn).

218 Giancana, Sam, document al FBI, numărul 92-3171, 12 septembrie 1960.

219 Vezi Sam Giancana şi Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive, Inside Story if the Mobster Who Controlled America, op. cit.

220 Vezi Capitolul 7.

221 Vezi William Roemer, Accardo. The Genuine Godfather, op. cit.

222 Vezi Glosar de temeni.

223 Giancana, Sam, raport al Secțiunii de Omucideri a Departamentului de Poliție din Chicago. Chicago, 19 iunie 1975.

224 Trafficante, Santo, Jr., document al FBI, numărul 482531B, Washington DC, 9 iunie 1957.

225 Vezi Sam Giancana şi Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.

226 Vezi Sandy Smith, The Mafia. Big, Bad and Booming. Time Magazine, 16 mai 1977.

227 Vezi Capitolul 11

228 Vezi Ovid DeMaris, The Last Mafioso: The Treacherous World Of Jimmy Fratianno, Bantam Books, New York, 1985.

229 Vezi Roselli, John, document FBI, numărul 58-2000, Chicago, 16 septembrie 1947.

230 Vezi Ovid DeMaris, The Last Mafioso: The Treacherous World Of Jimmy Fratianno, op. cit.

231 Roselli, John, document FBI, numărul 139-1201, Las Vegas (Nevada), 11 iulie 1961.

232 Vezi Michael Drosnin, Citizen Hughes, Holt, Reinhard and Winston, New York, 1984.

233 Roselli, John, document FBI, numărul 92-18113, Washington DC, 6 august 1976.

234 Report Nevada, document FBI, Washington DC, 1 septembrie 1969.

235 Vezi Ovid DeMaris, The Last Mafioso: The Treacherous World Of Jimmy Fratianno, op. cit.

236 Vezi Anexa I.

237 Asasinatele lui Kesner, Ballard şi Marhard au fost dezvăluite de Jimmy Nevăstuica Fratianno după ce a devenit informator al Guvernului. La puțin timp după aceea, însuşi Frank Bomp Bompensiero, devenit informator FBI, a recunoscut că îl lichidase pe William Kessner.

238 Roselli, John, document FBI, numărul 92-18113, Washington DC, 6 august 1976.

239 Una dintre cele mai dure închisori federale din Statele Unite în care îşi ispăşesc diferite pedepse câțiva dintre cei mai importanți şefi ai Cosei Nostra.

240 Vezi James Jacobs, Cristopher Panarella şi Jay Worthington, Busting Mob. United States versus Cosa Nostra, New York University Press, New York, 1994.

241 Vezi Glosar de termeni.

242 Vezi Glosar de termeni.

243 Nume dat operațiunii CIA-ului şi a Mafiei pentru asasinarea lui Fidel Castro în timpul mandatului lui John F. Kennedy.

244 Biroul de Servicii Strategice, originea actualei CIA.

245 Vezi Joseph Albini, All American Mafioso. The Johnny Roselli Story. Doubleday, New York, 1991.

246 Vezi William Roemer, The Enforcer, Spilotro. The Chicago Mob's Man over Las Vegas, Ivy Books, New York, 1994.

247 Relatarea asasinatului Tamarei Rand a fost extrasă din articolul din San Diego Evening Tribune din 3 decembrie 1975. Autorul dăduse doar numele victimei. Identitatea executorului a fost dezvăluită de către Jimmy Fratianno când a devenit informator FBI. După câțiva ani se va descoperi şi implicarea lui Frank Bompensiero în crimă.

248 Vezi Glosar de termeni.

249 Vezi William Roemer, The Enforcer, Spilotro. The Chicago Mob's Man over Las Vegas, op. cit.

250 Bandă faimoasă care străbate Statele Unite de la o coastă la alta pe motociclete de capacitate mare. Membrii ei au comis delicte grave, ceea ce a făcut să aibă caziere la FBI. Vezi, de asemenea, Sean Grennan, Marjie Britz, Jeffrey Rush şi Thomas Barker, Gangs, An International Approach, Prentice Hall Inc., New Jersey, 2000.

251 Vezi Capitolul 7.
252 Vezi Bill Bonanno, Bound by Honor, A Mafioso's Story, op. cit.
253 Vezi Joseph Albini, All American Mafioso: The Johnny Roselli Story, op. cit.
254 Roselli, John, document FBI, numărul 92-18113, Washington DC, 6 august 1976
255 Vezi Ovid DeMaris, The Last Mafioso: The Treacherous World of Johnny Fratianno, op. cit.
256 Vezi Ovid DeMaris, The Last Mafioso: The Treacherous World of Johnny Fratianno, op. cit. Extras dintr-un raport FBI semnat de agentul special Jack Armstrong.
257 Aşa zisa Sursă Unu era Frank Bompensiero.
258 Vezi Glosar de termeni.
259 Vezi Glosar de termeni.
260 Vezi Ovid DeMaris, The Last Mafioso: The Treacherous World of Johnny Fratianno, op. cit.
261 Interviu al autorului cu Gerald Shur, fondator şi fost director al Programului Federal de Protecție a Martorilor (WITSEC). Vezi şi Pete Earley şi Gerald Shur, WITSEC, Inside the Federal Witness Protection Program, op. cit.
262 Statele Unite vs. Anthony Spilotro, numărul C-LV-83-115, DNEV, 13 septembrie 1983.
263 Vezi William Roemer, The Enforcer, Spilotro: The Chicago Mob's Man over Las Vegas, op. cit. şi Accardo, The Genuine Godfather, op. cit.
264 Asasinatului a fost relatat FBI-ului de către soția lui Jim Marcello, unul dintre gangsterii care au participat la execuție. Agenții federali au descoperit cadavrele lui Tony şi Michael Spilotro într-un lan de porumb din împrejurimile Enos-ului, în districtul Newton (Indiana), la numai şapte kilometri de o fermă, proprietate a lui Joey Aiuppa.
265 Vezi John H. Davis, Mafia Dinasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.
266 Vezi Peter Maas, Underboss. Sammy the Bull Gravano's Story of Life în the Mafia, HarperCollins Publishers Inc., New York; Jerry Capeci şi Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, Penguin Books, New York, 1996.
267 Vezi Glosar de termeni.
268 Pe Benedict Road, numărul 177, Staten Island (New York).
269 Vezi Joseph O'Brien şi Andris Kurins, Boss of Bosses. The Fall of the Godfather. The FBI and Paul Castellano, Dell Publishing, New York, 1991.
270 Siglele BQ de la începutul codului înseamnă Brooklyn şi Queens.
271 Rezultatele supravegherii din Bergin şi Ravenite încă se mai află sub protecția legii secretelor cercetărilor federale. Puținul care se cunoaşte despre acestea a fost dezvăluit în timpul procesului lui John Gotti în Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio şi Thomas Gambino, Tribunalul Districtului de Est al New York-ului, Brooklyn, 21 ianuarie – 23 iunie 1992.
272 Vezi Anexa IV.

273 Vezi John H. Davis, Mafia Dinasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit. şi Joseph O'Brien şi Andris Kurins, Boss of Bosses. The Fall of the Godfather. The FBI and Paul Castellano, op. cit.

274 Vezi Glosar de termeni.

275 Vezi Anexa IV.

276 Galante, Carmine, document al FBI, numărul 92-3025, Washington DC, 27 decembrie 1957, şi Galante, Carmine, document FBI, numărul 92-3352, Washington DC, 14 ianuarie 1958.

277 Galante, Carmine, document al FBI, numărul 92-1864, Dallas (Texas), 8 ianuarie 1975.

278 Vezi Carl Sifakis, The Mafia Encyclopedia: From Accardo to Zwillman, Checkmark Books, New York, 1999, şi Galante, Carmine, raport al Secției de Omucideri a Departamentului de Poliție din New York, New York, 12 iulie 1979.

279 Louis Freeh va fi numit, după câțiva ani, director al FBI-ului, de către preşedintele Bill Clinton.

280 Vezi Glosar de termeni.

281 Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio y Thomas Gambino, op. cit.

282 Vezi Wayne Barret, Rudy! An Investigative Biograaphy of Rudolph Giuliani, Basic Books, New York, 2000.

283 Vezi Capitolul 1.

284 OCTF. Organized Crime Task Force este numele original al Unității.

285 Vezi Shana Alexander, The Pizza Connection: Lawyers, Money, Drugs, Mafia, Weidenfeld & Nicholson, New York, 1998.

286 Vezi George Anastasia, The Goodfella Tapes. The True Story of How the FBI Recorded a Mob War and Brought Down a Mafia Don, Avon Books, New York, 1998.

287 Vezi Glosar de termeni.

288 Vezi George Anastasia, The Goodfella Tapes. The True Story of How the FBI Recorded a Mob War and Brought Down a Mafia Don, op. cit. şi Joseph O'Brien şi Andris Kurins, Boss of Bosses. The Fall of the Godfather. The FBI and Paul Castellano, op. cit.

289 Vezi Joseph Pistone, Donnie Brasco: My Undercover Life în the Mafia, New American Library, New York, 1982.

290 În 1997, viața lui Joseph Pistone a devenit subiect de cinema, în filmul intitulat Donnie Brasco. Rolul lui Brasco/Pistone a fost interpretat de Johnny Depp, cel al lui Lefty Ruggiero, de Al Pacino, iar cel al lui Sonny Black, de Michael Madsen.

291 Vezi Joseph O'Brien şi Andris Kurins, Boss of Bosses. The Fall of the Godfather. The FBI and Paul Castellano, op. cit.

292 Vezi John H. Davis, Mafia Dinasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.

293 Vezi Glosar de termeni.

294 Numele celor opt trăgători au fost dezvăluite de Sammy Gravano, consigliere al lui John Gotti, când acesta a devenit informator federal.

295 Castellano, Paul, Raport al Departamentului de Medicină Legistă al Oraşului New York, New York, decembrie 1985, şi Castellano, Paul, Raport al Secțiunii de Omucideri a Departamentului de Poliție din New York, New York, 16 decembrie 1985.

296 Relatarea asasinatului lui Paul Castellano va fi dezvăluită de Sammy Gravano agenților FBI în timpul procesului împotriva lui John Gotti pentru conspirație pentru asasinarea şefului familiei Gambino. Vezi, de asemenea, Peter Maas, Underboss, Sammy the Bull Gravano's Story of Life în the Mafia, op. cit., Jerry Capeci şi Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, op.cit.

297 Frază înregistrată de către dispozitivele electronice de urmărire ale FBI, pe 24 decembrie 1985. Vezi, de asemenea, John H. Davis, Mafia Dinasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.

298 Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio şi Thomas Gambino, op. cit.

299 Vezi Capitolul 5.

300 Vezi Anexa I.

301 Vezi John Cummings şi Ernest Volkman, Goombata. The Improbable Rise and Fall of John Gotti and his Gang, Little, Brown and Company, Boston, 1990.

302 Vezi Peter Maas, Underboss. Sammy the Bull Gravano's Story of Life în the Mafia, op. cit.

303 Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio şi Thomas Gambino, op. cit.

304 Vezi Capitolul 10.

305 Statele Unite vs. John Gotti. Curtea Districtului de Est al oraşului New York. Brooklyn, aprilie 1986-martie 1987.

306 Vezi Jerry Capeci şi Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, Penguin Books, New York, 1996.

307 Vezi Capitolul 6.

308 Statele Unite vs. James Coonan, numărul 87-CR-249, SDNY, 26 martie 1987.

309 Vezi Jerry Capeci şi Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, op. cit; John Cumings şi Ernest Voolkman, Goombata, The Improbable Rise and Fall of John Gotti and his Gang, op. cit.

310 Textul interogatoriului a fost extras de către autor din raportul judiciar la care a avut acces.

311 Textul interogatoriului a fost extras de către autor din raportul judiciar la care a avut acces.

312 Statele Unite vs. John Gotti, op. cit., John Cummings şi Ernest Volkman, Goombata. The Improbable Rise and Fall of John Gotti and his Gang, op. cit.

313 Vezi Pete Earley şi Gerald Shur, WITSEC, Inside the Federal Witness Protection Program, op. cit.

314 Statele Unite vs. Joseph N. Gallo, numărul 86-452, EDNY, 19 iunie 1986.

315 Vezi Capitolul 5.

316 Vezi Peter Maas, Underboss. Sammy the Bull Gravano's Story of Life în the Mafia, op. cit.

317 Statele Unite vs. John Gotti şi Anthony Guerrieri, Curtea Supremă a Statului New York. Manhattan, 8 şi 9 ianuarie 1990.

318 Vezi Capitolul 10.

319 Statele Unite vs. James Coonan, numărul 87-CR-249, SDNY, 26 martie 1987.

320 Michael Featherstone a fost condamnat după câțiva ani la nouă sentințe succesive, într-o instituție federală pentru boli mintale.

321 Statele Unite vs. John Gotti şi Anthony Guerrueri, op.cit.

322 Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio şi Thomas Gambino. Curtea Districtului de Est al New York-ului, Brooklyn, 21 ianuarie – 23 iunie 1992.

323 Numele din listă au fost confirmate, rând pe rând, de către Sammy Gravano, consigliere al lui John Gotti, când acesta a devenit informator al Guvernului.

324 Vezi Peter Maas, Underboss. Sammy the Bull Gravano's Story of Life în the Mafia, op. cit.

325 Vezi Glosar de termeni.

326 Martorii se află şi astăzi sub protecția WITSEC, iar adevăratele lor identități continuă să fie secrete, în eventualitatea unei cercetări federale.

327 Extras din dosarul procesului Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio şi Thomas Gambino, op. cit.

328 Vezi John H. Davis, Mafia Dinasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.; şi Jerry Capeci şi Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, op. cit.

329 Vezi Glosar de termeni.

330 Vezi Pete Earley şi Gerard Shur, WITSEC, Inside the Federal Witness Protection Program, op. cit.

331 Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio şi Thomas Gambino, op. cit. Vezi şi John H. Davis, Mafia Dinasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.; şi Jerry Capeci şi Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, op. cit.

332 Clayton Jones, After Yakuza Threat Japanese Businesses Breathe a Sigh of Relief, „Christian Science Monitor", 1 iulie 1993.

333 Vezi Alan Block, Space, Time and Organized Crime, Transaction Publishers, New Jersey, 1994; Oriental Organized Crime, document al FBI, Washington DC, ianuarie 1985 şi Asian Organized Crime Activities în Europe and United States, Interpol, decembrie 1993.

334 Jamaican ORCR. Alcohol, tabaco and Firearms Bulletin (ATF), noiembrie 1999.

335 Jamaican Organized Crime. Finantial Crimes Enforcement Network, US Department of Justice, august 1992 şi Eric Harrison, „Jamaican New Faces în US Crime", The New York Times, 17 ianuarie 1989.

336 Vezi Simon Beck, Chinatown Godfather, „Sunday Morning Post", 21 august 1994.

337 Richard Cole, „Asian Gang Like a Giant Spider Across the World”, Seattle Times World, 17 iulie 1994 şi Assian Criminal Organizations Move into Heroin and Ice Trafficking, document al Drug Enforcement Administration (DEA), 8 octombrie 1991.

338 Vezi Andrew Kirtzman, „China Town on Gang War Alert”, New York Daily News, 9 iulie 1990.

339 Russian Organized Crime Report. California Department of Justice, octombrie 1993. Vezi şi Valery Charlidze, Criminal Russia: Essays on Crime în the Soviet Union, Random House, New York, 1977.

340 Vezi Shana Alexander, The Pizza Connection: Lawyers, Money, Drugs, Mafia, op. cit.

341 Parte din textul de jurământ al Cosei Nostra, dezvăluit de către Jimmy Fratianno FBI-ului când acesta a devenit informator al Guvernului.